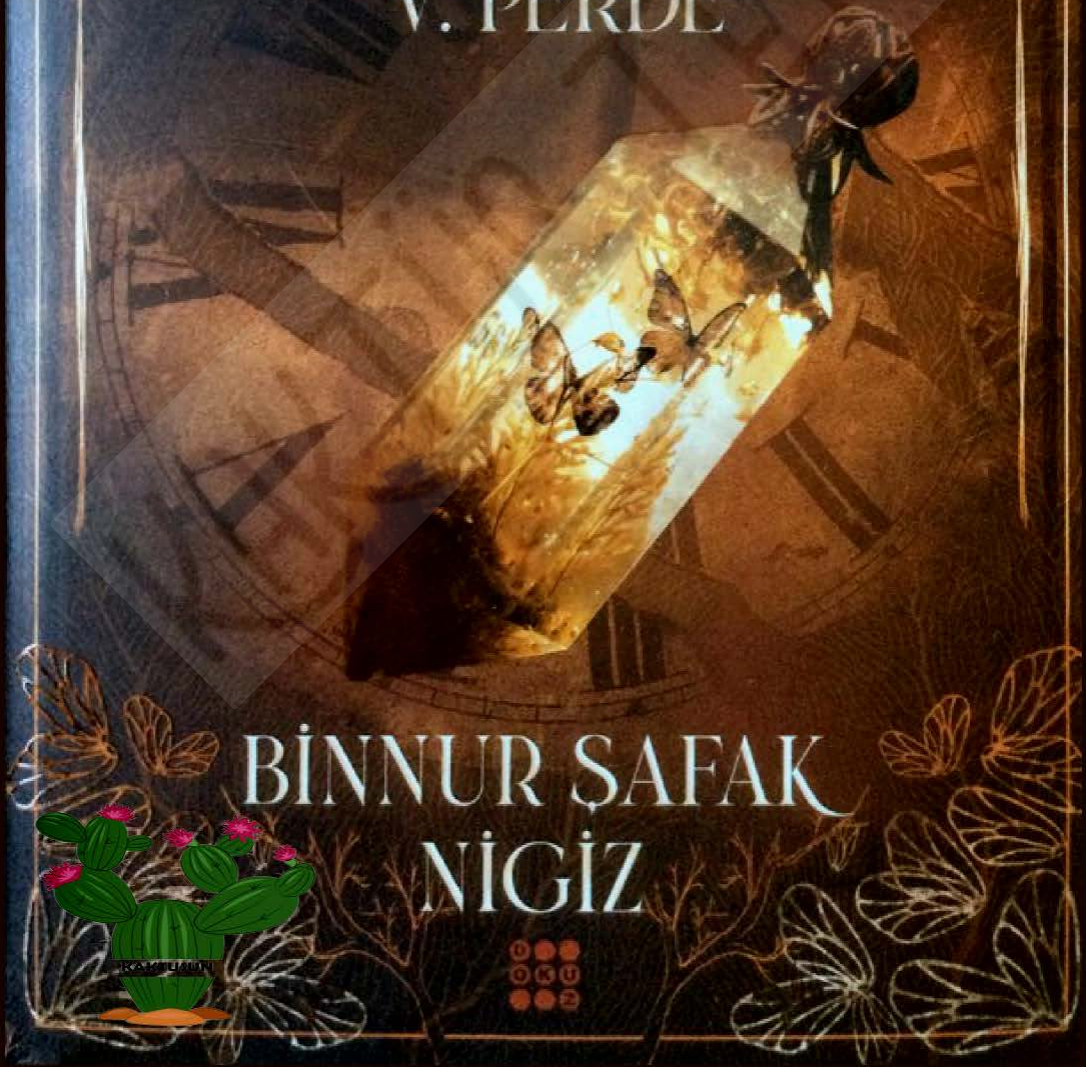
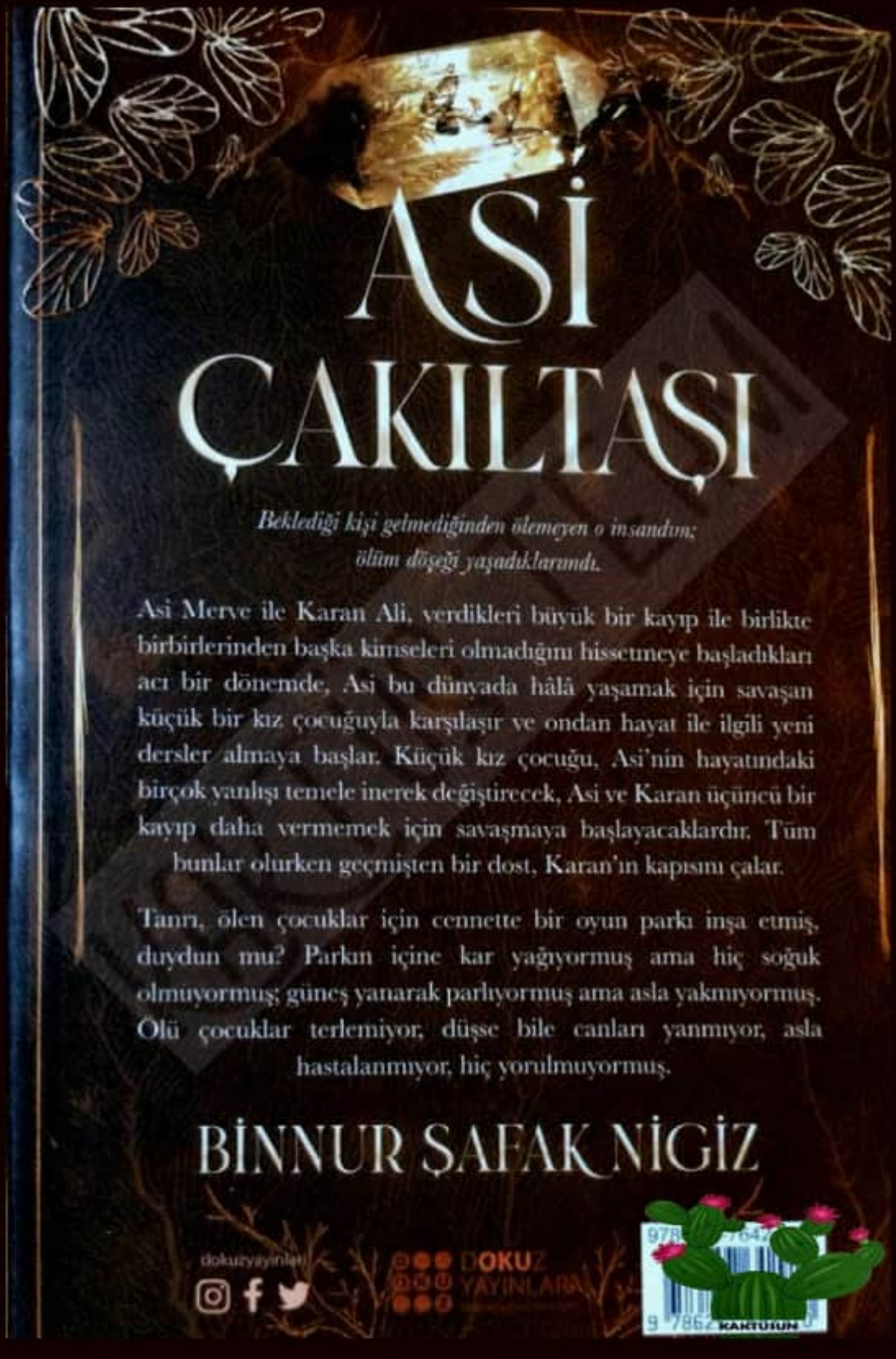
AŞİ ÇAKILTAŞI

V. PERDE

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

AŞİ
ÇAKILTAŞI
Beklediği kişi gelmediğinden ölemeyen o insandın;
ölüm döşeği yaşadıklarındı.
Aşi Merve ile Karan Ali, verdikleri büyük bir kayıp ile birlikte birbirlerinden başka kimseleri olmadığını hissetmeye başladıkları acı bir dönemde, Aşi bu dünyada hâlâ yaşamak için savaşan küçük bir kız çocuğuyla karşılaşır ve ondan hayat ile ilgili yeni dersler almaya başlar. Küçük kız çocuğu, Aşi'nin hayatındaki birçok yanlışı temele inerek değiştirecek, Aşi ve Karan üçüncü bir kayıp daha vermemek için savaşmaya başlayacaklardır. Tüm bunlar olurken geçmişten bir dost, Karan'ın kapısını çalar.
Tanrı, ölen çocuklar için cennette bir oyun parkı inşa etmiş, duydun mu? Parkın içine kar yağıyormuş ama hiç soğuk olmuyormuş; güneş yanarak parlıyormuş ama asla yakmıyormuş. Ölü çocuklar terlemiyor, düşse bile canları yanmıyor, asla hastalanmıyor, hiç yorulmuyormuş.
BİNNUR ŞAFAK NİGİZ
dokuzyayinlari
DOKUZ YAYINLARI
KAKTÜSÜM

AŞİ
ÇAKILTAŞI
"Karan Ali Çakıl," dedim. "Sen Allah'ın 'bu senin hediyen' deme şeklisin."
Burnundan erkeksi bir nefes vererek güldü ve beni sarıp göğsüne doğru bastırdı. Göğsü, bedenine oranla daha sıcaktı. Bir kuşun yuvasına yerleştiği gibi onun göğsüne yerleşip elimi kalbinin hemen altına koyup gözlerimi yumdum.
"Ne tesadüf," dedi. "Ya repliğimi çaldın ya da şu an ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz."
"Ne?"
"Sen Allah'ın 'bu senin çektiklerinin bedeli' deme şeklisin."
BİNNUR
ŞAFAK
NİGİZ
OKU

ASİ ÇAKILTAŞI - V. PERDE
Güneşin Yaktığı Siyah Kanatlar
Binnur Şafak Nigiz

© 2022, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Aycan Sarıahmet
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş
İllüstrasyon R. Gaye Önel

1. Baskı Ocak 2022, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-7642-91-0

BASKI VE CİLT
Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Çiftehavuzlar Yolu Acar San. Sit. No: 4
Davutpaşa, Zeytinburnu/İstanbul
0212 501 97 57
Matbaa Sertifika No: 45099

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

AŞI ÇAKILTAŞI

GÜNEŞİN YAKTIĞI SİYAH KANATLAR

KAKTUSUN TEAM

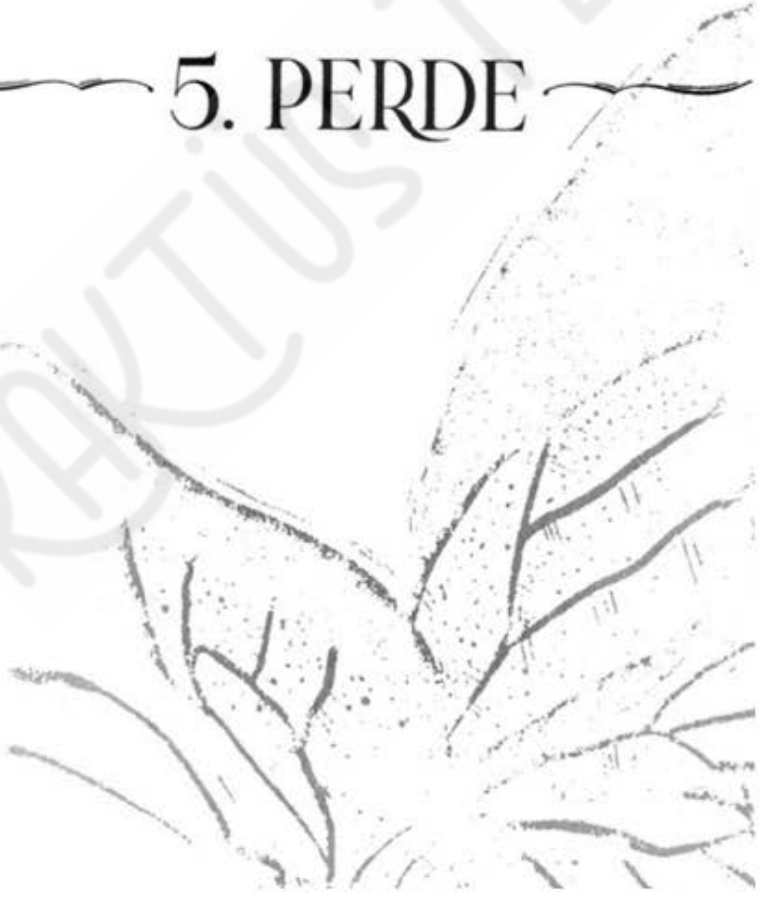
DOKUZ

Bu satırları yazarken
beni izleyen canım oğlum Özgür,
Bu kitap senin için...
Patilerinden öpüyorum.

KAKTÜS TEAM

5. PERDE

KAKTÜS TEAM

PROLOG

01.11.1988, İZMİR

Fotoğraflardan nefret ediyordu.

Adına savaş açan gece rengi saçlarını kulağının arkasına iterken, kalbine yayılan huzursuzluğun temelinde uyuyan canavarın nefes seslerini duyuyordu. Dışarıda bardaktan boşalırcasına yağan yağmur, kasım ayının takvimlere dokunduğu o ânın kutlamasını yapıyordu. Önündeki eski takvime baktı, takvim yaprağı Ekim'in 26'sını gösteriyordu fakat bugün 1 Kasım'dı.

Gece hiç olmadığı kadar karanlık, soğuk ve ıssızdı.

Geçmiş, diye düşündü içinden. Neden bir türlü geçmiyordu?

Takvim yapraklarını tek tek kopartmaya başladığında, canavarın kirpikleri titremeye başlamıştı. Gözleri, önünde küçük bir top gibi duran karnına kaydı. Üzerindeki beyaz elbisenin bağlarının gerilmesine neden olan şiş karnına koyduğu eli, karnının üzerinde bir ninni sandalı gibi yüzdü; gözlerini yumdu, dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı.

Kopan takvim yaprakları karnına dokunarak bebeğine zamanın izini sürüyor, yavaşça ayaklarının ucuna düşerek orada öylece yığılıyordu.

Canavar, zamanın sesini dinliyordu.

Bu pavyonda onun için ayırılmış bir oda vardı, bir köpek yavrusunun bile içine sığamayacağı kadar küçük ve eskiydi; rutubetli duvarlarındaki boyanın etrafını yosunlar bağlamıştı. Bir süredir önünde hızla büyüyen karnından dolayı iş yapamıyordu, artık adamlar onu masalarında görmek

istemiyordu çünkü hamile olduğu belliydi. Patronu artık onun üzerinden para kazanamadığı için ona köpek muamelesi yapıyordu.

Kapının önüne koyulmadığı için şanslıydı, neden hâlâ kapının önüne konmadığını düşünüyordu ama bu düşüncenin büyüyüp bir kara delik oluşturmasına ve onu içerisine çekerek yutmasına izin vermiyordu.

Karnında küçük bir krampın ağrılı nefesi hareket edince yüzünü buruşturdu. Temiz ama uzun tırnakları karnının yüzeyinde dolandı ve oturmak için ağır adımlarla üzerinde uyuduğu, yemek yediği, ağladığı, saatlerce boşluğu izlediği divana doğru ilerledi. Yavaşça çöküp oturduğunda, canavar artık gözlerini açmıştı.

Karnındaki çocuğun bir babası vardı fakat o babanın gölgesi üzerine düşmüyor, onu önünde durduğu kızgın güneşin can yakıcı ateşinden korumuyordu. Hamile olduğunu öğrendikten sonra çalışmayı bırakmak, buradan kaçmak istemişti ama patronunun elindeki sözleşme yüzünden kaçamıyordu.

Kaçarsa, bebeğini de onu da öldüreceklerini biliyordu.

İş yapamaz halde olmasına rağmen patronu neden hâlâ onu burada tutuyordu?

Karnında taşıdığı bebeğe rağmen defalarca kez tecavüze uğramaya devam etmişti.

Tecavüzler son bulduğunda, artık doğumuna az bir vakit kalmıştı ve bu harabe odaya gizliden getirtilen doktor, cinsel ilişkiye girmeye devam ederse bebeği hiçbir şekilde kurtaramayacaklarını söylemişti. O günden sonra ilişkiden hep kaçınmış, tecavüzlere karşı sessizliğini biraz olsun bozmuştu. Ardından patronunun kalbindeki küfler bir kez olsun duyguları içeri kabul etmiş, patronu bu tecavüzlerin tamamen sona ermesini sağlamıştı.

Yine de patronunun bu işten bir çıkarı olacağı belliydi.

Sanki kalbinde bir kanser hücresi vardı ve bu hücre kendi kendine bölünerek tüm kalbini kaplamış, ciğerlerine doğru sıçramaya başlamıştı. İçindeki acıya yer açmıştı, bu acıyı bilerek ve isteyerek kabullenmişti. Saf bir gerçeklikle tattığı sevgi hissinin onu dikenlerle dolu bir çiçek bahçesine ittiğini fark etmemiş, o bahçeye doğru yalınayak koşarken ona batmak için bekleyen dikenleri değil, yalnızca güzel kokulu çiçekleri görmüştü.

Karnını yavaşça okşarken gözleri dalgın bir şekilde duvardaki takvim yaprağında asılı kaldı. O takvim yaprağından bir pencere geçmişe açılmıştı sanki. Sadece izledi. Güzelleşeceğini sandığı dünyasının nasıl bir karan-

lığa gömüldüğünü gördü, bir insana sığınabileceğini düşünmenin nasıl bir yanılgı olduğuyla bir kez daha yüzleşti.

Oysa sadece güvenmişti.

Oysa yalnızca sevmişti.

Bir yalanın içinde olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Takvim yaprağının üstündeki sayıya bakarken aniden karnına saplanan o ağrı hissiyle olduğu yerde sıçrayarak yüzünü yere düşürdü. Gözleri dehşetle aralandı, birkaç saniye içinde zihnine yayılan kan, bir göl oluşturdu ve düşünceleri o kan gölünün içinde yüzmeye başladı.

Kimseye tek harf bile etmeyeceğine yemin etmişken, dudaklarından dilenir gibi dökülen yardım çığlıkları bir süre sonra odanın içini mezar kadar sessiz hâle getirdi ve o sessizlik, kapının aniden açılmasıyla kadının ruhunun üzerine yıkıldı.

Kadın olduğu yerde yılan gibi kıvrılıyor, elini karnına koyup karnının altında uyuyan bebeği kucaklamak istiyormuş gibi kendi karnına sarılıyordu. "Bebeğim," diye inledi acılar içinde. "Bebeğim!"

Canavar, odanın içinde yavaşça ilerlemeye başladı.

İçeri giren orta boylardaki göbekli adamın yeşil gözleri kadının yüzünü saran acıyı keşfe çıktı. Kadına doğru hızla yürüdü, kadının yüzüne düşen siyah saçlarını kulağının arkasına iterek, "Doğuruyor musun?" diye sordu, sesi bulanık bir su gibiydi ve bu suyu bulandıran dehşetin ta kendisiydi. "Lanet olsun, o piçi burada doğuramazsın!"

Kadın acılar içinde, "Yardım et bana Muzaffer abi," dedi, sesi artık tir tir titriyordu. "Kulun köpeğin olayım, bebeğimi kurtar abi!"

Adamın yeşil gözlerindeki öfke hızla ilerleyerek tüm ifadesini kapladı. "Allah'ın cezası orospu!" diye bağırdı. "Elin zengin herifinden bir piç peydahlıyorsun ama şu haline bak, en birinci hastanelerde doğum yapman gerekirken buraya bir köpek gibi tıkıldın! Gerzek karı!"

"Muzaffer abi..." Kadın hüngür hüngür ağlıyordu, sebebi yalnızca çektiği o pervasız ağrı değildi bu gözyaşlarının. Korkuyordu. Yağan yağmurun gölgesi zemine, duvarlara devriliyor, sanki oda, kadının kaderine ağlıyordu.

"Allah belanı versin senin!" diye bağırdı adam, genç kadına. Kadının acısını biraz olsun önemsemeden kadını dirseğinin altından kavrayarak kaldırmaya çalıştı, o sırada genç kadın dizlerinin üzerine düştü ve bir eliyle karnına sarılmaya, acıyla bağırmaya devam etti. "Bağırma orospu! Herkesi başımıza toplayacaksın!"

"Abi, kurbanın olayım yardım et bana," diye inleyen kadının gözlerinden akan yaşlar, geleceğe atılan karanlık tohumlarıydı. Adam öfkeyle kadını yere savurdu, kadın olduğu yere yığılırken adam söylenerek koridora çıkıp, "Gökhan!" diye bağırdı. "Şu karıyı hemen depoya taşıyın. Bulaşıkçı Nazmiye'yi de çağırın, gelsin. O anlar bu işlerden. Orospunun karnındaki piçin geleceği tuttu!"

Kadın yerde iki büklüm olmuş, iki kolunu da karnındaki bebeği korumak istiyormuş gibi karnına sarmış deli gibi ağlıyor, acıyla bağırıyordu. Rahmi ağzını açmıştı, yaklaşan sonun elinde tuttuğu kalem ağzına kadar mürekkep doluydu ve sayfalar, kaderin yazılmasını bekliyordu.

"Bak," diye fısıldadı kadın gözlerini yağmura çevirerek. "Yağıyor." Parmaklarını karnında gezdirdi, bebeğini sakinleştirmeye çalışıyordu ama artık bunun imkânı yoktu. "Bak," dediğinde artık hüngür hüngür ağlıyordu. "Yağıyor."

Genç kadının gözleri kapağı kırık komodinin üzerine kaydı, komodinin üzerinde bir çerçeve vardı ve çerçevenin kırık camı, fotoğraftaki adam ve kadının hemen ortasından geçerek sanki kaderin çizgisiymiş gibi onları ayırıyordu.

Fotoğraftaki kadın kendisiydi, yanındaki adama baktı, o adam ona bu ızdırabı veren adamdı.

Aynı zamanda sevdiği, sadakatle bağlı olduğu, verdiği acıları bile kucaklayıp kabullendiği adamdı.

Oğlunun babasıydı.

Acılar içinde fotoğrafa bakarken aniden iri bir adam tarafından dikkatsiz bir şekilde ayağa kaldırıldı. Bacaklarından hızla akmaya başlayan kanlar rahminin gözyaşları gibiydi. Acıyı resmeden kanın kırmızısı ayak bileklerine kadar ıslatarak onu ölüme boyamaya başladığında, kadının göğsündeki huzursuzluk tohumlarının kabukları çatladı ve tohumların içinden korku sızmaya başladı.

Adam, genç kadının bacaklarından akan kanları fark ettiğinde gözleri kocaman açılmıştı. Büyük elleri kadının dizlerinin altından geçti, kadını bir oyuncak bebeği kucaklıyormuş gibi kucakladı. Kadının başı arkaya doğru düşerken, kırık çerçeveye baktı ve fotoğraftaki adamla tekrar göz göze geldi.

"Çok aptal bir kadınsın," diye fısıldadı onu kucaklayan iri genç adam. "Hâlâ onu sevebilecek kadar aptalsın."

"Gökhan," dedi genç kadın güçlükle konuştuğunda. "Çok aptalım."

Odadan çıkartılmıştı, onu kucaklayan adam, yani Gökhan, ağır adımlarla koridorda ilerlerken gözleri kadında değil, koridorun sonundaydı ve koridorun dar tavanındaki floresan cızırdıyor, bir yanıp bir sönüyordu; kanatları koyu gri bir kelebek devamlı olarak floresana çarpıyor, sanki ışığın yanmasını kendini oraya çarparak sağlıyordu.

Deponun merdivenlerini inmeye başladığında, Gökhan'ın kucağında sessizliğe gömülen beden yalnızca duvarları izliyordu ve o bedenden kan sinsice sızmaya devam ediyordu. Bulaşıkçı kadın Gökhan'ın arkasında belirmişti. Deponun kapısı cehennemin kapısıymış gibi acı dolu bir gıcırtı eşliğinde açıldığında genç kadın gözlerini güçlükle açık tutabiliyordu.

Bulaşıkçı kadın, "Onu bir hastaneye götürmeniz gerekmiyor mu?" diye sordu şiveli bir üslupla. "Günah, zavallı kızcağız burada doğuramaz ki..."

"Sen Muzo abinin dediğini yap, gerisine karışma," dedi Gökhan sert bir sesle.

Deponun içi mahzen gibiydi, duvarı kaplayan rutubetin yarattığı yosunların içinde böcekler geziyordu. Kalın, paslanmış beyaz borulara baktı genç kadın. Bedeni yavaşça yere konduğunda, sırtını yaslayabileceği bir yastık bile yoktu. Buz gibi zeminde öylece uzanıyor, bacaklarından akan kan yavaşça deponun zeminine yayılmaya başlıyordu.

"Çok kanaması var," dedi bulaşıkçı kadın korkuyla. "Elimde kalır vallahi, göze alamam bunu ben. Can bu! Hiç mi değeri yok kızcağızın canının?"

Gökhan'ın çelik mavisi gözleri bulaşıkçı kadından ayrıldı, yerde yatıp kıvranan, bağırmaya dahi hâli kalmayan genç kadına baktı. Sertçe yutkundu, boğazında kayan âdem elması sanki onun kursağına takılmış bir lokmaydı da ne zaman yutkunsa, aynı şekilde hissediyordu.

Göğsünü kaplayan ağırlığa rağmen, "Bu onun kendi seçimi," dedi, sesinin rengi, gökyüzünü saran bulutların grisiydi.

"Kızcağız burada doğurmayı hak edecek ne yaptı? Köpekmiş gibi davranıyorsunuz!"

Gökhan'ın yüz hatları anında gerildi. Dişlerini sıkarak, "İşini yap, yoksa Muzaffer seni kapının önüne koyar!" diye tısladı.

Bulaşıkçı kadın, "Eksikte kalsın sizin vereceğiniz iş!" diye bağırınca, Gökhan öyle hızlı bir şekilde kadına döndü ki, kadın bir adım gerileyerek Gökhan'ın gözlerinin içine baktı. Gökhan büyük ellerinin avuçlarını tehditle açtı, ardından parmaklarını kadının boynuna yavaşça dolayıp gözlerini kıstı.

"Nazmiye," dedi şeytanın kör olan gözüymüşçesine. "Doğurt onu."

Genç kadın artık çırpınamıyordu bile. Olduğu yerde boşluğa bakarken nefes nefeseydi, sona yaklaştığını hissediyordu. Son neredeydi? Gökyüzünde miydi? Toprağın altında mıydı?

Yıldızlar teninde sönüyordu, toprak teninde çamur oluyordu, yağmur onun için ağlıyordu. Kuruyan, çatlayan ve mosmor olan dudaklarını güçlükle aralarken zorlanarak yutkundu, yutkunurken sanki sırtına bin tane bıçak saplanmıştı.

"Nazmiye abla," diye inledi. "Beni boş ver, yavrumu kurtar. Senden başka çarem yok, görmüyor musun?"

Deponun kapalı kapısının arkasından, Muzaffer'in kükremesi duyuldu: "O orospu depoda enikleyene kadar kimse bu kata giriş yapmayacak, duydunuz mu? Kenan Bey geliyor bu gece, masaları hazırlatın. Bütün kızlar hazırlansın! Yüzünüzü düşürmeyin!"

Gökhan'ın gözleri merdivenlerin üstündeki depo kapısına kaydı, dişlerini sıktı ve yanaklarına açılan kuyularda kelimelerinin katlini bir kez daha gerçekleştirdi. Gözlerini sıkıca yumarken parmaklarını kadının boğazından söker gibi geri çekti. Gözlerini açtığında gözleri artık azap mavisiydi.

Nazmiye gözyaşları içinde başını salladı. Yavaşça genç kadına yaklaştı ve bacaklarının arasına girdi. Gözlerini yumdu, manzara çok kötüydü; sıcak suya ve temiz bezlere ihtiyacı vardı.

Titreyen sesiyle, "Sıcak suyu indir, bir çarşaf ve bir de makas getir," dedi. "Oyalanma. Çok zamanımız yok."

Gökhan hızla merdivenleri tırmanıp söylenilenleri getirmek için gözden kaybolduğunda, Nazmiye bir yandan genç kadının terden ıslanan saçlarını yüzünden çekiyor, bir yandan da ağlayarak genç kadını izliyordu. Genç kadının bedenindeki kanın gitgide kırmızıdan siyaha dönmeye başladığını fark etmişti, işler yolunda gitmiyordu; bir an evvel o bebeği dışarı çıkartmazsa, bebek içeride ölebilirdi.

Belki de ölmüştü.

"Bebeğimi kurtar abla," diye inledi genç kadın tekrar. "Köpeğin olayım, kapında yatayım ki Karam'ı kurtar, oğlumu kurtar."

"Kara mı?"

"Kara," dedi genç kadın başını hızlıca sallarken, acısına rağmen gözleri ışıldamıştı. "Oğlum, Karam. Adı Kara olacak."

"Az kaldı, dayan e mi?" Nazmiye genç kadının açılmış rahmine baktı, üstündeki elbise artık beyaz değil, kan siyahıydı. "Kurtaracağım sizi Rabbimin izniyle."

"Abla." Genç kadın çok hızlı nefesler alıyordu. Sanki Azrail bir can istiyordu ve oğlunun canını vermemek için kendi canını Azrail'e uzatıyor, Azrail'i ikna etmeye çalışıyordu. Yutkundu, geçmiş aktı, doldu boğazına. "Onun babasını biliyorsun, değil mi? Hatırlıyorsun babasını? Onu tanıyorsun abla. Gördün yanımda. Olur da açamazsam gözümü, Kara'yı babasına teslim et. Adının da Kara olacağını söyle ona. Sonra de ki, Güneş seni çok bekledi, de. Sen gelmedin, de. Güneş battı, de."

"Kızım..."

"Abla, sonra ona oğlunu ver, bu da senin Kara'n, de."

Yüreğin yanmaya başladığı yerde cehennem, cennetti.

Şeytanın gözyaşları bir meleğin kanatlarındaki ateşleri söndürmeye yetmedi. Meleğin kanatlarına dökülen gözyaşları benzin oldu, ateşleri harladı. Meleğin bembeyaz kanatları kor oldu, kızardı, soldu; kül oldu, grileşti. Şeytan ağlamaya, melek yanmaya devam etti; şeytanın gözyaşları kuruduğunda şeytan artık daha kötü bir kalbe sahipti, melek ise çoktan sönmüş, küle dönmüştü.

Nazmiye doğuma başladığında, sıcak suyun yüzeyinde kabaran buhar ortamı puslandırmıştı. Gökhan bir köşede sigarasını içiyor, sadece olan biteni izliyordu. Güneş, sönmüş bir yıldız gibi öylece tavana bakarken çoktan gökyüzünden kayıp düşmüş, bir bataklığa saplanmıştı da bir zamanlar üzerinde parladığı gökyüzünü izliyordu sanki. Bilinci yavaşça kapanıyor, kaybettiği kan bedenini bir cesedin teninin rengine boyuyordu.

Canavar, deponun duvarlarına kanlı parmaklarını dokunduruyor, duvara karanlığın resimlerini çiziyordu. Kan her seferinde daha da çoğalıyor, sanki bedeni kan dolu bir fıçıymış da fıçının en dip köşesi delinmiş, fıçıdan kan boşalıyordu. Güneş, leğen kemiğinin genişlediğini hissettiğinde başını geriye atarak atabileceği en şiddetli çığlığı attı. Gökhan gözlerini yumdu, Nazmiye'nin elleri titriyordu.

Yelkovan ileri doğru bir adım attı, akrep zehrini zamana sızdırdı.

Kader, düğümlerini bir bir atmaya başladığında ortada birbirine bağlanan iplerin oluşturduğu bir urgan vardı ve bu urgan bir intiharı simgeliyordu. Güneş'in bilinci karanlığa doğru yuvarlanmaya başladı, rahmi ağzını bir canavarın ağzı gibi açtı ve canavar, dilinin ucunda duran o be-

beği dışarı uzattı. Güneş kafasını kaldırmaya çalıştı, o an dünyası kararda ve kafası geriye doğru düştü, nefesi kesilir gibi bir inilti çıkarttı.

Gökhan'ın elindeki sigara izmariti deponun zeminine düştü, o an sanki deponun zeminini kan değil benzin kaplamıştı da o izmaritin ucundaki alev tüm bu depoyu ateşe vermişti.

Oysa yanan tek şey Güneş'in göğsünün altında güçsüzce çırpınan kalbi ve alnındaki kader defterinin devrik cümlelerle dolu sayfalarıydı.

"O öldü mü?" diye bağırdı Gökhan.

O an gök gürüldedi, yağmurun sesi deponun duvarlarında bir kavanoz gibi parçalandı, yere düşen parçalarda geçmişin görüntüleri vardı.

Bir bebeğin içli haykırışları, ciğerlerini yakan nefesin yaşamak denen dayağı ona atmasıyla başlamıştı.

"Güneş!" diye bağırdı Gökhan bebeğin çığlıklarına aldırış etmeden. "Öldü mü?"

Nazmiye gözyaşları içinde küflü makas ile annesinden ayırdığı kanlar içindeki bebeğe bakarken başını iki yana salladı. "Bilincini kaybetti ama bir hastaneye götürmezsek sonu toprak bu kızın." Burnunu çekti. "Kara'sını bir görsün, hiçbir şeyi kalmaz."

Gökhan'ın gözleri kaderin karanlık zarının dünyaya ittiği masum bebeğe kaydığında, çivit mavisi bakışlarını kaplayan endişe yerini bambaşka duygulara bırakmıştı.

Bebeği yavaşça kucakladı.

Depoya yayılmaya başlayan sakinlik, koridorda ilerleyen adamın ayağının altında ezilen zemine düşürdüğü gölgesinin varlığından bihaberdi.

Gökhan ve Nazmiye'nin varlığından bihaber oldukları o adam kafasını kaldırdı, koyu kahverengi gözleri koridorun sonundaki deponun kapısında takılı kaldı. Avuçlarının arasında tuttuğu ekmek bezini daha sıkı kavradı.

Sanki kavradığı ekmek bezi değil, göğsünün altındaki yüreğiydi.

Koridorda attığı her bir adım, arkasında, elindeki ekmek bezinden dökülen ekmek kırıntılarını bırakıyordu. O yürüyor, ekmek kırıkları yavaşça yere dökülüyordu.

Ekmek kırıntıları, cam kırıkları gibiydi.

Genç adam deponun kapısını araladı, Gökhan'ın gözleri yavaşça kapıya doğru döndü. Bu iki adamın gözleri iki farklı yaydan fırlayan birer ok gibi ortada birbirine saplandığında, Gökhan'ın kucağındaki bebek her

şeyden habersiz, öylece kaderin kaleminin attığı çiziklerin oluşturduğu harfleri izliyordu.

Genç adamın gözleri, ona saplanan ölüm mavisi gözlerden ayrılıp bebeğe kaydı fakat bebeğe o kadar kısa baktı ki, sanki onu görmemişti bile. Gözleri hızla arkaya gitti, o an yerde kanlar içinde yatan kadını gördüğünde şakağından bir kurşun saplanarak zihnini parçalamıştı sanki.

"Güneş!" diye haykırdı, yağmurun gölgeleri sesinin etrafında gözyaşı seli gibi akıyordu.

"Şimdi mi aklına geldi Güneş?" diye sordu Gökhan, sesinin ağında ölmüş balıklar cansız gözlerle öylece takıldıkları küflü ağa bakıyordu. "Aklını bıraktığın yere dön."

"O iyi mi?" Genç adam endişeyle Güneş'e doğru atılınca, Gökhan önüne geçerek gözlerinin içine baktı. "Çekil önümden! Güneş, iyi mi?"

"Hastaneye götüreceğiz," dedi Gökhan yalnızca.

"Götürelim hemen."

"Bunun için mi buradasın, Çakıl?" diye sordu Gökhan aniden buz gibi bir sesle.

"O çok kan kaybetmiş," dedi adam gözlerini iri iri açarak. "Çok kan kaybetmiş!"

"Ona bir şey olmayacak." Gökhan durdu, adamın gözlerinin içine baktı. "Peki sen?" diye bir soru attı ortaya. "Sen onu kurtaracak mısın?"

Canavar öylece durmuş, bu iki genç adamın birbirlerine uzattıkları bıçakların ucundan damlayan kanın yerde oluşturduğu göldeki yansımasını izliyordu.

Dili kısacık dudaklarında dolaştı genç adamın, ardından sertçe yutkunup dişlerini sıktı. "Onu hastaneye götürebilirim," dedi yalnızca.

Gökhan güldü, gülüşü neşeden uzaktı. "Öyle mi? Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Niçin buradasın? Gerçek amacın ne?" Gözleri, genç adamın elindeki ekmek bezine kaydı; duraksadı, kucağında tuttuğu bebeği daha sıkı kavradı.

"Ben..."

Nazmiye, "Acele etmemiz gerek Gökhan," dedi kısık bir sesle. "Birazdan bilinci açılır ama bu şekilde daha fazla bekleyemez. Kan kaybediyor."

Genç adam dişlerini tekrar sıktı, Gökhan gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

"Buradan giderken ya Güneş'i de kucakla götür, kurtar bu bataklıktan ya da oğlunu al git. Çünkü sonu burada ya pezevenklik olur ya da üç

beş kuruşa anasını nasıl peşkeş çektiklerini izlerken bir orospu çocuğunun tecavüzüne uğrar," dedi Gökhan, kaderin dürülü defteri aniden açıldı ve sayfalar çevrilmeye başladı. "Ya ikisini de al git ya da al oğlunu, bu kadının hayatından şimdi siktir ol git."

Saatin hareketleri öylesine ağırdı ki, zemini kaplayan kan kurumaya başlamıştı. Genç adamın koyu kahverengi gözleri, mavi gözlerdeki aynada kendisiyle karşılaştı ve o an zihninin topraklarına ektiği tohumların doğurduğu kelimeler düşüncelerini besleyerek yan yattılar.

Koyu kahverengi gözlerini yumdu. "Çocuğu almaya geldim," dedi kısık bir sesle. Sanki bunu kendisine bile ilk kez fısıldıyormuş gibi fısıldamıştı.

Canavar durdu, yelkovan durdu, takvim yaprağı durdu. Koyu kahverengi gözler yavaşça aralandığında, Gökhan acı acı gülüyordu ve zamanın şeytanla iş birliği yaptığı o odada yere düşmüş, yüzeyi kan olmuş kırık çerçevenin içindeki fotoğraftaki adam, Gökhan'ın karşısında öylece dikiliyordu.

"Güneş'i bırakıyorum ama yüreği benimle geliyor diyorsun, öyle mi?"

Genç adam başını önüne eğdi, yüreği göğsünün altında eğildi. Gökhan elindeki bebeği hiç düşünmeden karşısındaki genç adama uzatırken bebeğe değil, karşısında duran adama bakıyordu.

Ekmek bezi açıldı, ekmek kırıkları usul usul yere dökülmeye başladı ve bebeğin çıplak bedeni ekmek beziyle örtüldü.

Genç adam oğlunu kucakladığında, sanki oğlunu o adamın elinden almış fakat yüreğini adamın avuçlarının içine bırakmıştı.

Güneş'in gözleri kapalıydı, iniltileri tekrar deponun duvarlarına yayılınca genç adamın gözlerine batmaya başlayan yaşlar âdeta birer iğneye dönüştü, göz pınarlarına saplanmaya başladı.

"Kendine geliyor," dedi Nazmiye.

"Çık," diye hırladı Gökhan. "Hemen defol git buradan. Arkana bile bakmadan git."

Genç adam duraksadı fakat Gökhan susmadı.

"Arkanda bıraktığına son kez bakmadan git."

Güneş bir kez daha inlediğinde, genç adam gerileyerek merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Gökhan sertçe yutkundu, dişlerini sıkarken, "O artık senin Kara'n," dedi mermer gibi bir sesle. "Kara'na iyi bak."

Genç adamın adımları duraksadı, ekmek bezine sarılmış olan bebeğe baktı. Dişlerini sıktı, hızlı adımlarla depodan çıktı ve koridorda yürümeye başladı.

Dar koridoru aydınlatan kırmızı ışığın içinden geçiyormuş gibi öylece yürürken artık bir enkazdı.

Artık karaya vurmuş bir gemiydi, güvertesi yanmıştı; güvertesi kalbiydi.

Bu koridorun sonundaki arka kapıdan çıkıp bu pavyondan uzaklaşacaktı. Oğluyla birlikte geceye karışacaktı. Muzaffer ile konuşmuştu, aslında başından beri her şeyi planlamıştı.

Kalbini bu işin dışında bırakmıştı.

En başından beri kucağındaki bebek ile ilgili kurduğu planları vardı, zamanla bu planlar karanlık birer kâbusa dönüşmüştü fakat adamın elinden gelen hiçbir şey yoktu.

Tüm bunları yapmak zorunda olduğunu sanıyordu.

Attığı her bir adım, onu geçmişinden uzaklaştırıyordu.

Attığı her bir adım, onu yaktığı ormana yaklaştırıyordu.

Attığı her bir adım, bir kadının göğsünün kaybıydı.

Kapıyı açıp yağmurla kucaklaştığında göğsünde zehir zemberek yanan bir gece, zemheri bir kış ayının yaklaştığını fısıldayan takvim yaprağının ucunu ateşe vermişti.

Kendini hiç düşünmeden sokağa attı, ekmek bezine sardığı bebek, yağmurun hızla akan gözyaşlarının altında ıslanmaya başladığında genç adam da o yağmurun altında ıslanıyordu. Bebeğin yüzünü kaplayan kan yavaşça durulaşmaya başladı.

Adam kafasını kaldırdı, yüzüne hızla çarpan yağmur damlaları bu günahı temizlemenin yolunu bulamıyordu fakat cennetin izlerini bebeğin bedeninden yolar gibi söküp alıyordu.

Adamın gözlerinden intiharın başlangıç butonuna basan gözyaşları hızla akmaya başladığında, eğer adam haykırmasaydı, gökyüzü bile onun acılar içinde ağladığını anlamazdı.

Tanrı, bu gözyaşlarına asla inanmadı.

Kan kaybının bedeninde oluşturduğu kasırganın içinde sürükleniyordu, ölümün pençelerinin arasında öylece uzanıyormuş gibi hissediyordu. Koyu renk gözleri tavandan yere düşen su damlalarında takılı kalmıştı. Kuruyan dudaklarını yaladığında, Gökhan, Güneş'i kaldırmak için eğildi ve o anda kadının acılarla dolu bedeninden feryattan farksız olan fısıltı döküldü:

"Gökhan, oğlum nerede?"

Nazmiye bir köşede sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Canavar duvar kenarına çöktü, avucundaki ekmek kırıntılarına baktı.

"Gökhan," diye fısıldadı Güneş bir kez daha. "Oğlum nerede?"

"Güneş." Gökhan'ın dudakları gökyüzüydü, kelimeleri akşam.

"Gökhan," diye fısıldadı Güneş tekrardan, sesi geçmişin içinde silgiyle siliniyormuş gibi leke lekeydi. "Kara'm nerede?"

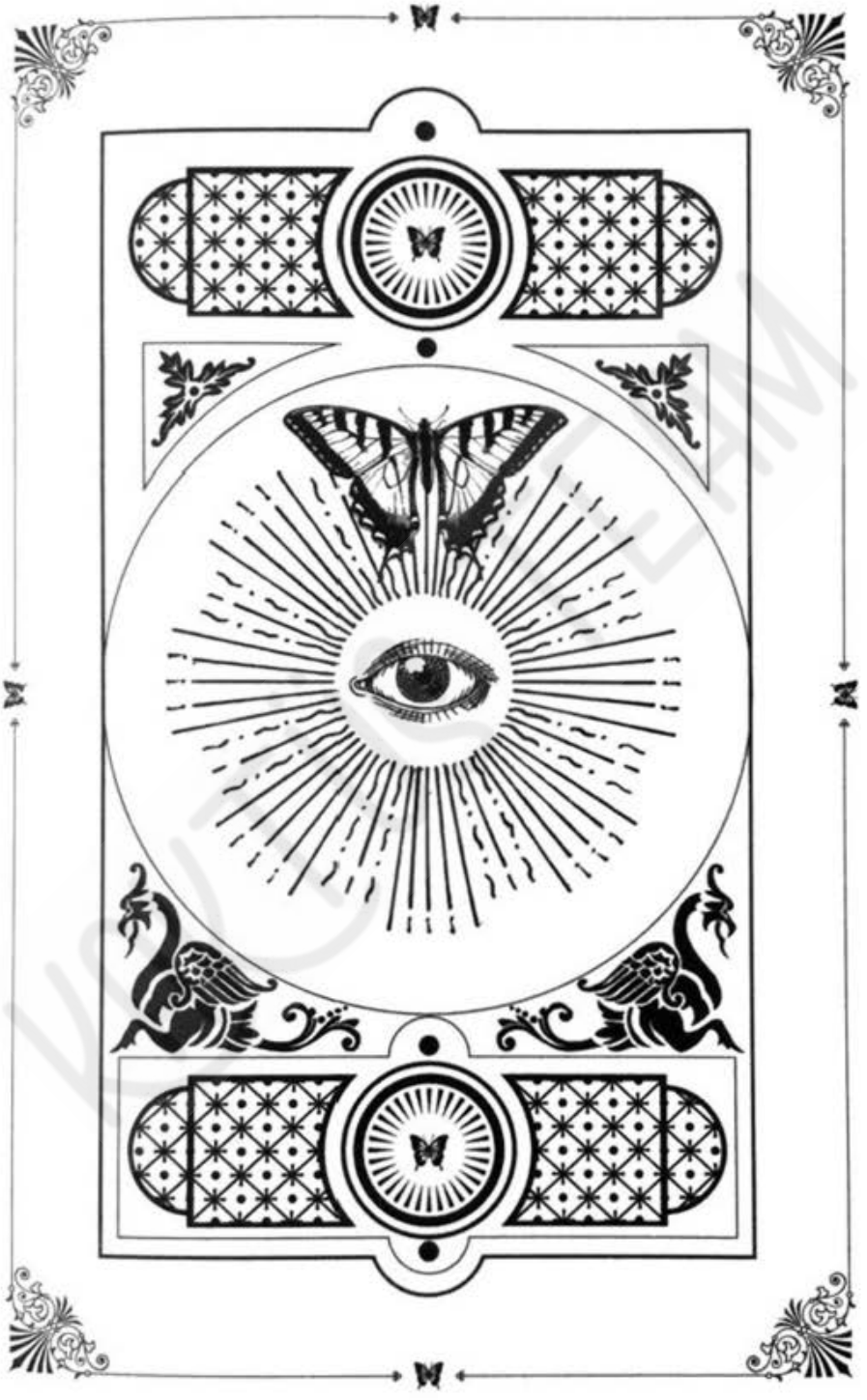
Gökhan, Güneş'i yavaşça doğrulttu, o an oğluyla kadını bağlayan bağı kesen küflü makası kadının gözlerinde gördü.

O makası kadının göğsüne saplarken kadının gözlerinin içine bakmak zorunda bırakılmıştı.

"Kara'n öldü."

Güneş söndü.

KAKTÜS TEAM

1. SAHNE

Zerir* bir gecede yalnızca biri küçük, diğeri büyük iki kara yıldız yanıyor, parlıyordu. Aslında küçük olan yıldız zayıflamış, ışığındaki basınç yirmi altının altına düşmeye başlamıştı. Sönüyordu. Küçük kara yıldızın ismi Şule'nümâ**, büyük kara yıldızın ismi Vehhac***'dı. Küçük yıldız, Şule'nümâ yörüngesinden kaydı, Vehhac'ın yanan yörüngesine girdi; sönmek üzere olan Şule'nümâ parladı, cayır cayır yanmaya başladı.

Şule'nümâ düşündü, girdiği yörüngenin ilerisinde ne olduğunu bilmek istiyordu.

Şule'nümâ tekrar düşündü, kendi yörüngesini tamamen kaybetmeden oraya dönmesi gerekiyordu.

Oysa artık bu yörüngeden kendine bir yara edinmişti. Bir yıldız bile yarasından uzağa gidemezdi.

Parmaklarımı bileğimin alt kısmındaki damarların oluşturduğu köprünün üstüne bastırdım, nabzımdaki deliklerden sızan yaşam parmak uçlarıma dokunuyordu. İçime astığım aynanın önüne geçip kendini izleyen itici yüzlerin hepsi bana aitti, hepsi bana benziyordu ama hiçbiri ben değildi.

Şule'nümâ'yı düşündüm, devamında Vehhac zihnime uğradı; aynı yörüngenin içinde birbirlerine dokunarak nasıl yok olmadan, nasıl

* Zerir: Yanmak, parlamak.

** Şule'nümâ: Ateşi gösteren, alev alev.

*** Vehhac: Parıl parıl, şaşalı, ateşler içinde.

böyle yanarken birbirlerini yakmadan parlamaya devam edebildiklerini merak ediyordum.

Oysa onlar yalnızca zihnimde yaşayan, isim verdiğim hayali yıldızlardı.

Parmaklarımı bileğime daha sert bastırdım, uzun tırnaklarımın derime battığını hissettim ve gözlerimi yavaşça yumdum. Parmaklarımı kızıla boyayan kan bileğimi lekeliyordu. Kirpiklerimin örttüğü göz altlarım sanki gözüme kat kat göz kalemi sürmüşüm de o göz kalemini çıkartabilmek için sulu pamuğu durmadan oraya sürterek gözümün altını tahriş etmişim gibi acayip bir sızıyla yanıyordu.

Rüzgâr uzun, siyah saçlarımı uçuşturuyordu. Gözlerimden akan yaşlar kurumuş, kuruduğu yerde donarak donduğu yerde âdeta buzdan bir mızrağa dönüşmüş, yanaklarımın yanmasına neden olmaya başlamıştı.

Çok kez kendimden kaçmıştım, çok kez kendimi tanımıyor gibi öylece kendi yanımdan geçip gitmiştim. Şimdi buradaydım.

Yüzleşmiştim, kendimi karşıma almıştım ve tüm sırları ortaya dökmüştüm; şimdi birbirimize bakarken birbirimizi nasıl harcadığımızı ikimiz de o kadar net görüyorduk ki...

Beni belimden tutarak kaldırdığında bu kaldırım kenarına ne zaman oturduğumu sorguluyordum. Ağır ağır araladığım gözlerimdeki mahzenin parmaklıkları olan kirpiklerimin diplerini yakarak gözlerimin içine sızan far ışığı yüzümü buruşturmama neden oldu. Yanımızdan hızla geçip giden arabanın arkasında bıraktığı saniyeler, kaldırıma uzanmış geçmişi yollara döşüyordu. Range Rover'ın kapısı açık duruyordu, hemen yol kenarındaydı; yere düşmüş boş pet şişeye baktım.

Gözlerimi yavaşça ona çevirdim.

Küf rengi gözlerine baktım. Beni yol kenarındaki çeşmeye doğru yürütürken o bana değil, kanlı ellerime bakıyordu. Ben onu izlemeye devam ettim. Tıpkı arasından hava girdiğinde zonklayan, aralıklı duran bir diş gibi sızlayan zihnimin içindeki kelimeler, zihnimin çürükleriydi. Çeşmenin önüne geldiğimizde çehresini kaplayan büyük bir soğukkanlılıkla çeşmeyi açtı ve avucunun içine aldığı ellerimi suyun altına tuttu.

Onun büyük avuçlarının içindeki kanlı parmaklarıma dökülmeye başlayan su, donmuş düşüncelerimin üzerinde akmaya başlamış bir cehennem ateşi gibiydi. Gözlerim onun yüzünde dolanıyordu. Karan'ın gözleri hâlâ akan sudaydı.

Bana değil, ellerimize akan suya bakıyordu.

Arkamızdaki hareketliliği fark ettim, yoldan öylece geçip giden arabanın far ışıkları Karan'ın yüzüne dokundu; güneş yüzünde doğdu, ardından tekrar yüzünde battı, yüzü geceye kucak açtı ve karanlık, çehresine çöktü.

Karan, parmaklarıma bulaşan acımasız kaderin kızıl mürekkebine katlanamıyormuş gibi avuçlarının içinde duran parmaklarımı ovuşturuyordu. Gözlerim yavaşça suyu kirleten ellerime kaydığında o an, iyileşmesi oldukça fazla zaman alacağını bildiğim açık bir yaraya tuzlu su akıyormuş gibi irkilerek inledim. Karan dişlerini sıktı. Kan öyle çok kurumuştu ki, az önce parmağımı bastırdığım bileğime bir doğum lekesi gibi öylece yapışıp kalmıştı.

Oysa bu bir doğum değil, olsa olsa bir ölüm lekesi olurdu.

Kar küresinin içindeki ölü balerin ağır ağır dönüyordu. Balerinin cansız bedeninin ayaklarında okyanuslar vardı. Küçücük bir kürenin içindeki okyanusta kırmızı pullu balıklar, koyu mor yosunların arasından kıvrıla kıvrıla çıkıyor, balerinin cesedinin bacaklarına doğru yüzmeye başlıyordu; cesede dokundukları anda balıkların pullarının renkleri soluyor, kıpkırmızı pullar bir anda sönmüş bir köz gibi ağarıp, gri rengini alıyordu. Okyanusun dalgaları balerinin bacaklarına çarptı, balıklar suyun yüzeyine çıktı ve cansız bir şekilde, iri gözleriyle kürenin cam tavanını izleyerek öylece yüzmeye başladılar.

"Göğsümdeki yangın biraz olsun serinlesin diye pencereyi açıyorum," diye fısıldadım çeşmenin mermer yüzeyine akan, duru suyu bulandırmış kanı izlerken. "İçeri hava dolmaya başladığı anda göğsümdeki yangın har oluyor, beni daha çok yakıyor, tüketiyor, bitiriyor."

Karan bileğimdeki kan lekesine başparmağıyla baskı uygularken bir an için bu hareketi bana çok masum gelmişti. Tüm dikkatini bileğimdeki kan lekesine vermiş gibi görünüyor olsa da kendi parmaklıklarına şiddetle vuran, kendi parmaklıklarını yumruklayan buz tutmuş ruhu benim ruhumun attığı kör olası çığlıkları duyabiliyordu.

Su gitgide buz gibi oluyordu. "Neden pencereyi açtığım halde hiç serinlemiyor?" diye sordum. Zihnimin içine veba mikrobu gibi yayılan derin bir yorgunluk vardı.

"Yanık, hava alınca sızlar," dedi sadece.

"Su," diye fısıldadım. "Tuzlu sanki. Bileğimde açık bir yara varmış da yakıyormuş gibi." Yutkundum. "Ben balık değilim ki, tuzlu suda bu yaralarla yapamam Ali."

Parmağını bileğime öyle bir bastırdı ki... Nabzımı yoklamak istiyormuş gibi, sanki yaşadığımdan emin olmak istiyormuş gibi...

"Doğru," dedi, artık gözlerimin içine bakıyordu. "Sen bir balık değilsin, bu yaralarla tuzlu suda yapamazsın ama seni tatlı suya koysam, sen o suyun içinde boğulur, yaşayamazsın."

Parmaklarımın arasından kayıp giden su, ruhumu kirlettiğim kanı temizlemeyi başaramasa da ellerime bulaştırdığım kanı kendini kirletmek pahasına omzuna alarak benden uzaklaştırıyordu. Zihnime yıkılan, ruhumun beyaz eteğinin ucunu çakmağının ucundan fırlayan ifrit bir ateş ile tutuşturan gerçekler bana o kadar ağır geliyordu ki, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ben artık kendimi tanımıyordum.

Belki de ben kendimi hiç tanımamıştım.

Arkamda bıraktığım, uzaklaştığım şey geçmiş değildi; ben geçmişi omzuma almıştım ve kaçtığım her yere onu da beraberimde taşıyordum. Üzerinde yürüdüğümü sandığım gelecek, geçmişte yaşanan anıların donarak oluşturduğu bir buz pistiydi ve ben o buzun en ince yerine basmıştım.

Babamın kurtulduğunu biliyordum.

Karan eğildi, dizini kırarak eğildiği için artık onunla aynı boydaydım. Büyük avucuna doldurduğu o buz gibi suyu yüzüme tokat gibi çarptığında bir an nefesim kesildi, yüzüme çarptığı su öyle soğuktu ki sanki yüzüme suyla değil de soğuk bir demirle vurmuştu.

Ciğerlerim bir urganla bağlanmış gibi nefesim kesilirken, Karan avucuna tekrar doldurduğu suyu bir kez daha yüzüme çarptı. Nereye gittiğini bilmediğim bir otobüsün içinde, bana ait olmayan bir koltukta, başkasının adının altında yolculuk yapıyordum ve o kadar sessizdim ki, sanki o otobüs koltuğunda öylece otururken avucumun içinde sıkıca tuttuğum şey benim dilimdi. Kendimi kendime susturmuştum.

Evet, bunu başarmıştım.

"O iyi olacak," dediğinde yüzümden sicim sicim akan damlalarla Karan'a baktım. "Ve sen hafızandan bugünü sileceksin."

Nefes nefeseydim, yine de dudaklarımı araladım ve kendimi konuşmak için zorladım, Karan gözlerimin içine dikkatle bakıyordu.

"Şu şekilde bakma bana," dedi, ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama bana bakışından anladığım kadarıyla gözlerime yayılan ifade ona ızdırap veriyordu. Karan suyu kapattıktan sonra beni belimden tutarak kendine doğru çevirdi. Hemen dibimizden geçip giden aracın farları yüzünde bir ışık yolu çizdi, sonra o yol karanlık tarafından kuşatıldı. "Dünyaya küsmüş küçük bir kız çocuğu gibi bakıyorsun."

Onun beni o halde görmüş olmasından çok, benim nasıl o hâle geldiğimi düşünüyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum ama her şeyi hissediyordum, hislerimin ve hissizliğimin aynı hizada durduğu o sıranın arasına kaynamıştım.

Yüzümü ıslatmış olan suya rağmen kuru dudaklarımla, "Neden babamın yaşamasına izin verdin?" diye sordum; sesimde annemin, çocukluğumun, ablamın, yaktığım o evin gölgesi vardı.

Islak yüzümü avuçlarının arasına aldı, büyük avuçlarının arasında ufacık kalan yüzüme yara gibi açılmış bir çift kahverengi göz, onun har siyahı gözlerinde takılı kaldı. Bir süre konuşmadı, rüzgâr tenimi okşa da soğuk, rüzgârın okşadığı yere elindeki bıçağı sokup, aşağı doğru çekerek tenimi çiziyordu.

"Neden babamın yaşamasına izin verdin?" diye tekrarladım sorumu.

Başparmağı ağır ağır elmacık kemiğimi okşarken sadece gözlerimin içine bakıyor, konuşmuyordu. Cevabı onun gözlerinden koparıp almamı istiyordu ama ben bundan da yorulmuştum.

"Neden benim yaşamama izin vermiyorsun?" diye sordum bu kez, sesim titriyordu ve sorduğum soru Karan'ın yüzündeki kanın çekilmesine neden oldu. Karan saniyeler içinde kireç gibi olmuştu.

"Ben babanın yaşamasına izin vererek seni ölmekten kurtardım Çakıltaşı."

Titreyen ıslak ellerimi kaldırıp onun yüksek omuzlarının üzerine kanatları kırık birer kuş gibi kondurdum. Karan'ın gözleri gözlerimdeydi ama zihnimin içine girip olan biteni göremiyordu.

"Kalbimin üstüne bir saat batmış gibi," diye fısıldadım acılar içinde. "Zaman dokundu bize."

Kalbindeki batıklarla bana öylece baktığında zamanın ikimize de dokunduğunu o da biliyordu. Oysa o bizi zamandan saklamak istiyordu, bunu başaramamış olduğunu görmek ona nasıl hissettiriyordu bilmiyordum ama ben artık darmaduman hissediyordum.

Araca bindiğimizde ellerim dizlerimin üstünde, gözlerim ön camdaydı; silecekler belirli bir ritim tutarak ön camın üstüne düşmeye başlayan yağmur damlalarının üzerinden geçerek onları yok ediyordu.

Ben bu ellerle babamı bıçaklamıştım.

Şimdi bu ellere baktığımda yalnızca idam ipi tutan zayıf, beyaz parmaklar görmüyordum. Artık parmaklarımda ölümün mürekkebi vardı ve hiçbir silgi, mürekkebi silemezdi.

Yaşananlar puslu bir sokakta tekrara düşüyordu. Elimde sapı kandan yapış yapış olmuş bir bıçakla öylece dikiliyor, öldürdüğüm geçmişimin ayaklarımın önüne serilmiş cesedini izliyordum.

Aynı anda başka bir sokakta, sokak lambasının altında öylece durmuştum, sokak lambasının ışığının etrafında uçuşan yavru kelebekleri, güveleri ve sinekleri izliyordum.

Yine aynı anda bir terminaldeydim, parmaklarımın arasında şu ana kadar hiç içmediğim sigaranın bedenini tutuyordum, sigaranın ucunda yanan ateşi izliyor ve beni buradan uzaklaştıracak olan o otobüsün gelmesini bekliyordum.

Yağmur iyiden iyiye hızlandı ve sanki ön camı parçalamak istiyormuş gibi cama şiddetle çarpmaya başladı. Karan'ın telefonunun melodisi karanlık aracın içine yıldırım gibi düştü, tenimden buz gibi bir ürperti geçti. Karan telefonu açana kadar kafamı çevirip onun olduğu yöne tek bir an olsun bile bakmadım.

"Söyle," diyerek açtı telefonu, sesi gergindi.

Tırnaklarım avucumun içindeki defteri dolduran bir kalem gibiydi. Tırnağımı avucuma batırıyordum ve batırdığım yerden koyu renk mürekkep akmaya başlıyordu. Avucumun içindeki çizgiler defterimin satır çizgileriydi, ben ise o satır çizgilerine yamuk kelimeler çiziyordum.

"Durumu nasıl?" diye sordu Karan, sesinin özünde tedirginlik vardı. Yelkovan, saatin etrafındaki birinci turunu büyük bir can havliyle tamamladığında, "Pekâlâ," dedi Karan. "Senin gözün kulağın orada olsun."

Telefonu kapattığında ona hiçbir şey sormadım. Babamın iyi olduğunu, yaşadığını, annemin aksine hayata tutunduğunu biliyordum. Yaptığım bu şeyden dolayı zerre pişmanlık duymuyordum, kalbim acıyordu ve ben kendi kalbime, böyle bir şeyden dolayı acıdığı için acıyordum.

"O iyi," dedi Karan sadece.

"Bunu sormadım," diye fısıldadım, sesim titriyordu, ellerim de titriyordu. Kahrolası tırnaklarım avucuma ne kadar batarsa batsın, titremelerine engel olamıyordu.

Yaptığım şeyin sorumluluğu bir dağ olup omuzlarıma yıkılacaktı, bunun farkındaydım. Bu basit bir şey değildi. Gözümü nasıl karartmıştım, o an nasıl bir psikolojinin içine girmiştim bilmiyordum ama her şey olup bittiğinde, ben o yaptığım şeyin ne olduğunu bile tam olarak kavrayamayacak kadar kendimi kaybetmiştim.

"Seni böyle bir yükün altına sokamazdım," dedi Karan tekrar konuştuğunda. Yağmur damlaları hâlâ cama çarpıyordu. Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım, derin bir nefes aldım ama omuzlarım yukarı bile kalkmadı.

"Beni öyle görmeni istemezdim."

"Seni ondan daha kötü haldeyken defalarca gördüm ben," dedi demir gibi bir sesle. "Sen... Sen sadece bunu yapmak istemezdin, tamam mı? İstemediğin tek şey buydu."

Bir an avucumu göğsüme bastırmak ve kalbimin yerinde olup olmadığını kendim kontrol etmek istedim.

"Asla kötü bir insan olabileceğime inanmayacaksın, değil mi?" diye sordum yorgun bir sesle.

"Senin aptal düşüncelerin benim umurumda bile değil Asi," dedi, öfkesi kaza kurşunu gibiydi. Kafamı ağır ağır ona doğru çevirdim ve ona baktım. "Seni o haldeyken ben gördüm." Durdu, doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Ondan daha beter haldeyken de ben gördüm. Senin tüm hallerini gördüm, hepsini biliyorum ben. Orada o bıçağın aslında kime saplandığını kendi gözlerimle gördüm ben."

Ruhsuz bakan gözlerim Karan'ın çehresini taradı, onu uzun uzun izledim ama onun kuzguni siyahı gözleri beni bulmadı, sanki bilerek bana bakmıyordu.

Gözlerimi Karan'dan ayırdım, tekrar ellerime baktım. "Şimdi ne olacak?" diye sordum sakince. Sanki umurumda bile olmayan bir konudan bahsediyor, o konuyla ilgili bir soru yöneltiyordum ona. O kadar bomboştum ki, dopdolu hissediyordum; o kadar dopdoluydum ki, bomboş hissediyordum.

"Baban biraz adamsa, zaten bu konuyla ilgili ağzını açmayacaktır," dedi. Bir hançer alıp göğsüme saplamış olsaydı bu kadar sarsılmazdım ama göğsümdeki güze rağmen yüzüm sanki ilkbahardı. Kelime hatala-

rıyla dolu bir metin gibi bakıyordum. "Sen de kendine geleceksin ve sabaha karşı..." Durdu, bileğindeki saate baktı. "Yani yaklaşık iki saat sonra hiçbir şey olmamış gibi babanın yanına gideceğiz. Ve sen, hiçbir şekilde kimseye hiçbir şey belli etmeyeceksin."

Titreyen ellerimi kaldırıp iki yana sallarken gözlerimden fırlayan dehşet tıpkı havai fişekler gibi yüzümde patladı ve tüm ifademi kendi rengine boyadı. "Asla!" diye karşı çıktım. "Oraya gitmeyeceğim. Gider teslim olurum, yine oraya gitmem!"

"Ne teslim olmasından bahsediyorsun?" diye hırladı.

"Ona o ekmek bıçağını sapladım ve bitti, öyle mi?" dedim yüksek sesle. "Her şey bu kadar basit, öyle mi? Öylece onun yanına gideceğim ve ölmediği için onun ayaklarına kapanıp af dileyeceğim, öyle mi?"

"Sana böyle bir şeyin imasında bile bulunmadım ben," dedi Karan dişlerinin arasından.

"Pişman olduğumu mu sanıyorsun?" diye bağırdım bu kez, ben farkında olmadan gözlerimden aşağıya yaşlar süzülmeye başlamıştı. Ağladığımı fark ettiğimde Karan aracı durdurmuş, direksiyonu sıkıca kavramış öylece yüzüme bakıyordu. Gözyaşlarım dudaklarımı ıslattı, elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Sen benim pişman olduğumu mu sanıyorsun?!" diye bağırdım bir kez daha.

"Asi," dedi Karan kısık bir sesle.

Ellerimi yüzüme kapattım, omuzlarım titremeye başladığında dişlerimi sıkıyordum ve ağlamamak için kendimi zorluyordum ama başaramadım, gözyaşlarım sözümü dinlemiyor, hızla yanaklarımdan aşağı akarak beni acının sayfalarına işliyordu.

Kendimden bu yüzden nefret ediyordum.

"Ben pişman değilim," diye fısıldadım, avuçlarımı yüzüme daha sert bastırdım.

"Ağlama."

"Ben pişman değilim," dedim, avuçlarımı yüzüme biraz daha bastırdım.

"Asi," diye fısıldadı. "Ağlama."

"Ben pişman değilim!" diye bağırdım, uzun tırnaklarımı alnıma batırıp sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

"Tamam," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Beni kendine doğru çekmeye çalıştı ama dirseklerimle onu iterek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Aracın kapısını açtığını duydum,

devamında buz kesiği bir soğuk aracın içini doldurdu ve yağmur damlaları içeri girmeye başladı ama buna aldırış etmedim.

Karan araçtan indi, kapıyı kapattı, aracın önünden dolaşarak benim tarafıma geldi, kapıyı açtı. İçeri doğru eğilip beni kollarının arasına çektiğinde artık onu itebilecek kadar güçlü hissetmiyordum kendimi.

Bertaraf edilmiştim kendim tarafından kendime.

Karan beni kollarının arasına aldı ve gözyaşlarım sanki bu atağı bekliyormuş gibi daha da şiddetlendi. Titreyen ellerimi onun ıslanan omuzlarına bastırdım, omuzlarına dokunduğum için dışarıda yağan yağmurun damlaları parmaklarımı ıslatıyordu.

"Pişman değilim," diye hıçkırdım.

"Tamam," diye fısıldadı. "Pişman değilsin."

Ne kadar süre ona sarılarak ağladım, pişman olmadığıma onu inandırmaya çalıştım bilmiyordum ama sonunda Karan beni bir şekilde bir nebze olsun sakinleştirebilmişti. Birlikte Karan'ın evine geçtik, ev bomboştu. Yaşar amcanın nerede olduğunu merak bile edemeyecek kadar şokta hissediyordum. Bu gece yaşanan her şeyin az sonra uyanacağım bir kâbusun sahnesi olmasını diliyordum.

Ilık duştan çıktığımda şafak söküyordu, sabah ezanı çoktan okunmuştu ama pencereden dışarı baktığımda güneşin doğacağına inanmıyordum çünkü söken şafağa rağmen hava hâlâ karanlıktı. Sanki gökyüzü bir daha asla aydınlanmayacaktı.

Sanki güneş benimle birlikte sönmüş, karanlık tıpkı benim dünyamı sardığı gibi diğer insanların da dünyasına yayılıp her yere sinmişti.

Ağır adımlarla merdivenleri inmeye başladığımda salondaki hareketliliği fark edebilmiştim. Fısıltı şeklinde konuşuluyordu. Islak saçlarımın ağırlığını ruhumda bile hissedebiliyordum. Dilimi dişlerimin etrafında gezdirdim, son merdiveni de indiğimde Bedirhan'ın hemen ortadaki koltukta oturduğunu gördüm, parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın dumanı beyaz tenli bir kadın gibi kıvrıla kıvrıla hüzünlü bir dans gösterisi yapıyordu.

Durdu. Kulağına yasladığı telefonu kapayıp masanın üzerine bıraktı. Bedirhan'ın bakışları beni buldu, gözlerimiz birbirine takılı kaldı. Her şeyi bildiğini biliyordum. Gözlerinde bunu görebiliyordum.

Gözlerimi hızla ondan uzaklaştırıp, "Karan nerede?" diye sordum, sanki buradaydım ama değildim.

"Bir telefon geldi," dedi kuru bir sesle. "Ve gitti."

"Sen neden buradasın?"

Bedirhan sigarasını dudaklarıyla buluşturdu. "Seni beklediğim gibi bulmadım," dedi gözleri yüzümü tavaf ederken.

Kulaklarım uğulduyordu. "Ne?"

"Geldiğimde seni daha farklı bulmayı bekliyordum. Öyle bulmadım."

Tırnaklarımı yaralarla doldurduğum avucuma tekrar bastırıp avucumu sızlattım.

"Değişiyorsun," dedi tekrar konuştuğunda. "Belki de çoktan değiştin."

Bedirhan'a doğru yürürken, "Yeni mi fark ediyorsun?" diye sordum.

"Palas pandıras* bir değişim olmadı bu, gözümüzün önünde yavaşça evrildin."

Yanan gözlerime rağmen, akşam yaşananlar sanki zihnimin okyanusuna batmış bir gemiymiş de o gemiyi yutmanın verdiği rahatlıkla içime dökülen hazineleri dalgalarımla bambaşka noktalarıma taşıyormuşum gibi savaşıma devam ettim. Bedirhan'ın karşısındaki boşluğa oturdum, gözlerimi onun gözlerine sabitledim ve hâlâ titreyen parmaklarımı taytın kumaşına sürttüm.

"İğrenç bir insan olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum, sesim fısıltı şeklinde yükselmişti. "Defne... Öğrendi mi?"

"İğrenç bir insan olduğunu düşünmüyorum, sen iğrenç olamayacak kadar temizsin," dedi ciddi bir sesle.

"Defne..."

"Babasının bıçaklandığını biliyor," dedi. "Ama yalnızca bıçaklandığını biliyor."

Tırnaklarımı tayta saplarken, "Peki ne yaptı?" diye sordum.

"Merve," dedi Bedirhan, sigarasının ölü külü parke zemine düştü, parçalara ayrıldı. "Babanı sormayacak mısın?"

Onun gözlerinin içine baktım, sadece baktım.

"Sormayacaksın," diye fısıldadı, erkeksi sesinin etrafına çit şeklinde örülmüş kederi hissedebiliyordum.

"Benden tiksiniyor musun?" diye sordum, bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum. Sanırım kendimden tiksiniyordum ve diğerlerinin de bu konu hakkındaki fikirlerini merak ediyordum. İçimdeki insanlığı

* Palas pandıras: Hemen, birdenbire, çarçabuk.

öldürmüş olamazdım, her kötülüğün içinde öldürülmüş bir iyilik saklanıyordu; buna kendimi inandırmıştım.

"Hayır," dedi Bedirhan, kaşları çatılmıştı. "Sadece..."

Kalbim acıyla çarparken, "Sadece ne?" diye sordum.

"Zaman en çok sana dokundu."

Yorgun gözlerim Bedirhan'ın her daim güvenilir bakan gözlerinde asılı durdu. Aynada gördüğüm kız pılını pırtısını toplamış ve benden gitmişti. Artık kime baksam sadece karşımdaki insanı görüyordum. Bir daha kimsede kendimi görememekten korkmuyordum, göremeyeceğimi biliyordum.

Yavaşça doğrulup kalktım, tıpkı geçmişe ait bir hayaletmiş gibi ağır ağır merdivenleri tırmanmaya başladım. Bedirhan'ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum, attığım her bir adımı büyük bir dikkatle izliyordu.

Zamanın elleri tenimdeydi, ruhumdaydı, zihnimde ve gözlerimdeydi. Değiştiğimin farkındaydım, belki de zihnim tedavi görmek için yatırıldığı bir akıl hastanesinin içine kurduğu sahnede benimle oynuyordu.

"Sadece kendi başını değil, Karan'ın da başını yakarsın," diye fısıldadı arkamdan. O beni uyarmıyor, sanki bir abiymiş gibi korumaya çalışıyordu, biliyordum. "Her zaman yanındayım. Her konuda. Ama kendine zarar vermene asla göz yummam Merve."

Tırnaklarımı avuçlarıma sapladım. Bir köşeye geçip yanan gözlerimi bir an olsun kırpmadan sadece boşluğu izlemek istiyordum. Zihnimde devamlı olarak o bıçağın iniltisi yankılanıyordu, babamın gözlerimin içine uzattığı elleri ise kanlar içindeydi.

Odaya geçip üzerime koyu yeşil kalın bir kazak giydim, günden güne daha da inceldiğini düşündüğüm bacaklarımdan geçirdiğim gri kot pantolon ikinci bir deri gibi bedenimin şeklini aldığında, yorgun gözlerim hemen karşımda duran boy aynasında dolaşıyordu. Bedirhan'ın alt katta telefonla konuştuğunu duyabiliyordum ama sesler ve görüntüler birbirlerine paralel olarak hareket ediyor, bir noktada çakışarak birbirlerine karışıp duyularımı felç ediyordu. Saçlarımı kazağın dışına çıkardım, eğildim ve ayaklarıma geçirdiğim siyah botların bağcıklarını bağladım.

Kendi mezarımı ziyarete gidiyormuşum gibi ölü adımlarıyla ayrıldığım odanın kapısını yüzüme kendim kapattım. Alt kata indiğimde

Bedirhan hâlâ telefonla konuşuyordu, sırtı bana dönüktü. Öksürerek boğazımı temizleyince, bakışları beni buldu ve "Seni arayacağım," diyerek telefonu kapattı. Düşmüş omuzlarla ona baktım, o da beni izliyordu.

"Kararını vermişsin," dedi, gözlerimin içine bakıyordu.

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım. Bir şey söylemedim.

Bedirhan beni omuzlarımdan tutarak kendine doğru çekti, başta anlam veremediğim bu hareketinin aslında bir şefkate gebe olduğunu fark ettiğimde dişlerimi sıkarak yüzümü onun göğsüne bastırdım. Bedirhan kollarını omuzlarımın etrafına sardı, beni sıkıca tuttu. Kollarımdaki derman çekilmiş olsa da kendimi zorladım ve kollarımı onun beline dolayıp sarılışına karşılık verdim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı şefkatli bir sesle.

Ona daha sıkı sarıldım, belki de aslında ona sıkı falan da sarılmıyordum, o kadar güçsüzdüm ki ona nasıl sarıldığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bana göre sıkı sıkı sarılıyorduk ya da belki uçurumdan tam düşerken tutunduğun ince bir dalın kökü kadar zayıftı dokunuşum.

Bedirhan bunu önemsemedi, yalnızca bana sarıldı. Kalbi, göğsümün boş tarafını doldurdu ve benim kalbim de onun göğsünün boş kısmına yerleşip orada çarpmaya başladı.

"Gerçekten özür dilerim."

"Sen neden özür diliyorsun?" diye sordum, sesim titriyordu ama ona sarılmaktan vazgeçmemiştim.

"Bana defalarca kez dokunan zamanın sevdiklerime de dokunmasına engel olamadığım için." Bana daha sıkı sarıldı. "Zamanı seninle o evde baş başa bıraktığım için."

Burnumu onun omzuna bastırıp boşluğa baktım, çenesini saç diplerime sürterek yutkundu. Büyük cüssesine rağmen sanki kalbi cüssesinden de büyüktü. Küçük kız kardeşini kucaklayan bir abiye benziyordu, ona karşı yabancılık hissedemiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim sadece.

Beni bağrına basarken teşekkürümü cevapsız bıraktı, ben de daha fazla konuşup bu anı dilimdeki çekiçle parçalara ayırmak istemedim. Yaptığım bir hata da olsa bana kollarını açan insanlar biriktirmiştim ve bu insanları biriktirirken kendimi bir şekilde yalnız olduğuma inandırmıştım.

Oysa ben yalnız değildim.

Bir zamanlar yalnızdım fakat artık ruhumu asla yalnız olduğuma inandıramazdım. Ruhum güzel insanlar tarafından sıkı sıkı sarılıp sarmalanmıştı.

"Çepiç, artık gidelim mi?" diye sordu, sesi ifadesizdi ama hâlâ bana sarılıyordu. Başımı salladım, bu benim cevabımdı ve Bedirhan için bu cevap yeterliydi. Beni yavaşça serbest bıraktı, ikimiz de gözlerimizi birbirimizden hızla kaçırıp salonun farklı noktalarına baktık.

"Karan oraya gideceğimizi bilmesin," dedim sessizce yutkunurken.

"Neden?"

"Şu an orada, değil mi?"

"Evet."

"Gittiğimizde görmesini istiyorum." Yutkundum. "Aniden ortadan kaybolması şüphelere yol açabilir. Daha fazla başı ağrısın istemiyorum."

"Polis memurlarına senin annenin ölümünden sonra psikolojik olarak çöktüğünü, haberi sen uyurken aldığımız için seni uyandırmadığımızı söylememizi istedi." Derin bir nefes aldı. "Polis memurları da bunu gayet normal karşıladı, sadece Defne biraz şaşırdı."

Tırnaklarımı avucuma bastırarak, "Anladı mı?" diye sordum.

"Anlasa bile seni suçlamaz."

"O yalnızca benim değil, Defne'nin de babası," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ve Defne bana benzemiyor."

"Neler yaşadığını gördü, yaptıklarından dolayı seni suçlayabilecek biri varsa o yalnızca Allah'tır. Bir hâkim bile babasına kırılmış bir kızın kalemini kıramaz."

Bedirhan'ın gözlerinin içine baktım ama kurduğu cümlenin ağırlığı dilime çöküp kelimelerimi altında bıraktı. Hiçbir şey söyleyemedim. Benim dilim artık kendi kelimelerime bile dönmüyordu. Birlikte evden çıktığımızda dışarıda sesiyle bile kulağı sağır edecek cinsten bir yağmur yağıyordu.

Bedirhan'ın aracına binip hastaneye doğru yola çıktık. Bedirhan aracı kullanırken hiç konuşmamıştı. Acil servisin önüne geldiğimizde bakışlarım ön camdan dışarıda gezindi. Acil servisin önünde birkaç hasta yakını vardı, onun dışında hastane bomboş bile denilebilirdi.

"İstersen Karan'a haber vereyim, zaten birazdan çıkıp yanına gelecekti. Seni yalnız bırakmak istemiyor," dedi kuru bir sesle.

"Hayır." Kapıyı yavaşça açtığımda yağmurun sesi aracın içini doldurdu.

"Sakin olacaksın, değil mi?"

"Bundan daha sakin nasıl hissedebilirim, nasıl davranabilirim inan ben de bilmiyorum." Ona bakarken ayağımı dışarıya attım. "Ben sakinim Bedirhan."

Başını ağır ağır sallayıp o da araçtan indi. Biraz ıslansam da birkaç adımda acil servisten içeri girebilmiştim. Olabildiğince ağır adımlarla merdivenlere yöneldim, birinci katın merdivenlerinin başında iki polis memuru dikiliyordu, beni fark ettiklerinde bakışları kısaca yüzüme dokundu ama bu dokunuş birbirimizin ifadelerini çözemeyecek kadar kısa sürdüğünden önemsemedim.

Bedirhan hemen arkamda ilerliyordu. Sanki nereye gittiğimi biliyormuşum, ayaklarım beni doğru yöne taşıyormuş gibi öylece merdivenleri tırmanıyordum.

Üçüncü kata geldiğimde, "Yoğun bakım," dedi Bedirhan düz bir sesle. Kafamı kaldırıp üçüncü katın koridoruna baktım. Koridor bomboştu, bembeyaz bir ışık koridoru aydınlatıyordu ama sanki bir bataklıkmış gibi insanın ruhunu emen bu koridor tüm aydınlığına rağmen bana kapkaranlık görünüyordu.

Koridorda yavaşça yürümeye başladım, sağ köşeye saptığımda ilk gördüğüm yüz Karan'ın yüzü olmuştu. Göz göze geldiğimiz anda yüzünü kaplayan dehşet dolu ifade benim gözlerimdeki boşlukla çarpıştı. Hastanenin pencerelerine çarpan yağmur damlalarının sesi dışında ortam o kadar sessizdi ki bir an, *acaba ben mi sağırım yoksa tüm sesler bir bir intihar mı ettiler,* diye düşündüm.

Dolgun dudakları yavaşça aralandı, gözleri gözlerimde birer pençe izi bırakmıştı. Hemen Karan'ın arkasında beliren Defne'nin, "Merve," diye fısıldayışıyla birlikte diktiğimiz o sessizlik kulesi dalganın vurup devirdiği kumdan bir kale gibi çöktü, saniyeler içinde dağılarak yok oldu.

Billur ve Sergen hemen yoğun bakım kapısının önünde dikiliyordu. Defne hızla bana doğru yürümeye başladı. Bakışlarım Defne'de asılı kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Defne kocaman gözlerle.

Duraksadım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. İçimde parçalanan sessizliğin etkisiyle başımı yavaşça sallamakla yetindim.

"O iyi olacak," dedi ablam. "Doktor söyledi, çok kan kaybetti, dedi. Kan verilince iyi olacakmış, öyle dedi doktor. Kan verildi, yani iyi olacakmış. İyi olacakmış. İyi olac-"

Karan elini Defne'nin omzuna koyarak onu susturdu. "Defne," dedi kuru bir sesle.

Defne titreyen ellerini birbirine kenetledi, avuçlarını birbirine sürterek başını hızlıca salladı. "İyi olacak."

Benim sesimden okunan o masal zihnimin içinde dönüp duruyordu. Gözlerimi yoğun bakımın kapısına çevirdim. "Karan yanında kalacaktı," diye fısıldadı Defne. "Sen uyanana kadar gelmeyecekti ama kan lazımdı babama, çok kan lazımdı."

"Ne?"

Sergen, "Aniden kan lazım oldu. Zor bulunan bir kan grubuydu ve hastanenin kan merkezinde de yeteri kadar kan yoktu. Çok kan kaybetmiş ve kaybetmeye de devam ediyordu," dedi.

"Karan kan verdi," diye fısıldadı Defne. Delirmiş gibi hızlı konuşuyordu. "Babamın kanı 0 Rh-, o yüzden kimse veremiyordu kan, Karan'ın kanı uyuyordu, o kan verdi. Ondan geldi. Seni bırakmadı. Babam için geldi."

Gözlerim Karan'ın kolunun iç kısmına kaydı, iğne deliğini orada görür görmez beni yazan kalemin mürekkebi sayfaların üzerine dağıldı, kelimeleri okunmaz hâle getirdi. Babama kan vermek için buraya gelmişti, benim kanını akıttığım adamın damarlarına kendi kanını doldurmuştu. Uzun uzun onun yüzüne baktım, derin bir nefes aldığımda yoğun bakımın kapısı açılmış, doktor dışarı çıkmıştı.

"Hayati tehlikeyi atlattı," dedi hepimizi yok sayarak bakışlarını Sergen'e sabitleyip. Maskesini indirdi. "İlk getirildiğinde de çok kan kaybetmişti fakat yeterli kan mevcuttu, o yüzden kan aramamıştık. Ameliyatın ilerleyen dakikalarında daha fazla kana ihtiyaç duyuldu. Yine de tedbir için biraz daha kan vereceğiz, aranızda kan verebilecek biri varsa onu hemşireye yönlendireyim. Kanı 0 Rh-, o yüzden yalnızca 0 Rh- kana sahip birinden kan alabilir."

"Ben vereyim," dedi Karan aniden. Duraksadım. Sergen kafasını Karan'a doğru çevirip, "Abi sen çok fazla kan verdin," dedi. "Ben birini bulur getiririm."

"Merve'nin kan grubu 0 Rh-," dedi Defne durgun bir sesle, ardından bakışları ağır ağır bana saplandı. "Yani..."

"O iyi görünmüyor," diye karşı çıktı Karan. "Ben verebilirim."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben kanımı verebilirim. İyiyim."

Karan gözlerimin içine öyle bir baktı ki gözlerimi kaçırmadan edemedim.

Doktor beni hemşireye yönlendirdi. Genç bir hemşireyle yoğun bakımın önünden ayrılırken Defne de hemen arkamdan ilerliyordu. Boş bir odaya girdik, hemşire beyaz yatağı işaret ederek oturmamı istedi. Yatağın ucuna oturup gözlerimi beyaz duvara çevirdim. Dışarıda yağan yağmurun şiddetli haykırışları bembeyaz odanın içini dolduruyor, saniyede bir yanıp sönen şimşeğin ışığı gözümü alıyordu.

Hemşire kazağımın kolunu dirseğime kadar sıvadı, koluma lastiği bağladı. Defne hemen yanımda, üç kanatlı muayene paravanının önünde dikiliyordu. Gözlerini profilimde hissediyor olsam da ona değil, duvara bakıyordum. Hemşire iğneyi koluma batırdı, hissizlik o kadar derindi ki iğnenin tenime saplanışını bile tam anlamıyla hissedememiştim.

Kanım küçük boruda hareket ederek yavaşça tüpü doldurmaya başladı.

Sessizlik bir yağmur bulutu gibi üzerimizde duruyordu ve kelimeler, bizi sırılsıklam edeceği anı kolluyordu.

"İsterseniz uzanabilirsiniz," dedi hemşire. "Kan akışı için de sizin rahatınız açısından da daha iyi olur."

Ona bakmadım, hemşire bizden uzaklaşırken o şeffaf, büyük tüp benim kanımla ağır ağır dolmaya devam ediyordu.

"Çok acıdı mı?" diye sordu Defne hiç beklemediğim bir anda. Sesi, bağırıp çağırarak ağladıktan sonra bir köşede sakinleşip, bomboş gözlerle insanları izlemeye başlamış, her şeyini kaybetmiş bir kadının sesi kadar durgun ve yorgundu.

Ona bakmasam da kalbim bana onun her şeyi bildiğini fısıldamış, kalbimin içini dolduran kanın dibinde, küçük çocukların ölen oyunları yüzmeye başlamıştı.

"Çok acıdı mı?" diye sordu tekrardan. Avucumu yavaşça sıktım ama gözlerimi onun gözlerinin sınırına dahi yaklaştırmadım.

"Merve," diye fısıldadığında bana biraz daha yaklaşmıştı. Narin parmaklarını yavaşça omzuma dokundurdu ve o an şimşeğin ışığı önce onun narin ellerini aydınlattı, ardından da şimşeğin çığlığı kalplerimizin feryadını içine hapsederek tüm odayı ayağa kaldırdı. "Bıçağı tutan elin çok acıdı mı?"

Gözlerimin etrafında söndüğünü sandığım o ateşler, gözyaşlarım denen benzinin yavaşça sızmasıyla eş zamanlı olarak harlandı. Acı, saklandığı yerden, *'Korkak!'* diye bağırırdı insanlara. Oysa asıl korkak, saklandığı yerden bize *'korkak'* olduğumuzu bağıran o acı değil miydi?

Yine aynısı olmuştu, acı bir köşeye saklanmıştı ve acının simsiyah saçları saklandığı duvarın kenarından görünüyordu, kıkır kıkır gülerek ellerini ağzına örtüyor ve gözlerini kısarak bağırıyordu: 'Korkak!'

Defne avucumun içinde hâlâ bıçağın sapının izi olan elimi avucunun içine aldı. Kanım o bileğimden akıyordu, kanını akıttığım adama. Avucumun içine bakarken gözlerinden akan yaşları görebiliyordum, öyle hızlı akıyordu ki birkaç saniye içinde boynuna kadar sırılsıklam olmuştu.

Dudaklarını avucumdaki ize bastırdı, gözlerinden akan yaşların ıslaklığını avucumda hissettiğimde gözlerimi yumdum, yumduğum gözlerimin kenarlarından yağmur damlaları gibi gözyaşları akmaya başladı.

"Bu iz sabaha kalmaz kaybolacak," diye mırıldandı, gözyaşları hâlâ avucumun içine dökülüyordu. "Ama senin ruhuna açtığın o yaranın izini hiçbir sabah silemeyecek. Neden? Neden kendine bunu yaptın?"

Gözlerimi açmadım. Kanım damarımdan ayrılıyor, gözyaşlarım gözlerimden akıyordu. Kanım ve gözyaşlarım beni usul usul terk ediyordu.

Bana kızmış mıydı?

Kendime kızıyor muydum?

Babama anlattığım o masalın içindeydim sanki. Kuyuya itilmiş o kız gibi hissetmeme rağmen şeytanın bile bir köşeye geçmiş, ruhuma yaptığım bu kötülüğü ayıpladığını düşünüyordum.

"Ben böyle olsun istemedim abla," diye fısıldadım sanki cehennemden çaldığım bir günahı ablama avuç içlerimde sunuyormuşum gibi. "Ben böyle olsun istemedim..."

Dudaklarını avucumdan çekmedi, ağlamaya devam ediyordu. "Biliyorum," dedi, sesi çatlamıştı.

"Fark etmeden kendimi yok ediyorum."

"Oturup bunu izlemekten nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Fark etmeden kendimi yok ettim," dedim bu kez, gözyaşlarım elmacık kemiklerimde asılı kalmıştı, akmıyordu, belki de akamıyordu.

"Oturup bunu izlediğim için özür dilerim," dedi sadece.

"Ben..."

"Tamam," dedi beni susturmak ister gibi. "Halamların haberi bile yok, haber verilmesini ben istemedim. Kızları olarak biz buradayız, dedim. Eğer uyandığında birimizi suçlamak isterse ikimizi de suçlayacak. Bu işte yalnız değilsin, tamam mı?" Gözlerimi açıp ona baktım, kararlı gözlerle bana bakıyordu. "O uyanana kadar hiçbir şeyden haberimiz yokmuş gibi davranacağız, tamam mı?"

"Ama..."

"Dinle beni," dedi hafif bir sesle. "Bu işte yalnız değilsin, tamam mı? Aması falan yok, bir bedel ödenecekse bu bedeli ödeyen kişi sen olmayacaksın."

Boğazım düğüm düğümdü. "Bana kızmadın mı?" diye sordum, bana kızması gerekmiyor muydu?

Gözlerime neden, niçin tek dalı benmişim gibi bakıyordu?

"Sen benim sırtımı yasladığım tek dağsın Merve," dedi ablam, gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. "Sen yıkıl, ben altında kalayım, sesim çıkmaz. Ama yıkılmaman için her şeyi yapacağım ve bu altında kalmamak için değil, seni dimdik görmek için olacak."

Tam karşımda, ağlamaktan yeşile dönmüş ela gözleriyle bana bakıyordu ve kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissetmeme neden oluyordu. Başımı yavaşça öne doğru eğip alnımı onun göğsüne bastırdım, gözlerimi kısarak sessizce orada öylece beklerken onun kalbinin atışı benim alnımdaki damarın üstünü okşuyordu.

Hemşire tekrar içeri girip damarlarımdan sökerek aldığı kanı odadan çıkartırken parmak uçlarımla tuttuğum pamuğu kolumun iç kısmına bastırdım. Odadan çıkıp koridorda ağır adımlarla yürümeye başladık. Ablam kolumdaydı, gözlerim cansız bakıyordu ama bu aslında alışkın olduğum bir durumdu. Gözlerim her zaman akvaryumun içinde ölmüş bir balık gibi görünüyordu.

Defne yavaşça kulağıma doğru eğilip, "Polis memurları şu an burada değil ama sabah mutlaka tekrardan gelirler. Şüphe çekecek davranışlardan kaçın, olur mu?" dedi.

Bedirhan, avucunda tuttuğu karton bardağı bana uzatınca karton bardağın içindeki sıcak çaya baktım, dumanı tütüyordu. Karton bardağı yavaşça elime alıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"İç de için ısınsın, bırak şimdi teşekkürü," dedi Bedirhan.

Çaydan bir yudum aldım ama çayın içinde zift vardı da boğazıma kapkara yollar döşenmişti sanki. Yüzümü buruşturup koridordaki pen-

cerenin önüne doğru yürüdüm, omzumu cama yaslayıp dışarıda yağan yağmuru izlemeye başladım. Sokak lambasının altına yayılan turuncu ışığın daha belirgin hâle getirdiği yağmur damlaları gökyüzünden yeryüzüne tıpkı kurşun kovanları gibi yağıyordu. Karton bardağı pencerenin pervazına koydum, şakağımı soğuk cama bastırıp sessizce yağmuru izlemeye devam ettim.

Neden hâlâ güneş doğmuyordu?

Üzerime bir gölge düştüğünde bu gölgenin kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

"Küçücüğüm," diye fısıldadı mağara, gölgesi üzerimdeydi.

Başımı yavaşça çevirip ona baktım, kalabalığın içinde el ele sessizce koşuyor, gürültüye çarpıp yere kelimeleri düşürüyorduk. Uzun uzun birbirimizin gözlerinin içine baktık. Yanağıma düşen saç telini kulağımın arkasına itti. "Eve hemen dönecektim," dedi erkeksi bir sesle.

"Biliyorum."

"Burada olmak istemediğini düşünmüştüm."

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım. "İstemiyorum."

"Ama buradasın."

"Bazı şeylerden kaçılmıyor," diye mırıldandım. "Bunu en iyi sen bilirsin."

"Senin bilmeni istemezdim." Parmağını elmacık kemiğime sürttü, koridorun ışıkları yavaşça kararttıldı ama içerisi hâlâ aydınlık sayılırdı. Burnumu çektiğim sırada Karan'ın gözleri yüzümde gezinmeye devam ediyordu.

"Hiçbir şey yapmamışım gibi davranıyorsunuz."

"Çünkü hiçbir şey yapmadın," dedi sadece.

"Buna inanıyor musun Karan?"

"Beni aksine inandırabilir misin Asi?"

"İnandıramayacağımı biliyorum," diye itiraf ettim. "Sen benim de kötü bir insan olabileceğime asla inanmazsın."

"Olamayacağın bir şey üzerine tartışmanın lüzumu yok."

Gözlerinin içine baktım. "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum yorgun bir sesle.

"Çünkü seni tanıyorum."

Gözlerim onun küflü bir geceyi anımsatan gözlerinden koptu; kazağının açıkta bıraktığı damarlı bileğine, ardından da hâlâ iğne deliği-

nin göründüğü kolunun iç kısmına baktım. Parmağımı yavaşça iğnenin delik izinin kaldığı yere sürtüp tekrar gözlerinin içine baktım.

"Sen ne yaptığının farkında mısın, Canım Adam?" diye sordum. İkimizin de gözlerinin içinde dışarıda yanan sokak lambalarının turuncu ışıkları tıpkı birer ateş böceği gibi yanıyordu.

"Ne yapmışım Küçük Kadın?"

Dudaklarım yorgun bir tebessümle şekillendi. Tüm boyunları kırabilecek olan ben, boynumu bu adamın önünde eğiyordum işte.

"Benim babamın kanını akıttığım damarı kendi kanınla doldurdun."

Yutkundu, âdem elması boynundaki vadide hareket etti. Gözlerim nefes boşluğuna kaydı, dövmesine baktım, o ise öylece durmuş benim yüzümü izliyor, tüm dikkatini bana vermiş olmasına rağmen bana bir cevap vermiyordu.

"Neden bu kadar güzel yüreklisin, anlamıyorum," dedim, boğazımda cam kırıkları varmış gibi hissediyordum. "İçinde bulunduğumuz ortam o kadar çirkin ki, güzel yüreğini alıp senden bile saklamak istiyorum."

"O kadar çirkin yüreklerle karşılaşmışsın ki, benim yüreğimi bile güzel görüyorsun." Güldü, gülüşü yorgundu. "Sen kendine, kendi yüreğinle tanışma fırsatı vermemişsin ki hiç Asi."

"Ne?"

"Tanışsan bilirdin, çocukların yüreği hiç çirkin olmaz."

Çocukların yüreği... Okyanusların dibindeki hazine sandıkları gibiydi. İçlerinde inciler, altınlar, zümrütler, elmaslar, yakutlar vardı ve hepsi o sandıkların içinde saklanıyordu fakat sandıklar ne kadar yaşlanırsa, o kadar çok yosun bağlıyor, o kadar çok eskiyordu. Yosunların sardığı altınlar zamanla eriyor, yakutların ışıltıları sönüyor, elmaslar parçalanıyor, inciler dağılıp okyanusun kumlarına gömülüyor, zümrütler yosunların damarlarına karışıp onlardan bir parça haline geliyordu ve çocuklar büyüyordu.

Bir yüreği saran yosunlar...

Okyanusun dibinde uyuyan canavarı besleyen bu yosunlar, çocukların ölmüş yüreklerini de bu canavarın iştahına sunuyordu.

"Karan, ben ilk kez çocuk olduğumda on dokuz yaşındaydım," diye fısıldadım, bu sırrımın açığa çıkmasıyla birlikte gökyüzünü saran şimşeğin damarlarının içinde akan ışık kanları parladı.

"Biliyorum," dedi, gözleri gökyüzünü saran o kan damarlarını anımsatan ışıkta takılı kaldı. "Benim yanımdaydın."

Avuçlarımda anılarımın bıçağının attığı çiziklerle şekillenmiş bir sürü kader çizgisi vardı. Artık avuçlarıma baktığımda göreceğimin yalnızca bu kader çizgileri olmayacağının farkındaydım. Ne kadar zor olsa da ne kadar sancıdan kıvranıyormuşum gibi hissetsem de yaptıklarımın kaçış bileti Karan değildi ve ben burada durmalı, yaptıklarımla yüzleşmeye devam etmeliydim.

Sabaha karşı babamı odaya aldılar, onu odaya aldıkları anı görmemek için kendimi hastanenin bahçesine atmıştım ve bahçedeki kantinin olduğu yere geçmem saniyelerime mâl olsa da yağmur hâlâ aynı istikrarla yağmayı sürdürdüğü için birkaç saniye içinde sırılsıklam olmuştum.

Islak, siyah saçlarım yanaklarıma yapışmış şekilde hemen az ötede durmuş sigara içen yaşlı adamı izliyordum, elindeki röntgen filmlerini fark ettim. Aldığım nefesler düzensizdi, aklım beynimin içinde miydi yoksa zihnim, aklımın elinden tutarak dışarı çıkmış, karşıma geçmiş beni mi izliyordu hiçbir fikrim yoktu.

Sırtımda bir çift yabancı bakış hissettiğimde gözlerim önce büyük bir boşlukla yan tarafımı kolaçan etti, ardından arkamı döndüm ve karşımda duran polis memurunun gözlerinin içine bakakaldım. Orta yaşlarda, uzun boylu, zayıf bir polis memuruydu. Elindeki kahverengi deri kaplama defter dikkatimi çekti, beyaz dolma kaleminin ucundaki çıkıntıyı bastırıp içeri itiyor, kalemin ucu dışarı çıkıyordu ve o durmuyor, oraya tekrar basıyor, kalemin başı havaya kalkıyor ve ucu içeri gömülüyordu.

"Mehmet Karakuyu'nun en küçük kızıydınız, değil mi?" diye sordu polis memuru, çatallı sesinden anladığım kadarıyla henüz uykusundan yeni uyanmıştı. Biraz sonra gözlerim hemen yan tarafta, bahçenin içinde duran ekip aracında takılı kaldı, aracın içinde polis memurlarından biri daha vardı ve uyuyordu.

"Evet," dedim buz gibi bir sesle. "Öyleyim."

"Olay ile ilgili bildiğiniz bir şeyler var mı?"

Polis memurunun kahverengi gözlerinin içine bakarken, "Sizin bildiğiniz kadarını biliyorum," dedim, dudaklarım benden izinsiz aralanıyor, kelimeler sanki bana ait olmayan bir şeymiş gibi benden uzaklaşarak karşımdaki polis memurunun zihnine yerleşiyordu.

"Babanızın bıçaklı saldırıya uğradığını saat kaç sularında öğrendiniz?" Yüzümü inceledi ama bir cevap arıyor gibi değil de iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibi bakıyordu. "Olayın şokunda olduğunuzu anlayabiliyorum, şu an sizi sorguladığımı düşünmenizi istemem. Babanız uyandığında onun ifadesine de başvuracağız fakat bu olayda yerine oturmayan bir şeyler var."

Duraksadım. "Nasıl yani?"

"Sizi korkutmak istemiyorum fakat aileniz büyük bir tehdit altında olabilir," dedi polis memuru. Ona bu dünyaya değil, başka bir gezegene ait olan, onun dilini dahi bilmeyen bir yaratıkmışım gibi öylece bakmaya devam ediyordum. Devam etti: "Birkaç saat önce, yani sabah sularında karakola bir ihbarda bulunuldu. İhbarın sahibi ihbarı ankesörlü bir telefondan yaptığı için şahsa ulaşım sağlanamıyor. İhbarı yapan bir adamdı ve telefonda babanızın bıçaklı saldırı olayından bahsediyordu, bu saldırının kimin tarafından gerçekleştirildiğini Mehmet Karakuyu'nun küçük kızının bildiğini, bu saldırıyı gerçekleştiren kişinin çok tehlikeli olduğunu söylemiş. Ablanız ile gece görüştük, geriye sadece siz kalıyorsunuz. Gerçekten bu konu hakkında bir şeyler biliyor musunuz? Şüphelendiğiniz birisi var mı?"

Tenimde o korkunç yaratığın buz gibi nefesi dolaşıyormuş gibi irkilsem de polis memuruna karşı duruşumu hiç bozmadım. Gözlerim adamın gözlerinde öylece asılı dururken, "Dediğim gibi, siz ne biliyorsanız ben de o kadarını biliyorum. Şu ana kadar hiç tehdit edilmedim," dedim. Yağmurun çarptığı ağaç dalları sallanıyordu. Bir an bulunduğumuz ortamda kulakları sağır edip, yürekleri durgunlaştıracak bir sessizlik yaşandı.

"Bu saldırıdan haberdar olup, bir de üstüne bu saldırı hakkında böyle bir ihbarda bulunulması sizce de çok acayip değil mi?"

"Polis olan sizsiniz," dedim aynı sakinlikle. "Bir sabah uyanıp babasının saldırıya uğradığını öğrenense benim. Benim size sormam gerekmiyor mu? Babama bunu kim yaptı?"

"Sinirleriniz gerilmiş. Haklı olarak... Fakat biz görevimizi yapmaya çalışıyoruz."

"Babam uyandığında ona sorarsınız, kim yaptıysa söyler. Sonuçta sırtından değil, kalbinin altından bıçaklandı. Onu bıçaklayanın gözlerinin içine baktığına eminim," dedim kupkuru bir sesle ve o an zaman durdu, denizin yüzeyinde ilerleyen dalga bile dondu.

"Babanızın tam olarak nereden bıçaklandığını biliyorsunuz," dedi polis memuru gözlerimin içine sarsılmış bir ifadeyle bakarak.

O an üzerimize yıkılan sessizliği, yağmurun sesi bile dindiremeyecekti. Biliyordum. Polis memurunun kahverengi gözlerinin ağına takılmış, ifadesiz gibi görünse de donmuş gözlerle öylece adama bakarken, "Çünkü babamız kolundan ya da bacağından bıçaklanmadı," diyen ablamın sesi duyuldu hemen adamın arkasından. "Babamız kalbinin hemen altından bıçaklandı. Kız kardeşimin gözü öyle kararda ki eğer bunu yapanı sizden önce bulacak olursa, bunu yapanın kalbine bıçağı kendisi saplayacaktır."

Ablamın sesi bir hapishanenin yüzeyi küflerle dolmuş demir parmaklıkları misali zihnimi içine hapsettiğinde kafamı kaldırdım ve adamın hemen arkasında duran, doğrudan gözlerimin içine bakan Defne'ye baktım. Gözlerine yayılan endişe sadece benim görebileceğim bir tonda onun kirpiklerine kadar dokunmuştu.

Polis memuru başını sallayarak, "En kısa zamanda bulacağız. Babanız uyandığında onunla da konuşacağız. Merak etmeyin," dedi. "Biz babanızın ifadesini alana kadar kendinize dikkat etmenizi istiyorum."

"Teşekkür ederiz," dedi Defne yalnızca.

Adam yüzüme baktı ama ona teşekkür etmek yerine bakışına bomboş bakışlarımla karşılık verdim. Polis memuru bizden uzaklaşmaya başladığında Defne'nin gözleri hâlâ yüzümü tavaf ediyordu. Adam ikimizi de duyamayacak kadar uzaklaştığı anda dibimde biterek, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye homurdandı. "Karan yanında olmadığında gerçekten kendi kendini imha edecek bir saatli bombaya dönüşüyorsun!"

"Bir şey yapmadım," dedim yorgun bir sesle.

Gözlerinin çerçevesi kıpkırmızıydı, çevresi çökmüştü ve çöküntünün içinden yükselen küçük şişlikleri görebiliyordum. Gözlerini saran damarları izledim. O damarlarda acının ninnileri kendi kendini uyutuyordu. Kardeşinin, babasını bıçaklayabilmiş olmasını bir türlü hazmedememenin ve bir yandan da kardeşini haklı bulup babasını suçlamanın garipliği altında eziliyor olmalıydı.

"Babam birazdan uyanacak, kendini biraz toparladığı anda bu zebellalar onun başına dikilecek ve olayı sorgulamaya başlayacaklar. Sence babam ne diyecek?" diye sordu.

"Umurumda değil."

Defne başını şiddetle iki yana salladı. "Umurunda olmayan ne? Kendi hayatın mı? Bu kadar basit mi sahiden?"

"Ne dememi bekliyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Ya da ne söylememi? Ben ne yaptığımın bilincindeyim. Sen benim kafamın içindeki tımarhanede beş saniyeden fazla yalnız kalabilir misin? Ben yirmi senedir o tımarhanedeyim."

"Ben senin nasıl psikolojik bir çöküntü yaşadığını görebiliyorum," dedi gözlerimin içine zehirli gözlerle bakarak. "Ama sen beni, benim seni düştüğün o çukurun içinden çekip kurtarmam için hiç yönlendirmiyorsun. Sen gece ne yaptığının farkında mısın? Karşımda dimdik duran bir tabut var şu an. O tabutun kapağı açılmasın diye dışarıdan kendi kendinin etrafını zincirlerle kuşatmışsın, o tabutun içinde dimdik duruyorsun, sen yaşadığını mı sanıyorsun?"

"Benden iğreniyorsun," diye fısıldadım. "Çünkü ben senin babana bunu yaptım."

"Sus!" İrkilerek etrafına bakındı. "Sen hiçbir şey yapmadın!"

"Yaptım," dedim sadece.

"Hayır," diye itiraz etti. "Kes şunu. Yukarı çıkacağız, o uyanacak ve biraz... Sadece biraz olsun..." Bileğimi tutup kaldırdı, parmağını bileğimdeki damarlara bastırarak dolu gözlerle yüzüme baktı. "...biraz olsun varsa şu kanın hatırı. Susacak. Kızları için ilk kez bir şey yapacak ve susacak."

"Ağlama," dedim, bileğim onun avuçları arasında öylece ölü bir keklik gibi dururken.

"Ağlamıyorum!" diye bağırdı, aslında sesi o kadar kısık çıkmıştı ki... Gözlerinden akmaya başlayan yaşları izlerken ifadesizliğimi diktiğim o kalbi kusarak göğsümden sökmek istiyordum.

"Ağlama," diye fısıldadım.

Boşta duran elinin tersiyle gözlerindeki yaşları silerken parmağını bileğime daha sert bastırdı. Gözünde muhtemelen dünden kalma olan o renkli far, gözünü silmesiyle birlikte göz çukuruna kadar akarak orayı kirletti.

Güldü.

"Nasıl da ilk ismimin hakkını veriyorum, değil mi? Ala bula oldum yine."

O odanın önünde durmuş, kapalı kapının üstündeki sayıya bakarken zihnimde oluşturduğum bir hortum tüm düşüncelerimi önüne katarak yutuyor ve aklıma doğru yaklaşmaya başlıyordu.

O korkunç uğultusunu bana duyurarak beni darmaduman etmek için yaklaştığını bana iliklerime kadar hissettiriyordu. Bir meleğin çoktan kurumuş olan damarlarındaki koridorda öylece dikilmiş, son kan pıhtısının dolu olduğu diğer damarın kapısını izliyor gibi hissediyordum.

Polis memurları içeri girmişti, babamın yüzünü bile göremiyordum ama uyanık olduğunu biliyordum. Defne, Karan ve diğerleri koridorun belli noktalarına dağılmış, gergin bir yüz ifadesiyle birbirlerini izliyorlardı ama ben onlara değil, kapıya bakmaya devam ediyordum.

Her an kapıyı yumruklayarak içeri girebilir, babamın dudaklarından dökülecek tüm kelimeleri elimdeki silgiyle silerek gerçekleri bağıra çağıra sarf edebilirdim.

Polis memurlarından biri kapıyı açtığında kalbimin sıkıştığını hissettim. Adam beni karşısında görünce duraksadı, ardından kapıyı sonuna kadar açtı ve o kapı sonuna kadar açıldığı anda Karan çoktan arkamda bitmişti.

"Babanız ifadesini vermeye başlayacak," dedi adam. İçeri bakamıyordum, adamın gözlerine kilitlenmiştim; biliyordum, içeri bakacak olursam onu görecektim ve ben bunu istemiyordum.

"Mehmet Bey," dedi diğer polis memuru, muhtemelen babamın yattığı yatağın hemen önünde dikiliyordu. "Olay ânını hatırlıyor musunuz? Size bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?"

Polis memuru yavaşça önümden çekildi, gözlerimi yummak istedim ama yapamadım. Artık gördüğüm hemen karşımda duran pencerelerdi ve dışarıda yağmaya devam eden yağmurdan dolayı gökyüzü gri renkteydi. Yutkundum. Gözlerim hareket etsin, yatakta yatan o bedeni kadrajı altına alsın istemiyordum.

Babamın öksürüğü, ucunda zehirli iğne taşıyan bir ok oldu ve iki göğsümün ortasına saplanarak başını sırtımdan dışarı doğru çıkardı. Kalbim hızla çarpıyordu. Sanki takvim yapraklarının hepsi göğüs kafesimin içine dökülüyordu ve beni var eden zaman, zamanla beni yok eden bir silaha dönüşmeye başlamıştı.

"Olay anını hatırlıyorum," dedi yorgun sesiyle. Onun sesini duymak, cehennemin kapısında Tanrı ile göz göze gelmek gibiydi. Tanrı

o kapının önünde durmuş, gözlerimin içine kudretli ışığıyla bakarken nasıl bir yanlışla burun buruna olduğumu bana hissettirmek istiyordu.

Hemen arkasında duran kapının ardında ateşler göğe yükseliyor, insanlar çığlık atıyor, zaman bir ateşe dönüşerek tüm geçmişleri acımasızca çatır çatır yakıyordu.

Şeytan sessizdi. Cehennemin kapısının önünde dikilen Tanrı'nın ışığıyla aydınlanan ateşlerini izlerken ilk kez bu kadar sakindi.

"Size bunu kim yaptı?"

"Onu görmedim," dedi babam aniden. Bir bilardo masasının üstündeki o küçük toptum ve elindeki istekayı tam kalbime doğru hedef alarak bana vurmuş gibi hissediyordum. Ortama çöken sessizlik babamın kelimelerinin zeminini hazırlayan temiz bir tuval gibiydi. "Sadece gözlerini gördüm. Gözlerimin içine beni tanıyor gibi değil, bir yabancıya bakıyor gibi bakıyordu."

"Size bunu yapanın sizi tanımadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Fakat sizi tanımıyorsa neden canınıza kastetmeye çalışsın ki? Hafızanızı zorlamanızı istiyorum Mehmet Bey. Bu kişi kızlarınız için çok tehlikeli olabilir. Buradan çıktığınız zaman tekrar sizin peşinize düşebilir."

"Sadece gözlerini hatırlıyorum," dedi babam hiç düşünmeden. "Sadece gözlerini hatırladığım birinin kim olduğunu nereden bilebilirim?"

"Bazen gözler en büyük fotoğraftır Mehmet Bey."

"O halde ben o fotoğraftaki kişiyi gerçekten tanımıyorum."

"Olay anında neredeydiniz?"

"Benim karım öldü," dedi babam aniden demirden daha soğuk, daha ağır bir sesle. Gözlerim o an onun gözlerine tutunma ihtiyacıyla ona doğru kaydı ve bembeyaz olmuş yüzüyle öylece uzanıyor olduğunu gördüm. "Kafam yerinde mi sanıyorsunuz? Allah bilir nerede, ne haldeydim? Sürünerek caddeye kadar çıkmıştım. Allah'tan kızımın arkadaşlarından biri beni o halde buldu da bir köşede ölmedim. Bu ülkede güvenlik anlayışı bu kadar işte. İnsanları bir köşeye götürüp kıtır kıtır kesseler, kimsenin ruhu duymayacak."

"Sizi bulan kimdi? O an neredeydiniz, o anı tam olarak hatırlıyor musunuz?"

"Hayal meyal caddeye çıktığımı hatırlıyorum. Sonra bir kalabalığın oluştuğunu, o kalabalığın içinde kızımın bir arkadaşının olduğunu ve

beni o halde görünce yaşadığı şoku hatırlıyorum. Sonrası yok, gözümü açtığımda buradaydım."

"Arkadaşı bendim," dedi Sergen hemen arkamdan. Babamın gözleri polis memurundan uzaklaşmaya başladığı anda gözlerimi onun üstünden çektim ama o kahverengi gözlerin artık bana baktığını biliyordum.

"Sağ ol evladım. Hayatımı sana borçluyum," dedi babam, o kadar soğukkanlı cümleler kuruyordu ki bir an anlattıklarına beni bile inandırabileceğini düşündüm. Titremeye başlayan parmaklarımı kumaşa bastırdım.

"Kim olsa aynısını yapardı Mehmet abi," dedi Sergen babamın oyununa uyarak. "Allah seni kızlarına bağışladı. Artık daha dikkatli olursun."

"Adınız nedir?" dedi polis memuru gözlerini Sergen'e çevirerek.

"Sergen Atmaca."

"Mehmet Bey'in kızının arkadaşısınız?"

"Evet," dedi Sergen.

"Bu olay hangi caddede oldu?"

"Atatürk Caddesi. O geceye ait mobese kayıtlarını bir karıştırırsanız belki ayrıntısıyla görürsünüz."

"Yaşanan teknik bir arızadan dolayı son bir haftanın mobese kayıtları silinmiş," dedi polis memuru mahcup bir şekilde. Zihnime zehirli bir sarmaşık gibi uzanıp düşüncelerimin etrafını saran o varsayımın gölgesi altında sertçe yutkundum.

Bu işin altında Sergen ve Karan'ın olduğundan o kadar emindim ki...

"Ben bana bunu yapan kişiyi daha önce görmediğime eminim," dedi babam tekrardan. "Boş yere çocukları daha fazla korkutmayın. Kim benden neyin intikamını almak istesin? Ben bir mağaza sahibiyim, karşı mağazanın sahibi bana kafayı takıp bıçaklayacak değil ya? Allah bilir o dağınık kafayla psikopatın biriyle ağız dalaşına girdim ya da sadece ona çarptım, bilmiyorum. Böylelerini bilmiyor musunuz, bana neden yan baktın diyerek bile olay çıkartabilecek insanlar oluyorlar."

"Bu dosyayı bu şekilde kapatamayız Mehmet Bey. Biz bu konuyla ilgili ihbar aldık, bunu yapan kişiyi küçük kızınızın tanıdığı iddia ediliyordu. Bu ihbarı yapan kişi bu olayı nereden bilebilir ve sizin kızınızı nereden tanıyor olabilir ki?"

Gözlerim babamın kahverengi gözlerine tutundu.

O an kırık bir aynaya bakıyormuş hissiyle yalpaladım. Babamın kahverengi gözlerinde bir şeyler aradım, neyi aradığımı bilmiyordum ama bulduğum her defasında o bıçağın ona saplandığı ânın fotoğrafı oluyordu. Sanki gözlerine o ânı kazımıştı ve ben ne zaman onunla göz göze gelsem, bunu görecektim.

"Bu ihbarı yapan bir erkek mi, yoksa kadın mı? Bıçaklandığımın haberi hızla yayılmıştır, Memur Bey. Özellikle de kızımın okulunun sosyal medya gruplarında kesin döndü bu konu. Benim kızım güzel, eli yüzü düzgün bir kız ve erkeklerle haşır neşirliği yoktur, zaten sevgilisi var." Duraksadım. Babam durmadı. "Yüz vermez, asidir biraz. Allah bilir ona kafayı takmış bir piç kurusunun attığı iftiradır. Baktılar olay var, şu kızın canını nasıl sıkarız diye düşündüler. Hadi onu geçtim, eğer bunu yapan bir kadınsa, bu çirkin bir şaka bile olabilir. Benim kızım her zaman kavgaya hazır bir kız, o yüzden hemcinsleri tarafından da pek sevilmez."

Polis memuru durdu. Ardından, "Aslında haklı olabilirsiniz," dedi. "Anlattıklarınızın kanı olanların kanıyla uyuşuyor. Yine de kendinize dikkat etmenizi, herhangi bir şeyden şüphe duyduğunuz anda bizimle iletişime geçmenizi istiyorum. Özel olarak sizin ve Sergen Bey'in yazılı ifadelerinize tekrar başvuracağız fakat sizi daha fazla yormak istemiyorum. Tekrar geçmiş olsun Mehmet Bey."

Babam hiçbir şey söylemedi, hâlâ gözlerimin içine bakıyordu, sanki bu bakışma anı tekrar gerçekleşmeyecekmiş gibi ben de onun gözlerinin içine bakıyordum. Babam da sessizdi, ben de sessizdim ama öyle bir bağırıyorduk ki aslında, bizi bizden başka kimse duymuyordu. Polis memurları yanımdan sıyrılıp geçti, saniyeler zamanın üstüne aktı, takvim yaprağı olduğu yerde gevşeyip sallanmaya başladı.

Herkes gittiğinde ve odada sadece Karan, ben ve babam kaldığımızda, babamın yaşlarla dolmaya başlayan kahverengi gözlerinde bana duyduğu şefkati gördüm.

Ben yirmi yıllık hayatım boyunca belki de ilk kez bu şefkatle göz göze geliyor, bu şefkatin varlığını görüyordum.

Olmayan birinin aslında olduğunu öğrenmek gibiydi. Ölmüş birinin aslında yaşadığını öğrenmek gibiydi. Düşmüş bir bebeğin, dokuz ay sonra doğması gibiydi.

"Ben seni affettim, kızım," diye fısıldadı, göz çukurunda oyalandıktan sonra yanağına doğru intihar eden o gözyaşı çenesine kadar aktı. Yutkundum. "Ama sen, sana bunu yaptırdığım için beni affetme."

Gözlerimi belli bir noktaya sabitledim. Babamın gözyaşları sel oldu ve içinde olduğumuz takvimin yaprağı yavaşça koptu. Yere düştü.

KAKTÜS TEAM

2. SAHNE

Bir lunaparkın içine kurulmuş çarpışan arabaların ortasında durmuştum. Çarpışan arabalar hareket ediyor, direksiyonları döndükçe hareket eden araçlar bana çarparak beni yaralıyordu ve kafamı kaldırıp araçların direksiyonuna baktığımda direksiyonda oturan farklı yaşlardaki beni görüyordum.

Kırmızı bir çarpışan arabada altı yaşındaki Asi, mor çarpışan arabada on dokuz yaşındaki Asi, gri arabada benden bir yaş daha büyük olan yirmi bir yaşındaki Asi vardı. Diğer arabalardaki yaşlarıma bakmadan gri arabadaki yirmi bir yaşıma diktim gözlerimi. Bana bomboş gözlerle bakarken her seferinde direksiyonu bana doğru kırarak bana çarpıyordu.

O an, aslında nereye dönersem döneyim kendime çarptığımı çok daha iyi anlamıştım.

Yanağımı aracın soğuk camına bastırdım, saat sabahın altısıydı; gökyüzü griye yakın mavi renkte bir şemsiyenin altındaymışım hissi uyandırıyordu. Araç hareket ettikçe gözüme yansıyan yol da hareket ediyor, sanki geçmiş beni takip ederek peşimden geliyordu. Emniyet kemerinin tokasıyla oynarken burnumdan verdiğim nefeslerin camda oluşturduğu buğuyu izledim. İzmir'e gittiğimizi biliyordum. Karan aracı oldukça yavaş kullanıyordu. Sanki kendi içimin içinden çıkmışım, dışıma oturmuş kendi içimde oluşturduğum o boşluğu izliyormuşum gibi hissediyordum.

Babam hastaneden çıkana dek onunla konuşmamıştım, çıktıktan sonra da konuşmamıştım. Şu an ne yapıyordu bilmiyordum, muhtemelen o da benim ne yaptığımı bilmiyordu. Uzun, keskin tırnaklarımı avucumun içine bastırdım ve gözlerimi yumdum. Aracın lastiğinin altında kalan büyük bir taş parçası aracı çok hafif şekilde hareket ettirirken sanki o taş parçası kalbime batmış gibi yüzümü buruşturdum.

Mor çarpışan araba tekrar dizlerime doğru hareket etti, dizlerime çarptı, dengemi kaybettim ve dizlerimin üstüne düştüm. Kırmızı çarpışan araba bunu fırsat bildi, direksiyondaki altı yaşındaki kızın şen kahkahalarını duydum, tam o esnada arabanın sırtıma çarpıp arkada kalan ayaklarımı ezdiğini hissettim. Gözlerimi açtım, mor çarpışan araba karşımda duruyordu, on dokuz yaşındaki Asi gözlerimin içine bakıyordu.

Geçmiş buradaydı, geleceğini izliyordu.

"Sessizsin Çakıltaşı," dedi Karan, sesi çözülmeye başlayan bir buz gibiydi, kelimeler buzun etrafında gözyaşı misali akan su damlalarına benziyordu.

Gözlerimi açmadan, "Sadece yorgunum," dedim, sesim kuruydu.

"Daha önce hiç gördün mü İzmir'i?"

"Hayır," dedim cansız bir sesle.

"Bence seveceksin."

Gözlerimi aralayıp camdan dışarıyı izlemeye başladım. Neden sadece beni düşünüyordu? Son bir haftadır sadece ben göz önündeydim, kendiyle ilgili her şeyi rafa kaldırmıştı. Tekrardan. Benden başka hiçbir şey önemli değilmiş gibi hareket ediyordu. Kendisi bile.

Tırnaklarım avucumdaki toprakları deşmeyi sürdürürken kirpiklerime diktiğim mezarların taşlarından dışarı yosunlar fışkırıyordu. Yaşar amcanın bahsettiği adam henüz gelmemişti, bir de üstüne İzmir'e gitme kararı almıştık ve Karan, öğrendiği şey ne kadar sarsıcı olursa olsun yalnızca bana odaklıydı, kendini umursamıyordu. Ayrıca Arda'nın bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ediyordum.

O gece o ihbarı yapan kişinin kim olduğunu da merak ediyordum. Bu olayı kim, nasıl ve nereden öğrenmiş olabilirdi ki? Hele ki o olay o kadar tazeyken... Ve sonra Arda'nın bildiği diğer şeyler... O gece Karan'ın yaktığı zarfın içindeki şey neydi? Neden her şey üst üste binip bir kasırga oluşturmuş ve şehrimizi altında darmadağın halde bırakarak üstümüzden geçip gitmişti? Üstelik o kasırga üstümüzden geçip giderken bizden birçok şeyi koparıp, söküp götürmüştü.

"Diğerleri ne zaman gelecek?" diye sordum kısık bir sesle. "Billur da ailesini ziyarete gidecekti. Bedirhan bir şekilde kandırmış onu."

"Birazdan evden çıkarlar," dedi Karan sakin bir sesle.

Ona baktım, siyah gözleri yolu takip ediyordu. "Karan."

"Evet?"

"İyi misin?"

Duraksadı, gözleri yavaşça bana doğru döndü. Biraz kilo vermişti, kemikli yüzü artık çok daha belirgin görünüyordu ve uzayan kirli sakalı yüzünün çok daha büyüleyici görünmesine neden olmuştu. "İyiyim," dedi donuk bir sesle.

Bir an bu söylediğine inanmadım, gözlerimi gözlerine dikip ona baktım.

Karan gözlerini kısarak, "Çok fazla düşünüyorsun," dedi ve bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Şu an benim nasıl olduğum değil, senin nasıl olduğun önemli."

"Benim bencil bir insan olmamı mı bekliyorsun?"

"Doğru," dedi gülerek. "Bana ne demiştin? Sencil oldum, demiştin... Değil mi?"

Tüm o hislerin yarattığı enkaz olmama rağmen yanaklarımın ısındığını hissederek gözlerimi kaçırdım. "Çok aptalca davranıyorsun," diye fısıldadım.

"Biliyor musun, söz konusu sen olduğunda ben bile aptal bir adam olabiliyormuşum."

Tüm kırgınlığımın başkalarına olmasına rağmen, kırılan yerlerimden akan acı bile onun avuçlarında ehlileşerek çekilir bir hâle geliyordu.

"İzmir'de ne yapacağız?"

"Asla sormaktan vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hım?"

"Şurada ne yapacağız, burada ne yapacağız?" diyerek beni taklit etti ama bunu benim biraz olsun moralimi yerine getirmek için yaptığını biliyordum. Kolay şeyler yaşamıyordum, bunu görüyordu ama anlamadığı bir şey vardı ki o da şuydu; o da gerçekten çok zor şeyler yaşıyordu ve kendine karşı çok acımasız davranıyordu.

"Biliyor musun Asi Çakıltaşı..." diye fısıldadı ama cümlenin devamını getirmedi. Bir şahin kadar yırtıcı bakan gözleri yolu seyrediyordu.

"Hım?"

"Birçok şeyin çok daha başka olmasını isterdim."

Boğazıma oturan o yumrunun kalınlaştığını, nefesimi içine çekerek beni boğmaya başladığını hissettim. Gözlerim profilini izlemeye koyuldu fakat zihnim, zihnine girebilmenin isteğiyle yanıp kavruluyordu.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Bir şeylerin, diyorum. Bambaşka olması gerekirdi. Öyle olmasını isterdim."

"Mesela? Beni tanımamak mı isterdin?"

Kaşlarını çattı, direksiyonu daha sıkı kavrayarak, "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu. "Sana güzel bir şey söylesem bile sen o şeyi alıp kendine katarak kötü bir şeye çeviriyorsun. İçindeki öfkeyi yenemiyorsun."

"Sadece bir varsayımdı."

"Varsayımları bile kötü şekillendirmeyi tercih ediyorsun."

"Pollyanna olmamı mı isterdin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"İçindeki öfkeyi ve güçlü olma arzusunu yenemiyorsun," dedi bir kez daha. "Keşke o öfkeye muhtaçlık, güçlü olmaya da ihtiyaç duymasaydın."

"Ben öfkeye muhtaçlık duymuyorum," diye yalanlasam da içim, tüm bunların Karan'ın söylediği gibi olduğunu biliyordu. Sanki bir kitaptım, beni eline almış, sayfalarımı karıştırmış, okumuştu ve şimdi çıkardığı o özeti yüzüme vuruyordu.

"Seni tanıdığımı, gördüğümü, anladığımı sen çok iyi biliyorsun velet," dedi Karan. Dudaklarının hareketlerini izledim, sonra bakışlarımı ön cama çevirdim ve yutkundum. Yağmur bir ara atıştırmaya başlar gibi oldu ama sonra durdu, yine de yağmur bulutları gökyüzünü sarmaya başlamıştı. Güneş hâlâ doğmamış, gökyüzü giydiği gri hırkayı çıkartmamıştı.

"Bu yaşıma kadar birilerini mutlu edememenin ne demek olduğunu yüzüme vurdular benim." Tırnaklarım avucuma bir çizik daha attı, bu bir mahkûmun özgürlüğe saydığı günlerin takvimini oluşturan çiziklerdi. "Ne yaptıysam, en başta kendi ailemi, sonra da etrafımdaki insanları mutlu edemedim. Sonra da mutlu etmeye çalışmanın aslında en büyük bencillik olduğunu öğrendim. Biliyor musun, birini mutlu etmek aslında fedakârlık falan değil, bencillik. Birine kendini zorla sevdiremezsin Karan. Birinin seni sevmesi için yaptığın her şey var ya... İşte o her şeyi aslında kendin için yapıyorsun." Karan gözlerimin içine baktı, konuşmaya devam ettim: "Bu da zamanla öfkeyi doğuruyor. Doğumunu izlediğin, belki de doğurduğun bir şeye karşı muhtaçlık

beslemene gerek yok. Küflü makas göbek bağını kesmediği müddetçe o daima seninle."

Karan bir elini direksiyondan çekti, elime uzattı ve tırnaklarımla avucunu parçaladığım elimi aldı. Parmakları parmaklarıma bir makinenin dişlileri gibi geçti, gözlerimin içine yakıcı bir güneş gibi baktı.

"Bazen elini tuttuğuna bile muhtaçlık duyarsın," dedi, sesi gecenin içindeki renkleri kovdu, zihnimin içindeki sokak lambaları söndü ve kelimeler yanmaya başladı.

Sustum, yol boyunca konuşmadım, o da konuşmadı. İzmir'e geldiğimizde geçtiğimiz bulutlu yolların aksine güneş hemen tepede duruyordu. Sanki yıllardır güneşi görmüyormuşum gibi hissediyordum. Kordonun hemen önümüzde boydan boya uzandığı bir kafenin önüne yerleştirilmiş masalardan birinde oturuyorduk. Yaklaşık dört beş saat süren araba yolculuğu yüzünden tutulmuş boynumu parmaklarımla ovuyordum.

Karan'ın gözleri denizdeydi, yanımızdan gelip geçen insanlara aldırış etmiyordu ama ben, her zaman olduğu gibi ortamdaki güzellikleri değil, nerede kötülük varsa onu görüyordum. Çimlerin olduğu alanda küçük bir erkek çocuğu dikiliyor, güneşin aldığı gözlerini kısarak insanlara bakıyordu. Elindeki mendil desteleri dikkatimi çekti, hemen önünde, ayaklarının ucunda da bir baskül duruyordu.

Garson, az önce Karan'ın siparişini verdiği kahveleri masanın ortasına bıraktıktan sonra gözden kayboldu. Önüme çektiğim beyaz fincanın içindeki durgun kahveye bakarken, "Bizimkilerle burada mı buluşacağız?" diye sordum ve fincanın kulpunu iki parmağımla kavrayıp havaya kaldırdım. Karan'ın gözleri beni buldu, parmaklarımla kıskaç altına aldığım fincana baktıktan sonra yarım bir tebessüm dudaklarını çerçeveledi.

"Evet. Kırmızı Kafa'ya söyledim, bu kafeyi biliyormuş."

Billur'a taktığı isimler canımı sıksa da bu konuyla ilgili bir yorumda bulunmadım. Kahvemden bir yudum alıp gözlerimi tekrar kalabalığın içinde öylece dikilen o küçük çocuğa çevirdim. Bir adam önünden geçerken çocuk kafasını kaldırdı ve adama bir şeyler söyledi ama adam ona bakmadan yoluna devam etti; küçük çocuğun başının öne eğildiğini gördüm, parmaklarının arasında tuttuğu mendilleri daha sıkı kavradı. Güneşin altında parlayan başak rengi saçları yağlanmaya başlamıştı, tişörtü ve şortu da kirliydi ama yüzündeki çaresizlik, onun içinin ne ka-

dar temiz olduğunu gözler önüne seriyordu. İnsanlar onu görmüyordu. İnsanlar yalnızca kirlenmiş kıyafetlerini ve yağlı saçlarını görüyordu.

"Yetim için endişelenme," dedi Karan aniden. Karan'ın tok sesi dikkatimi dağıtsa da gözlerimi küçük çocuktan ayırmadım. "Bedirhan onu yan komşusuna bıraktı. Yaşlı bir kadınmış ama hayvanları çok seviyor."

"Bu gidişle kedi bizi unutmaya başlayacak."

"Kediler söylenildiği gibi nankör hayvanlar değildir Asi."

Kahvemden bir yudum daha aldım. Küçük çocuğun yanına yaklaşan sarışın bir kadın çantasını kenara bıraktıktan sonra baskülün üstüne çıktı. Çocuk büyük bir dikkatle kadını izliyordu. Kadın baskülden indikten sonra gülümseyerek çantasına uzandı, cüzdanından bir tane yirmilik çıkartıp küçük çocuğa uzattı ve kafasını okşadı. Kadın sırtını dönüp çocuktan uzaklaşmaya başladığı anda, küçük çocuk baskülü orada öylece bırakıp bize doğru koşmaya başladı.

Kaşlarımı kaldırdım, bir an olsun sağına soluna bakmadan Arnavut kaldırımları aştı, az daha bir araç ona çarpacaktı ama buna aldırış etmedi. Hemen kafenin girişine gelip kafasını kaldırdı, o an küçük çocukla göz göze geldik ve onun gök mavisi gözleri, kordonun çukurunu dolduran deniz gibi içimin boşluklarını doldurdu.

Az önce kahvelerimizi getiren garson, "Ne arıyorsun burada?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Buralar senin için çok sakıncalı oğlum, bilmiyor musun?"

"Öyle deme Halit abi," dedi küçük çocuk nefes nefese. Hemen karşıdaki sarışın kadını gösterdi, kadın iyiden iyiye uzaklaşmıştı. Elindeki yirmiliği garsona uzattı. "Bunu bana bozar mısın Halit abi? Sarışın abla bana hakkım olandan fazlasını verdi. Hadi hadi! Uzaklaşıyor, yetişemeyeceğim ona!"

"Gönlünden kopmuş ki vermiş," dedi garson. "Koy cebine de evinin yolunu tut artık hadi. Hava bugün serin biraz, üşüteceksin be oğlum!"

"Halit abi, bozmayacak mısın paramı?"

"Oğlum koy şu parayı cebine, deli etme adamı!"

Karan'ın gözlerinin de çocuğa kaydığını fark ettim. İkimiz de dikkat kesilmiş çocuğu ve garsonu dinliyorduk. Çocuk mavi gözlerini kısarak, "Hakkım olandan fazlası haramdır," dedi bilmiş bilmiş. "Benim hakkım bu paranın yarısı bile değil ki. Hadi hadi!" Arkasını dönüp kordon boyuna baktı ama kadın çoktan uzaklaşmıştı. "Tüh be! Gitti abla, gördün mü? Alacağın olsun Halit abi!"

"Hadi len oradan fırlama!" Garson güldü. "Bana bak, doğru söyle. Aç mısın?"

"Karnım mideme yapıştı Halit abi." Ensesini kaşıdı. "Ama iyi oluyor, Atamın çok sevdiği sözlerden birisi de neymiş biliyor musun? *Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur.* Şimdi ben yemek yersem şişmanlarım, şişmanlarsam sağlam vücutlu olmam. Sağlam vücutlu olmazsam da Atam bana kızar, şanıma yakışır bir Türk genci olamam."

Karan'ın dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı, garson da gülümsüyordu. Garson elini çocuğun omzuna koyarak sertçe sıktı, göz kırptı.

"Ulan Mustafa," dedi gözlerinde belirmiş bir şefkatle. "Bu memleketi kurtarırsa, senin gibiler kurtaracak."

Adının Mustafa olduğunu öğrendiğim başak saçlı erkek çocuğu aniden asker selamı verdi, kafasını kaldırdı ve göğsünü gururla kabarttı. "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!"

"Helal koçuma be!" Garson gülerek başını iki yana salladı. "Sen eve git, ben akşam uğrayacağım. Sana yemek getireceğim, tamam mı? Şimdi veremem, o gudubet herif içeride. Para vereyim, kendine bir şeyler al, he?"

"Mendillerimi bitirmeden gidemem Halit abi. Hepsini satmam lazım bugün."

"Oğlum millet ne yapsın mendili? Vereyim mendillerinin parasını, git eve."

"Baksana," dedi Karan gözlerini ikisine dikerek.

Garson ânında toparlanarak resmi bir şekilde, "Buyurun efendim?" dedi.

Karan parmağıyla Mustafa'yı işaret edip, "Küçüğe diyorum," dedi ciddi bir sesle.

"Rahatsız mı etti efendim?" Garson zorda kalmış bir şekilde bir Karan'a, bir Mustafa'ya bakıyordu. Mustafa çekingen ama sarsılmaz bir duruşu giyinerek Karan'a baktı, gözlerinde gördüğüm çaresizlik o kadar belirgindi ki ayağa kalkıp ona doğru yürümek ve hiçbir şey söylemeden onu tutup bağrıma basmak istiyordum.

"Yok." Karan parmağıyla çocuğa gelmesini işaret etti. "Gel bakalım Küçük Adam." Çocuk ağır adımlarla Karan'a doğru yaklaştı, gözlerinde keskin bir ifadeyle Karan'a bakıyordu. "Şimdi seninle bir ödül oyunu oynayacağız. Sana bir soru soracağım ve sen doğru cevap verirsen, ka-

zanmış olacaksın," dedi Karan sakince. "Ve kazanırsan, ben tüm mendillerini satın alacağım ve kazandığın için de sana ödül vereceğim."

"Ne ödülüymüş bu?"

"Para."

"Ben hak etmediğim parayı almam abi," dedi çocuk kaşlarını çatarak.

"Kazanamazsan zaten almayacaksın. Hiç öyle yarışmalara denk gelmedin mi televizyonda?"

Çocuk bir süre düşündü, sonra aklına yatmış olacak ki, "Soru nedir?" diye sordu.

Karan, çocuğun tam gözlerinin içine bakarak, "Allah nerede?" diye sordu.

Çocuk durdu, dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Elini kaldırdı, avucunu kalbine bastırdı, bir an olsun düşünmeden, "Burada," dedi.

Karan gülümsedi, gözlerini kıstı. "İkinci soru," dedi tek nefeste. "Atatürk nerede?"

Küçük Mustafa, masmavi gözlerine yayılmış bir parıltıyla işaret parmağını kaldırdı. Parmağını şakağına bastırarak zihnini işaret etti. "Burada," dedi.

Karan elini Mustafa'nın omzuna koydu, omzunu sıkarken küflü siyah gözleri şu an parıl parıl parlıyordu.

"Halit abin doğru söyledi Mustafa," dedi boğuk bir sesle. "Bu memleketi kurtarırsa, yalnızca senin gibiler kurtarabilecek."

Mustafa'nın dudakları yukarı kıvrıldı, o an gerçekten gururlandığını gözlerimle görmüştüm. Şu an gururlanan yalnızca Mustafa değildi aslında. Karan'ın da gurur dolu gözlerle karşısındaki çocuğa baktığını görebiliyordum.

Karan küçük çocuğun mendillerini satın almış, çocuğa ödül olduğunu inandırdığı bir miktar parayı vermiş, yine ödül olduğuna inandırdığı yemeği ısmarlayarak karnını doyurmuş ve doğru eve gitmesini istemişti. Küçük Mustafa gözden kaybolduktan birkaç saat sonra bizimkiler buradaydı, sonunda gelmişlerdi.

Moralim o kadar bozuktu ki kendimi hiçbir şekilde ortama adapte edemiyordum. Birinin göğsümdeki ağırlığı çekip almasını, benden koparmasını istiyordum. Kalabalığın içindeyken bile yapayalnızdım. Yaratıcı sanki benden her şeyimi almıştı. Hissettiğim bu karmaşık duyguları da içimden söküp alamaz mıydı?

Kendimi hiçbir şey yapmak istemeyecek kadar kötü hissediyordum, masada olan herkes bunun farkındaydı. Bedirhan bile beni güldürmek ya da neşemi yerine getirmek için şakalar yapmıyor, sadece sessizce bir şeyler içerek beni izliyordu. Her nedense masadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissetmeye başlamıştım.

"Baksanıza," dedi Billur, elindeki kahve fincanını masanın üzerine bıraktı ve uzun, siyah ojeli tırnaklarını masanın üzerine vurarak ritim tutmaya başladı. "Bir şeyler yapalım mı? Şu üzerimizdeki ölü toprağını kaldırıp atmanın tek yolu bir şeyler yapmak bence. Öylece oturacak mıyız? İzmir'deyiz!"

Halsiz bir şekilde ona baktım, o da bana baktı ama gözlerime uzun süre bakamadığını fark ettim çünkü gözlerini hemen kaçırıp Bedirhan'a çevirmişti. Neden kimse yaptığımın bir yanlış olduğunu söylemiyor, konuyu değil açmak, sanki öyle bir şey olmamış gibi davranıyordu?

"Ne yapalım, çiroz*?" diye sordu Bedirhan, sesine katmaya çalıştığı neşeye rağmen sesi öylesine durgun geliyordu ki.

"Benim bir fikrim var," dedi Karan yavaşça.

O an tüm gözler Karan'a dönmüştü, ben de dahil olmak üzere herkes ona bakıyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın külünü ortadaki kül tablasının içine silkip, kalın dudaklarını yavaşça yalayarak ıslattı.

"Kalkın gidelim, gittiğimizde görürsünüz," dedi tüm meraklı bakışların ucuna iliştirilmiş soru işaretlerini fark etmiş gibi.

Kafeden ayrılıp araca geçtiğimizde neredeyse akşam olmak üzereydi. Güneş gökyüzünün üstünde sönmek üzere olan bir izmaritin ucunda yanan turuncu ateşe benziyordu.

Yolculuğumuz çok uzun sürmedi, trafik çok yoğun değildi ve hava gerçekten ılıktı. Fuar alanı olduğunu anladığım yere geldiğimizde kaşlarımı çatarak olduğumuz yeri inceliyordum. Araçtan inip fuar alanının bahçesi olduğunu düşündüğüm uzun yolda ilerlemeye başladık. Gerçekten yürü yürü bitmiyordu.

Bir an gözlerim yukarı doğru kaydı ve o an, gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığını sorguladım. Hemen karşımda, ağaçların arasında görünen dev bir dönme dolap vardı. Şaşkınlığın tıpkı zehirli bir gaz gibi, ortalama yetmiş yıl içinde seni öldürebilecek olan o oksijen misali havaya dağıldığını hissettim.

* Çiroz: Çok zayıf, sıska kimse.

"Lunapark?" döküldü dudaklarımdan, sesim titremişti.

Karan'ın güçlü kolunun belime tıpkı bir yılan gibi dolandığını hissedince gözlerim kısıldı, dudaklarımı birbirine bastırarak hemen karşımda duran o dev gibi görünen dönme dolaba bakmaya devam ettim. Karan dudaklarını bebek saçlarımın çıktığı yere bastırdı, yavaşça öptükten sonra derin bir nefes aldı.

"Tam kız çocuklarına göre bir yer değil mi sence de?" diye fısıldadı kulağıma doğru.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Karan beni belimden tutmaya devam etti. Attığı her adım benim de attığım adıma dönüşüyordu. Lunaparkın içine girdiğimizde ilk kez canlı bir şekilde lunapark gördüğüm için şaşkındım. Billur tıpkı zıpır bir çocuk gibi oradan oraya koşturuyor, İzmir'i öven cümleler kurarak tüm ilgiyi üzerine topluyordu.

Karan nasıl beni zihnimden uzaklaştırmanın bir yolunu buluyordu? Hem de her defasında...

Bedirhan'ın gözlerini Karan'a dikerek son derece dikkatli bir şekilde Karan'a baktığını fark ettim. Karan belimi serbest bıraktı, lunaparkın ortasında öylece dikiliyordum ve Karan yavaşça Bedirhan'ın yanına gitmişti. Her ne kadar benden uzak olsalar da Bedirhan'ın, "Bu kızı şu an buraya getirmemiz ne kadar doğru bir fikir?" diye sorduğunu duydum. Ah. Benim için endişeleniyordu.

"Gayet doğru bir fikir," dedi Karan yavaşça. "Ayrıca ben açıklama yapmayı gerçekten sevmem Bedirhan. Bir şey yapıyorsam vardır bir bildiğim."

Gözlerimi yumup onları duymamayı diledim, yanaklarımın içini ısırıyordum. Defne'nin omzuma dokunmasıyla olduğum yerde hafifçe irkildim. "Sakin ol," dedi kısık bir sesle.

"Öyle aniden yaklaşırsan..."

"Aniden yaklaşmadım, dibindeydim zaten," dedi şaşkın şaşkın.

Sessiz kaldım. Defne yavaşça omzumu okşayarak, "İyi misin?" diye sordu, sesinde şefkat vardı ve dokunuşu da sesinin izlerini taşıyordu.

Buna da cevap vermedim. Sadece oyuncakları izledim.

Kendimi pek iyi hissetmiyordum ama bunu ablama söylemek, hissettiklerimi durmaksızın dillendirmek istemiyordum. Kendi içimde yanan bir yangın gibi ya tamamen yanıp yok olacaktım ya da içime yağmurlar yağacaktı ve yangın çok büyük hasarlara neden olmadan kendiliğinden sönecekti.

Yangınımı kimsenin söndürmesini istemiyordum. İstiyordum, istemiyordum. Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Herkes bir oyuncağa binmek için yanımdan bir bir ayrılmaya başladığında, ben bu koca lunaparkın ortasında durmuş hemen önümde yükselen, ağır ağır hareket eden dönme dolabı izliyordum.

Biri aniden bacağıma bir şeyle vurunca irkildim, gözlerimi hızla omzumun üzerinden arkaya doğru kaydırdım ve o an gördüğüm yüz benim kısa süreli şoka uğramama neden oldu. Yaşar amca buradaydı, İzmir'deydi.

Elini yarasına bastırmış, yarasını açan şehre adımını atmıştı.

"Yaşar amca!" dedim şok içinde. Karan'ın neden yanıma gelmediğini o an anlamıştım. Yaşar amcanın yüzünü saran şefkatli gülümseme, biri iri diğeri kısık bakan kahverengi gözlerine de hızla yayıldı ve kollarını açarak bastonunu salladı.

"Sarılmayacak mısın yoksa?"

Başta duraksadım. O hep gördüğüm yüzün sahibi olmasına rağmen sanki günlerdir birbirimizi görmüyormuşuz gibi onun kollarına sığındım. Kollarını bana sıkıca sarıp beni göğsüne bastırırken aslında ona kırgın olduğumu biliyordu ama yaptıklarımdan dolayı yaşadığım utanç, kırgınlığımın önüne bariyerler yerleştirmişti.

"İzmir'in kalbinin attığı yerde olduğunu duyunca dayanamadım geldim," dedi Yaşar amca. "Zaten buraya yakınlarda bir yerdeydim."

"İzmir'in kalbi mi?" Ondan ayrıldığımda çehreme yayılmış somut bir şaşkınlıkla onun gözlerinin içine baktım. "İzmir'in kalbi burası mı?"

Yaşar amcanın gözlerinin kenarlarını süsleyen kaz ayakları derinleşti, her ne kadar gülümsüyor olsa da gözlerinde bir uçurum vardı ve o uçurumda mazi alev almış yanıyordu. "Hayır." Bastonunu kaldırdı, gözlerim bastonunun ucunu takip ettiğinde dönme dolabı gösterdiğini fark ettim. "İzmir'in kalbi burası."

"Dönme dolap?"

"Ege Güneşi."

İhtişamlı bir şekilde ağır ağır dönen Ege Güneşi'ne bakarken her nedense Yaşar amcanın bu şehirdeki anılarından bir tanesini de Ege Güneşi'nde yaşadığını düşünüyordum. Kederli gülümsemesi gitgide acı bir ifadeye dönüştü. Bastonunu yavaşça indirdikten sonra gözlerini yüzüme çevirdi.

"Benimle Ege Güneşi'ne binmek ister misin?"

Başımı yavaşça salladım. Onu kırmak istemiyordum. Yanaklarımın içini ısırarak onunla birlikte Ege Güneşi için bilet almaya gittik. Biletimizi aldığımızda Yaşar amca, Ege Güneşi'nin giriş kapısını araladı, merdiveni ağır ağır çıktı ve tekrar durup kafasını kaldırarak Ege Güneşi'ne baktı.

Görevli bize yardımcı olmuştu. Kabinlerden birine bindikten sonra sessizce beklemeye başladım. Yaşar amcayla göz göze gelmiyorduk. Babamla ilgili olanların sorumlusunun ben olduğumu bildiğini biliyordum. Yaşar amca yaşını almış bir adamdı, bu dünyada birçok şeyle karşılaşmıştı ve kesinlikle bir insanın yürüyüşünden bile o insanla ilgili birçok sonuç çıkartabilirdi.

Ege Güneşi yavaşça hareket ettiğinde bir an duraksadım, kalbimin atışları değişti. Yaşar amca gülümseyerek beni izliyordu. Sertçe yutkunup gözlerimi etrafta gezdirdim ve Karan'ın hemen karşıda öylece dikilmiş beni izliyor olduğunu gördüm. Dönme dolap hareket ettikçe yavaşça yukarı doğru yükseliyorduk.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Yaşar amca, durdum, bu sorunun temelinde bindiğimiz dönme dolap yoktu, biliyordum.

Gözlerimi Karan'ın yavaşça küçülmeye başlayan bedeninden ayırıp ellerime diktim, parmaklarımla oynamaya başladım. "İyiyim."

"Paramparçasın," dedi kederli bir sesle. "Tıpkı bir yapboz gibi."

Yutkundum. "Bilmiyorum."

"Pişman mısın?" Derin bir nefes aldı. "Olanlardan dolayı."

Tekrar yutkundum. Kelimeler tıpkı diken gibi boğazıma saplanıyordu ve harflerin yaralanan köşelerinden kan sızıyordu. "Bilmiyorum," dedim tekrardan, gerçekten bilmiyordum.

"Ona kızgınsın, değil mi?" diye sordu derin bir nefes alarak. Kafamı çevirip manzaraya baktığımda durgunlaştım. Güneş sanki hemen karşımda dimdik durmuş, avuçlarında yanan ateşle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu ama avucunda yanan ateş sönmek üzereydi. "Ama kendine daha fazla kızgınsın."

"Bu doğru," diye fısıldadım. "Ona kızgınım ama kendime çok daha fazla..."

"İşlediğin sadece bir suç değildi, aynı zamanda bir günahtı," dedi Yaşar amca ama sesi o kadar nahifti ki, beni suçlamadığını anlayabiliyordum. "Şimdiden sonra ne yapacaksın? Yani bir planın var mı? Şunu yapacağım, bunu yapacağım diyebilir misin?"

"Sanırım yeni bir bölüme başlamak için sınava gireceğim." Dudaklarımı yaladım. "Elimden geleni yapmaya çalışacağım."

"Başka?"

"Artık oraya dönmek istemiyorum," dediğimde, dilimin kilidinin kırıldığını fark etmemle duraksamam bir oldu çünkü bu gerçeği kendime bile şimdi itiraf ediyordum.

Rüzgârın haşin dokunuşları saçlarımı uçuşturdu, Mikail'in kutsal ellerinin yanaklarıma dokunduğunu hissettim. Yaşar amca hiçbir şey söylemiyordu, sadece beni izliyordu ve ben böyle zamanlarda, yani Çakıl adamları beni bu kadar dikkatli izlediği zamanlarda, tüm yaralarımla savaş alanının ortasında dikilmiş, kan revan içindeyken karşımdakinin bana bir el daha ateş etmesini bekliyormuşum gibi hissediyordum.

"Dönmek istemiyorsan dönmezsin," dedi Yaşar amca aniden. "Bunu Karan'a söylemen yeter, biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Zaten çok zor şeyler yaşıyor," diye fısıldadım soğuk bir gece ölmek üzereymişim gibi titreyen sesimle. Onun yaşadıklarını düşünmek boğazımın düğüm düğüm olmasına yol açıyordu. "Sonra bir de benim yaptıklarım... Karan zaten çok yorgun ve ben onu daha çok yoruyorum, bunu yapmayı istemiyorum."

"Yanlış düşünüyorsun. Sen Karan'ın ayakta kalmasını, daha güçlü olmasını sağlıyorsun. Sen onun gücüsün."

Yutkundum, bir avuç cam yutmuşum gibi acıyla yüzümü buruşturdum ve Ege Güneşi tam tepede durdu; gözlerimi batmak üzere olan akşam güneşine çevirdim.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum. "Babama böyle bir şey yaptığım için."

"Hayır," dedi tek seferde. "Ama babana çok kızgınım."

"Neden?"

"Sana böyle bir şey yaptırdığı için."

Bir an bu konu bana öyle ağır geldi ki, gözlerimi yumarak ayağa kalkmak ve kendimi Ege Güneşi'nin tam tepesinden aşağı, zemine bırakmak istedim. Bu istek bir kor olup göğsümün altındaki kalbin yerini alarak atmaya başladığında, "Biri gelecek, demiştin," diye fısıldadım. "Karan için."

"Biraz erteledim," dedi gülümseyerek. "Ama gelecek."

"Bu kişi kim?"

"Bu haldeyken bile Karan'ı düşünüyorsun. Aslında siz birbirinize o kadar çok benziyorsunuz ki..."

Benziyor muyduk? O, ben söz konusu olduğumda kendine ait tüm sıkıntıları, dertleri, sorunları bir köşeye iterek sadece bana yoğunlaşıyor ve benim için çabalıyordu. Peki ben? Bencil miydim? Yoksa gerçekten başıma örülmüş onca ölümcül ağa rağmen, o ağları ellerimle parçalayarak ona doğru mu koşuyordum?

"Tek bir şey soracağım," diye fısıldadım.

"Evet?"

"Karan'ın babasının, annesini kimle aldattığını biliyor muydun?"

Yaşar amca kahverengi gözlerini sönmek üzere olan güneşe çevirdi, güneşi uzun uzun izledi ve güneşin solgun turuncu renkleri gözlerinin kahverengisinin içinde tıpkı tutuşmuş bir ahşap gibi yanmaya başladı.

"Sadece adını biliyorum," dedi, durgun sesinin tınısından dökülen ihanet rengindeki harfler yan yatmış, kemikleri kırılmış bir halde öylece yere yığılmıştı. "Hikâyesini bilmiyorum."

"Adı ne?"

Yaşar amca gülümsedi. "Tek bir şey soracağını söylemiştin."

"Zaten tek bir şey sordum, bu sorunun birkaç tane cevabı olmalı ama o cevapları alamadığım için sorumu genişletmek zorunda kaldım."

"Sen çok zeki bir kızsın," dedi kaşlarını kaldırarak. Gözleri hâlâ güneşteydi. "Güneş."

Gözlerimi güneşe çevirdim, kaşlarımı kaldırdım. "Batıyor."

"Adı Güneş."

Bir an tüylerimin diken diken olduğunu hissettim, gözlerim bir bıçağın ucundan damlayan kan gibi ifadelerini Yaşar amcanın gözlerine damlatmaya başladığında, Yaşar amcanın bakışları da artık benim gözlerimdeydi. "Kara Güneş," diye fısıldadım, dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi tekrar güneşe çevirdiğimde kalbim yanıyordu. "Karan'ın dövmesi."

"Karan'a göre karanlık güneş onu temsil ediyordu, yani kendisini," diye fısıldadı Yaşar amca. "Annesinin çizim defterinde bulmuş, bir süre bana hiç bahsetmemişti bu konudan ama Işık'ın çizim defterindeki notu ve çizimi gördüğümde o dövmenin neden Karan'da olduğunu anlamıştım. Karan'a göre Kara Güneş kendisiydi."

"Ama sen o Kara Güneş'in kim olduğunu anlamıştın, değil mi?" diye sordum, gözlerime batmaya başlayan yaşların acısını kirpik diplerimde hissediyordum ama ağlamamam gerekiyordu.

"Ben anladığımda Karan çoktan o dövmeyi yaptırmıştı, hiçbir şey bilmiyordu ve ben de ona hiçbir şey anlatamadım. Ona dövmeyi sildirmesini istediğimi söylediğimde benimle uzun süre konuşmamıştı."

"Ben... O dövmenin gerçekten onu temsil ettiğini düşünmüştüm," diye mırıldandım, dönme dolap yavaşça harekete geçince köşedeki demir korkuluklara tutundum. "Böyle bir şeyin olabileceği aklımın ucundan dahi geçmezdi."

"Karan bunu bilmesin," dedi kuru bir sesle. "En azından bir süreliğine. Çünkü birçok şeyi bir anda öğrendi, öğrendiklerine bir yenisi daha eklenirse gerçekten onu toparlamamız daha zor olacak. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Her ne kadar bu benim vicdanımın üstüne konmuş ağır bir yük olsa da başımı ağır ağır salladım. "Anlıyorum," diye fısıldadım. "Kimse annesinin ölümüne sebep olmuş bir kadının gölgesini bedeninde taşımak istemez."

"Öyle," dedi Yaşar amca ama sesi bir anda gerçekten çok fazla durgunlaşmıştı.

"O kadını tanımadığına emin misin?"

"Evet, onu görmedim. Yalnızca adını biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ama benim yaşlı kalbim, onun kötü bir kadın olmadığını fısıldayıp durdu bana yıllarca."

Güneş o insanlardan biri miydi? Gerçekten kötü müydü? Yoksa gerçekten iyi miydi? Masum muydu? Yoksa suçlunun ta kendisi miydi? Kim gerçekten tamamen iyi ya da tamamen kötüydü ki? Zamanın kırdığı binlerce insan vardı.

"İzmir," diye fısıldadım gözlerim manzarada dolaşırken. "Güzel şehirmiş."

"Şehri içindekiler güzelleştirir," dedi Yaşar amca. "Tıpkı insanları da içindekilerin güzelleştireceği gibi."

Yaşar amcanın İzmir ile ilgili anılarını biliyordum ama ona bir şeyler sormak, yarasını deşmek istemiyordum. Onun şu an İzmir'de olması bile başlı başına bir meydan okumayken, onun bu meydan okumasına köstek değil destek olmak istiyordum.

"Ne zaman geldin?" diye sordum, onunla sizli bizli konuşmaya alışkın olduğumdan ona senli konuşmak çok garip geliyordu bana ama Yaşar amcayı kızdırmak da istemiyordum açıkçası.

"Birkaç saat önce," dedi. "Billur'dan İzmir'e gideceğinizi öğrenmiştim." Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Benim için zordu."

"Zor muydu?" Dönme dolap tekrar aşağı kadar indi, birkaç saniye durduktan sonra yukarı doğru hareket etmeye başladı. "Neden?"

"Ablam mutlaka anlatmıştır," dedi gülerek. "Kötü hissetmene gerek yok."

Sessizce başımı salladım. "Burada olmak sana kötü hissettiriyor, değil mi?"

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "İzmir güzel."

"Evet."

"Ama çirkin de olabilirdi," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Neden?"

"O olmasaydı," diye fısıldadı, gözlerini tekrar manzaraya çevirip elindeki bastonun ucuyla kabinin zeminine ağır ağır vurdu. "İzmir'den onu çıkart, İzmir İzmir olmaz; onu İzmir'den çıkart, o İzmir'siz yaşayamaz."

Gülümsedim. "Onu hâlâ seviyorsun."

"Bir yerden aşağı düştüm," dediğinde geçmişin kırıklarını taşıyan gözleri dalgındı. "Çok aşağı, çok aşağı düştüm..." Derin bir nefes aldı. "Çok aşağı, en aşağı düştüm." Gözlerini yumdu, İzmir'in rüzgârı yüzüne dokundu, yanağını okşadı. "Çakıldım yere, parçalandım, öldüm sandım. İçimde bir kalp durdu, duran kalbin içinde başka bir kalp attı. Duran benim kalbimdi, atan kalbin ona ait olduğunu anladığımda, her şey çoktan bitmişti." Gülümsedi, kirpiklerinin diplerini parlatmaya başlayan yaşları gördüm, o anda kalbimin atışları yavaşladı. "İçimde ölmeyen bir kadını taşımak çok büyük vebalmiş, biliyor musun? Ben öldüm, onu öldüremedim."

"Vebal," diye fısıldadım.

"Evet, vebal," dedi yavaşça. "O benim vebalimmiş."

Aramıza örülen sessizlik duvarının arkasında bir geçmiş kendini tekrar ediyordu. Kırıklarla dolu bir iskeletin sallanan kemikleri yavaşça birbirine tutunarak tekrardan kaynarken, en başından kırılmak zorunda kalacakları çok ortadaydı ama kemik, tekrar kırılacağını bilse de kaynardı.

Acı, tekrar çekileceği bilinse de üstüne koşulan bir ateş pervanesiydi, hızla dönüyordu ve sen ona kapıldığın anda parçalara ayrılmaya başlıyor, en başından ateşin tadını alıyordun.

Yaşar Çakıl'ın acısı kaç yaşına gelirse gelsin onu terk etmemiş, hatta yıllar katlanıp birbirlerinin üstünü yorgan misali örtmüş olmasına rağmen onun acısı mümkünmüş gibi daha da büyüyerek zamanın içine yayılmıştı.

Dönme dolap son kez dönüp durduğunda artık konuşmuyordu, sessizlik onun omuzlarına çökmüş söküklerle dolu bir paltoydu ve paltonun iç ceplerinde maziye ait fotoğraf kareleri yer alıyordu. Dönme dolaptan inip lunaparkın içine doğru yürümeye başladım. Yaşar amca dönme dolaptan inmedi. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu kavramış, onun ihtiyacına gölge düşürmeden ondan uzaklaşmıştım.

Bir süre sonra hemen karşımdaki gondolun son sürat hareket ederek gökyüzüne uzandığını gördüm ve bu baş döndürücü yolculuğun içine sıkıştırılmış çığlık sesleri lunaparkın içini doldurdu. Kaşlarımı hayretle kaldırarak gondola baktım, en tepede oturan ikiliyi görür görmez dudaklarım aralandı ve ağzım kocaman açıldı. Bedirhan ve Billur en uca, yani en tepeye binmişlerdi ve gondol ne zaman yukarı doğru hareket etse, aşağı düşecek gibi sarkan bedenleri birbirine yılan gibi dolanıyordu. Bedirhan'ın attığı yardım çığlıklarını dinlerken şaşkına dönmüştüm.

"Bu salaklar orada ne yapıyor?" diye söylendim kaşlarımı çatarak.

"Kızıl Kafa, Bedirhan'ın aklını alıyor," dedi aniden arkamdaki sesin sahibi, olduğum yerde yavaşça sıçradım ama ses tanıdık olduğundan hemen sakinleştim. Gözlerim yavaşça Karan'ı buldu, gözlerini gondola çevirmiş onları izliyordu. Dudakları yukarı kıvrılır gibi olunca donup kaldım. "Çocuk gibi eğleniyorlar."

Gondol bir kez daha yükselmiş olacak ki Bedirhan, "Allah'ım sana geliyorum, hem de uçarak geliyorum! Yoksa bu melek olduğumun bir kanıtı mı?" diye bağırdı.

Kaşlarımı kaldırarak o tarafa baktım. Bedirhan gondolun korkuluğundan bedenini aşağı doğru sarkıtmıştı ve yanakları zayıf olmasına rağmen rüzgârın etkisiyle titriyordu. Başımı iki yana salladım.

"Ya otur şuraya!" Billur, Bedirhan'ı çekerken kahkaha atıyor, arada sırada kalkıp ayakta dikilerek gondolun gücüne meydan okuyordu. Tüylerimi diken diken eden bu görüntüyü izlemeye devam ettim. Ka-

ran kolunu omzuma attı, beni kendine doğru çekerek göğsüne yaslanmamı sağladı.

"Ege Güneşi'ne benimle binmeni istiyordum," dedi erkeksi bir sesle. "Ama o moruk seni benden çaldı."

"Böyle konuşma." Yutkundum. "Onun İzmir'e gelmesi büyük bir adım. Senin için geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Karan sessiz kaldı, çenesini başımın üstüne bastırdı ve çenesini yavaşça saçlarımın içine sürttü. Sessizce gondolda uçmaya çalışan arkadaşlarımı izlerken olduğum yeri sorgulayıp duruyordum. Babamı merak ediyordum, bu elimde değildi. O ihbarı yapan ismi merak ediyordum, bu da elimde değildi. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum ve bendeki etkilerinin ne kadar ağır olduğunu hissedebiliyordum ama pişman olduğumu kendime itiraf edemiyordum. Bu da elimde değildi.

"Dedene hâlâ kızgın mısın?" diye bir soru attım ortaya. Bu da soru muydu? Elbette kızgın olmalıydı. Bu onun hakkıydı ama Yaşar amcanın sorumlulukları, düşünceleri ve Karan'a karşı olan koruma içgüdüsü göz önünde bulundurulduğunda, Yaşar amcanın da kendine özgü haklı sebepleri vardı.

"Değilim," dedi kısık sesle. "Hiç olmadım."

"O hâlde neden onunla konuşmuyorsun?"

"Kendime kızgın olduğumdan," dedi kısaca.

Ona söylediği bu şeyle ilgili sorular sorabilir, belki asıl cevabı ondan alabilirdim ama yapmadım. Kafam çok doluydu, o gece olanları zihnimden silemiyordum ve sanırım silme şansım olsaydı da silmeyi istemezdim. Yaptıklarımdan kaçmak, yapacaklarıma engel olmayacaktı; oysa yaptıklarımla savaşmak, ileride yapacaklarımı yapmamam konusunda bana hayati nitelikte dersler veriyordu.

Defne elinde büyük, pembe bir pamuk şekerle yanıma geldiğinde Karan'dan ayrıldım. Sergen onun arkasından yürüyordu, etrafı kolaçan ederken yüzünde sakin bir ifade vardı. Defne, pamuk şekerinden bir çentik koparıp ağzıma uzattı, başımı iki yana sallayınca pamuk şeker parçasını kendi ağzına attı.

Nasıl hiçbir şey olmamış, ben yanlış bir şey yapmamışım, ailemizden birisine zarar vermemişim gibi davranıyordu anlamıyordum ama onun iyi olmasını o kadar gönülden istiyordum ki, gerisi hiç önemli gelmiyordu gözüme.

"Oyuncaklara binmek istiyorum," dedi Defne, yüzünü saran buruk tebessümü gördüğüm an, aslında her şeyin zihnindeki tazeliğiyle bir kez daha yüzleşmiş oldum ama o kadar profesyonelleşmişti ki, bir şeyleri benden daha rahat saklayabiliyordu artık. "Sen de benimle birlikte binmek ister misin?"

Etrafıma bakındım. "Bilmiyorum."

"Hadi ama..." Elimi tutup beni çekiştirdi. "Hiç mi hoşuna giden bir oyuncak yok?"

Sergen, Karan'ın yanına yürüdü, aralarında kısa bir konuşma geçti ama ne konuştuklarını duyamamıştım. Gondol durmuş, gondoldaki insanlar yavaşça inmeye başlamıştı. Gondola doğru ilerlemeye başladık, Karan ve Sergen de arkamızda yürüyordu. Gondolun giriş kapısının önünde durdum ve gözlerim Bedirhan'ı aradı. Billur sıvıtarak demirin altından geçip çıktı, Bedirhan'ı görmeyi başardığımdaysa donup kalmıştım.

Yüzü bembeyaz kesilmişti, titreyen bacaklarıyla birkaç adım attı, durup bana baktıktan sonra demire tutunup, "Rabbim!" diye bağırdı. Herkes ona bakıyordu. "Rabbim tam sana geliyordum, kanadımdan vuruldum!"

Billur, Bedirhan'ı kollarının kenarlarından tutarak dikleştirirken bir yandan da gülüyordu. "Aptal adam..."

"Kes kız, bitli," diye homurdandı Bedirhan, gerçekten kireç rengindeydi. "Aklı olan biner mi şu şeye?" Bedirhan titreyerek aşağı inmeyi başardı, bize doğru yürürken hâlâ titriyordu.

Bir süre durmadan çekişmeye devam ettiler. Billur, Bedirhan'ı tekrar gondola bindirmekle tehdit edince Bedirhan hemen suspus olup Sergen'in arkasına saklandı ve uzun süre Billur ile hiç muhatap olmadı. Üzerimdeki ölü toprağına rağmen onlara ayak uydurmaya çalışıyordum ama Karan'ın gözleri gözlerime ne zaman takılsa yakalanmışlığın verdiği durgunlukla öylece ona bakıyordum.

"Salıncaklara ne dersiniz?" diye sordu Defne, bir an onun bu kadar hayat dolu davranması tuhafıma gitse de parmağıyla işaret ettiği yere baktım. Rengârenk salıncakları görünce kaşlarımı kaldırdım. Bu salıncaklar ona öyle çok benziyordu ki...

"Ona mı binmek istiyorsun?" diye sordu Sergen, bakışlarım bu kez Sergen'e kaydı. Gözleri şu an olduğundan çok daha açık renk görünüyordu. Defne ile gözlerinin birbirlerine benzediğini fark etmiştim.

Defne başını sallayarak, "Evet," diye onayladı. "Hep birlikte binelim mi?"

"Yaş sınırı falan yok mu onda?" Karan'ın sorusu sessizliğe yol açtı.

"Yaş sınırı derken?" diye sordu Bedirhan dumura uğramış halde.

"Ne bilcyim, kazık kadar insanların binmesi ne kadar doğru? O şey sizi dayamaz ki."

"Seni dayamaz tabii katana'm," dedi aniden Bedirhan. "Şu boya posa, fiziğe bak be!"

"Katana ne be?" diye sordu Billur.

"Sen sus," dedi Bedirhan. "Cahil sümük."

"Asıl sen sus, korkak tavuk."

"Kes be, leblebi tozu."

"Asıl sen kes, kurbanlık sığır."

"Ay bana mı dedin onu sen? Asıl sığır sensin, manda!"

Orada öylece durmuş ikisinin sürdürmeye devam ettikleri saçma sapan kavgalarını izlerken zihnim gerçekten bambaşka bir yerdeydi. Karan da en az benim kadar bilgisizdi konu oyunlar ve oyun parkları olduğunda. Sergen'in yarım saat süren lunapark açıklamasının sonunda yetişkinlerin de o salıncaklara binebildiğini anlamıştı. Her ne kadar pek gönüllü olmasa da hep beraber dönen salıncak için bilet gişesinden jeton alıp sıranın gelmesini beklemeye başladık. Yaşar amcanın tekrar dönme dolapta olduğunu görmüştüm, dönme dolapta dönen tek kişi oydu ve durgun gözlerle şehir manzarasını izliyordu.

Bu çok hüzünlü bir görüntüydü.

Karan hemen arkamdaki salıncağa bindi, ben onun önündeydim ve benim önümde de Bedirhan oturuyordu. Karan'ın arkasında Sergen, Sergen'in arkasında Defne vardı ve Billur hepimizi izlemek istediğinden en arkaya oturmuştu. Salıncaklar başta bana pek güvenli gelmese de yorum yapmadım. Salıncaklar önce yavaş bir şekilde dönmeye başladı, kalbimin atışları sakindi ama ağır ağır yükselmeye başladığımızı fark ettiğimde bir an panikledim.

Gözlerim Bedirhan'a kaydı, salıncağın demirlerine sıkıca tutunmuş bacaklarını sallayarak gülüyordu. Korkulacak bir şey olmadığının farkındaydım ama sanki aniden ayaklarım yerden kesilmişti, bu his göğ-

* Katana/Kadana: İri yapılı bir cins at.

sümün içindeki buzların çözülerek soğuk suların bacaklarıma kadar akmasına neden olan türden bir histi.

Bakışlarım yavaşça arkaya doğru kaydı, Karan sakin görünüyordu ama bir an için o salıncaktaki görüntüsü bana çok komik geldi. Ona baktığımı fark edince kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ne bakıyorsun cüce?"

"Hiç," dedim omuz silkerek. "Komik görünüyorsun."

Karan kaşlarını çattı ama yorum yapmadı, hemen arkasında duran Sergen bomboş gözlerle etrafa bakıyordu, bacakları dönerken yanından geçtiğimiz büyük, dalları neredeyse salıncaklara kadar uzanan ağaçların dallarına çarpıyordu. O kadar mutlu -tıpkı seri katil gibi- görünüyordu ki... Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, sonra zihnime zehir gibi yayılan bu huzuru hak etmediğimi düşünerek kaşlarımı çattım.

Yavaşça önüme döndüm, Bedirhan bacaklarını sallayarak dallardan korumaya çalışırken, "Kız kazık kadar insanlarız, ne işimiz var bizim burada?" diye sordu gülerek.

Billur'un en arkada keyifli keyifli güldüğünü duydum ama sesler rüzgârın uğultusundan dolayı kesik geliyordu kulağıma. "Sergen, inanılmaz eğleniyor görünüyorsun!"

"Sorma," dedi Sergen mekanik bir sesle. "O kadar eğleniyorum ki, ancak bu kadar olur."

Defne gülerek, "Neden tadını çıkartmıyorsun?" diye sordu.

Gözlerim tekrar arkaya kaydı, Karan'la göz göze gelince duraksadım. Bakışlarının beni takip ettiğini şimdi anlamıştım. Kara gözleri gecenin içinde açılmış büyük bir çift yara gibiydi, o yaranın kabukları benim gözlerimdi ve ne zaman onunla göz göze gelsem, yarasına kabuk gibi bağlanıyordum.

Şu an asla yapmayacağı bir şeyi yaptığını, çocukça bir şeyin içinde olduğunu görebiliyordum ama bunu benim için yaptığını da biliyordum. Hangi güç Karan Ali Çakıl'ı bu salıncağa bindirip dönmeye ikna edebilirdi ki? Oysa şu an buradaydı, benim için yapacaklarının sınırı olmadığını kanıtlarcasına hemen yanı başımdaydı. Her ne olursa olsun benim için daima burada olacağını bilmek, hâlâ açık olan yaralarıma tuz diye onu basmak gibiydi ve o, benim canıma açılan yarayı tuzdan daha çok yakıp kavuruyordu.

Sergen ve Karan'ın ifadesiz, '*bitse de gitsek*' modunun aksine diğerleri eğlenmiş gibi görünüyordu. Devamında çarpışan arabalara binmiş-

tik, sonunda bir şeyleri geri plana itmeyi başararak tek başıma direksiyonuna oturduğum arabayı durmadan Karan'ın arabasına doğru sürüp ona arkadan önden vurmuştum ve Karan arabanın içine zor sığdığı için homurdanıp durmuştu.

Sergen durmadan Bedirhan'a çarpıyor, her defasında sinir bozucu bir gülümsemeyle tip tip Bedirhan'a bakarak aracın yanından kayıp gidiyordu. Defne ve Billur da bir olmuş durmadan Bedirhan'ın arabasına arkalı önlü vurup duruyor, köşeye sıkıştırdıkları Bedirhan'ın hareket etmesine dahi izin vermiyorlardı.

"Ama yeter ha!" diye bağırdı sonunda Bedirhan. "Kendimi E5'e çıkmış gibi hissettiriyorsunuz bana!"

Billur lacivert arabasının önüyle Bedirhan'ın yeşil arabasına bir kez daha vurarak, "Hepsi senin mi yavrum?" diye sordu, yanlarından kayıp geçerken gözlerimi kısarak Billur'a ayak uydurdum ve Bedirhan'ın arabasının yan tarafına sertçe geçirdim.

Bedirhan kafasını direksiyona yaslayıp, "İnersem bağırsaklarınızdan fiyonk yaparım sizin kuru karılar!" diye bağırdı. Alnını yavaşça direksiyona vurdu. "Bırakın peşimi, ne istiyorsunuz be benden? Sıkıştırdılar köşeye ne ileri gidebiliyorum ne geri! Allah belanızı vermesin be!" Direksiyonu çevirdi ama iki yandan sıkıştırıldığı için geri çıkış yapamıyordu, yüzüne çirkin bir ifadenin yayılmasına izin vererek bana Freddy Krueger* gibi baktı. "Çekiliyor musun yoksa çekilmiyor musun eksik meme?"

Kaşlarımı kaldırıp direksiyonu yavaşça çevirdim, Bedirhan uzaklaşacağımı sanarak pis pis sırıtırken aniden tekrar arabasına çarpınca bu kez gafil avlandı ve belini arabanın direksiyonuna çarptı. Acıyla inlerken, "Memesizliğine karşı büyük bir mücadele verdiğin bu dönemde ben tutmuşum sana destek olmuşum, destekli sütyenin bile sana destek olmazken! Senin yaptığına bak ama ya!" diye bağırdı. "Alacağın olsun diyeceğim de Allah senden alacağını almış! Düz karı! Doğru söyle, hastanelere gittiğinde 65 yaş üzeri hastalardan önce alıyorlar seni içeri değil mi? Eksik parçalı!"

* Freddy Charles Krueger, Wes Craven tarafından yaratılmış kurgusal çizgi roman karakteri. Rüyalar âleminde var olan Freddy Krueger, gerçek dünyadaki insanları öldürebilmektedir.

Karan aniden diğer taraftan Bedirhan'a çarpınca, Bedirhan bu kez göğsünü direksiyona vurdu ve bu kez gerçekten ağlar gibi garip sesler çıkararak ellerini direksiyona vurmaya başladı.

"Ama Katana Beyciğim, sen de mi ya!"

"Herkes olmayan şeyleriyle gündeme geliyorsa, sen de şahsiyetinle gündemden asla düşmemelisin Bedirhan," dedi Karan pis pis bakarken.

Bedirhan şoka uğramış şekilde Karan'a baktı. "Ne?" dedi kollarını iki yana açarak.

"Ay skandal bir laftı bu arada," dedi Billur sırıtarak. Bedirhan hâlâ algılayamamış gibi elleri havada Karan'a bakıyordu.

Aslında o an etrafta olan herkes gülmüştü, biz de gülmüştük ama aramızda oluşan o sessizlik köprüsü yaşananların ağırlığıyla çökmeye başladığından ne kadar gülersek gülelim, hepimiz aramıza düşen o şeyin ne olduğunu iyi biliyorduk. Bana iyi hissettirmek zorunda hissetmelerini istemiyordum ama bunu zorunluluk olarak görmediklerini de anlayabilecek kadar büyümüş hissediyordum.

Korku tüneline girdiğimizde hiçbir şeyden korkmayıp, aniden tavandan üstümüze düşen ağlardan korkmamız çok ayrı bir olaydı. Resmen Karan'ın bile ürperdiğini görmüştüm. Hatta Bedirhan o kadar çok korkmuştu ki hemen arkamızda oturuyor olmasına rağmen içinde olduğumuz aracın çalışıyor olmasına aldırmadan ön tarafa atlamış, deyim yerindeyse kucağımıza çıkmıştı. Korku tünelinden çıktığımızdaysa herkes, "Hiç korkunç değildi ya," gibisinden şeyler söylemişti. Oysa hiçbir şeyden korkmayan biz, üzerimize düşen ağlardan öyle çok korkmuştuk ki...

Çoktan akşam olmuş, lunaparkın ışıkları bir bir yanmaya başlayarak sanki mahşer yerindeymişiz gibi hissetmeme neden olmuştu. Her ne kadar rengârenk olsa da kırmızı rengin daha baskın olduğu lunapark, bana gerçekten cehennemi hatırlatmıştı. İnsanları günaha sokma arzusuyla yanan cehennemin büyüleyici güzelliğiyle baştan çıkardığı ve yakmaya başladığı bedenler...

Lunaparkı oluşturan oyuncakları şeytanın insanlara oynadığı oyunlar olarak düşündüm, belki de insanlar şeytanın yarattığı oyuncaklarla oynayarak şeytanı kandırıyordu.

Yaşar dede, bastonunu yere vura vura bize doğru yürürken gerçekten yorgun görünüyordu. Karan etrafa bakınmaya başlamıştı, gözleri

dedesini bulmadı, Sergen ise onun tam aksine Yaşar dedeyle yakından ilgileniyordu.

"Ben artık gideyim," dedi Yaşar dede. "Otelim buralarda bir yerde. Taksiyle giderim."

"Seni ben bıraksaydım Yaşar Baba," dedi Sergen ısrarla. "Hava kararırdı."

"Yahu ben çocuk muyum?" Yaşar dede güldü. "Hava kararmış... Kararmasın mı? Giderim kendim."

Karan hiçbir şey söylemedi. Sergen'in ısrarları yanıtsız kaldığında, Sergen fuar alanının dışına kadar Yaşar dedeye eşlik etmişti. Gökyüzünde yanan yıldızlar lunaparkın içindeki ışıkların etkisiyle çok belli olmuyordu ama kafamı ne zaman göğe kaldırsam, bir yıldızın yaktığı ateş sanki göğsümün içinde yanıyordu.

Bir şeyler yemiştik, o kadar iştahsız hissediyordum ki yediklerimi çıkaracağımı düşünmüştüm ama böyle olmamıştı. Lunaparkın içinde boş boş dolaştık, artık hiçbir oyuncağa binmek istemiyordum ve saat gitgide daha da geç olmaya başlıyordu. Nerede kalacağımızı bilmiyordum ama emin olduğum tek şey, Karan yanımızda olduğu sürece başımız asla derde girmezdi.

Sonunda herkes yorgun düşmüştü. Bedirhan ve Billur hemen lunaparkın ortasındaki banklarda oturuyordu. Bedirhan'ın kafası Billur'un omzuna düşmüştü, uyuduğunu fark ettiğimde durgun bakışlarım onun yüzünde dolaştı. Billur dalgındı, onları izlediğimin farkına varamayacak kadar dalmıştı. Öylece boşluğa bakıyor, omzunda uyuyan adamın rahatını bozmamak için hareket dahi etmiyordu. Bir an için bu görüntü bana çok hüzünlü ve romantik geldi. Bakışlarımı yavaşça onlardan uzaklaştırıp Ege Güneş'ine çevirdim. Ege Güneşi'nin mor ışıkları yanmaya başlamıştı.

Sergen ve Defne'yi göremiyordum. Karan'ın gölgesini hissettiğimde gözlerimi Ege Güneşi'nden ayırmadım. Karan'ın yanımdan ayrılıp Ege Güneşi'nin bilet gişesine ilerlediğini gördüm. Hava yavaşça soğumaya başlamıştı ama bu soğuk üşütecek türden bir soğuk değildi, yine de bedenim bu soğuğu en yalın haliyle hissedebiliyordu.

Tekrar bana doğru geldiğini görünce gözlerimi ona sabitledim. Bakışları derinlerde bir yerime dokununca farkında olmadan gözlerimi yumdum. Kontrolüm bir çarmıhın üzerine gerilmişti. Karan'ın avucunu yanağımda hissettim ve sıcaklığı tıpkı cehennemden sızan o ateş

kokusu gibi tenime yayılmaya başladı. Gözlerimi araladım, gözlerinde sönmüş birer ateş parçasıyla beni izliyordu ve sönen parçaların geride bıraktığı kül rengi parıltılar gözlerinin zeminine parke taşı gibi döşenmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi tenimin altındaki acıların soğuk merhemi gibiydi; sesi ruhumun derisini kaplayan yaraları saran sargı bezi gibiydi.

Başımı ağır ağır salladım, gözlerimi kırpıştırdım ve yorgun bakışlarım onun duyguların bir doğal afet sonrası çöktüğü ev enkazını hatırlatan gözlerinde asılı kaldı.

"Benimle Ege Güneşi'ne binmeni istiyorum," dedi elini yanağımda gezdirerek.

Bir süre hiçbir şey söylemeden tutsağı olduğunu düşündüğüm siyah gözlerini izlemeye devam ettim. Aramıza yayılan zaman kirpik diplerimde bir kasırga oldu, anılarımı zihnimden yoldu. Zihnimden yoldukları sadece anılarım değildi, yaralarımın üstünü bağlayan kabukları da koparıyordu.

Artık ne cennet cennetti ne de uğruna kırılan aynanın diğer yarısından Tanrı'yı izleyen, Tanrı'nın karanlık yansıması olan şeytan, şeytandı.

Artık ne soğuk gerçekten soğuktu ne de sıcak, bir buzu eritebilecek kadar sıcaktı.

Artık ne o gün o evden çıkarken şemsiyeyi açmayı reddeden kızdım ne de elinde sapı kanlı bir bıçakla babasını izleyen o kadındım.

Yaralar benim gardiyanım olmuştu, yaşadıklarımsa yaşayacaklarımın sadece bana sunduğu kadarıydı ve ben, ileride beni bekleyen nasıl bir fırtına olursa olsun, o fırtınaya doğru yalınayak, yaralar içinde, ölümün eşiğinde koşmaya devam edecektim.

İleride bir hortum, onun okyanusunun yüzeyinde gitgide büyüyerek benim kıyılarıma yaklaşacaktı; birçok kez kıyılarımı alaşağı eden o hortum, bu kez kıyılarımla birlikte beni de söküp alacaktı. Beni darmadağın eden sadece yaşadıklarım değildi, beni darmadağın eden yaşadıklarımın içine sığdırdığım yaşadıklarıydı ve iki acı birleşince, bir acıdan çok daha fazla yer kaplardı.

Biz, birbirimizin acılarını içimize hapsederken acıların bizi esir alacağını zaten biliyorduk ama bu bir savaşsa, birbirimizin silahı olmaktan asla çekinmezdik.

Onun elini tuttum, bu her zaman yaptığım bir şeydi ama her defasında çok daha büyük anlamlar yüklüyordum bu eyleme. Her şeye karşı, zamana karşı bile onunla birlikte olup bir şeylere meydan okurken, aslında birbirimizin topraklarına saldığımız köklerin daha da derinlere ulaşıp, tamamen bizden bir parça haline gelmesine izin veriyorduk.

Beni dönme dolaba doğru yürüttü. Dönme dolaba bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Koyu mor ışıklar dönme dolabın iskeletini aydınlatıyordu ve çok geçmeden dönme dolap hareket etmeye başladı. Ağır ağır yükseldik, yavaşça yükselirken gözleri gözlerimdeydi ve gece, gözlerinin içindeydi.

Ege Güneşi, gözlerinde batmıştı.

Gitgide daha da yükseğe ulaşmaya başladığımızda yavaşça yanıma geldi, hemen yanıma oturdu ve ikimizin olduğu taraftaki ağırlık çoğaldığından kabin biraz eğim kazandı. Aldırış etmeden başımı onun omzuna yasladım. Hemen karşımızdaki manzarayı izlemeye başladığımda onun aldığı düzenli nefeslerin o eşsiz tınısı, zihnimde bir gösterinin perdelerinin aralanmasını sağlamıştı.

Başını yana eğdi, başımın üstüne yasladı. Düşünceleri düşüncelerimin üstüne devrildi, zihni zihnimin açık kalan omuzlarını bir palto gibi örttü. Gözlerimi kıstım, şehrin ışıkları rengârenk ateş böcekleri gibi parlıyor, sanki şehrin üzerine bir sürü sim serpiştirilmiş gibi görünüyordu.

"Kara Güneş," diye fısıldadım, sesimin etrafına ağlar ören geçmişin canavarı gözlerini yavaşça aralayınca, Karan'ın duraksadığını hissettim. "Annen çizmişti, değil mi?"

Bir an durdu, bu soruyu beklemiyor gibiydi. Sessizlik, damarda ilerleyen kan gibi zamanın içinde ilerlemeye başladı. Başını yavaşça salladığında, başım başının altında ezilmişti. Kederli bir gülümseme dudaklarımın kenarlarındaki çizgileri yukarı asılarak ifademi kendiliğinden değiştirdi.

"Seni temsil ettiğini düşünüyorsun," dedim kuru bir sesle, oysa ben bunun böyle olmadığını biliyordum. Şimdi ağzımı açsam, kelimeler sadece onu öldüren silahlara dönüşecekti. Bunu bildiğimden, o kelimeleri bir intihar hapı gibi bir bir yutar, kendimi öldürürdüm.

"Neden bu konuyu açtın?" diye sordu. Beni çok sorgulamadı, sebepler aramadı, temelime yerleştirdiğim tohumların neye ait olduğunu bilmiyordu ama bilmemesi onu bunu sormaya teşvik de etmiyordu.

"Öylesine."

"Sen öylesine konuşmazsın," dedi kırbaç gibi bir sesle.

"Öyle mi?"

"Evet."

"O dövmeyi seviyor musun?" diye sordum yanağımı omzuna bastırıp gözlerimi manzaradan çekmeden.

"Eğer şeytan, cennete tekrar kabul edileceğini bilseydi, kendi cehennemini kendi ateşe verirdi," dedi Karan düşünceli bir sesle. "Zaten yanan bir yeri, yeniden yakmak..." Başını yavaşça bana doğru çevirip gözlerini gözlerime indirince, kafamı kaldırarak ona baktım. "...sana ne kazandırabilir ki?"

"Bu sevmediğin anlamına mı geliyor?"

"Bu devamlı olarak yandığım anlamına geliyor." Derin bir nefes aldı. "Şimdi soruma cevap ver. Ne kazandırabilir?"

"Hiç," diye fısıldadım yorgunluğumu saklayamadan. Gözlerinde parlayan şehrin ışıkları bile karanlık görünüyordu. "Hiçbir şey kazandırmaz."

"Yanmaktan başka," dedi Karan.

"Şeytan zaten ateşten var edilmedi mi?" diye sorduğumda, dudaklarının kenarında oluşan o geçmiş birikintisi, ölümcül bir tebessümün çukurunu oluşturdu.

"Doğru," diye fısıldadı. "Ama hangi acı ateşin içinden geçmedi ki?"

"Şeytan acı mı çekiyor?"

Sadece gülümsedi.

Yanağımı göğsüne bastırıp ona alttan alttan baktım. Uzunca bir süre yüzümü izledi. Dönme dolap en tepeye vardığında ağır ağır sallanarak durdu. Karan gözlerini tekrar manzaraya çevirdiğinde ben hâlâ onun profilini izliyordum.

"Annem çizim yapmayı severdi," dedi. "Defterleri vardı. Bir sürü kalemleri... Belki de bu yeteneğimi ondan almışımdır ya da onu taklit ediyorumdur, bilmiyorum. Genelde hep portre çizerdi, bense onun aksine portre çizmem. Bir gün annemin defterlerinden birini karıştırırken..." Durdu. "...yani o çoktan gittiğinde..." Tekrar durdu. "...yani şey olduğunda." Yutkundu. "Öldüğünde."

Düğüm düğüm olan boğazımdaki damarların köklerini oluşturan ağaca yıldırım düşmüştü sanki.

"Buldum. Kara Güneş'i. Öyle çok bastırmış ki kalemi, sayfada yırtıklar, delikler vardı. Hırsla, belki de bambaşka bir duyguyla çizmişti. Altında, çizimine verdiği isim ve ismin altında da birkaç cümle yazıyordu."

Yanağımı göğsüne sürttüm, ona bakmaya devam ettim ama içim kan ağlıyordu. Bir kum saatinin içindeki kumlar, tıpkı cam parçaları gibi yavaşça zamanın içine saplanıyordu.

"Güneş'in doğurduğu karanlıksın sen," diye fısıldadı. "Sönmeden geceler, ay silinmeden." Durdu, yutkundu. "Bir bebeğin sana bağlandığı kordonu ışığımla kesmeden." Gözlerini yumduğunu gördüm. "Ne olursun, çek artık gölgeni üzerimden."

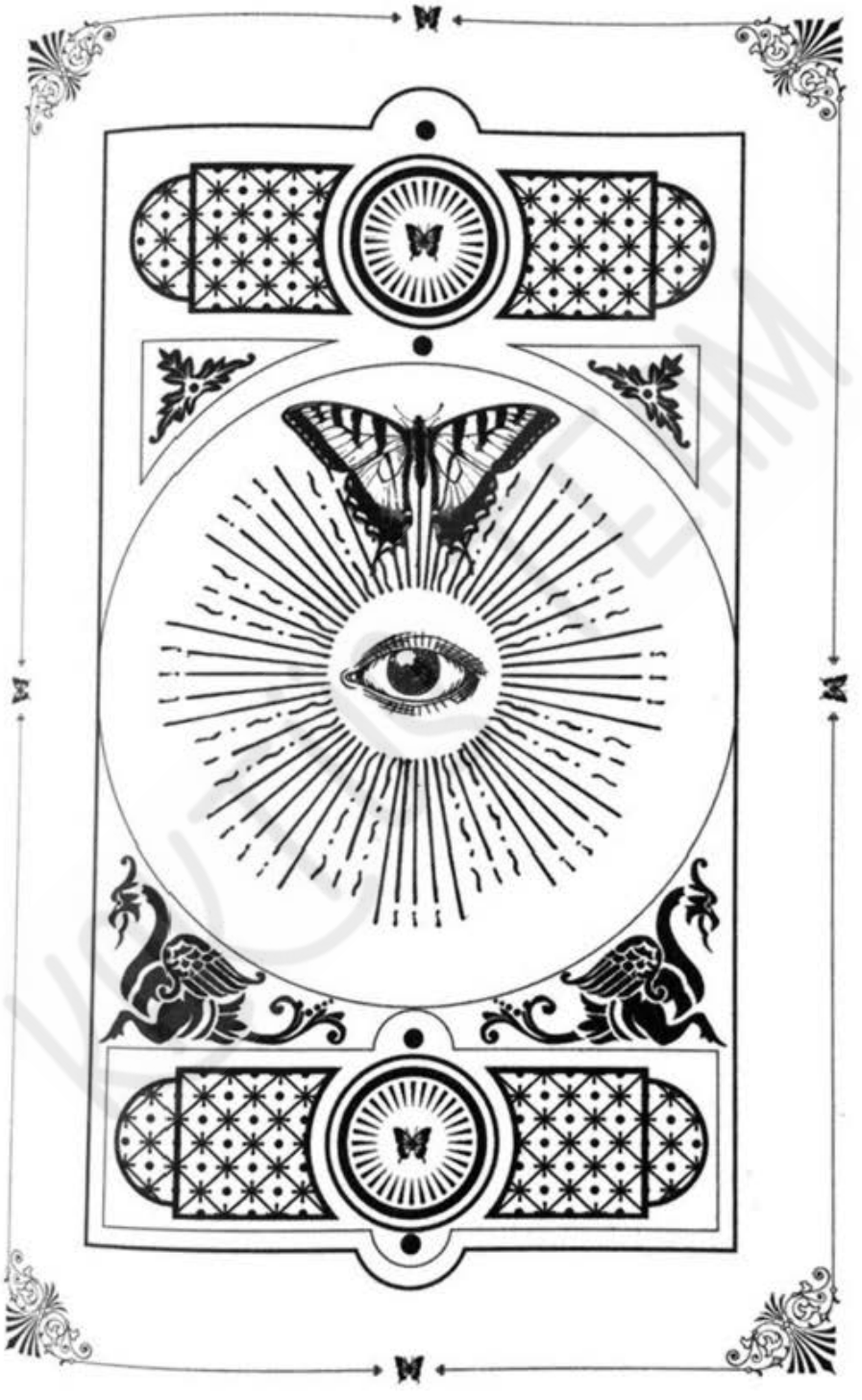
Yutkundu, belirgin âdem elması boğazında bir yıldız gibi kaydı. Gözlerini açtı, kirpikleri gökyüzüne dokunacak kadar uzundu sanki. Gözlerime batan yaşların beni gafil avlamasına izin vermedim bu kez. İzledim onu. Sadece izledim. Birilerinin isteğiyle kırdığı kalplerimizin göğsümüzün altındaki zayıf nefes seslerini duyuyordum. İnsanların hislerini sınadığı birer denek miydik biz?

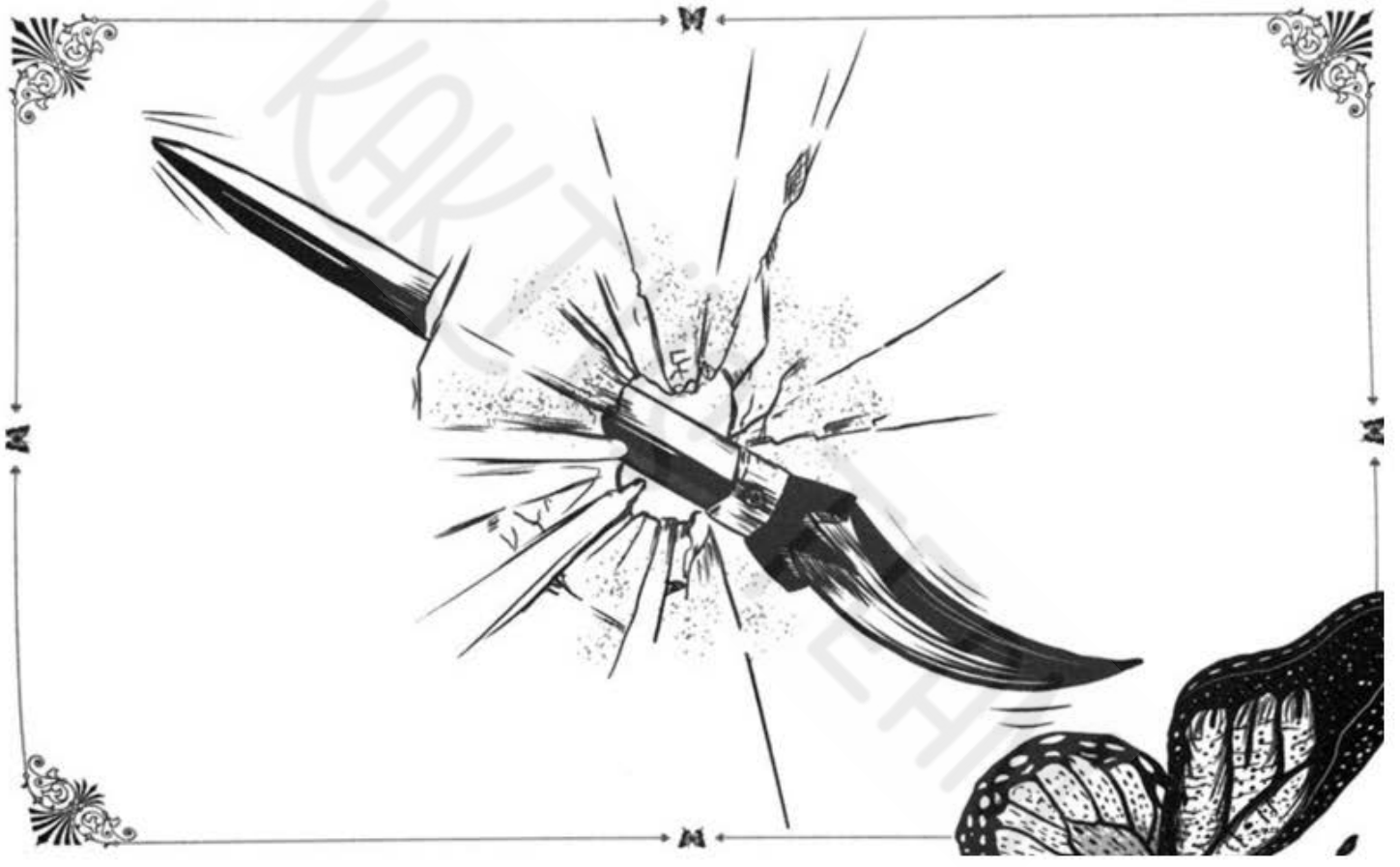
"Annen seni seviyordu," diye fısıldadım. Çünkü o Kara Güneş değildi, bunca yıl kendisini suçlamıştı ama aslında suçlu olan sadece yabancı bir kadındı. "Annen seni çok seviyordu Karan."

Gözlerini gözlerime çevirdi, dudakları buruk bir şekilde yukarı kıvrılırken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Keşke sevmeseydi."

Güneşin doğurduğu karanlıksın sen,
Sönmeden geceler, ay silinmeden.
Bir bebeğin sana bağlandığı kordonu ışığımla kesmeden,
Ne olursun, çek artık gölgeni üzerimden.

3. SAHNE

Bir tedaviye benziyordu.

Bense onun aksine bir vereme, bir intihara, katliama, trajik bir kazaya benziyordum.

Bir ayâ* gibiydim. Benim ölüme taşıdığım nefeslerin aksine, onun yaşam verdiği hayatlar benim göğsümde büyüyordu. Bir veremken, bir tedaviye yanıt veriyordum. Bir intiharken, idam ipi boynumda kurtuluyordum. Bir katliamken, oradan geçen kahraman bir askerin eline düşüyordum. Trajik bir kazayken, o kazada sağ kurtulmayı başaran tek kişi ben oluyordum.

Aracın açık camından dışarı savrulan siyah, dalgalı, uzun saçlarımın rüzgârla başlattığı raksı izlerken İzmir'in kokusunu soluyordum. İzmir'in değişik bir kokusu vardı, tüm şehirlerin kendine has bir kokusu olabilirdi, evet ama İzmir'deki koku daha başkaydı. Sanki farklı bir evrende, farklı bir yaşamın içinde tekrar doğmuşsunuz gibi hissettiriyordu.

Sabahın ilk saatleriydi, güneş henüz gökyüzünün tablosundaki yerini almamıştı ama tuvale düşen renklerin içinde şafağın yarattığı bir cümbüş vardı. Bulutların sık sık yer değiştirerek renkli parçalara ayrıldığını görebiliyordum.

Billurların evine gidiyorduk. Her ne kadar evdekilerle arası kötü olsa da bir şekilde bizi eve davet etmişti ve evdekileri de bundan haberdar etmişti. Karan buna soğuk yaklaşsa da Bedirhan bu konuda biraz

* Ayâ: Tedavisi mümkün değil, iyileştirilmez. Kabiliyetsiz, kudretsiz.

ısrarcı davranmış, sonunda Karan'ı ikna etmeyi başarmıştı. Bedirhan, Billur'un ailesiyle olan buzlarının çözülmesini istiyordu. Bedirhan hiç çaktırmasa da aileye çok önem veren bir adamdı.

Karşıyaka'nın sokaklarını dolaşırken Billur bizi bir pastanenin önünde durdurdu. Henüz güneş doğmamış olsa da pastaneler şu anda açıktı. Araçtan inip pastaneye girdi, birkaç saniye içinde elinde kese kâğıtlarıyla dışarı çıkmıştı bile. Kese kâğıtlarını koyduğu naylon poşeti Bedirhan'a camdan uzattıktan sonra tekrar araca bindi.

"Boyoz*. Boyozsuz kahvaltı yapmayız da biz." dedi göz kırparak. "Anneannemler de bir şeyler hazırlamıştır şimdi."

"Zahmet vermeseydik." diye fısıldadı Defne.

"Yok, ne zahmeti. Biz misafiri severiz." Billur gülümsedi. "Üstelik ben uzun zamandır size zahmet veriyorum, onlar bunu çok iyi biliyor."

"İkisi aynı şey değil," diyerek araya girdim huzursuzca. "Ayrıca sen bize zahmet vermedin hiçbir zaman."

Billur pis pis sırıttı. "Ben de seni seviyorum."

Billurların oturduğu sokağa girdiğimizde Billur'un yüzünü oldukça belli olan gergin bir ifade kaplamış olsa da her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu. Sonuçta sayımız oldukça fazlaydı, ailesi bizden rahatsız olabilirdi ama Billur böyle bir şey olmayacağı konusunda ısrarcıydı. Araçtan inip binanın girişine doğru ilerledik. Billurların evinin giriş katında olduğunu öğrendiğimde çoktan binadan içeri girmiştik.

Kapıyı yaşlı bir kadın açtı, kadının saçları kısa kesilmişti ve kahverengiye boyanmıştı ama boyanmış olmasına rağmen diplerinde beliren yoğun beyazları görebiliyordum. Yaşlı kadın ellerini desenli mutfak önlüğüne sildiğinde bir an gözlerim mutfak önlüğüne takılı kaldı ve kadının sudan dolayı buruşan parmaklarına baktım. Kalbime bir hançer saplanmış, hançerin sivri ucundan özlemin acı kanı akmaya başlamıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, hislerimi altüst eden bu özlem duygusunun sınırlarımdan uzaklaşmasını beklerken gözlerimi yaşlı kadının ela gözlerine tırmandırdım.

Bana sıcacık, anneyi anımsatan bir gülümsemeyle baktığını gördüğümde işte tekrar burada, darmadağın, paramparça ve yapayalnızdım.

Özlemlerle kuşatılmış kalbim, acıların yaptığı bekçiliğin devriyesini koyu renk bir hasrete terk etmişti.

* Boyoz: Ege'nin incisi İzmir'e özgü, İzmir'in damak tadı ile özdeşleşmiş mayasız bir hamur işidir.

"Hoş geldiniz," dedi kapıyı ardına kadar açıp, geçmemiz için kapının kenarına geçerek. "Biz de sizi bekliyorduk."

Billur birkaç saniye olduğu yerde öylece dikildi, sonra dayanamadı ve anneannesine yaklaşıp onun kollarının arasına girdi. Anneannesi onu sıkı sıkı sardı, saçlarını koklayarak, "Sen de hoş geldin, tarçınlı kurabiyem," diye fısıldadı. Tırnak diplerim sızlarken bakışlarımı yavaşça ikisinden uzaklaştırmaya çalıştım. "Annen şu an işte ama akşam uğrayacaktır mutlaka. İzmir'de olduğunu biliyor."

"Peki dedem?" Billur gözlerini kaldırıp anneannesine baktı. "Kızgın mı biraz?"

"Eh," dedi yaşlı kadın. "Ama seni görünce hiçbir şeyi kalmaz o huysuz ihtiyarın..."

Billur sırıttı, ardından bize doğru dönerek, "Hey, içeri girsenize!" diye homurdandı. Elindeki naylon poşeti anneannesine uzattı. "Boyoz."

Anneannesi gülümseyerek poşeti aldı, hemen köşedeki vestiyeri işaret ederek, "Oradan kendinize terlik alabilirsiniz çocuklar," dedi sıcak bir sesle.

Bedirhan, diğer günlerin aksine o kadar saygılı bir şekilde teşekkür ederek içeri girmişti ki, şaşıp kalmıştım. Hepimiz birer ev terliği giyip, Billur'un anneannesinin arkasında tıpkı ördek yavruları gibi kadını takip ederek salona girmiştik. Billur'un dedesi olduğunu düşündüğüm saçları bembeyaz, pamuk gibi duran yaşlı adamın gözlükleri gözündeydi, gözlüklerinin ipleri kulağının aşağısından başlayarak yanağına doğru sarkıyordu. Kafasını kaldırıp bize bakmadı, gözleri elindeki gazeteyi takip ediyordu ama içeri girdiğimiz anda yutkunduğunu görmüştüm.

Billur ensesini kaşıyarak salonun ortasına kadar yürüdü, Karan'ın yanında dikilmiş öylece onu izliyordum. Parmakları ense kökünde dolanırken, "Dede?" diye fısıldadı ama sesi zayıftı, derin bir nefes aldığını duydum. Tekrar, "Dede," dediğinde, artık sesi çok daha gürdü.

Yaşlı adam elindeki gazeteyi daha sıkı kavradı, dudaklarının titrediğini gördüğüm anda kalbim göğsümün altında kasılmaya başladı. Billur bir adım daha atınca yaşlı adam tekrar yutkundu, elindeki gazeteyi yavaşça kapatıp önünde duran masanın ahşap yüzeyine fırlatarak bakışlarını hemen karşısındaki pencereye sabitledi.

"Küs müyüz?" diye sordu Billur.

Yaşlı adam kaşlarını çattı ama ona bakmadı. Bedirhan'ın pürdikkat ikisini izlediğini görebiliyordum. Billur'un omuzları düşerken, "Dede?" diye mırıldandı tekrardan.

Yaşlı adam gözlerini yumdu, birkaç saniye öylece bekledikten sonra gözlerini açmadan konuştu: "Anca mı aklına geldim?"

Billur'un yüzünü sarıp sarmalayan ifadenin ne durumda olduğunu bilmiyordum ama her nedense gözyaşlarının gözlerine battığına emindim. Ağır adımlarla dedesinin dibinde bitti, yanağını dedesinin sırtına bastırıp dedesine arkadan sarıldığında artık Billur'un yüzünü görebiliyordum. Gözlerini yumdu, uzun ve yoğun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurların üstünü toprak gibi örttü.

Yaşlı adam burnunu çekerek, "Dargınım sana ben," dedi.

Billur gözlerini yumup gülümsedi. "Öyle misin sahiden?"

"Evet," dedi yaşlı adam içli içli. "İnsan birbirine küser, tamam ama hangi küslük böyle uzun sürer?"

Gözlerimi yavaşça zemine indirdim, kirpiklerim birbirlerine tutunduğunda zihnimde durmadan aynı soru tekrar ediyordu. *İnsan birbirine küser, tamam ama hangi küslük böyle uzun sürer?*

Gözlerimi yavaşça onlara doğru çevirdim, yaşlı adam kolunu arkaya atarak Billur'un ensesini tuttu. Billur dudaklarını büzerek yavaşça adamın sırtından göğsüne doğru kaydı ve yanağını yaşlı adamın göğsüne bastırıp, "Özlemedin mi beni hiç?" diye sordu kedi gibi.

"Sus da sarıl dedene," dedi yaşlı adam, gözleri mi dolmuştu yoksa bana mı öyle geliyordu?

Bir süre, sanki etraflarında kimse yokmuş gibi sımsıkı sarıldılar, sonunda ayrıldıklarında yaşlı adamın gözleri bizi bulmuştu. Tanışma faslının sonunda Billur'un anneannesinin adının Nesrin, dedesinin adının da Faruk olduğunu öğrenmiştik. Faruk amca gerçekten biraz huysuzdu ama iyi kalpli olduğunu anlamak çok da zor değildi aslında. Billur'un anneannesine kahvaltıyı hazırlaması için yardım ettik, sofrayı kurup hep beraber masaya oturduğumuzda Bedirhan gerçekten gergin görünüyordu, insanların gözüne batmamak için mi yapıyordu bilmiyordum ama asla konuşmuyor, sadece izliyordu.

"Dayım neden evde değil?" diye sordu Billur boyozundan bir ısırık daha alırken. "Yoksa olmadığım bu süre zarfında ayrı bir eve falan mı çıktı?"

Nesrin teyze başını iki yana sallarken bir yandan da Faruk amcanın çayını dolduruyordu. "Yok, akşam biraz demlenmiş. O yüzden hâlâ uyuyor."

Billur kaşlarını çattı. "Geleceğimi söylemedin mi?"

"Yok, bilmiyor. Zaten çok ani oldu, bana da aniden haber verdin."

"Ne zaman uyanır?" Billur'un gözü koridora kaydı. "Gidip onu uyandırayım mı?"

"Dayının demlendikten sonra nasıl olduğunu bilmiyor musun? Uykusunu almazsa tüm gün suratsız olur, hiçbir halta gülmez."

Sergen'in bakışları yavaşça Bedirhan'a kaydı, yine o pis sırıtışı dudaklarına dokundurduğunda kaşlarımı kaldırarak ikisine baktım. Masada yan yana oturuyorlardı. Sergen dirseğiyle Bedirhan'ı dürterek, "Dayısı tersmiş," diye fısıldadı ama eğer onları izlemiyor olsaydım kesinlikle Sergen'in ne dediğini anlayamazdım.

Bedirhan, Sergen'e ters ters bakıp, "Önündekini zıkkımlan," diye homurdandı.

Sergen tekrar pis pis sırıttı, ardından yüzünü aniden kaplayan bir resmiyetle önüne dönüp kahvaltısını yapmaya başladı. Kahvaltımızı yapıp bitirdiğimizde, Nesrin teyzeye yardım edip ortalığı toparladık ve yaşlı kadın kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken ben de ekmek bezini silkmek için ilk kez adım attığım balkonun korkuluklarına tutundum. Billur elinde bir fincan kahve ve parmaklarının arasında tuttuğu sigarayla balkona çıkınca, duruşumu dikleştirip ona baktım. Elimde tuttuğum ekmek bezine baktı, ardından gözlerimin içine bakıp gülümsedi.

"Evdekilerle sorununu halletmene sevindim," diye mırıldandım, aslında şu an konunun çok başka yerlere kayacağını hissedebiliyordum ve konuyu değiştirmek için çabalıyordum ama Billur bu konuyu yastık altı edecek birisi değildi.

"Ben de senin iyi görünmene sevindim." Kahvesinden bir yudum aldı, sigarasının uzayan külünü balkonun korkuluklarından aşağı doğru silkip burnunu çekti. "İzmir'i özlemişim."

"Gerçekten çok güzel bir şehirde yaşıyormuşsun."

"Burayı beğendin yani?"

"Evet."

Başını yavaşça sallayıp kahvesinden bir yudum daha aldı. "Çok küçükken tanıştığım bir kadın vardı," diye fısıldadı. "İzmir'in kansere bile çare olabileceğini söylemişti."

Göğsümdeki kanser olduğu yerde yavaşça hareket etti.

Bakışlarımı ekmek bezini kavrayan parmaklarıma indirdim, parmaklarım o kadar inceydi ki, kemiklerimin çıkıntılı hatları belli oluyordu.

"Neden iyileşmiş taklidi yapıyorsun?" diye sordu, ardından sigarasından bir duman daha aldı.

Köşeye sıkışmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

"O gece yaşananları hepimiz biliyoruz," dedi kuru bir sesle. "Neden hep kaçıyorsun?"

"Ben mi kaçıyorum?" diye sordum şaşkına dönmüş halde.

Sigarasından bir duman daha aldı, devamında o duman ağır ağır terk etti onu dudaklarının arasındaki boşluktan sızarak. "Yaşadığın şeyin basit bir şey olmadığını biliyorum, hatta son zamanlarda yaşadıkların normal bir insanın kaldırabileceği türden şeyler değildi." Yutkundu, sigarayı tuttuğu parmağıyla iki kaşının ortasını kaşıdı. "Ama hiçbir şey olmamış gibi davranmana gerek yok. Yanımızdayken acını da çekebilirsin, yanımızdayken de kaybolabilirsin. Neden kaybolmak ve acı çekmek için yalnız kalmayı bekliyorsun?"

Sorusu öyle ağır geldi ki, içinde bulunduğumuz an onun sorusunun ağırlığını taşıyamadı ve üzerime çöktü. Bakışlarımı hemen karşımızda duran bir sağlık kurumunun arka kapısına diktim, etraf binalarla doluydu. Elimdeki ekmek bezini çok daha sıkı kavradım, avuçlarımda geçmişe ait bir kefen tutuyormuşum gibi sıkı sıkı tuttum onu.

"Ben yaptığım şeyin doğru olmadığını biliyorum, yaptıklarımın faturasını size kesmek istemiyorum." Yutkundum ama boğazım öyle çok acıdı ki, sanki cam yutmuştum. "Beni eğlendirmeye çalışıyorsunuz, beni kafamın içindeki o korkunç labirentten kurtarmaya çalışıyorsunuz, beni eline düştüğüm canavarın pençelerinden alabileceğinizi düşünüyorsunuz. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Sadece bir kez olsun, normal bir hayat yaşıyormuşum gibi hareket edebilmek istiyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmıyorum, hayır, beni buna inandıramazsın. Aksine, ben yaptıklarımın farkındayım, ben nasıl bir vebalin altına girdiğimin farkındayım. Ben kendi öz babama ne yaptığımın farkındayım. Ben kendime ne yaptığımın farkındayım Billur." Derin bir nefes aldım. "Sadece... Labirentin çıkışında durmuş, adımı seslenen size kendi sesimle karşılık verebilmek istiyorum. Beni bulabilmek için, beni kurtarabilmek için o labirente girmenizdense ölesiye korkuyorum."

Billur bir süre sessizce yüzümü izledi, devamında sigarayı yavaşça balkondan aşağı atıp kahvesini tırabzanın üzerine bıraktı. Beni kollarının arasına çektiğinde bu kez ona karşı koymadım ve bana sarılma-

sına izin verdim. Sigara kokusuna karışmış kadınsı kokusunu alabiliyordum, burnumu saçlarının arasına sokup sessizce bekledim. Sırtımı sıvazlamaya başladı, hiçbir şey söylemeden orada öylece duruyorduk ve anılar bir yağmur olmuş ikimizin üzerine yağıyordu.

"Kimse sana kızgın değil," diye fısıldadı. "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın."

Dişlerimi sıkarak, "Biliyorum," dedim yalnızca. Bana bunu hissettirmişlerdi zaten.

"Asi, baban da kızgın değil," dedi, zorla yutkunmuştu, bunu duymuştum.

Sustum.

"Şu ihbar meselesi," dedi derin bir nefes alırken. "Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Hayır." Durdum. "O gece yalnızdık, kimse yoktu."

"Böyle bir ihbarı kim, nasıl yapar?" Kaşlarını çattı, kahvesinden bir yudum aldı. "Kim, nereden bilebilir?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, avuçlarımın arasında buruşan ekmek bezine baktım.

"Polisler ağız aramak için yapıyor olabilir mi?"

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ortada mantık sınırlarını zorlayan şeyler var."

"O gece orada yalnızdım," dedim kırgın bir sesle. "O gece orada yalnızdık," diye düzelttim, dilimdeki kelimeler birer dikene dönüşüp zehirli sarmaşıklar gibi sarıyordu zihnimi.

"Karan bu konu hakkında bir şeyler söyledi mi?" diye sordu.

"Bilip bilmediğini bile bilmiyorum."

"Bilmemesinin imkânı yok," dedi derin bir nefes alarak. "Mutlaka biliyordur."

Defne'nin balkonun kapısında belirmesiyle konu tıpkı bir yağmur bulutu gibi yavaşça bizden uzaklaştı. Günün devamında Billur'un anneannesiyle vakit geçirmiştik, dedesi bize İzmir'de gezmemiz gereken yerleri büyük bir ciddiyetle anlatmıştı ve bu Billur'un gözlerini devirmesine neden olmuştu.

İnsanların evinde bu kadar kalabalık bir grup halinde misafir olmak biraz utanç vericiydi, kendimizi fazlalık gibi hissettiriyordu ama Billur'un ailesi gerçekten sıcak insanlardı.

Akşam yemeğine yakın bir saatte Billur'un dayısı sonunda uyanmış, duş alıp giyindikten sonra yanımıza gelmişti. Orta yaşlarda bir adamdı, uzun boyluydu ve iri yapılıydı. Fiziği yaşını pek ele vermese de gözlerine yayılmış o ciddi ifade, adamın feleğin çemberinden defalarca kez geçtiğini gösteriyordu. Adam salona girdiğinde onu uzun uzun incelerken bulmuştum kendimi. Bir süre bize hiç bakmamış, annesiyle bir şeyler konuştuktan sonra bizi fark edip gözlerini bir bir üzerimizde gezdirerek mesafeli bir şekilde selam vermişti.

"Çocukları bu saate kadar esir aldığını söyleme bana," dedi annesine dönerek. Üzerinde lacivert bir gömlek, altında siyah kumaş pantolon vardı ve ayağındaki marka erkek ayakkabıları dikkat çekici görünüyordu. Bileğindeki saati kontrol ettikten sonra, "Tüm gün evde miydiniz?" diye sordu adam.

Billur, dayısının kolunun altına girip dayısının yanağına sert bir öpücük bıraktı. Kollarını adamın ince beline sarıp adama alttan alttan baktı. "Yok, biz kendi isteğimizle evden çıkmadık. Dedemin askerlik anılarını dinledik..."

"Hadi oradan," dedi dayısı gözlerini kısarak. "Babam askerlik anısı anlatmaz, İzmir'in tarihini anlatır."

Herkes güldü ama Karan ve ben sessizdik. Karan'ın sırtı adama dönüktü ve etrafını çevirdiğimiz masanın ortasındaki kül tablasını izlerken oldukça dalgın görünüyordu. Karan yavaşça adama doğru döndüğünde adamın çelik mavisi gözleri Karan'a doğru kaydı ve o an, birbirlerine o kadar dikkatli baktılar ki herkes donup kaldı.

Bakışlarım Billur'un dayısının mavi gözlerinden ayrılıp yeniden Karan'ı buldu. Profilinden görünen siyah gözlerini adamın çelik mavisi gözlerinden uzaklaştırmıyordu. Adam gözlerini kısıp, "Seni daha önce görmüş olabilir miyim?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Dünya küçük," dedi Karan. "İllaki görmüşsünüzdür."

"Ya gazetelerden, televizyonlardan falan görmüşsündür dayı," diye takıldı Billur.

Dayısı kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Billur," diye fısıldadım, Billur ağzına görünmez bir fermuar çektiğinde, dayısının gözleri ve Karan'ın gözleri birbirinden ayrılmıştı.

"Ünlü falan mı?" diye sordu Billur'un dayısı, Billur'a.

"Boş ver. Sonra anlatırım," dedi Billur. "Sen neden akşama kadar uyudun bakayım?"

"Lafa tutma adamı, cimcime," diye söylendi Nesrin teyze. "Gökhan, yemeğe evdesin değil mi oğlum?"

Adının Gökhan olduğunu öğrendiğim adam, yani Billur'un dayısı başını yavaşça iki yana salladı. "Yok valide," dedi kuru bir sesle. "Sahile ineceğim. Orada yerim bir şeyler."

"E ama olur mu öyle şey? Misafirlerimiz var, görmüyor musun?"

"Yahu sen neden çocukları esir aldın? Nazi kampına girmiş gibi hissettireceksin illa, değil mi?" Gökhan abi güldü, gülünce yaşını ele veren çizgiler gözlerinin kenarını kaplayıp çehresini şekillendirmişti. "Gençler, isterseniz benimle birlikte sahile gelebilirsiniz. Sizi güzel bir balık restoranına götürürüm, demleniriz."

İçimdeki sessizlik, dışımdaki dümdüz edilmiş kasabanın önünde kopan gürültünün uyandırdığı bir canavar gibiydi; onun uyanması beni korkutuyordu ama bir yanım, o canavarın uyanmasından memnundu.

"Aslında iyi fikir," dedi Nesrin teyze. "Eve tıkılıp kalmayın, gezin biraz."

Billur, "O kadar çok özledim ki Bostanlı Sahili," dedi heyecanla. "Boş ver şimdi demlenmeyi, sahilde birer sosisli yeriz, ha?"

Gökhan abi göz kırptı. "Yanına da bira?"

"Nasıl biliyor yeğeninin ne istediğini ya!"

"Kim büyüttü seni cadaloz?"

"Ama çok geç kalmayın," diyerek araya girdi Nesrin teyze. "Annen uğrayacağını söyledi."

Billur durdu, anneannesinin yüzünü uzun uzun izledikten sonra, "Ben yarın onun çalıştığı yere uğrarım," dedi, sesi durgun bir su gibiydi ve dibine gömülmüş bütün taşlar, onun geçmişini inşa ettiği eve aitti; bu evi su basmıştı ve suyun altında çürüyen evin parçaları zamanla farklı noktalara yüzerek dibe gömülmüştü.

"Ama..."

"Anneanne," dedi Billur. Bedirhan'ın bakışları tekrar ondaydı, bunu fark ettiğimde gözlerim usul usul Bedirhan'ın gözlerini saran ifadenin kıyılarında dolandı. "Eğer onun için büyük bir heyecan yaratmış olsaydım, geldiğimi duyduğu anda gelirdi, değil mi?"

Bedirhan'ın gözlerini saran o ifadenin yavaşça karanlığa battığını gördüm, üst kirpikleri aşağı doğru indi ve uzun kirpikleri gözlerini benden sakladı. Yavaşça Billur'a baktım, bakışları anneannesindeydi ve

öyle bir ifadeye bürünmüştü ki, gözlerinde bir arabanın diğer arabaya çarptığı ânı görmüştüm.

"O zaman söyleyeyim, yarın gelsin," diye fısıldadı Nesrin teyze mahcup bir sesle. Torununun gözlerinin içine bakamıyordu, sessizlik derin bir kuyu gibi önümüze açılmıştı ve kelimeler o kuyunun dibindeki kurumuş su birikintisinin içinde çürümüş solungaçlarını hareket ettirmeye çalışarak çırpınıyordu.

"Söylemene gerek yok anneanne. Ben yarın yanına uğrarım."

Evden Gökhan abiyle birlikte çıktık. Karan'ın aracı park halindeydi, ev Bostanlı Sahili'ne çok uzak olmadığından yürümeyi tercih etmiştik. Gökhan abi hemen önümüzde yürüyor, Billur ve Defne ile muhabbet ediyordu. Bedirhan ve Sergen hemen arkalarında yürüyor, birbirlerine garip bakışlar gönderiyordu ve ben de en arkada Karan'ın yanındaydım, parmakları parmaklarıma kefenin üstünü kapatan toprak gibi kapanmıştı. Adımlarımız yavaştı. Gökyüzünü sarmaya başlayan ölümü hatırlatan mavi, yıldızların da göğsünde yanmaya başlamasıyla çok daha esrarengiz bir görüntüyü doğurmuştu.

Parmaklarım terlemeye başlamıştı, artık üzerimdekilerden kurtulmak ve duş almak istiyordum ama bir yabancının evindeyken bunu nasıl yapabilirdim, bilmiyordum. Saç diplerimin kirlenmeye başladığını hissedebiliyordum, yine de kötü bir görüntü sergilemediğinin farkındaydım. Karan'ın bakışları omzunun üstünden bana doğru kayınca, profilimde yanan bir çift kor karası gözün ağırlığını hissedip ona bakma ihtiyacıyla kafamı ona doğru çevirdim.

"Biraz daha vakit geçirelim, sonra otele geçeriz," dedi sanki zihnimi okumuş gibi.

Başımı yavaşça sallayarak, "Olur," dedim yalnızca.

"Midye yemek ister misin?" diye sordu, sanki benimle konuşmaya çalışıyordu. Gün içinde hiç muhatap olamamıştık, bu beni ettiği kadar onu da huzursuz etmişti sanırım, şu an benimle konuşabilme telaşı içinde gibi görünüyordu.

"Fark etmez."

"İster misin, istemez misin?"

Gözlerimi gözlerine mıhlarken, "İstemiyorum Karan," dedim onunla inat etmenin bana bir şey kazandırmayacağını kavrayarak.

Burnunu çekip, "Billur'un dayısı biraz garip adam," diye fısıldadı. Herkes önden yürüdüğünden kimsenin bizi duyma imkânı yoktu.

"Nasıl yani?"

"Bakışları," dedi Karan düşünceli bir sesle. "Beni gerçekten tanıyormuş gibi baktı."

"Gerçekten televizyonda görmüş olma ihtimâli var mı?" diye bir soru attım ortaya.

"Daha neler?" Gözlerini devirdi. "Ben medyadan uzak bir iş adamıyım Çakıltaşı."

"Gazetede falan görmüştür," dedim omuz silkerek.

"Olabilir."

"Sık sık İzmir'e gelmiyor muydun iş için?" diye sordum. "Karşılaşmış da olabilirsiniz."

"Doğru."

Onun elini bıraktım, bir an duraksadı, bunu beklemiyor gibiydi. Ona alttan alttan bakarak yavaşça sokuldum, kolumu beline doladım ve başımı onun göğsüne yaslayarak aramızdaki mesafeyi âdeta bir silgiyle siler gibi yok ettim. Karan kolunu omzuma attı, beni kendine doğru bastırarak sıkıca sardı ve kafasını eğip saçlarımın içini öptü.

Gözlerimi yumdum, acı çikolata kokusunu soludum ve bu koku, tüm gerçeklerin bir anlığına yıkılmasını, masallar diyarının kapısının aralanmasını sağladı.

"Kedi gibi ilişmeni seviyorum," dedi kısık bir sesle.

"Kedi gibi ilişmiyorum," diye reddettim.

"Doğru, panter gibi ilişiyorsun," diye dalga geçince homurdanarak gözlerimi açtım.

Trafik ışıkları caddenin ortasında yanan ateşten meşaleler gibiydi. İzmir sokaklarının beli renkli bir kuşak tarafından sarılmış gibi parlıyordu. Karşıdan karşıya geçtiğimiz anda sahilin olduğu sokağa adım atmış olduk. Hemen karşımızda büyük bir gün batımı terası vardı, terasın hemen altında bir yaya köprüsü mevcuttu. Sahilin karşısında midyeciler ve bir de büfeler vardı. Billur karavana benzeyen büfeye doğru koşarken yanağımı Karan'ın göğsüne bastırarak, "Çocuk gibi görünüyor," diye fısıldadım.

"Arkadaşlarını da kendin gibi insanlardan seçiyorsun," dedi ama bu kez dalga geçmediğini ses tonuna yayılan ciddi tınıdan anlamıştım. Gözlerimi kaldırıp ona baktım, gözleri yavaşça aşağı indi ve gözlerime bir çapa gibi saplandı. "Annesine mi kırgın?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Dudaklarımı yaladım, Karan'ın gözleri kısa bir anlığına dudaklarıma kaydı ama orada çok oyalanmadan tekrar gözlerime tırmandı. "Billur bir şeyleri detaylıca anlatan birisi değil."

"Senin gibi," dedi.

"Ben öyle miyim?"

"Değil misin?"

Sessizce gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Cevap vermemem onun gözlerini kısmasına neden olmuştu. Billur, satın aldığı sosislileri sallarken, Gökhan abi de sahilde bira satan genç çocuktan bira satın alıyordu. Bedirhan, Billur'un elindeki sosislilerden iki tanesini alıp bir tanesini Sergen'e uzattı. Hemen denizin dibindeki ahşap zemine doğru yürüdük, zemine tırmanıp oturduğumuzda Karan'ın eli hâlâ omzumdaydı ama ben artık ona sarılmıyordum. Billur sosislilerden birini bana, diğerini Karan'a uzatırken Gökhan abi ahşap zemine zıpladı ve elindeki bira poşetini zemine bırakıp kumaş pantolonunun cebinden sigara paketini çıkardı.

Sosisliden bir ısırık aldım. Gözlerim Defne'ye kaydı, Billur ona da sosislilerden bir tanesini uzatmıştı ve Defne sosislisini ısırdığı sırada gözlerini Sergen'e çevirmişti. Sergen oturmak yerine ahşap zeminde öylece dikilmiş, önünde yavaşça dalgalanan denizi izliyordu, sakindi.

Gökhan abi biralardan bir tanesini çıkarıp kapağını çevirerek açtı. "Eskiden birayı açmanın bile bir tadı vardı," dedi kaşlarını çatarak. "Dişimizi kırmak uğruna dişimizle açardık. Şimdi çeviriyorsun, açılıyor. Her şeyin kolayına kaçıyorlar."

"Çok yaşlı bir adammışsın gibi konuşuyorsun," dedi Billur, gülüyordu.

"Eğer evlenseydim, senden büyük çocuğum olurdu benim," diye homurdandı Gökhan abi. Durdu, açtığı birayı Billur'a uzattıktan sonra bir bira daha çıkarıp onu da açtı ve Defne'ye uzattı. Defne başını iki yana salladı. "Kullanmıyor musun?"

"Hayır," dedi Defne sakin bir sesle. "Alkol almasam daha iyi olur."

Gökhan abi hayretle, "İyi de bu bira," deyince, Bedirhan tuhaf bir ses çıkartarak güldü. Gökhan abinin gözleri Bedirhan'ı buldu. "Sen içecek misin?"

Bedirhan başını sallayarak, bu kez ona uzatılmış olan bira şişesini Gökhan abinin elinden aldı. "Eyvallah," dedi, sesi erkeksiydi, durup ona baktım.

Gökhan abi, "Yarasın evlat," dedikten sonra bir diğer şişeyi Karan'a uzattı. Karan'ın bakışları bira şişesine kaydı, tekrar adama baktığında farkında olmadan Karan'ın kolunu sıkmıştım. "İçmeyecek misin delikanlı?"

Gözleri kısaca gözlerime dokundu, ona hiçbir şey söylemesem de bakışlarım birçok şeyi kelimelerden daha iyi anlatmış gibi başını yavaşça sallayarak, "İçmeyeceğim," dedi sadece.

Sergen birasını alıp tekrar denize döndü, sosislisini yememişti, sadece bira içiyordu. Artık hava mavi değil, saf lacivertti ve deniz, hava karardıkça sanki geçmişi yazan bir mürekkebe dönüşüyordu.

Başımı yavaşça Karan'ın omzuna yasladım, omzumda duran elinin üzerine elimi koydum ve parmaklarımız birbirine dolandı, tıpkı öldürmek için boğaza sarılmış bir yılan gibi bir boğaz ve yılan edasıyla birbirlerine sarıldılar.

Gökhan abi birasını yudumladıktan sonra sosislisinden büyük bir ısırık alarak, "Ne zamandan beri berabersiniz?" diye sordu bize bakarak. Gözleri Karan'ın nefes boşluğundaki dövmeye kaydı. "Kızda 26, sende 19 yazdığına göre, bu ilişki başladığında sen 26 yaşındaydın o da 19 yaşındaydı, doğru muyum?"

Duraksadım. Beraber miydik? Gözlerimi Gökhan abinin çelik mavisi gözlerine sabitledim, o ise bana değil Karan'a bakıyordu. Hem... Bu dövmelerin tek sebebi yaşlarımız mıydı gerçekten? Neden buna inanmıyordum?

"Sayılır," dedi Karan.

"Şimdi kaç yaşındasınız?"

"Ben 27 yaşındayım," dedi tekrardan sabit bir sesle. "O da 20 yaşında."

"Yaş farkını sorun eden duyarlı vatandaşların linçine çok uğruyor musunuz?" Gökhan abi güldü. "Yedi yaş çok değil ama sorayım dedim, var öyleleri."

Karan yamuk bir şekilde gülünce, kalbim yerinden hopladı. "Kim ne diyebilir ki?"

"Hiç kimse hiçbir şey diyemez," dedi Gökhan abi.

Yanağımı Karan'ın omzuna bastırıp gözlerimi denize çevirdim. Deniz sakindi, gecenin karanlığı sonunda tamamen çökmüş ve yakamozu oluşturan ışıklar, denizin üstünde bir renk cümbüşü yaratarak yanmaya başlamıştı.

Bedirhan birasından bir yudum alıp, "Midye alalım mı?" diye bir soru attı ortaya. Billur ellerini birbirine çarparak başını sallamaya başladığında Defne'nin de gözleri istekle parlıyordu.

Sergen yavaşça bize doğru döndü, eğilip elindeki bira şişesini yere bıraktıktan sonra doğruldu ve "Ben hallederim," diyerek aşağı indi.

Sergen'in aldığı midyelerden yememiştim, saat gitgide daha da geç oluyordu ve sahil, sanki çok erken bir saatmiş gibi kalabalıklaşmaya başlıyordu. Gençler şarkılar söylüyor, bazıları müzik açıyor, çoğu bir şeyler izlerken birçoğu da günbatımı terasına uzanmış yıldızları izliyordu.

Gökhan abi bitirdiği biraların üzerine iki poşet bira daha almıştı ve her ne kadar kafalar güzel olmasa da ortam biraz çakırlaşmıştı. Billur, beşinci birayı içmenin etkisiyle mayhoş mayhoş gülüp, "Dayı, anlatsana," dedi başını dayısının omzuna bastırarak. Gökhan abi kaşlarını kaldırdı, göz ucuyla Billur'a baktı. "Hadi dayı!"

"Neyi?" diye sordu Gökhan abi, sanki Billur'un neyden bahsettiğini biliyordu ama bir yanı bundan kaçmak istiyordu.

Saatlerdir Karan'ın omzuna tünemiş halde insanları izliyordum. Dilim damağım kurumuştu ama yine de tek bir yudum bira içmedim, su bile içmeden sadece ettikleri muhabbetleri dinledim, sahilde açılan müzikleri dinledim, insanları izledim, yıldızları ve denizi izledim.

Bedirhan dördüncü birasını içerken parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ölü külü uzamış, sigarayı uzun süredir dudaklarıyla buluşturmadığı için ölü kül, sigaranın izmaritine yaklaşmıştı.

"Hani bir sevdiğin vardı ya," dedi Billur, bir an için Billur'a bakakaldım. Kafası güzel değildi, çakırdı ama yine de mantıklı konuşmadığını düşündüm. Çünkü Gökhan abinin yüzünü hızla saran o ifade, Billur'un bir mayın tarlasında dolaştığını gözler önüne seriyordu. "Onu anlatsana."

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu Gökhan abi. Bira şişesini zemine hafifçe vurduktan sonra gözlerini yeğenine çevirdi. "Şimdi konuşulacak şey mi bu Billur?"

"Hikâyen beni her defasında derinden etkiliyor." Billur dudaklarını büktü. "Onu çok sevmiştin, değil mi?"

"Billur," diye fısıldadı Bedirhan.

"Ne?" Billur omuz silkti. "O benim dayım."

"Tamam tamam," dedi Gökhan abi başını sallayarak. "Sorun yok."

"Anlatmayacak mısın?"

"Her defasında aynı şeyi dinlemekten asla sıkılmayacaksın, değil mi?" Gökhan abi derin bir nefes aldı, başını iki yana salladı ve çelik mavisi gözleri usulca yeğeninden uzaklaşarak denize döndü. Denizin karanlık yüzeyinde parlayan ışıkları izlerken hafifçe yutkundu ama bu yutkunuş bir an için bana o kadar derin geldi ki, tüm acılarını boğazına kurduğu bir mezarlığa gömmüş gibi hissettim.

"Sıkılmayacağım." Billur gözlerini yumdu, yavaşça açtığında yeşil gözleri artık gecenin etkisiyle ela görünüyordu. Gözlerini Bedirhan'a sabitledi, Bedirhan da ona bakıyordu. "Ben gerçek aşkı dinlemekten asla sıkılmam."

Bedirhan parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın izmaritini öyle bir sıktı ki izmarit parmaklarının arasında kemikleri kırık bir iskelet gibi darmaduman oldu. Ölü kül yere düştü, parçalara ayrıldı ve sigaranın ucunda yanan o güçsüz ateş söndü, belki de zaten yanmıyordu.

"Bundan yaklaşık otuz yıl evvel bir pavyonda çalışmaya başlamıştım," dedi Gökhan abi. "O pavyonda çalışmaya başladığım dönemde on yedi yaşındaydım. Bir gece pavyona yeni kızlar getirdiler. Kızlardan bir tanesi oydu, daha on altı yaşındaydı ama görüntüsü büyüktü, insanlar onun on altı yaşında olduğuna inanmıyordu." Derin bir nefes aldı. "Sesi çok güzeldi, o şarkı söylerken tüm pavyon susar, onu dinlerdi. Ben de öyle." Birasından bir yudum aldı. "Bir yıl boyunca sadece şarkı söyledi, on yedi yaşına girdiği gün pavyona ilk kez bir adam geldi. Parası pulu olan, genç bir iş adamıydı. Onu sahnede şarkı söylerken görür görmez ona tutuldu. O adamın ona tutulduğunu anladığımda, ben de tıpkı o adam gibi ona tutulmaya başlamıştım ve belki de ona tutulduğumu anlamama neden olan şey, o adamın ona tutulmasıydı. Adam evliydi, bizim kızın bundan haberi yoktu. O da adamı sevdi. Benim onu sevdiğim gibi sevdi, o kadar çok sevdi ki işi bile bırakmayı düşündü. Sözleşmeler vardı, eskiden 18 yaş sınırı pek yoktu, insanların ahlaksız bir rahatlığı vardı, küçük kızlarla da sözleşme yapılabiliyordu. Tek şart, fuhuş olmayacaktı ve ailelerinden birinin onayı olacaktı. Onun da ailesinin onayı vardı ama ailesi asla başında olmadı. Adamla aralarında başlayan aşk zamanla tüm pavyonun içindeki insanların kulağına gitti, pavyonda dedikodular yayıldı. Başta patron kızın gerçekten iyi bir avcı olduğunu düşünüp onun sırtını sıvazlasa da kız artık sahne yapmak istemeyince kızı tehdit etmeye başladı. Sonra da kızı zorla konsomat-

ris* yaptı, kız geceleri kons yapıyordu. Yani farklı adamların masasına gidiyor, zorla onlarla içki içiyor, adamlarla muhabbet ediyordu." Gözlerini yumdu. "Birçok kez tecavüze uğradı, evet, bu tecavüzdü çünkü o hiçbir zaman adamlarla birlikte olmak istemiyordu." Gözleri dalmıştı. "Eğer bir kadın bir adamla sevişeceği yatağa isteksiz, saklamaya çalıştığı gözyaşlarıyla giriyorsa bunun da adı tecavüzdür."

Gökhan abi yutkundu, geçmiş dizildi boğazına.

"Adamın evli olduğunu öğrendiğinde on dokuz yaşındaydı, adamdan hamile kalmıştı. Adam onu birçok kez oradan kurtarmak istese de evliydi, zamanla adamın karısının çocuğunun olmadığı ortaya çıktı ve adam karısını terk etmenin karısına büyük bir travma yaratacağını bildiğinden, hamile olan ve hamileyken bile birçok kez tecavüze maruz kalan kadını öylece terk etti. Zavallının neden terk edildiğinden de haberi yoktu üstelik. Travmaymış..." Güldü, gülüşü solgundu. "Adam hiç düşünmedi, asıl travma hangisiydi?"

Güçlükle yutkundum. "Peki sen?" diye sordum. "Sen neden yardım etmedin kadına?"

"Denemedim mi sanıyorsun?" Güldü. "Asla kabul etmedi, benim onu sevdiğimi belki anlıyordu, belki gerçekten salaktı ve farkında değildi, bilmiyorum. Şimdiki aklım olsa, onu oradan söker kopartır, alırdım. Ama ben o hamile kaldığında yalnızca yirmi yaşındaydım, patron gerçekten leş bir herifti ve onu götürsem bile mutlaka bulur, onu öldürürdü. Yaşaması için orada kalması gerekiyordu ve ben o kadar bencildim ki onun yaşamasını istiyordum."

Tırnaklarımı avucuma batırdım. Karan beni yavaşça göğsüne doğru çekti, yanağımı göğsüne yaslayıp çenesini saçlarımın içine yerleştirdi. Onun yüz ifadesini göremesem de Gökhan abiyi dikkatle dinlediğini biliyordum. Tırnaklarım avuçlarımın içinde hilâl şeklinde izler bırakırken bir an kendimi o kadının yerine koydum ve dünya bir süreliğine başıma yıkıldı.

"Onu ne kadar çok sevdiğini anlatmadın bu kez," dedi Billur burnunu çekerken. "Onun yaşadığı acıları anlattın."

"Onun yaşadığı acılar bununla sınırlı kalmadı hiçbir zaman," dedi Gökhan abi, sesinde sönmüş izmaritler, dibi görülmüş içki şişeleri vardı.

* Konsomatris: Bar, gazino gibi eğlence yerlerinde müşterinin masasına çağrılabilen, müşteriyle birlikte yiyip içerek çalıştığı yere kazanç sağlayan kadın.

"Yine de ona yardım edebilirdin," diye fısıldadım bir kez daha. "Onu kurtarabilirdin."

"Onu kurtaramazdım." Gökhan abi gözlerini gözlerime bir bıçak gibi batırdı, bakışları öyle keskindi ki sanki battığı yerden anılar gözyaşı olup avuçlarımı dolduruyordu. "Onun yaşatmak için, onu kurban ettim."

"Peki yaşattın mı sence?" diye sordu Karan, Karan'ın sorusu duraksamama neden oldu. Yıldızlar söndü, gökyüzü karanlığa gömüldü ve deniz alev aldı.

Gökhan abi, Karan'ın gözlerinin içine bakarken, "Keşke," diye fısıldadı. "Keşke öldürseydim."

Karan, "Pişman mısın?" diye sordu.

"Sevdiğim kadını öldürmediğim için mi?"

"Sevdiğin kadını yaşattığın için."

"Evet," dedi. "Ama aldığı her nefes için şükrettiğim geceler oldu."

Karan parmaklarını omzuma bastırıp beni bağrına basarken, "Yapboz gibi," diye fısıldadı.

Gökhan abi bir süre durdu, sadece Karan'ın gözlerinin içine baktı. Sonra derin bir nefes aldı, sonunda Karan'ın ne demek istediğini anlamış gibi, "Evet," diye fısıldadı. "Benim bozuk yapbozum."

"Paramparça edilmeden yapboza dönüşemez hiç kimse," dedi Karan. "Onun da eksik bir parçası var mıydı peki?"

Gökhan abi gözlerini bira şişesine indirip başını ağır ağır sallarken, "Vardı," diye fısıldadı. "Ben onun eksik parçasını bacaklarının arasından çaldıkları ânı izledim."

Can çekişen bir kuşun yere düşen tüylerinin inşa ettiği küçük bir kule gibi, o kuleyi ayaklarıyla ezen bir adamın göğsünün altında çarpan cani kalbi gibi... Denizin zehri olan tuz, geminin boynuna doladığı intihar ipi olan deniz gibi, bir çocuğun elini bırakan baba, kordonu hâlâ karnına bağlı bir bebeği terk eden ana gibi... Doğuma hazır bir rahim, ayrılığa hazır bir dil gibi... Yıkılıverdi geçmiş önümüze. Elinde o kadından çaldıkları, sırtında bu adamın ona sapladığı bir hançerle. Öylece...

"Peki," diye fısıldadım, harfler birleşip bir kelimeyi oluşturamıyor, oluşamayan kelime de maalesef bir cümlenin içinde kendine yer bulamıyordu. "Peki o kadın doğurdu mu?"

Gökhan abi yalnızca başını salladı. Aslında bu sorunun cevabını biraz evvel, eksik yapboz parçasından bahsederken bize vermişti zaten.

"Bebeği almışlar kadından," diye fısıldadı Billur çatlak bir sesle. "Dayım ayrıntıyı hiç anlatmadı ama bebeğin daha göbek bağı yeni kesilmişken, onu ekmek kırıklarıyla dolu bir ekmek bezine sarmışlar. İçindeki bulundukları andan koparıp alsalar da o bebeğin sesi sanki hâlâ o depoda. Farkında olmadan geçmişin içinde bir bebek unuttular."

Tüylerim diken diken olmuştu. "Depo mu?" diye fısıldadım.

Başını yavaşça salladı Billur, Gökhan abi artık konuşmuyordu. "Kadın pavyonun deposunda doğum yapmış. Bebeğini çalmışlar, öldü demişler. Kadıncağızı da uzun süre fahişeleri olarak çalıştırmışlar. Kadın uzun zamandır akıl hastanesinde tedavi görüyor."

Kalbime batan bu hissin adı neydi bilmiyordum. Sanki ağzımın içi kül doluydu ve ben ne zaman yutkunsam, küller boğazımı tıkıyordu. Üzerimize çöken sakinliğin temelinde yaşanan kötü hatıraların ensemizde dolaşmaya başlayan soğuk nefesi vardı.

"Karan," diye fısıldadım ve o an, Gökhan abinin gözleri hızla yüzüme döndü. Uzun süren sessizliği bozan benim sesimdi, sanırım bu onun irkilmesine neden olmuştu.

"Ne dedin?" diye sordu bana bakarak.

"Hım?" Ona anlamadığımı belirten gözlerle baktım. "Bir şey demedim."

"Az önce bir şey söyledin," dedi, bana enteresan bir dikkatle bakıyordu.

Karan, "Bana seslendi," dedi düz bir sesle. "Size bir şey söylemedi."

Gökhan abi gözlerini Karan'ın gözlerine dikti. "Anladım," diye fısıldadı. "Adın neydi?"

"Karan," dedi Karan düz bir sesle.

Ah, doğruydu. Gökhan abi çoğumuzun adını bilmiyordu henüz. Gözlerim adamın çelik gibi bakan gözlerine dokunduğu an, adamın gözlerine zehir gibi yayılan ifadenin gölgesi gözlerime düştü. Durakladım.

"Kara mı?" diye sordu.

"Hayır. Karan."

Adam birkaç saniye hiçbir şey söylemeden sadece Karan'ın gözlerinin içine baktı, ardından başını iki yana sallayarak yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma," dedi kuru bir sesle. "Sanırım bu gece bir şeylerin etkisinde fazla kaldım."

Karan başını yavaşça salladı. "Sıkıntı yok," dedikten sonra kalktı ve elimi tutup benim de kalkmama yardımcı oldu. "Biz biraz dolaşacağız," dedi. "Oradan otele geçeriz belki."

"Bizde kalmayacak mısınız?" diye sordu Billur gözlerini kırpıştırarak.

"Yok, hem dedem falan da otelde. Yalnız kalmasın," diye geçiştirdi Karan ama amacının bu olmadığını biliyordum, benim rahat etmediğimi fark ettiği için bu bahaneyi önümüze duvar gibi dikmişti.

"Anladım. Moruk dedeye benden selam!" Billur gülerek dayısının dizine yattı. "Bu tayfa bana emanet!"

"Bence seni bu tayfaya emanet etsek daha iyi olacak," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Gökhan abi, bence daha fazla içmesin bu kız."

Gökhan abi başını sallayarak, "Sıkıntı yok," dedi. "Siz keyfinize bakın, gençler."

"Abi," dedi Sergen, Karan'a. "Biz ne yapalım?"

"İsterseniz otele gelin, isterseniz Billurların evinde kalın," dedi Karan. "Siz bilirsiniz. Ben seni yarın ararım."

"Tamam abi. Dikkatli olun."

Karan kolunu omzuma atınca ben de otomatikman onun beline sarıldım ama bunu herkesin içinde yapmak hâlâ garip geliyordu bana. Saatlerdir onunla dip dibe, sarmaş dolaş sayılır halde oturuyorduk ama ayağa kalkıp herkesin içinde beline sarılmak tuhaftı.

Karan, "Her zaman dikkatliyimdir abim," dedikten sonra yamuk bir şekilde güldü, Sergen'e göz kırptı. "İyi geceler."

Sahildeki yürüyüş yolunda ben onun beline, o benim omzuma sarılmış şekilde öylece yürümeye başladık. Başta sessiz olan yürüyüşümüz, hemen ilerideki midyeciyi görmemizle sona erdi. "Midye alacaktık," diye fısıldadım utanarak.

"Hani yemek istemiyordun?"

"Fikrimi değiştirdim."

Karan gözlerini kısaca gözlerime dokundurdu, midyecinin önünde beni serbest bırakınca bir an kendimi terk edilmiş gibi hissedip kollarımı bedenime sardım. Midyelerden bir tanesini aldı, yavaşça açtı ve üzerine limon sıkıp ağzıma uzattı. Başta ona bakakaldım, sonrasında ağzımı yavaşça aralayıp uzattığı midye dolmayı ağzıma aldım. Satıcı çocuk bir midye daha uzatınca Karan aldı, onu da açtı ve limonu sıkıp tekrar ağzıma uzattı. Ağzımdakini yuttuktan sonra bana uzatılan midye

dolmayı tekrardan ağzıma alıp çiğnemeye başladım. Bu esnada Karan da kendine bir tane midye dolma açmış, yemeye başlamıştı.

Denizin tuzlu kokusunu solurken onun ellerinden midye dolma yemek güzeldi. Bir süre hiç konuşmadık. Susmak güzeldi. Susarak yalnızca hissetmek en güzeliydi. Neredeyse tepsinin yarısını birlikte yemiştik. Karan midye dolmaların ücretini genç satıcıya ödedikten sonra beni tekrar kolunun altına çekti ve ben de midemi doldurmanın getirdiği rahatlıkla ona sokulup onunla yürümeye devam ettim.

"Karan," diye fısıldadım çocuk parkının önünden geçerken. Parkın içinde birkaç kişi oturuyordu, çekirdek çitlediklerini görmüştüm.

"Söyle."

"Şu o geceyle ilgili..." Derin bir nefes aldım, rüzgâr saçlarımı yanaklarıma yapıştırıyordu. "O geceyle ilgili bir ihbar yapılmış."

"Biliyorum," dedi sadece. Zaten bildiğini biliyordum.

"Sence bunu kim yaptı?"

Karan omzumu yavaşça okşarken, "Bilmiyorum," dedi kuru bir sesle. "Ben geldiğimde orada kimse yoktu."

Alttan alttan baktım ona. "Sence polisler ağız mı arıyordu?"

"Her şey olabilir," dedi. "Davranışlarınızı şüpheli bulmuş olabilirler."

"Davranışlarımızı?"

"Senin ve Defne'nin," dedi Karan düşünceli bir sesle. "Defne soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama fazla panik halindeydi."

"Polis memuru benimle ilk kez iletişime geçiyordu," dedim. "Benden şüphelenmiş olamaz. Yani benimle konuşmaya başladığı an direkt bu ihbar olayından bahsetti."

"O gece orada birinin olduğunu mu düşünüyorsun velet?" diye sordu Karan kaşlarını kaldırıp bana bakarak.

Dudaklarımı büzdüm. "Bilmiyorum. Biri yoktu, olsaydı görürdüm sanırım." Derin bir nefes aldım. "Sadece o ve ben vardık."

"Kendini huzursuz hissetmenden nefret ediyorum," diye fısıldadı Karan, sonra durdu ve bakışları ağır ağır yüzümün çerçevesini turladı. "Rahatla. Hiçbir şey olmayacak."

"Yine de... Ya bu ihbar meselesi doğruysa?"

"Eğer böyle bir şey olmuşsa, zaman o kişiyi bizim önümüze getirecektir," dedi olgun bir tavırla. "Çünkü bunu her kim yapmışsa, mutlaka bir amaç güdüyordur ve bir şekilde tekrardan önümüze çıkacaktır."

Başımı yavaşça sallayıp ona bakmaya devam ettim.

"Asi," diye fısıldadı. "Düşündüğün şeyi zihninden silmen için üç saniyen var." Gözlerimin içine baktı. "Üç. Sil."

Gözlerimi yavaşça denize çevirirken, "Ne düşündüğümü bilemezsin," diye yalanladım onu.

"Başımı belaya sokmuyorsun," dedi aniden. Kalbimin ağrımasına neden olan cümlesinin aslında zihnimde beslediğim bir düşüncenin temelini oluşturuyor olması canımı yakmıştı. "Böyle şeyler düşünmenden de nefret ediyorum."

"Senin nefret etmediğin ne var ki?" diye homurdandım.

"Sayabilirim."

Ona baktım. "Hım?"

"Bana alttan alttan bakışından nefret etmiyorum," diye fısıldadı, yangın siyahı gözleri gözlerime hükmediyordu. "Gözlerindeki gamzelerden nefret etmiyorum." Büyük bir adım atınca o adıma uymak zorunda kaldım ve onun beline daha sıkı sarıldım. "Attığım her adımı izleyip, o adıma benzer adımlar atmaya çalışmandan nefret etmiyorum," diye devam etti.

Yanaklarımın içini dişledim, çenesinin ucuyla beni işaret edince kaşlarımı çattım.

"Yaşadığın her şeye rağmen, biraz sonra büyük bir yangının içine atlayıp o yangının içinden büyük parçalarını kaybederek çıkacak olmana rağmen, attığın adımlardaki sağlamlıktan, eksilmeyen gücünden, sabrından, çocukluk yaralarından ve erken yaşta kazandığın olgunluğundan nefret etmiyorum."

Kıpırtısız bir yüzle ona bakmaya devam edince dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı ve yanağıma yapışan saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kalbimin hızlı atışlarına rağmen hâlâ büyük bir belirsizliğin avucundaki bir parça suyun içinde boğuluyordum.

Karan'ın bana bir şeyler daha söyleyeceğini düşündüm ama hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. Oysa ben konuşmasını istiyordum çünkü o konuştuğunda zihnim susuyordu, zaman susuyordu, yaşananlar susuyordu, acılarım susuyordu.

Kötü olan her şey susuyordu.

Karan, aracının Billurların evinin olduğu sokakta kalmasını tercih etti ve birlikte taksiye bindik. Gideceğimiz otelin adını taksiciye söyledikten sonra arka koltuğun camını açtı ve rüzgâr, ilerlemeye başlayan aracın içine doluşarak saçlarımın uçuşmasına neden oldu. Yanağımı

onun boynuna yaslayıp şehrin bir yanan, bir sönen, aracın içini bir aydınlatan bir de karanlığı bağrına düğme gibi diken ışıklarını izlemeye başladım.

Onun yanındayken nereye gittiğimin bir önemi yoktu. Onun yanındayken kanayan yaralarımın ve hâlâ acıyan düşmüşlüklerimin hiçbir anlamı yoktu. O vardı, ondan başka hiçbir şey yoktu. Hatalarımla, yanlışlarımla, doğru sandıklarımla ve beni var eden tüm parçalarımla burada, paramparça ve onunlaydım.

Onunlayken gece, güneşin kollarında küçük bir kız çocuğuydu; o benimleyken gece, güneşin karanlıkta saklanan siyah saçlarını okşuyordu ve güneş henüz altı yaşlarında bir erkek çocuğuydu. Biz yan yanayken şafak, göğüslerinden süt damlayan, elinde kanlı bir kordon tutan terk edilmiş bir anneydi, yapayalnızdı.

"Geldik efendim," dedi taksi şoförü.

Gözlerimi araladığımda ne zaman uyuyakalmış olduğumu sorguluyordum. Artık pencere kapalıydı. Esneyerek doğruldum ve taksinin kapısını açtım, rüzgârın yarattığı sel içeri boca oldu. Bedenim hissettiği soğukla kaskatı kesilince dudaklarımı birbirine bastırdım ve dışarı çıktım. Saçlarım esen rüzgârın hiddetine ayak uydurarak savrulmaya başladı, kollarımı bedenime sardım, sonra da rüzgârın kaldırımdaki yaprakları sürükleyişini izledim. Kafam o kadar doluydu ki, orada küçük bir boşluk bulacak olursam darağacını hemen oraya kuracak ve düşüncelerimi sırasıyla idam etmeye başlayacaktım.

Otel büyüktü, girişi ışıklarla dolu olsa da resepsiyondan geçtikten hemen sonra seni karanlık bir koridor kucaklıyordu; koridorda ilerlerken Karan yanımdaydı, elindeki kartı parmaklarının arasında döndürüyordu ve koridordaki karanlık, bir ışık kılıcı tarafından ikiye bölünüyordu. Yanıp sönen ışığın duvarlara bıraktığı lekeleri izledim, gölgem o ışığın etrafında bir var oluyor bir de silinip yok oluyordu.

Acaba gölgemin dünyadan silinmesi bu kadar kolay olur muydu?

İçimde sakladığım ne kadar düşünce varsa, hepsi bir sarmaşık oluşturdu ve önce zihnimi, devamında da ruhumu sarmaya başladı.

Asansöre bindik, ikimiz de konuşmuyorduk. Hangi katlara uğradığımızı gösteren o küçük kutuda yanıp sönen rakamların sayılara evrilişini izledim. Gözlerimden uyku akıyor gibi görünüyor olsam da aslında böyle değildi, zihnim kendiyle büyük bir savaş halindeydi ve aklımdaki

tren rayları, düşüncelerimi içinde taşıyan vagonu parçalamak için yavaşça ikiye ayrılmaya başlamıştı.

Odamızın olduğu kata geldiğimizde son kez yanan rakama baktım. 17. Gözlerimi yumdum ve asansörün kapıları kayarak iki yana açıldı. Karan beni kolumdan tuttuğunda gözlerimi araladım, yavaşça asansörden çıktık. Tekrar loş bir koridorda yürümeye başladık. Bu koridor daha dardı. Duvarlara belirli aralıklarla yerleştirilmiş küçük lambalardan dağılan turuncumtırak ışık, bana deniz kıyısının önünde yakılmış bir ateşi anımsatıyordu.

Karan, elindeki kartı önünde durduğumuz kapının güvenlik kutusuna sokunca, kapıdan otomatik bir ses yükseldi ve kapının kilitleri açıldı. Karan kartı çıkartırken diğer eliyle de kapıyı aralamıştı. İçeri girdim, içerisi zifiri karanlık olsa da hemen karşımda duran duvarı kaplamış camda görünen rengârenk şehir ışıkları odanın içine dökülmüş simler gibiydi. Karan kartı odanın içindeki kutuya yerleştirince odanın loş ışığı yavaşça yandı ama ışık o kadar azdı ki hemen karşımızda küçücük duran şehrin ışıkları odayı daha belirgin bir biçimde aydınlatıyordu.

Otel odasının kısa lobisinden geçtik, hemen yan tarafımda banyo olduğunu düşündüğüm kapı duruyordu ve içeri girdiğim anda camın hemen karşısında duran iki kişilik dev yatak dikkatimi çekti. Bembeyaz nevresim takımlarından yayılan pahalı parfüm kokusunu soluyabiliyordum. Karan yatağın ucuna oturup cep telefonunu yatağın yan tarafında duran beyaz komodinin üzerine bıraktı.

Ağır adımlarla cam duvarın önüne yürüdüm, kollarımı tekrar bedenime sardım ve gözlerimi şehrin eşsiz görüntüsüne sabitledim. Karan'ın yansıması cama vuruyordu, beni izlediğini görebiliyordum.

"Yorgunsun Çakıltaşı," diye fısıldadı.

"Evet," dedim sadece. Yorgundum. Hem de çok. Kendimi kendim yoruyordum.

"Bir duş al," dedi sadece.

"Kıyafetlerimin olduğu çanta arabanda kaldı." Derin bir nefes aldım. "Ne giyeceğim?"

"Yanımdayken bir şey giymene gerek yok," dedi aniden. Nefes boşluğuma vurulmuş gibi öylece kalmama neden olan bu cümlesine nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmediğimden gözlerimi onun yansımasından uzaklaştırarak, görünen deniz manzarasına çevirdim.

"Keşke çantayı alsaydık," dedim konuyu değiştirmek adına.

"Bu odada otele ait tişörtler oluyor, bayağı büyük. Onu elbise gibi giyebilirsin."

Kaşlarımı kaldırıp ona doğru döndüm. "Nerede tişörtler?"

Karan çenesiyle ilerideki dolabı işaret ederek, "Orada. İki tane koyuyorlar balayı çiftleri için. Reklamı falan yapmak amaçları," dedi. "Küçük olanı al, o bile sana büyük olur."

Balayı çiftleri...

Zihnimi kasıp kavuran kısacık cümle hızla bedenime yayıldı ve tenimin karıncalandığını hissettim.

"Sen daha önce bu otele geldin mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Evet?" dedi sorar gibi. Bir an ona düz düz baktım. "Cidden." Gözlerini devirerek ellerini yatağa bastırdı ve kendini geriye atıp tavana baktı. "O tuhaf düşüncelere sahip beyninin şeklini neden merak ettiğimi merak ediyorsan bence şu an kafanda kurduğun şeyleri önüne alabilirsin. Böylelikle nedenini de görmüş olacaksın."

"Tişörtlerin neden kullanıldığından tut, bedenlerine kadar biliyorsun?"

Gözlerini yavaşça yüzüme çevirdi. "Ne?"

"Nereden biliyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Anladın."

Karan'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim garip bir ifade yavaşça şekillenmişti. "Sen beni mi kıskanıyorsun?" diye sordu pattadanak.

Gerçekten geri adım atmam gerektiğini düşünerek sırtımı cam duvara yasladım. Karan kaşlarını kaldırmış, aynı ifadeyi bir milim olsun bozmadan bana bakıyordu. Yavaşça doğrulunca tamamen cama yaslanıp kaşlarımı çattım.

"Hım?" dedi ve başını omzuna doğru yatırdı. "Kıskanıyorsun?"

Cam duvardan ayrılıp hızla dolaba yöneldim, bedenine bile bakmadan elime geçen ilk tişörtü aldıktan sonra hızlı adımlarla banyoya doğru yürümeye başladım. Karan da kalkmış, bana doğru ilerliyor, bir yandan da, "Hey, sana diyorum," diyordu. "Kaçma, buraya gel."

Hızla banyonun kapısını açtım, Karan elini banyo kapısına koyduğu anda kapıyı hızla kapatarak kilitledim. Birkaç kez kapıya vurmuş, sonunda açmayacağımı anlayınca homurdanarak kapıdan uzaklaşmıştı.

Kendimi suyun altına attığımda yanaklarım sinirden mi yoksa utançtan mı yanıyordu bilmiyordum ama bir süre sonra kendimi sakinleştirebildim ve suyla arındırdığım vücudumu kurulayıp üzerime tişörtü geçirdim. Sütyenimi giymemiştim, külotum temiz olduğu için sıkıntı değildi, onu giyerken kendimi kötü hissetmemiştim. Tişört bana kısa bir elbise gibi olmuştu. Islak saçlarımı tişörtün yakasından dışarı çıkardım ve beyaz tişörtün sırtını ıslatan saçlarım, tişörtün şeffaflaşmasına, bedenimi sergilemesine neden oldu.

Parmak uçlarıma basarak banyonun kapısına kadar geldim, birkaç saniye etraftaki sessizliği dinledikten sonra kapının kilidini açtım, usulca kapıyı araladım. Parmak uçlarımdan inmeden kapıyı ardına kadar açtıktan sonra yavaşça dışarı çıktım ve sağ tarafıma döndüğüm anda donakaldım. Karan duvara yaslanmış, kollarını göğsünün üstünde toparlamıştı. Kaşlarını çatmış orada öylece beni bekliyordu. Bir an banyoya geri kaçacaktım ama beni belimden tutup çekince tiz bir çığlık attım. Kalbim, göğsümün içinde sarsılarak çarpmaya başlamıştı.

"Sen orada mı bekliyordun ya?" diye homurdandım kollarından kurtulmaya çalışırken. Belimi sertçe kavradı. Duvara yaslanmıştı ve bedenimi de bedenine yaslamıştı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Bıraksana!"

"Ortaya bir yem bırakıp kaçmak da ne?" diye sordu, gözleri kepenklerini indirmiş bir dükkân gibiydi ve dükkânı örten kepenklerin arkasında mücevherler saklıydı. Mücevherleri görme umuduyla gözlerinin içine daha da dikkatli bakmaya başlamıştım. "Sonsuza dek orada kalacak değildin, değil mi velet?"

"Ben kaçmadım," diye fısıldadım gözlerimi gözlerine bir ok misali saplayıp, ona meydan okumaktan bir an olsun vazgeçmeden.

"Kaçmadın, öyle mi?"

"Evet."

"Olsun, ben seni sıkı sıkı tutayım da..." Belimi biraz daha sıktı. "... kaçmayı aklından bile geçirme."

Neden böyleydi? Gözlerine baktığımda zaman arkamızda durmuş yaşadığımız anı örmeye devam ediyordu ama sanki biz buradaydık ve takvim yaprağı asla düşmeyecek, gün asla doğmayacak, yelkovan bir adım daha atmayacaktı.

Parmaklarımı onun göğsüne bastırıp gözlerimi gözlerindeki küllerle dolu arazide gezdirdim.

"Senin de duş alman gerek," diye fısıldadım.

"Koktuğumu mu ima ediyorsun?" diye sordu, sesi öyle loştu ki odayı belli belirsiz aydınlatan ışık bile ondan daha aydınlıktı.

"Hayır," dedim. "Kötü kokmanın imkânı yok sanırım."

"Ne?"

"Senin bir kokun var," diye mırıldandım, sonra durup kaşlarımı çattım. "O kokuyu kimsenin fark etmesini istemesem de var işte... Parfümden başka. Yani kullandığın parfümün kokusu değil, kendi tenine özel bir koku."

"Tenime özel bir koku demek."

"Evet," dedim başımı sallayarak. Gözleri simsiyah bir ayna gibi beni kendime gösteriyordu. Sanki karanlık yüzümle yüzleşiyordum. "Çikolata gibi. Acı çikolata."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama bu kadar serseri bir kıvrımdı ki... O kıvrımın içinde bir ateş yanıyor, çingeneler ateşin etrafında dans ediyordu. Beni yavaşça bıraktı. Bırakmasını beklemiyordum. Geri çekilmeden onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim, o da bana bakıyordu.

"Şu huyunu seviyorum," dedi erkeksi bir sesle.

"Hangi huyumu?"

"Şu." Gözlerini kıstı. "Seni sıkı sıkı tuttuğum zamanlar, eğer bırakırsam gidecekmişsin gibi bana meydan okuyorsun ama seni bıraktığımda gitmiyorsun."

Gözlerindeki kör karanlık beni kendi karanlığımdan saklamaya yetmiyordu; oradaydım, onun gözlerinin içindeydim ve kendimi izliyordum. Orada durup kendimi izlemek, burada durup onun gözlerindeki kendimi izlemek gibi mi hissettiriyordu acaba? Yoksa çok daha başka mıydı?

Beni nasıl görüyordu? Gözlerim güzel çehresinde zihnimi ağrıtan kulaçlar atıyordu. Ona meydan okuyordum, bu doğruydu, evet ama beni bıraktığı anda bu meydan okuma bir başkaldırıya mı dönüşüyordu? Belki de ben onun beni zorlamasını seviyordum. Beni zorlamadığı zaman ise aslında istediği şeyi hiç savunmasız doğrudan onun avuçlarının içine bırakıyordum.

Yıkılmış bir binanın ortasında duran avize değil, kıyısında köşesinde duran bir ağaçtım ve bina üzerime yıkıldığında kırılan avizeden daha çok yanmıştı canım. Şimdi kırılgan bir bebekmişim gibi beni

kollarıyla kundaklamaya çalışan bir adamın gölgesinin altında, kabuk bağlayan yaralarımın kahverengi kabuklarını koparıyordum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen seni öpeceğim," diye fısıldadı Karan, sesindeki fırtınanın ortasında çırılçıplak hissediyordum kendimi. O fırtına benim dallarımı kökünden sökebilecek kadar kuvvetliydi.

Gözlerinde hareket eden siyah kumları yutuyordum, soluk borum onun yanan kumlarıyla doluyordu ve ciğerlerim kavruluyordu.

Geri çekilmedim, ona öyle bakmaya devam ettim. Her şeyi geride bırakarak... Kendimi bile geride bırakarak.

Karan'ın birazdan infazımı gerçekleştirecek olan bakışları gitgide daha da yoğunlaştı, kirpiklerinden aşağı sarkan idam ipi yavaşça hislerimin boynuna dolandı ve alt kirpiklerine koyduğu iskemle benim bakışlarımı taşıyamadı, yıkıldı. Onun gözlerinde, onun uğruna öylece asıldığımda, üst dudağı iki dudağımın arasına yerleşti ve ayaklarımın altındaki zemin yok oldu. Ayaklarım bir kum saatinin cam parçalarıyla dolu yönüne saplandı.

Başta beni incitmekten korkarmış gibi dokundurduğu dudakları biraz sonra şiddetli bir kasırgaya dönüştü ve dudaklarıma kurduğum kasabayı dümdüz etmeye başladı. Köklerime kadar uzandığını sandığım gerçekler, onun kasırgasının şiddetine kapılarak yavaşça benden sökülmeye başlamıştı.

Eli belime bir tabuta yerleştirilmiş ceset gibi yerleşti, beni daha sıkı kavradı, pek de büyük olmayan göğüslerim onun kaslı göğsüne yaslandı, bense hâlâ parmak uçlarımdaydım ve tüm dermanım aniden çekilmiş gibi kendimi öylece onun kollarına bırakmıştım.

Dudaklarımı araladığımda onun ıslak ve sıcak dili ağzımdan içeriye bir yılanın yumurtasını çatlatarak dışarı süzülüşü gibi süzüldü. Gözlerimin önüne bir perde indi, alt ve üst kirpiklerim birbirine dokunmak üzereydi. Sanki ikisinin de aralarında zıt kutuplara ait iki mıknatıs vardı ve gözlerim benim elimde olmadan kapanıyordu. Dilini damağıma yasladım, amatörce emmeye başladım. Karan'ın elleri yavaşça kalçalarıma doğru kaydı. Çıplak kalçalarımı avuçladığında emdiğim diline doğru titrek bir nefes vererek gözlerimi araladım, sonra da hâlâ canlı bakan siyah gözlerinin içine bir ateş gibi düştüm. Artık yanan yalnızca ben değildim, o da benimle birlikte yanıyordu.

Ellerim çıplak göğsü boyunca kaydı, tırnaklarım etine gömüldü ama gömüldüğü yerde çok kalmadı, ona tutunduğumu ona korkusuzca

sergilerken ellerim yavaşça dövmesine kaydı ve benim tenine işlediğim o dövmeyi parmak uçlarımla okşadım. Artık dilini çok daha istekli bir biçimde emiyordum. Bu Karan'ın daha da ateşlenmesine neden olmuştu, kalçalarımı arsızca sıkarak ikiye ayırır gibi çekiştirdi. Gözlerim irileşti ama tepki vermeden dilini emmeye devam ettim.

Beni kalçalarımdan kavrayınca bir an ne olduğunu anlamadım ama yavaşça yukarı kaldırdığı bedenim, bedeninin ne istediğinin farkına vararak kendini saldı. Yavaşça üzerine zıplamamla duvardan ayrılması bir oldu, bacaklarımı onun ince beline sardım. Karan kalçalarımı avuçlayarak sıkmaya devam ederken ben de kollarımı onun boynuna dolamıştım ve sonra kendimi tutamadım, ense kökündeki saçları okşayıp, dudaklarını ısırmaya başladım.

Kucağındaydım, beni taşıyordu ama nereye gittiğimizi bilmiyordum, yalnızca çıldırmış gibi onu öpüyordum. Her şeyden saklanarak, kapıların arkasında bıraktığım yaraların sızlamasına dahi izin vermeden ona sığınmış, onun dudaklarından bir parça ömür koparmak ister gibi ona saldırıyordum.

Beni aniden yatağa attığında gözlerimi araladım, dudaklarımız ayrılmıştı ve onun dudakları da benim dudaklarım da saniyeler içinde şişmişti. Kızarmış dudakları, koyulaşmış ve kısılmış gözleriyle nefes nefese yüzüme bakarken dizini yatağa bastırdı, üzerime abandı. Göğsüm kalbimin altında bir yılan besliyordu, yılan büyüdükçe kalbime dolanıyor ve kalbimi boğarak öldürmeye başlıyordu.

Bir dizimi kırıp ayağımı yatağa bastırmamı sağladı, dudakları diz kapağımda dolaşmaya başlayınca ürperdim. Gözlerimi dikmiş onu izliyordum, o da karanlığı arkasına katmış beni izliyordu. Dudakları diz kapağımdan yukarı doğru tırmandıkça nefesim hızlanıyor, bedenim yaralı bir ava aitmiş gibi onun altında öylece kıvranıyordu.

Karan bacaklarımı ayırdı, savunmasız bir şekilde onu izlerken bacaklarımın içlerini öpmeye başladı. Gitgide daha da yaklaşıyordu bana ve gölgesi yatağı kaplayarak beni içine alıyor, saklıyordu. Kısık kısık inlediğimi duyunca gözlerindeki ateş hattı daha da belirginleşti ve cehennem, gözlerine diktiği köprüde şeytanın attığı adımları göğsüme armağan etti.

Yavaşça doğruldum, bunu beklemiyordu. Elim ensesine kaydı, avucumu ensesine bastırdım ve onu kendime doğru çekerken tamamen

dik konuma geldim. Burnu burnuma sürtene kadar sokuldum ona, sonra nefesi usul usul okşadı dudaklarımı.

"Tenine fotoğraflarımı asmak istiyorum," diye fısıldadı, nefesi sus çizgime aktı, meleklerin parmaklarının yarattığı o sırlarla dolu boşluğu doldurdu. "İyileşmeni istiyorum çünkü artık benim için acı çekmen gerek."

"İstiyorum," diye inledim dudaklarımı sus çizgisine sürterken. "İyileşmek istiyorum."

"Biliyorum," dedi, sesinde kahır vardı. İlk kez bu kadar net bir şekilde duymuştum bunu ve bu, göğsümü ağrıtıyordu.

"Çünkü artık senin için acı çekmem gerek."

Cevap vermesine izin vermeden dudaklarına yapıştım, öyle şiddetli bir çarpışmaydı ki bu onun dişlerinin keskinliğini bile hissetmiştim ve bu beni çok daha yoğun şekilde inletmişti. Karan'ı yatağa doğru çektiğimde bana karşı koymadı, yavaşça yatağa çıktı. Onun kucağına çıkmak istediğim an yatakta yavaşça dönmek zorunda kalmıştık.

Artık ben onun kucağındaydım ve Karan benim altımda savunmasızdı. Tırnaklarım sırtında dolaştı, sırtındaki dar patikalarda benim izlerim oluşmaya başladı. Dudaklarımı yanaklarına sürttüm, tekrar dudaklarına ve oradan da çenesine indirdim, çene kemiğini sertçe öptüm. Şimdi gözlerini yummuş sadece inliyordu. Hipnoz olmuş gibiydi.

"Seni bu odanın her köşesinde inletmek istiyorum," diye fısıldadı karanlık bir arzuyla. "Teninde tenimin kalıcı izleri kalana kadar sana defalarca kez seninle olmak, senin içinde kaybolmak istiyorum."

Gözlerimi yumdum, bu acının getirisi bir eylemdi fakat kasıklarım, hissettiğim duygulara rağmen lavlarla doluymuş gibi yanıyordu; sanki bir yanardağdım ve volkanlarım kabuklarımı sızlatıyor, lavlarım dökülerek önüne gelen her şeyi ateşe verip yakmak istiyordu.

"Saatlerce üstünde olmak," dediğinde büyük eli tişörtün altına girerek çıplak belimi kavradı, inledim. "Saatlerce altında kalmak," dedi bu kez, artık o da inliyordu konuşurken. "Saatlerce, her pozisyonda, defalarca kez senin için gelmek ve her gelişimin öncesinde etrafımda infilak eden tatlı sularını içmek istiyorum."

Tir tir titriyordum ama ondan kaçamıyordum, bu bir hortumsa, ben çoktan kolumu bu hortuma kaptırmıştım, bedenim de içine hızla çekilmişti ve ben artık o hortumun ta kendisiydim.

"Sadece benim için sertleşmeni istiyorum," dediğimde, kulaklarım bu söylediklerime inanamaz gibi uğulduyor, çınlıyordu.

Karan delirmiş gibi inlerken elleri külotuma kaydı ve parmakları külotun lastiğinden içeri sızarak çıplak kalçalarımı kavradı. Kalbim, damarıma kan değil, lav kusuyordu. "Sırtını dön," diye inledim ama parmakları orada, kalçalarımın arasında dolaşırken bu iki kelimelik cümleyi kurabilmek öyle zordu ki...

Karan bir an durdu, parmaklarını kalçalarımdan çekmek istemediği belliydi ama bana karşı koymadı, yavaşça kucağından indim ve yatakta doğrulup sırtını döndüğü anı bu ânın keyfini çıkararak izledim.

Biçimli sırtı gözlerimin önündeydi, ışıkların yarattığı gölge oyunları onun sırtının manzarasının tıpkı kayalıklarla dolu bir uçuruma benzemesine neden olmuştu. Arkasına geçip kollarımı beline sardım ve parmaklarım karnındaki kasların üzerinde asılı durdu, dudaklarım ensesinden başlayarak usul usul omuzlarına doğru kaymaya başladı. Karan sık nefesler alıyor, hırıltılar çıkararak erkeksi bir şekilde inliyordu ve onun iniltileri benim aklımı başımdan alıyordu.

"Asi," diye fısıldadı, yutkundu, dudaklarım omuzlarının arasındaki boşluğa dokundu, orada uzun uzun asılı kaldı. "Merve," dedi bu kez, sanki iki adımı da tek nefese sığdıramamıştı da tek tek telaffuz etmek zorunda kalmıştı.

Dudaklarım onun iki kanadının ortasına kadar inince Karan kaskatı kesildi. Daima orada, omuzlarının hemen altında olduğunu düşündüğüm siyah kanatlarında kurumuş kan lekeleri vardı sanki. Yaralı kanatlarını indirmiş öylece ona pansuman yapmamı bekliyormuş gibi hissettiriyordu bana. Belki de gerçekten öyleydi.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordu sızlanarak.

Ona aldırış etmeden kemiğinin girinti çıkıntılarını hissederek aşağı kadar kaydırdım dudaklarımı, bir an dudaklarım pürüzlü bir dokuda duraksama yaşadı. Gözlerimi açmadan, "Bu ne?" diye sordum, görünürde bir şey olmadığını biliyordum, belki de dikkatimden kaçmıştı ama onu öyle dikkatli inceliyordum ki bu imkânsızdı.

"Bir doğum lekesi," diye fısıldadı, sesi kesik kesikti. "Renksiz, sadece dokununca belli oluyor oradaki varlığı. Bir doğum lekem daha vardı, kasığımdaydı. Dövmeyi yaptırınca kapandı."

"Güzel." Dudaklarımı doğum lekesinin pürüzlü yüzeyinde gezdirirken ellerim karnında hareketlendi ve kasıklarını yavaşça okşadım.

Karan ürperdi, ardından dişlerini sıkarak konuştu: "O bir vites kolu değil Asi. Eğer kalkarsa, ki şu an kalktı, indirmesi öyle kolay olmaz."

Yanaklarımı dolduran kanın baskısına aldırış etmeden parmaklarımı kotunun önüne kadar indirdim ve kotunun önündeki kabartıya dokundum, içimi ürperten bu hissin bedenimdeki sancısı o kadar kuvvetliydi ki çığlık ata ata ağlamak istiyordum.

Karan elini elimin üzerine koyunca duraksadım, dudaklarım sırtındaydı ve elimin hareketi elinin baskısıyla sekteye uğramıştı. Karan avucumu kabartısına bastırdı, sert bir nefes aldıktan sonra, "Şimdi değil," diye fısıldadı. "Bana bunu yapma."

"Ama..." Dudaklarımı sırtına bastırdım, Karan yutkundu, ben de yutkundum.

"Kendine bunu yapma küçücüğüm," dedi, zar zor nefes alıyordu.

Yanağımı onun sırtına yaslayıp gözlerimi duvara diktim, sırtımız şehrin ışıklarına dönüktü ve o an yaşanan her şeyin ağırlığı bir kamyonun arkasını doldurdu, kamyonun kasası aniden açıldı ve tüm yükler üzerime yıkıldı.

"Ben..." Derin bir nefes aldım, yanağımın terli olduğunu onun terli sırtıyla birbirlerine yapıştıklarında anlamıştım.

"Seni istiyorum," diye itiraf etti, bana bakmasa da gözlerini saran o ifadenin nasıl bir ışıkla parladığını, nasıl bir karanlıkla söndüğünü biliyordum. "Belki aylardır, belki yıllardır, belki asırlardır seni istiyorum." Nefes nefeseydi. "Ama sen, öyle mutsuzsun ki bunu gidermek için her şeyi deneyebilirsin şu an." Gözlerimi yumdum, yanağımı sırtına bastırırken sessizlik tenime bir is lekesi gibi oturmuştu. "Ve ben senin mutsuzluğunun bayrağını tenime asmak istemiyorum."

"Ben..."

"Beni istiyorsun," diyerek böldü lafımı. "Ama şu an yalnızca iyileşmek istiyorsun."

Yanağımı sırtına sürttüm, dudaklarımı birbirine bastırırken gözyaşlarım gözlerime batıyordu ama ağlamıyordum.

Yanağımı sırtına sürte sürte geri çektim, bu kez alnımı yasladım sırtına. Kara kanatlarının arasına...

"Dilimizi susturup, bedenimizi konuşturacaksak eğer, bu gece benimle sevişme Asi. Bu gece benim için gülümse."

4. SAHNE

Güneş, gökyüzünün göğsünde bronz bir madalyon gibi asılı duruyordu.

Tupturuncuydu, hatta artık kızıla çalıyordu. Güneşin kızıl bedeninin ortasından aşağı sarkan idam ipi, güneşin göğsünü ikiye ayıran bir dikiş izi gibiydi. Üzerinde uyuduğum, ağladığım, unuttuğum, sustuğum yataktaydım; yatak havadaydı ve idam ipi hemen tepemde, tavanda asılı duran bir floresan gibi öylece yanıyordu. Gözlerimi yavaşça aşağı çevirdiğimde yatağın ne kadar yüksekte asılı olduğunu görmüştüm ve yeryüzünden gökyüzüne uzanan kalın, uzun dikenler bedene saplanmak isteyen kazıklar gibi görünüyordu. Yatağın üzerinde anne karnındaki pozisyonumu geri kazanmaya çalıştım ama göbek deliğimden sarkması gereken o kordonun olduğu yerden mürekkep sızıyor, bembeyaz çarşaflara kelimeler dökülüyordu.

Bazen düşünüyordum: çok mutsuz bir kız çocuğu olarak uyuduğum bir gecenin sabahına omuzlarındaki yüklere rağmen adımlarını sağlam atan, mutlu bir kadın olarak uyanabilecek miydim? Bazen düşünüyordum; dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir kadın, benimle aynı anda gözlerini yumuyor muydu ve yumduğumuz gözlerimizden aynı anda bir damla yaş düşüyor muydu?

Karan'ın çıplak göğsüne yasladığım yanağımdaki ter kurumuştu ama kuruyan terin soğuğunu hissetmiyordum, teni sıcaktı. Gözlerim hemen ayaklarımızın ucunda uzanan şehir ışıklarındaydı, güneş tohumlarını gökyüzüne ekmeye başlamış olsa da şehir hâlâ ayaktaydı,

ışıklarını söndürmemişti. Parmaklarım Karan'ın göğsünü saran tüylerde dolaşıyordu, dokunuşlarım o kadar hafifti ki Karan'ın nefesi belirli bir düzene girdiğinde uykusunun geldiğini anlamaya başlamıştım.

Ufuk çizgisi kızıldı, gökyüzünü sarmaya başlayan o buz mavisi renk yavaşça damarlara ayrılıyor, gökyüzünün damarları tatlı bir mor rengine dönüşüyordu. Parça parça duran bulutların karanlıkta gizlendiğini anlamıştım. Çünkü aydınlık tüm gökyüzüne dokunduğu anda parçalanmış pamuklar gibi karmakarışık bir şekilde etrafa dağılmış bulutlar artık göz önündeydi.

"Uyuyor musun?" diye fısıldadım, fısıltımı kendim bile duyamamıştım, sanki yalnızca dudaklarım hareket ediyordu ama sesim bu harekete uyum sağlamayı reddediyordu.

"Hayır," dedi sakin bir sesle.

"Uykun yok mu?"

"Sen kollarımdayken hemen uykum geliyor," diye itiraf etti, yanağımı göğsüne bastırıp bu itirafın bana verdiği hisleri sindirmeye çalıştım. "Ama uyumak istemiyorum."

"Neden?" Burnumu çektim. "Yorgun değil misin?"

"Sen kollarımdayken yorgun hissetmiyorum," dedi bu defa.

Artık o güneşin dizlerinin dibinde asılı duran yatakta değildim, tavanımdan sarkan bir idam ipi değil, güneşin ta kendisiydi ve güneş bu kez beni yakmıyor, yalnızca ısıtıyordu.

Burnumu çektim, şakaklarıma oturan ağrının sebebi sonunda susmuş düşüncelerimin susarken arkasında bıraktığı yankılardı ve asıl gürültü enseme binmek için sessizliğin oluşmasını bekliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda gözlerim hâlâ ufuk çizgisindeydi.

Gözlerimi kıstım. "Her şeyi."

"Zihnin en acımasız olduğu vakitler, şafak vakitleridir," dedi Karan, sesi bir ilahi gibiydi. "Şafak söküyor."

"Tüm ömrümü gündüz ya da gece değil de şafak vakitlerinde geçirdim o halde," diye fısıldadım, bu yaptığım itiraf aslında Karan'a değil, kendime yapmış olduğum bir itiraftı.

Karan'ın parmakları belim boyunca kayarak yavaşça göğüs boşluğuma tırmandı, orada çok uzun süre kalmadı ve omuzlarıma geçti. Omzumu hafifçe okşarken, "Seni kaçırmaya çalıştığım şeylerin tam ortasına atıyormuşum gibi hissediyorum bazen," dedi düşünceli bir sesle. Ses

tonuna gizlenmiş çok daha başka, okunmamış sayfalar vardı ve benim parmaklarım yara doluyken o romanın saklı kalan sayfalarını çevirip kelimeleri okuyamıyordum.

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey yapmıyorsun."

"Bilmiyorum küçücük."

Çenemi göğsüne bastırdım ve ona baktım, gözleri bende değil cam duvardaydı. Neden bu kadar sakindi? Tüm perdelerimi kaldırıp evimin camlarını ona açmıştım ama o bir rüzgâr olup tenime esmeyi reddetmişti. Beni istediğini biliyordum, onu istiyordum ama o, o kadar farklı bir adamdı ki, beni her defasında çok daha farklı şekilde şaşırtmayı başarıyordu. Neyi bilmiyordu? Bilmeliydi. Bilmesi gerekiyordu.

"Sen benim aksime büyüksün. Olgunsun."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Yani..." Durdum, doğru kelimeyi aradım ama bulamadım. "Yakınlaştıktan sonra durması zor oluyor mu? Benim aksime bir şeyler yaşamış biri için, zor oluyordur."

Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Sınırımın sonunda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır ama... Merak ediyorum. Hiç benden sıkılıyor musun?"

Karan'ın yüzündeki ifade resmen dondu. "Ne?"

"Beni yanlış anlama," dedim gözlerimi göğsüne indirirken. Ona bakacak gücü kendimde bulamadım bir an için. "Sadece... Bazen benden sıkılıyor musun? Beklemekten sıkılıyor musun?"

"Sen aptal mısın?"

Yüzümü buruşturdum. "Ben ciddiyim şu an."

"Sen cidden aptalsın o zaman," dedi, sesi gür çıkmıştı.

"Ben..."

"Başka birileriyle birlikte olup olmadığımı mı merak ediyorsun?" diye sordu bir an pat diye. Kalbim acıyla doldu, sanki göğsümde bir ateş yanmaya başlamıştı da onun kurduğu bu soru cümlesinin tüm kelimeleri harflere ayrılmış, o harfler odun parçalarına dönüşerek o ateşin içine düşmeye başlamıştı.

"Öyle demek istemedim." Kaşlarım çatıldı, bunu düşünmek bile istemiyordum. "Sen öyle bir adam değilsin." Yutkundum, yutkunuşum acıyordu. "Öyle bir şey yapmazsın bana."

"Ne yapmam?"

"İhanet etmezsin," dedim tek nefeste.

"O zaman ne demek istiyorsun? Bazı ihtiyaçların vara mı getiriyorsun konuyu? Sence o tarz kelamlar edecek bir dangalak mıyım ben?" Parmaklarını tenime gömer gibi dokundu bana. "İhtiyacım sensin benim, başka ihtiyacım falan yok. Ne aptal saptal düşünceler içine giriyorsun sen?"

"Ben öyle bir şey düşünmedim," dedim karın ağrıları içinde. Resmen beni öyle bir şey hayal etmeye zorlamıştı şu an ve gözümün önüne düşen görüntüler önce kalbimi, sonra ruhumu, devamında da midemi yakmaya başlamıştı.

"Ne demek istedin?" Gözlerini gözlerime saplamak istiyordu, bu isteğine karşı koyamadım ve ona baktım. Gözlerime kopkoyu bir bıçağın sırtı gibi bakıyordu. Yanaklarıma oturan kanla ona öylece bakakaldım, neden anlamak istemiyordu? "Birilerini altıma almaya ihtiyacım yok," dedi kuru bir sesle.

"Böyle konuşma."

"Nasıl konuşmayayım? Konumuz benim cinsel ihtiyaçlarım mı?"

"Hayır," dedim, sonra durdum. "Yani... Öyle bir şey söylemedim."

"O zaman ne?"

Gözlerinden kopardığım gözlerimi boşluğa çevirdim, yanaklarımın içi dişlerimin izleriyle dolu olmalıydı şu an. "Sana yaklaşıyorum, bazen sen bana yaklaşıyorsun ve ne zaman birbirimize temas etsek bu belli sınırlar içerisinde oluyor. Bu seni sıkıyor mu?" diye sordum, yanaklarım cayır cayır yanıyordu ama kalbimdeki acı daha yoğundu çünkü beni bir anlığına da olsa onu başka bir kadınla hayal etmeye zorlamıştı.

Duraksadı, o an yaşanan sessizlikte dolaşan nabzımızın sanki bir bedeni vardı ve kan rengi bir elbiseyle hemen aramızda uzanıp kalplerimizi aynı kanla yıkıyordu. Ona bakma ihtiyacıyla doldum, başta benim için zor olan bu eylem bir süre sonra ihtiyaca dönüştü ve gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim. Ona baktığımda, gördüğüm beklediğimin tam tersiydi çünkü gözlerine yayılan şefkat beni resmen şoka uğratmıştı.

"Sen gerçekten çok aptalsın," diye fısıldadı, şefkat sadece gözlerinde değildi, sesine de bir sarmaşık gibi dolanmıştı.

"Ne aptallığımı gördün şimdi?"

"Aslında yavaş yavaş akıllanıyorsun," dedi. "Artık bir şeyleri sormayı akıl edebiliyorsun. Eskiden kafanda kendi kendine bir yargıya varırdın ve kendini buna inandırırdın."

"Öyle mi yapardım?" Ona baktım, beni bir kitap gibi okumuş, bir test gibi çözmüştü. Sanki bir labirenttim ve çıkış yolumu yalnızca o biliyordu.

Parmakları çeneme dokununca gözlerim bir kedi yavrusu gibi kısıldı. Tüm yük üzerimden kalkmış gibi ona baktım, o da bana tüm yükünü ondan alıyormuşum gibi bakıyordu ve bu Tanrı'nın bana 'tüm çektiklerin bu adama sahip olman için sana ödettiğim bir bedeldi' deme şekliydi. Tanrı'ya şükür ediyordum.

"Senin nefesin benim ihtiyacım," dediğinde donup kaldım. "Senin gözlerin benim ihtiyacım." Parmakları çenemde dolaşırken gözlerim onun gözlerinin mağarasının içindeydi. "Sesin ihtiyacım, kokun ihtiyacım, küçük ellerin ihtiyacım, bakışlarını altında saklayan üst kirpiklerin, gözyaşlarını tutan alt kirpiklerin, gözyaşlarının yatıya kaldığı elmacık kemiklerin..." Gülümsedi. Başparmağını çenemin ortasına bastırdı. "Çenendeki mezar çukurum..."

Hiçbir şey söyleyemedim.

"Bunlar benim ihtiyacım."

"Ama..."

"Bedeninin her bir noktası, kesip attığın o tırnak parçası bile benim ihtiyacım."

"Sıkılmıyor musun?"

Güldü, bu alayla dolu bir gülüştü ama içinde sıcacık vaatler barındırıyordu.

"İhtiyaçların muhtaçlıklarındır, sen hiç muhtaç olduğun bir şeyden sıkılabilir misin?"

Gözlerimi kaçırdım. "Böyle konuşma."

Diğer Merve'nin yanan yanaklarını avuçlayıp gözlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle olduğu yerde yavaşça sallandığını görebiliyordum. Artık onunla eskisi kadar yakın değildik, hatta benimle konuşmuyordu ama oradaydı, ölmemişti ama yaşıyor da diyemezdim.

"Utandığın zaman gerçekten küçük bir kız çocuğuna benziyorsun," dedi, sesinde alay yoktu ama yine de beni sinir ediyordu. Yanağımı göğsüne bastırıp gözlerimi cam duvara diktim, bir süre sessiz kaldık ve o sessizlikte doğmaya devam eden kelimeler zihnimizde yollar örmeye devam etti.

Saniyeler dakikaları ördü, dakikalar akrebin sırtından bir saati çaldı ve Karan artık uyuduğunda, güneş tıpkı turuncu bir kor parçası gibi

ufukta daha da belirgin bir hâl almıştı. Bir süre hareket etmeden güneşi izledim. Bazen güneşi hayallerime benzetiyordum; üzerine bir gece çökmeden hemen önce alev alev yanıyor olsa da zaman onu söndürmeyi biliyor, söndürmek için kaburgasına karanlığı basıyordu. Ertesi gün, güneş sanki bir kül tablasında söndürülen izmarit değilmiş gibi tekrar yanmaya başlıyordu, üstelik yanarken tekrar söneceğini de biliyordu ama yanmaktan vazgeçmiyordu.

Hayallerim de böyleydi. Paramparça olacaklarını biliyordum, yine de onları kuruyordum ve bir gün paramparça olduğunda, ertesi gün tekrar hayal kurmaktan asla vazgeçmiyordum.

Babamı düşünüyordum, o geceyi... Annemi düşünüyordum, bana gülümsediği anları... Ablamı düşünüyordum, tırnaklarında soyulmuş renkli ojelerle öylece aynanın önünde dikiliyordu fakat aynadaki yansıması ona değil, bana aitti. Onu kendime mi benzetmeye başlıyordum?

Saç diplerim hâlâ ıslaktı ama sebebi gece duş almış olmam değildi, duştan sonra kuruyan saç diplerim, tekrar terlediğim için nemliydi. Yavaşça doğrulup kalktığımda bir an Karan'ın huzursuzca kıpırdandığını fark edip duraksadım. Nefesimi tuttum, bir süre yalnızca onu izledim. Uyanmadı, yatakta yavaşça hareket ederek sırtını bana döndü ve uyumaya devam etti. Gözlerimi çıplak bedeninden ayırdım, altında pantolon olmasına rağmen üstü çıplak ve terliydi. Bu yüzden ayak ucumuzda duran çarşafı yukarı çektim ve onun üzerini örttüm. Telefonu komodinin üzerinde duruyordu, bir süre telefonunu izledim, sonra gözlerimi tekrar güneşe çevirdim ve telaşsız bir şekilde aydınlanan İzmir'i seyretmeye başladım.

Parmak uçları neden sızlardı bir insanın? Vicdan, her geçen gün hafifleyeceğine kilo alarak daha da ağırlaşan bir metabolizma mıydı? Dizlerimi karnıma doğru çekince üzerimdeki tişört tamamen yukarı sıyrıldı, çenemi çıplak dizime yaslayıp gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım, esnedim. Acaba babam şu an ne yapıyordu? Neden onu düşünüyordum? Neden kendime bunu yapıyordum ve kendime bunu yaptığımı bile bile bunu yapmaktan vazgeçmiyordum?

Başta zihnimi allak bullak eden bu soru işaretlerinin kancalarının zihnime batmasına izin vermedim ama zaman aktıkça, soru işaretlerinin keskin kancaları zihnime geçerek beni mengene altına aldı. Tüm yorgunluğu tek bir omuz hareketiyle arkaya devirmek istiyordum ama ne mümkündü?

Yavaşça yataktan kalktım, parmak uçlarımda ilerleyen komodinin önüne geldim ve uzanıp Karan'ın cep telefonunu aldım. Cep telefonunu aldığım için bana kızmayacağını biliyordum, artık aramızda bir şeylerin sınırı yoktu ama bazı şeyler hâlâ sınırlıydı. Başta ne yapacağımı kendim bile bilmiyorken, bir süre sonra parmak uçlarımda camdan duvara doğru ilerlemeye başladım. Parmaklarım bir numarayı tuşladı. Gizliden aradığım numaranın sahibini tanıyordum, bu numara benim zihnime tıpkı kötü bir anı gibi köklerini salarak hafızama kazınmıştı.

Telefon birkaç kez çaldı, ardından açılırken çıkan o çatırtıyı dinledim ve omzumu cama yaslayıp gözlerimi denizin hizasında başlayan caddedeki trafiğe indirdim.

"Alo?" dedi babam yorgun bir sesle ama sesi bir nebze olsun iyi geliyordu. Uyku sersemi gibi bir hâli vardı ya da hiç uyumamıştı, bu yüzden de biraz bitkindi.

Cevap vermedim, dudaklarımı birbirine bastırdım ve sadece aldığım nefesleri duymasına izin verdim. Eğer elimde olsaydı, o nefes seslerini bile ona duyurmak istemezdim.

"Alo?" dedi babam tekrardan, artık sesinde saf bir merak vardı. Birkaç saniye süren sessizliğin temelinde ikimizin nefesi dolaşıyordu. Sanki bu sessizlik bir binaydı ve temeldeki çimento benim nefesim, tuğlalar babamın nefesiydi. Durdu, durdum, zaman durdu, dünya durdu.

"Merve," dedi kısık bir sesle.

O an bir dağ ortadan ikiye ayrıldı, yarıktan lavlar akmaya başladı, bangır bangır bağıran içimdeki o gürültü yerini ölüm sessizliğine bıraktı ve kalbimi yamaladığım o kumaş kalbimin üzerinde yanmaya başladı. Dişlerimi sıktım, nereden, nasıl bilebilirdi ki?

"Merve," diye fısıldadı babam bu kez. İçimde bir çıkrık sesi duyuldu, insanın kalbi kırılırken ses çıkarır mıydı? Benim kalbim, kemik gibi kırılıyordu da kemik bile kırılırken ses etmiyordu. "İyiyim ben," dedi yorgun bir sesle, gülümsediğini hissettiğim anda o yangın ciğerlerime sıçradı, paketlerce sigaranın içindeki zehri tek seferde çektim sanki içime.

Elimi ağzıma örterken bir yumruk şeklini almasını sağladım, yumruğuma dişlerimi geçirirken gözlerime batan yaşlar, zihnimdeki barajın kapağının kalktığını hissetmemi sağlamıştı ve sulanan tüm hislerim kirpiklerimin dibini sızlatıyordu.

"Pansuman oluyorum her akşam," dedi babam, sanki karşısındaymışım, ona sorularımı yöneltiyormuşum ve o da bunları gözlerimin içine bakarak cevaplıyormuş gibi. Zihnim kan leş içindeydi.

"Yaram acımıyor, halan hâlâ bilmiyor ama söylemeyeceğim zaten. Her akşam yemek getiriyor bana, merak etme."

Farkında olmadan dizlerimin üzerine düştüm, diz kapaklarım zemine yapışırken anında kıpkırmızı olmuştu. Sıktığım yumruğumu ısırmaya devam ediyordum. Güneş artık zirveye tırmanmaya başlamıştı, turuncu renk hoyrat bir sarıya dönüşmüştü ama gökyüzüne uzanan kolları hâlâ turuncuydu.

"Artık beni arama," dedi babam aniden bir bıçak gibi. Gözlerimi trafikten çekmedim, artık araçların hareketlerini izleyen gözlerimden aşağı yaşlar akıyordu. "Ben iyiyim."

Peki ben, diye bağırmak istiyordum ama nasıl yapabilirdim ki bunu?

Sanki zihnimdeki çığlığı duymuş gibi, "Ben hayatında olduğum müddetçe sen asla iyi olamayacaksın."

Gözyaşlarım yumruğumu ıslatmaya başladığında sesim çıkmıyordu, hâlâ dizlerimin üzerindeydim, ölü kanatlarım yarı çıplak ve yaralar içinde olan bedenimi içine saklamıştı sanki.

"Kendini bulduğun gün gidecektin, bunu zaten biliyordum," dediğinde kahverengi gözlerinin bir yere daldığından o kadar emindim ki. "Artık kendini buldum kızım. Kendini tekrar benim gölgemin altında kaybetme."

Güneşe baktım, artık kan kırmızıydı.

"Kendi gölgenle tanıştın," dedi bana bir sır veriyormuş gibi. Gölgem odanın içinde büyüyordu. "Gölgeni benimle öldürme."

Artık gerçekten sarsıla sarsıla ağlıyordum ama duymaması için kendimi öyle çok sıkıyordum ki, tüm damarlarım belirginleşmişti. Kendimi biraz daha sıkacak olursam damarlarım patlayacak, zemin ve hatta bu cam bile benim kanımın rengine boyanacaktı.

"Şimdi telefonu kapat," dedi babam, o an gözlerimi yumdum ve yanaklarımdan yuvarlanan yaşlar boynuma kadar inmeye başladı. "Eğer kapatmazsan, dayanamam peşinden gelirim."

Bir an elimdeki telefon bir bıçağa dönüştü sanki. Bıçağın kara sapını sıkıca kavradım, sapını tutuyor olmama rağmen sivri ucunu avuçluyormuşum gibi yanıyordu canım ama gözyaşlarım yanan canıma değil, onun sesi uğruna akıyordu.

Hattın diğer ucunda telefonu kapatmamı bekliyordu, belki içten içe kapatmamı istemiyordu ama ben artık yeni bir yol çizmeliydim. Telefonu kapattıktan sonra bu defteri kapatmalıydım. Bu kitabın ön sözü ve teşekkür bölümü yüz yüze gelecek şekilde çarpılarak bir köşeye fırlatılmalıydı artık.

İçimdeki sancı o kadar kuvvetliydi ki sanki aynı anda beş çocuk doğuruyor, üçünü öldürüyor, birini terk ediyor, diğerini de ellerimle büyütüyordum.

Telefonu kapattığımda oluşan o sessizlik, gözyaşlarımın sessiz bir yardım çığlığına dönüşmesine neden oldu ve ben gıkım bile çıkmadan ilk kez içimdeki çığlıkların sesini dinledim. Telefonu tutan avucum yavaşça kucağıma düştü, hâlâ yumruğumu ısırıyordum ve bugün, burada son kez bizim için gözyaşı döküyordum. Bundan sonra dökeceğim gözyaşları ya kendim için olacaktı ya da sadece ona, yani babama ağlayacaktım. Çünkü bir daha asla biz olmayacaktık. Artık biz bir aile değil, yalnızca baba ve kızıydık, birbirimize çok geç kalmıştık.

Alnımı cama yasladım, o an trafik durdu, şehirdeki yaşam durdu, dünya durdu, zaman ilerliyordu ama zamanın içinde dönen dünya olduğu yerde öylece asılı duruyordu, kıpırdamıyordu.

Sessizce, iç çekişlerimi yüreğime göme göme ağlamaya devam ettim. Bir süre sonra birinin elini omzumda hissettim, duraksadım. Başta tepki veremesem de o elin sahibi bana kollarını yılan gibi doladığında sessiz hıçkırışlarım bir yardım çığlığına dönüştü ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Karan'ın bana arkadan sıkı sıkı sarılmasıyla avuçlarımda tuttuğum o parçalara ayrılmış güç daha da ezildi, avuçlarımdan kül gibi dağılarak zemine dökülmeye başladı.

"Geçti," diye fısıldadı dudaklarını saçlarımın içine sokup, saç diplerimi öperken. "Tamam."

Sadece ağlıyordum, artık konuşacak halim yoktu, artık inanacak halim yoktu. Halime ağlıyordum. Geride bırakmıştım her şeyi. En çok da kendimi. Damarımda akan kanın bile beni öldürmek isteyen bir zehir olduğunu düşünüyordum. Yavaşça ona doğru döndüğümde elimde duran telefonu alıp zeminin üzerine bıraktı ve beni kollarının arasına alarak içinde bulunduğumuz zamandan sakladı. O an sanki büyük kanatları benim ölü kanatlarımın üzerine kapanmıştı ve ikimiz onun kanatları altında kalmıştık.

Gözyaşlarımın sel olup aktığı yüzümü onun göğsüne bastırdım, ardından bu hissin beni terk edeceği ânı beklemeye başladım. Yelkovanın öylece durup akrebi izlediği saniyelerde, akrep zehrini üzerinde durduğu rakama akıtıyordu ve yelkovan, başka bir sayının üzerinde hareketsizce beklerken o zehrin rakamı yavaşça öldürüşünü seyrediyordu. Burada böylece durmuştum, üstümden geçip giden kasırganın bende bıraktığı kırık kemiklerle yaşam mücadelesi veriyordum ama kasırga geri dönmüştü, artık çok daha şiddetliydi ve üzerime kapandığı anda artık ben de o kasırganın bir parçası olmuştum, kasırga olmuştum.

Çok fazla acı çeken insanlar, zamanla acıya dönüşüyordu ve artık acının ta kendisi oluyorlardı.

"Onu aradım," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Dayanamadım, anlıyor musun? Geride bırakamadım. Onu öylece arkamda bırakamadım." Karan bana daha sıkı sarıldı, anlıyordu, biliyordum; bundan nefret ediyordum. "Yapamıyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarımdan akıp onun göğsünü ıslatıyordu. "Ben onun gölgesinden kaçamıyorum. Yere düşen gölgeme bakamıyorum, bu zamana kadar ondan başkasının gölgesiyle yaşamamıştım ve şimdi kendi gölgem bana çok yabancı. Anlıyor musun?"

Karan büyük elini saçlarımın arasına kaydırdı, ardından başımı tutarak alnımı göğsüne yaslamamı sağladı. "Anlıyorum," dedi sadece, sesi kupkuruydu.

"Sen çok ağır şeyler yaşadın," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Daha öğrenmediğin, o zarfın içinde öylece yakıp yok ettiğin neler var kim bilir. Bir de benim yaptıklarıma bak, seni hiç düşünmüyorum, sadece kendimi düşünüyormuşum gibi hissediyorum bazen. Bu histen nefret ediyorum." Hıçkırdım. "Artık onun gölgesini hissetmek istemiyorum ama o gölgesini üzerimden çektiği halde kendimi onun gölgesine doğru koşarken buluyorum."

Gözyaşlarım o kadar yoğundu ki, sanki yanaklarımda yağan bir yağmur değildi, yanaklarımdan bulut parçaları düşüyordu. Gözyaşlarım çok ağırdı.

"Yanlış bir şey yapmadın," dedi Karan, biliyordu, o esnada uyumuyor muydu?

"Ben olduğumu anladı," diye mırıldandım. "Nasıl anladı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Hiç baba olmadım ki."

Gözyaşları içinde onun kara gözlerine baktığımda bana öyle bir baktı ki sanki şimdi benim çektiğim acıdan çok daha fazlasını çekiyordu.

"Yalan atma," dedim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya devam ediyordu. "Oldun."

"Şşşh." Beni bağrına bastığında, aslında bunu yapmasının nedeni gözlerimi görmek istememesiydi, biliyordum. Tırnaklarım güçsüzce tenine gömüldü. Karan bir süre hiç konuşmadı, ben de konuşmadım. Gözyaşlarım güçsüz birer iniltiye dönüşüp dudaklarımı ve gözlerimi terk edene kadar öylece bekledik. Sonunda, "Ben duş alacağım," dedim güçsüz bir sesle.

Karan hiçbir şey söylemedi ama beni bırakmadı da. Ne hissettiği, tam şu anda ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu ama teninden tenime yayılan şefkati hissedebiliyordum. Sonunda beni bıraktığında yanaklarımda kurumaya başlayan yaşların çizdiği izler vardı, elimin tersiyle yaşları sildim ve yavaşça ayağa kalkıp odanın ortasında öylece durdum.

Karan da doğrulup kalkmıştı, gözleri sırtımdaydı ama ona bakamıyordum, bakışlarım bir süre manzarada dolandı, sonra ağır adımlarla banyoya yöneldim.

Üzerimdeki tişörtü sıyırıp bir köşeye attım, altımdaki iç çamaşırını da çıkardıktan sonra suyun altına girdim. Şeffaf su, çıplak bedenimdeki görünmez yaraların üzerinden yavaşça akmaya başladı. Düşünüyordum, sorguluyordum, koşuyordum, tökezleyip düşüyordum. Bedenimin üstünde kaygan bir kumaş gibi akan su, çıplaklığımı gizleyemiyordu ama bomboş bakan gözlerim, zihnimde yanan yangının sıcaklığını gizleyebiliyordu. Kirpiklerimi ıslatan su gözlerimin içine giriyordu; iki kaşımın ortasında derin bir çukur oluşuyor, o çukurdan düşüncelerim sızarak suyun içine karışıyordu. Kara zorla yutkundum.

Babamın sesi, tenime dokunan su gibiydi, yaralarıma dokunuyordu ama onları örtmüyordu. Hislerim göğsümün altında yanıp duruyordu, kalbim bir fırın gibi onları pişirme görevini üstleniyor olsa da asıl köz haline gelmiş olan benim kalbimdi.

Duştan çıktığımda artık bedenim yalnızca küçük bir havluya sarılmıştı. Odanın içinde geçmişten gelen bir hayalet gibi ilerlemeye başladım, Karan'ın cam duvarın önünde telefonla konuştuğunu fark ettiğimde durup ona baktım, saçlarımdan akan sular tenime damlıyordu.

"Evet," dedi hattın diğer ucundaki kişiye. "Siz gidin. Biz oraya geliriz."

Parmak uçlarımda yürürken öyle bitkindim ki... Yatağın üzerindeki çanta dikkatimi çekince bir an durup öylece kaldım. Bu çanta bana aitti, içinde kıyafetlerimin olduğunu biliyordum. Karan'ın gözleri omzunun üstünden beni bulunca ona baktım ama ona bakmak yanaklarımın karıncalanmasına neden olmuştu.

"Orada görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattı. Gözleri bedenimde dolandı, bakışlarımı çantaya çevirdiğimde o hâlâ beni izliyordu.

"Çantayı kim getirdi?" diye sordum.

"Sergen resepsiyona bırakmış," dedi kuru bir sesle. "Arabayı da getirmiş. Onunla konuşuyordum ben de."

Başımı yavaşça sallayıp çantanın fermuarını açtım. Karan'ın gözleri üzerimdeydi.

"Senin için de bir şeyler getirmiş mi?"

"Komodinin önündeki çanta bana ait," dedi Karan. Gözlerim komodinin önüne kaydı, çantayı görünce başımı tekrar salladım. "Ben duşa gireceğim, sen de hazırlan. Çıkacağız."

Tekrar başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim.

Karan yanımdan geçip duş almak için banyoya gidince hızlıca temiz iç çamaşırlarımı giydim, üzerime kısa kollu siyah bir tişört geçirip altıma da dar paça siyah bir kot giydikten sonra belki üşürüm diye belime gri bir hırka bağladım. Islak saçlarımı parmaklarımla taradım, kurumasına izin vermeden lastik tokayla sıkı bir şekilde bağladım. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdikten sonra yatağın ucuna oturdum ve gözlerimi şehrin bir tablo gibi resmedildiği cam duvarı izlemeye başladım.

Karan duştan çıktığında ve biz birlikte otelden ayrıldığımızda nereye gittiğimiz konusunda hiçbir fikrim olmasa da yorum dahi yapmadan onun peşine düşmüştüm. Araç trafiği yararak ilerliyor, güneşin kolları aracın içine uzanarak sıcak parmaklarını tenime bastırıyordu ve ben bu esnada yalnızca akıp giden yolu izleyerek gözümü deşip hemen ardından tenimi yakan güneşi yok saymaya çalışıyordum.

Torpido gözünden sigara paketini çıkardığını gördüm, sigara paketini açtı ve dudaklarıyla bir dal sigarayı çekip paketten çıkardıktan sonra paketi tekrar torpido gözüne bıraktı. Hareketleri düzenli şekilde çalışılmış büyülü bir dans gösterisinden farksızdı. Onu bu denli güzel

bir tabloya dönüştüren benim kahverengi gözlerim miydi yoksa o zaten başlı başına bir tablo muydu? Bilmiyordum.

Sigarayı yaktı, parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı sıkıca kavradıktan sonra sigarayı tutan elini direksiyona koyup aracın camını açtı. Güneşin sırtında taşıdığı o ılık esinti artık aracın içindeydi.

Sigaranın dumanı bir hayaletin bacaklarını oluşturan o beyaz örtü misali dalgalanarak usulca camdan dışarıya doğru süzülmeden hemen önce, aracın içinde kıvrımlarını kullanarak raks ediyordu. Karan sigarayı dudaklarıyla birleştirdi, dolgun dudağı sigaranın belini tıpkı bir kadının belini saran o olgun, teninden amonyak kokusu yayılan adam gibi sardı. Şakaklarında oluşan gerginlik iki kaşının ortasında engebeli bir arazinin içeriye doğru çökerek çukura dönüşmesine neden olmuştu. Sigaranın dumanını dudaklarından dışarıya doğru bıraktı ve sigarayı tuttuğu eliyle direksiyon hakimiyetini sağlayarak yan gözle bana baktı.

"Sorular yok mu Küçük Hanım?"

Dalgın bakışlarımı yüzünün her bir köşesinde ağır ağır, telaşsız gezdirdikten sonra, "Ne sorusu?" diye sordum pürüzlü, tıpkı bakışlarım gibi dalgın bir sesle.

Dudaklarını yaladığını gördüm, simsiyah bakışları yüzümün kapısına dokunup zihnimde birilerinin olup olmadığını yoklayacak o yabancı el gibi gözlerimde asılı kaldı. "Çok mu çabuk büyüyorsun yoksa çok çabuk mu iyileşiyorsun, işte bunu bir türlü ayırt edemiyorum," dedi, sesinin tınısına yerleştirdiği o ağır anlam beni öyle derinden etkilemişti ki, birkaç saniye yalnızca o kurum siyahı gözlere bakakaldım. Ardından gözlerimi ön cama çevirip akmakta güçlük çekmeye başlayan İzmir trafiğini izledim.

Aracın camı açık olsa bile Karan'ın sigarasının ağır kokusu, ciğerlerimin içinde ciğerlerimin hamal gibi hissetmesine neden olacak ağırlıkta bir yük gibiydi. Çok mu çabuk büyüyordum yoksa gerçekten çok çabuk mu iyileşiyordum? Babamın sesi zihnimi oluşturan su havuzunun dibindeki kirli fayansı sarmış yosunlar gibiydi, ne zaman zihnime bir adım atsam önce o havuza batıyor, ardından da ayaklarım o yosunlara dokunuyordu ve ben dengemi kaybedip suyun içine düşerek dibe gömülüyordum.

"Bir akıl hastanesine gidiyoruz Çakıltaşı," dedi Karan dudakları ile sigarayı bir kez daha birleştirmeden hemen birkaç saniye öncesinde. Duraksadım. Ön camda asılı kalan gözlerimi ona çevirmesem de onun

hareketlerini analiz edebiliyordum ama yine de kafamı çevirip gözlerimi onun yüzüne dikemedim.

Bir akıl hastanesi. Diğer Merve'nin gözlerini saran korku sadece birkaç adım atarak büyük bir kargaşaya dönüştü.

"Neden?" diye sordum.

"Billur annesini görmeye gidiyor." Durdu. "Anlatmıştı ya hani. Annesi bir akıl hastanesinde hemşirelik yapıyordu. Oraya gidiyoruz."

"Billur annesine kırgın," dedim sonunda konuşabildiğimde. "Bunu onun gözlerinde görebiliyorum."

"Bu senin düşünmen gereken bir şey değil," diye mırıldandı Karan. Düşünmemem gerektiğini düşünüyordu çünkü o beni benden daha çok düşünüyordu. Düşündüklerim büyüyüp ilk adımlarını benim zihnimde atmış, sonrasında da ayak tabanlarına sinen intihar fikirleriyle kalbime doğru ilerlemeye başlamışlardı.

"Billur düşünmem gereken biri," dedim boğazımda kayan kelimeleri dilimin ucuna taşımakta güçlük çekerken. "Ama haklısın. Anneler ikimizin de düşünmemesi gereken şeyler."

Bir an gerçekten dilimi ısırmak istesem de kaçışı yoktu, bu cümleyi kurmuştum. Bu cümleyi kurduğumda pişmanlık her yerdeydi ama bu pişmanlığın alev almış gölgesini ortaya düşüremiyordum. Karan'a bakamadım ama yüzündeki kanın çekildiğine, gözlerinin boşluklar tarafından yutulduğuna emindim. Elimi ağzıma vurma isteğiyle yutkunup gözlerimi bacaklarıma indirdim. Uzun tırnaklarımla siyah kotun kumaşını çizmeye başladım.

Aracı hızlandırmasına sebep olan sessizliğin mimarı bendim. Araç, zamanın içinden geçerek bizi taşımak istediği yeni anılara doğru yola koyulmuş giderken bu yolculuk bitene kadar tek kelime etmemiştim.

Dokunduğunu yakan, göz göze geldiğini donduran, konuştuğunu parçalayan, sustuğunu öldüren bir insana dönüşmüştüm.

Geldiğimiz yer büyük bir hastaneydi, sonradan öğrendiğim kadarıyla burası yalnızca bir akıl hastanesi değildi fakat ruh ve sinir hastalıkları kliniği için ayrı bir bina açılmıştı, o binaya bağlı olan klinik hastanenin içinde olsa da bina hastaneden biraz daha uzak bir yere kurulmuştu.

Binaya doğru inen eğimli yolun sonunda bizi Sergen bekliyordu. Üstünde siyah bir tişört, altında lacivert kot pantolonuyla diğer günleri göz önünde bulundurduğumda hiç olmadığı kadar spor görünmüştü

gözüme. Kısa kestiği saçları artık daha gür görünüyordu ve kirli sakalı da yakışıklı yüzünü ağ gibi örüp onu daha olgun bir görüntünün içine yerleştirmişti.

Karan'ın yanında sessizce ilerliyordum. Sergen elini kaldırıp bize doğru salladıktan hemen sonra gözlerini arkasında duran büyük binaya çevirdi ve binanın otomatik kapısı usulca kayarak açıldı. Defne kapıdan çıktı, Sergen'e doğru ağır adımlarla ilerliyordu, bakışları dalgındı; sanırım birkaç hastayla karşı karşıya kalmış ve bu durumdan oldukça etkilenmişti. Defne'nin ifadeleri onun neyden etkilendiğini, ne hissettiğini anında ele veriyordu. O benim gibi suratını saran bir mahkeme duvarı ile doğmamıştı. O bir tabloydu ve yaşanan her şey onun tablosuna eklenen yeni bir renk gibiydi.

Karan'ın büyük eli elime kayınca kafamı yavaşça ona doğru çevirip benden yüksek duran adama baktım. Parmakları parmaklarıma kilitlendi, yüzünde her zamanki güçlü, küçük dağları ben yarattım ifadesiyle yanımda yürüyordu.

"Abi," dedi Sergen yanlarına vardığımızda. Defne arkasında dikiliyordu. Beni fark edince yüzünü saran o durgun ifade dağıldı, bana hafif, şeker pembe renkte bir duyguyla gülümsedi.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Karan ateş çemberinin içinden.

"Billur ve Bedirhan içerideler. Billur'un annesini bekliyorlar. İşi varmış," dedi Sergen. Gözleri bana doğru kaydı, başını sallayarak beni selamladı ama öyle halsizdim ki gözlerimi usulca kırpmak dışında herhangi bir karşılık veremedim ona.

"Merve?" dedi ablam bana doğru yaklaşarak. Elimi Karan'ın büyük elinden kurtarıp ablama yöneldim, narin elini omzuma koyup yavaşça sıkarak tebessümünü biraz daha genişletti. Duyguları her zaman olduğu gibi berrak bir şekilde yüzünün aynasındaki yerini almıştı. "Dinlendin mi?"

Karan'ın kuzguni siyahı bakışları yüzümün çerçevesinin içinde uyuyan fotoğrafı görüyormuş gibi bendeydi. Ablama dikkatli bakıyor olsam da Karan'ın bakışlarını hissetmememin imkânı yoktu. Ben o bakışlardan kaçsam bile o bakışlar gelir ve beni bulurdu.

"Dinlendim." diyebildim, bazen aramızdaki o ince bağın etrafını koyu renk bir hale kaplıyor ve aramızda incecik duran bağın kalınlaşarak hacim kazandığını hissediyordum; bağ güçleniyordu.

"Buna sevindim." Gözlerini Karan'a çevirdi, başını hafifçe sallayıp gülümsedikten sonra gözleri tekrar beni kafesi içine çekti. "Buradaki insanlar... Yani buradaki hikâyeler o kadar farklı ki."

"Hastaları gördün mü?" diye sordum.

"Evet," dedi başını sallayarak, gözlerinde yine o durgun ifadenin mumu yanmaya başlamıştı. "Binanın arkasındaki bahçede birkaçına rastladım. Hava almaları için çıkarılmışlar."

"Ona o bahçeye gitmemesi gerektiğini söyledim ama beni dinlemedi," dedi Sergen, bu açıklamayı bana yaptığını fark edince gözlerimi onun ela yansımalı açık kahverengi gözlerine çevirdim. Gözlerinin biri güneşin altında yeşil görünüyordu ama diğeri daha çok sarımtırak bir renkteydi. "Billur'un geçen sefer anlattığı kadını aradı her yerde ama bulamadı. O kadını tüm hastalar içeri girdiğinde dışarıya çıkarıyorlarmış, yalnız başına hava alıyormuş."

"O kadını gerçekten görmek istiyordum," dedi Defne dudaklarını bükerek. "Gökhan abi bazen onu görmeye geliyormuş."

"O kadın seni görmek istemiyor olabilir ama," dedim. "Hem tüm hastalardan ayrı tutuluyorsa bunun bir nedeni olmalı."

"Bu onu merak etmeme engel olmuyor," diye söylendi Defne ama üzerinde durmadım.

Binanın içine girdiğimizde Defne ve Sergen artık yanımızda değildi. Hemen ileride, eskitilmiş bir görüntüye sahip olan lobinin ortasında Bedirhan ve Billur'u fark edince Karan'ın koluna hafifçe dokunarak onları işaret ettim. Billur ve Bedirhan'ın önünde, dalgalı koyu kumral renginde saçları omuzlarının biraz aşağısında biten bir kadın bize sırtı dönük bir şekilde duruyordu. Bizi ilk fark eden Bedirhan oldu, gözleri kısaca yüzümüze dokundu ve usulca bizden ayrılarak karşısında duran kumral kadına döndü. Bu kadın Billur'un annesi olsa gerekti.

"Burada bekleyelim," dedi Karan bileğimi tutup adımlarımın önüne çitler örerek.

Hafifçe başımı salladıktan sonra olduğum yerde dikilip gözlerimi Billur'a odakladım, yüzünde anlam veremediğim bir sakinlik vardı; yeşil gözleri biraz boş bakıyordu. İşlerin yolunda gitmediğini söyleyen tarafım, bir terazinin diğer ucuna koyulmuş en fazla ağırlığa sahip maddeymiş gibi aşağı doğru çökerken dudaklarımı yalayarak ıslattım. Billur doğrudan kadının yüzüne baktığından bizi fark etmemişti, aynı şekilde Bedirhan da pürdikkat kadını izliyordu.

"Sence ne konuşuyorlar?" diye sordum sessizce, bu soru ben farkında olmadan dudaklarımın kilidini kırıp dışarı çıkmıştı.

"Belki havadan sudan bir şeydir," dedi Karan, sonra durdu. "Belki de ciddi."

"Havadan sudan konuşulsa Billur öyle bakar mıydı?"

"Bazen biri sana basit bir şekilde nasıl olduğunu sorar ve sen aniden ağlamaya başlarsın," dedi Karan, bir an bu söylediğine anlam veremedim ve ona baktım. Gözleri ilerideydi. "Bazense biri karşına geçer ve sana dünyanın en kötü şeylerini ardı arkası kesilmeden sıralar, sadece boş boş bakarsın."

Söylediği her şey içimde bir yerlere dokunuyordu. İçimde kabuk bağlamayı bekleyen bir yara vardı; epey bir zaman geçmişti üzerinden ama o yara hâlâ kabuk bağlamamıştı ve ben açık yarasını yalayarak kendi kendisini kendi iyileştiren o yırtıcı hayvana evrilişimi bu yaraya borçluydum. Yaramla barışamıyordum, yaramla savaşamıyordum. Karan durup o yaranın başında bana bir şeyler anlatıyordu, anlattıkları dua gibiydi; ilahi bir güç yaramın etrafını sargı bezi gibi çeviriyor, yaramı sarıyordu.

Beni, bana rağmen iyileştiriyordu.

Ona uzun uzun baktığımı fark ettiğinde o da siyah gözlerini usul bir rüzgâra yaslayarak gözlerimin içine yerleştirdi. Bakışları yanan o dağı delip içinden lavı akıtan volkan gibiydi, ruhuma aktığı an orada taşa dönüşüyor ve benimle birleşiyor, bütünleşiyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. Elimle yaranın olduğu yeri yoklama isteği oradaydı ama yapamıyordum. Sadece ona bakmaya devam ettim.

"Asi!" diye bağırdı biri ileriden, bu tanıdık ses tüm dikkatimi alaşağı ederken gözlerimi usulca Karan'dan koparıp sesin geldiği yöne, yani Billur'a çevirdim. Kumral kadın da artık bize doğru bakıyordu, aramızdaki mesafeye rağmen kadının yüzünü dolduran yeşil renkteki gözleri görebilmiştim. Billur ile birbirlerine gerçekten çok benziyorlardı. Kadının dudakları usulca yukarı kıvrıldı.

Ağır adımlarla Billur'a doğru yürümeye başladım, Karan da arkamdan ilerliyordu. Yaklaştıkça, kadının yüzünün daha da netleştiğini gördüm, kadın gerçekten Billur'un bir kopyası gibiydi. "Merhaba," dedi sevecen bir yüz ifadesiyle kadın. Bana elini uzatırken gözlerinin içi gülüyordu. "Billur'un yakın arkadaşı sensin, değil mi?"

Kadının eline dokunup yavaşça sıkarken, "Merhaba," diye mırıldandım. "Evet."

"Seni gördüğüme nasıl sevindim anlatamam. Yeşim ben, Billur'un annesiyim. Sen de Asi'sin..." Durdu. "Yani Merve'sin, değil mi?"

Elimi nazik bir şekilde kadının pamuk kadar yumuşak ve bakımlı ellerinden ayırırken, "Evet," dedim başımı sallayarak. "Merve. Ben de memnun oldum."

Kadın yeşil gözlerini Bedirhan'a çevirip, "Ben de Bedirhan ile tanıştım az evvel. Çok sevdim onu, yakışıklı çocukları severim," diye takıldı, ardından gözlerini yavaşça bana doğru çevirdi, bana gülümsedi ve bu kez Karan'a baktı. "Merhaba," dedi tekrardan. "Sen de Merve'nin erkek arkadaşı olmalısın."

Kalbime yumruk yemişim gibi irkilmeme neden olan cümlenin Karan'da ne gibi hisler uyandıracağını merak etsem de dönüp ona bakamadım o an için. Karan, "Merhaba," demekle yetindi, sesinde bir soğukluk ya da duygu değişimi yoktu, stabildi.

Bedirhan'a baktım, hiç olmadığı kadar sessiz göründüğüne yemin edebilirdim. Sebebi Billur'un annesinin karşısında olmak mıydı acaba? Billur da sessizdi ama artık gülüyordu en azından. Ayaküstü biraz sohbet etmiştik, bu sohbete pek katılım gösteremesem de ilgiliymişim gibi hissettirmek adına sık sık başımı sallıyordum.

Sohbeti bölen, Karan'ın, "Ben bir sigara içip geleceğim," demesi oldu. Kafamı ona doğru çevirip ona baktım. Billur'un annesi, "İstersen arka bahçeyi kullanabilirsin, şu an hastalar içeride, yani bahçe boş," dedi ve arka bahçeye gittiğini düşündüğüm koridoru işaret etti. "Biz de genelde orada içiyoruz."

Karan başını sallayıp yavaşça o tarafa doğru yürümeye başladığında arkasından gitmek istiyordum ama sadece durup gidişini izledim. Belki onun da yalnız kalmaya, biraz kendiyle baş başa olup düşünmeye ihtiyacı vardı. Buna saygı duymam gerektiği düşüncesi bir tohum olup kalbimin içinde acı meyveli dallar misali büyümüştü. Bedeni yavaşça kaybolup koridordan silindi ama ben oraya bakmaktan vazgeçmedim.

Geçmişin şöminesinde birikmiş küllerdi yaşanan tüm anılar ve genç adam, o şöminenin önünde elinde bir avuç korla dikilmiş, külleri tekrardan ya-

kabileceğinden bihaber öylece beklerken, takvim yaprakları bulutların bileklerini keserek yeryüzüne dökülüyordu.

Rüzgâr, sırtlandığı zamanı yavaş yavaş şu ana doğru taşırken, hemen ilerideki bankta oturan kadının koyu renk gözleri yere düşmüş ölü kavak yapraklarındaydı. Güneş tepede, cehennem kapılarının arkasında çığlık atan bir meleğin günahları gibi yanıyordu. Kavak ağacının hâlâ dallarına tutunan güçlü yapraklarının arasından sızan güneş ışıkları kadının yüzünün bir kısmını aydınlatıyor, kadının çehresinde gölge oyunları düzenliyordu.

Genç adam bir süre daha olduğu yerde dikildi, kadını izledi. Burada kimsenin olmayacağını sanıyordu oysa. Kadının saçlarının bir kısmı beyaz olsa da kömür siyahı saçları da hâlâ terk etmemişti onu. Ellerini karnının üzerine bastırdı kadın, karnını ağır ağır okşadı. Genç adamın siyah gözleri kadının karnına kaydı, duraksadı ama kadının hareketlerini izlemeye devam etti.

Birkaç dakika, saniyelerden oluşmuş nehrin içinde çürük bir sandalla ilerledi, rakamlar yan yana durdu ve sayıları doğurdu. Geçmişin içinde yaşayan yaralı canavar oradaydı; o akıl hastanesinin bahçesinde, kavak yapraklarıyla döşenmiş zeminin üzerinde ağır adımlarla ilerliyordu.

Canavar genç adamı da tanıyordu, saçlarına ak düşmüş o kadını da tanıyordu. En son onlarla yan yana geldiğinde nerede olduğunu hatırlıyordu, onları orada bıraktığını düşünüyordu ve zamanla birlikte o canavar da değişmişti, artık ölmek üzere olan nefeslerini sayıyordu.

Genç adam cesaretini topladı, zaten onun göğsünde daima var olan bir şeydi cesaret. Yine de bu kadına yaklaşmak zordu, her nedense nefesinin hızlandığını bile hissedebiliyordu. Ağır adımlarla yürüdü kavak yapraklarıyla döşenmiş yolu. Her bir adımda kadına daha da yaklaştı ve anıları kucağında tutan cambazın ayaklarının altındaki ip koptu.

Kadının yanına geldiğinde gözleri kadının profilinde dolaştı, yüzünü tam olarak göremese de koyu renk gözlerini görebiliyordu. Kadın o kadar dalgındı ki hemen yanındaki adamın üzerine düşen gölgesini bile fark etmemişti. Genç adam yavaşça kadının yanındaki boşluğa oturdu, bir süre sessizce kadının izlediği boşluğa baktı, orada hiçbir şey göremedi.

Oysa orada her şey vardı.

Kadın yanına birinin oturduğunu fark ettiğinde aslında adam yanına oturalı dakikalar olmuştu. Yavaşça bankın diğer ucuna kaydı, adama bakmadan kollarını göğsünün üzerinde birbirine bağladı ve kendini korumak

isteyen bir kız çocuğu gibi utangaç bir tavırla boşluğu izlemeye devam etti. Genç adamın küf rengi gözleri kadının bu hareketini takip ederken göğsünü saran o anlamsız şefkat hissi, eğe kemiğinin sızlamasına neden olmuştu.

Genç adam, yani Karan, derin bir nefes alarak gözlerini kadına dikip, "Adın ne?" diye sordu, sesi nahifti, kadının ondan korkmasını istemiyordu ve öyle de olmuştu. Kadın bu nahif kalın sesi duyar duymaz olduğu yerde bir an donakalmış, sonra tıpkı sıcak suya yatırılmış bir kalıp buz gibi çözülerek başını yavaşça sallamıştı.

Kadın zayıf, uzun parmaklarını kaldırınca, Karan'ın gözleri kadının zarif parmaklarına kaydı, parmaklarını izledi. Kadının parmakları kavak yapraklarının arasında görünen güneşi hedef aldı. Karan gözlerini güneşe dikti. Kavak yapraklarının arasında sarı bir bronz gibi parlayan güneş, tüm ihtişamıyla cehennemden aldığı yangınları göğsüne dikiyordu.

"Orospu değilim ben," dedi kadın aniden. Karan olduğu yerde âdeta dondu ama gözlerini kadının parmaklarının hedef gösterdiği güneşten çekmedi. Güneşi daha baskın bir şekilde işaret ederek, "Adım, o," dedi, yaydan fırlamış zehirli ok, kavak yapraklarının üzerinde ilerleyen canavarın yaşlı kalbine saplandı.

Karan'ın gözleri güneşte takılı kaldı ama zihnine çöken o ağırlık, aynı şekilde göğsünü de doldurmuştu. İlk kez dudaklarını aralayacak, kelimeleri özgür bırakamayacak kadar yoğun duygular içinde hissediyordu kendini. İnsan doğası gereği yapayalnızdı ve Karan, ilk kez yapayalnızlığın bu kadar çıplak kalmış halinin konuya alındığı bir tablonun içindeydi.

Kadın yavaşça Karan'a doğru döndü, bir an durdu. Karan, kadının ona baktığını fark edince gözlerini güneşten uzaklaştırıp kadının yüzüne indirdi. İşte o an güneşin üstünü örten gri bulut, güneşin ateşini küllüğe bastırılmış bir izmarit gibi söndürdü.

Kadının koyu kahverengi gözleri gece gibiydi, hatta o kadar koyuydu ki, bir an Karan bu gözlerin simsiyah olduğunu düşündü. Göz bebeği bile seçilemiyordu, o kadar koyuydu. Kadın, Karan'ın yüzüne öyle bir bakıyordu ki, cehennem topraklarını cennete satıyordu ve cennet, günah ağaçlarında büyüyen vebal meyvelerini meleklere toplatıyordu.

Kadının zarif eli tekrar havaya kalkınca Karan duraksadı ama gözlerini kadının garip hissettiren gözlerinden uzaklaştırmadı. Kadın, yaşına rağmen öyle güzeldi ki... Tılsım gibi, büyü gibi, musıka gibiydi.

Kadının gözleri Karan'ın boynundaki cevşene kaydı, uzun uzun cevşeni izledikten sonra gözlerini tekrar Karan'ın gözlerine çevirdi. Havaya

kalkan zarif elini yavaşça Karan'ın yanağına indirince Karan donup kaldı, hareket edemedi. Bulutlar gökyüzünü tamamen sarıp sarmalamış, bu dokunuş bir takvim yaprağının eski bir çerçevenin önünde alev almasına neden olmuştu.

Karan farkında olmadan dişlerini sıktı, çene kemiği belirginleşti ve zayıf yanakları içeri çökerek elmacık kemiklerinin dışarı fırlamasına neden oldu. Kadın gülümsedi, bu öyle sıcak bir tebessümdü ki, Karan bu tebessümü izlerken kaşlarını çattı ve alnındaki damarlar birer mavi kabloya dönüşerek zihnindeki bombaya bağlandı.

"Ne güzelsin," diye fısıldadı sanki yıllardır Karan'ın içinde taşıdığı bir meleğin sesiymiş gibi kadın. "Karasın."

Tekrar gülümsedi, bulut güneşin üstünü terk etti, sonra başka bir bulut tekrar güneşi arkasına sakladı. "Kara oğlan."

Yağmur damlaları yavaşça atıştırmaya başladığında aniden değişen havanın matematiğini Mikail yapmıyordu.

Durdu kadın, gözlerini yavaşça yumup yağmuru hissederken bir elini Karan'ın yanağından çekmeden diğer elini karnına koydu ve gülümsedi. Karan yüzüne düşen yağmur damlalarının ılık dokunuşlarını hissediyor, kadının avucundan yayılan sıcaklığın çok daha yoğun olduğunu düşünüyordu.

"Bak," dedi aniden tanıdık sesiyle. "Yağıyor." Parmaklarını karnında, parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Bak, yağıyor."

Karan donup kaldı, söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Geçmişin yaşlı canavarı dizlerinin üzerine düştüğünde, kavak yaprakları yağmurun dokunuşlarıyla ıslanmaya başlamıştı fakat aslında canavarın göğsüne saplanan yerden kan sızıyordu. Canavar yorgun gözlerini zorlanarak açıp, geçmişin içine emanet ettiği görüntüyü izlemeye başladı.

Hemen ileride onları izleyen genç kızın siyah saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, saçlarının uçlarında oluşan bukleler, yağmurun damlalarının dokunuşlarıyla yavaşça dağılmaya başlamıştı. Genç kız bir süre anlam veremeyen gözlerle Karan'ı ve kadını izledi, sonunda dudaklarını aralarken canavarın orada dizlerinin üzerinde kan kaybettiğini görmüyordu.

Canavarı zamandan başka hiç kimse görmüyordu.

"Karan!" diye bağırdı Asi sonunda.

O an kadının karnında duran eli hareketi kesti, genç adamın yanağındaki parmakları ise okşar gibi dokunmaya devam ediyordu genç adama. Kadın bir balıkçı ağına takılmış, dişlerinin arasında inci tanesi tutan

istiridye gibi öylece dolandığı ağın içinde yukarı çekilmeyi beklerken o ağ canavarın boynuzlarına takılmış, parçalanmıştı ve kadın, yani istiridye, hızla okyanusun dibine doğru düşmeye başlamıştı.

"Karan!" diye bağırdı tekrardan Asi.

Kadın, aniden elini genç adamın yüzünden çekti. Bir ağaç bile şu an onun hissettiklerini bilse, ağacın bile canı acırdı. Kadın aniden bankın üstünden kalktı, Karan gözlerini kadının yüzüne sabitledi ve kadın başını reddedercesine iki yana sallamaya başladı. Karan ne olduğunu anlamıyordu, sadece kadına bakarken neyin yanlış olduğunu düşünüyordu.

Kadın aniden tırnaklarını karnına batırdı, ardından az önce genç adamın yüzünü sevdiği elini yüzüne koydu, sonra da kendi yüzünü acımasızca tırnakladı. Birkaç saniye içinde çığlıkları tüm hastaneye yayıldı ve canavar güçsüz bir şekilde ayağa kalkmaya çalışırken kadın kendini yere atıp delirmiş gibi çığlıklar atmaya, yılan gibi kıvrılarak kendinden geçmişçesine yüzünü tırnaklamaya devam etti.

Sağlık görevlileri Karan'ı kadından uzaklaştırmaya çalışırken kadın yağmurun çamurlaştırdığı toprağın içinde, kavak yapraklarına tutunmuş hüngür hüngür ağlıyor, yüzüne açtığı derin yaralardan ise geçmişin kanı sızıyordu.

Karmaşanın ortasında durmuş ne olduğunu anlamaya çalıştığım saniyelerde Karan'ın yüzünde allak bullak olmuş bir ifade belirmişti. Hızla ona doğru yürümeye başladım. Görevliler büyük bir hırs ve acıyla kendisine zarar vermeye devam eden kadını engellemek adına girişimde bulunurlarken Karan, yüzünü sarmış o allak bullak ifadeyle kadına bakıyordu. Yağmur çok daha hızlı bir şekilde yeryüzünü dövmeye başlamıştı.

"Karan!" dedim tekrardan panikle. O sırada o kadın ile göz göze gelmiştik. Koyu renk, içi ip iri duran gözlerine düşen yansımamı bile görebiliyordum; gözleri o kadar cam gibi, öylesine ayna gibiydi ki...

"Karam," diye fısıldadı kadın, yalnızca dudaklarını oynatarak yaptığı bu serzeniş dolu hareket, bir an tüm şehir sesimi duyana dek bağırmak istememe neden oldu.

Görevliler apar topar götürdü kadını. Kelimelerim sanki dudaklarımın penceresinden içeri doğru atlayarak kalbime düşmeye başlamıştı. Karan'ın yanına ulaştığımda ellerim buz kesmiş, yağmur damlalarının ıslattığı dudaklarım gri bir renge boyanmıştı.

Bakışlarımı kaybolan kalabalığın arkada bıraktığı boşluktan usulca uzaklaştırıp ona çevirdiğimde o bana değil, yağmur damlalarının üstüne çarptığı büyük kavak yaprağına bakıyordu. Gördüklerimin etkisiyle hâlâ titreyen elimi yavaşça dirseğine koyup, avucumu onun koluna sararak yüzüne bakmaya başladım. Başta tepkisiz kaldığı bu hareketim, birkaç saniye sonra ifadesinin çözülmesine ve kuzguni karası gözlerinin bana doğru çevrilmesine öncü olmuştu.

Sanki yağmur, az önce yaşananların büyüttüğü yangını usul usul söndürürken geride kapkara bulutların doğmasına egemenlik edecek dumanların yükselmesine neden oluyordu. Karan'ın iki kaşının ortasında duran yarıkta saklanan endişeyi fark edince kaşlarım benim elimde olmadan çatıldı. Onun bu tarz şeylerden etkilenecek kadar düşük bir garda sahip olmadığını biliyordum fakat kadın ona her ne söylemişse, Karan'ın gardı o söylenenlerin üstüne yıkılmıştı da onu ardında çırılçıplak bırakmıştı sanki.

"Sen iyi misin?" döküldü dudaklarımdan. Onun da dudakları artık griydi, sigaranın ucunda yavaşça ölmüş o külün renginde duruyordu.

Dudaklarını yavaşça yalayıp üstümüze yağan yağmura aldırış etmeksizin, "Sıkıntı yok," dedi, nefesi buz gibiydi, belki de o buz gibiydi ve buzun bir nefesi olsaydı, üflediği an böyle hissettirirdi.

"O kadın..." Durup bakışlarımı tekrar kaybolan kalabalığın gerisinde bıraktığı boşluğa çevirdim. "O kadının nesi vardı öyle?"

"Kırığı."

Duraksadım, bakışlarımı hafifçe ona çevirdiğimde gözleri benim boş bıraktığım boşluğa çevrilmişti. "Kırığı mı?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi Karan, sonra yutkundu. "Kırığı. Sanırım kaynamış bir kırığı aynı yerinden ben kırdım."

"Ne?" Yüzümü buruşturdum. "Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Ona birini hatırlatıyormuşum gibi baktı bana." Gözlerini tekrar gözlerime çevirdi, artık gözlerindeki ışıklar yerini karanlığa terk etmişti. "Ona hatırlamak istemediği ama daima unutamayacağı birini hatırlatıyormuşum gibi baktı bana."

Kolunu yavaşça okşadım. Bakışları bana tutundu ama zihni bende değildi, uzaklaşmıştı. Düşünceli görünüyordu. Gördüklerinin bu denli etkisinde kalmasını beklemiyordum aslında ama kadının bakışları zihnimde tıpkı gece vakti parlayan yıldızlar gibi yanmaya başlayınca bir an ben de aynı boşluğu göğsümün altında hissettim.

Yağmur, siyah saçlarımı sadece birkaç dakika içinde olduğundan çok daha ağır bir hâle getirmişti. Sırılsıklamdık. Zihnimde birikmiş kelimelere rağmen onun kolunu daha sıkı kavrayıp, "Gidelim mi?" diye sordum, sanki bu soruyu sormamış olsaydım bir ömür burada dikilmeye devam edebilirmişiz gibi hissetmiştim.

Sadece başını sallamakla yetindi. Siyah, dalgalı saçları ıslanmanın etkisiyle alnına yapışmıştı ve keskin, gamzeli çenesinden büyük bir hızla aşağı doğru yağmur damlaları kayıyor, çenesindeki uçurumda bir süre asılı kaldıktan sonra boynuna damlıyordu. Gözlerim nefes boşluğundaki dövmeye kaydı, dövmenin etrafından gözyaşları gibi yağmur damlaları akıyordu.

Oraya ait olmayan ama oradaki duvara kısa süreliğine asıldığı o zaman diliminde durmuş bir saat gibiydik, o akrebiydi o saatin bense yelkovandım; ben ne kadar hızlı durmuşsam, o benim aksime yavaş sonlandırmıştı hareketini. Arkamızda bıraktığımız artık donmuş bir anıydı, biz o anının içinden çıkıp gitmiş olsak da o anı bizi içinden çıkarmayacaktı.

Lobide ıslak bir halde dikilmiş, dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmaya devam eden yağmuru hemen önümde duran cam duvardan izliyordum. Bir süre binanın içinde bazı çığlık sesleri duyulmuş, ardından bu çığlık sesleri bir bıçak gibi kesilerek yerini sadece yağmurun yeryüzüne dökülürken çıkardığı huzurlu seslere terk etmişti.

Billur elindeki karton bardağın içinde dumanı tüten kahveyi bana uzatırken, "Az evvel yaşanan olaydan haberim var," dedi kuru bir sesle. "Hastalardan biri Karan'ın yanında fenalaşmış sanırım."

Başımı salladım, karton bardağı avuçlarımın arasına alıp gözlerimi lobinin diğer ucundaki deri kaplama sandalyelerden birinde oturan Karan'a çevirdim. Elinde karton bardak vardı ve ıslak saçları hâlâ alnına yapışmış haldeydi, dalgın gözleri yeri kaplayan kare şeklindeki mermer taşlardaydı.

"Annen bahçenin boş olacağını söylemişti," dedim düşünceli bir sesle. "Böyle olacağını bilseydi, Karan oraya gitmezdi zaten."

"Bu saatlerde boş olması gerekiyormuş zaten," diye mırıldandı Billur. "Sanırım..."

"Sanırım?" diye sordum.

"Sanırım Karan onunla karşılaşmış."

"Onunla mı?" Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

"Dayımın bahsettiği..."

Alt dudağımı ısırırken gözlerimi Billur'un yüzüne çevirdim, birkaç saniye bekledikten sonra, "O gerçekten kötü haldeydi," diye fısıldadım. "Çok kötü hâldeydi."

"Her şeye rağmen çok güzeldi, değil mi?"

Derin bir nefes alıp, "Buna dikkat etmedim," diye itiraf ettim. "Sadece..." Durup gözlerimi karton bardağın içindeki kahvenin yüzeyine indirdim, köpükler yüzüyordu. "Güzel gözleri vardı."

"Öyle." Billur'un yanaklarının içini şişirdiğini gördüm. "Karan pek iyi görünmüyor."

"Ben oraya gittiğimde kadının yanında oturuyordu, muhtemelen konuşuyorlardı," diye mırıldandım.

Billur kaşlarını çatarak, "O kimseyle konuşmaz," dedi. "Yani hiç kimseyle konuşmuyormuş uzun zamandır. Dayımı tanıdığı halde, dayımla bile konuşmuyormuş."

"Konuştuklarını gördüğüme yemin edebilirim," dedim zorla yutkunurken. Kahvemden bir yudum aldım. "Yani konuştular."

Billur gözlerini Karan'a kaydırdı, o esnada Bedirhan da Karan'ın yanındaki boş sandalyeye oturmuştu. Süregelen sessizlik uzunca bir zaman dilimi boyunca hiç kimsenin bıçağı tarafından ikiye ayrılmadı. Sadece susmuştuk.

İnsanlarla konuşmadan da yaşayabilirdim, insanların söylediklerini dinliyormuş gibi görünüp kendi bildiğimi okuyarak tüm hayatımı geçirebilirdim, belki de ömrüm boyunca hiç kimseyi çemberimin etrafına dahi yaklaştırmadan kendi yolumda yürüyebilirdim ama şimdi olduğum kişi, önceden olduğum kişiden o kadar uzaktı ki... Artık istesem bile çemberimin etrafına yeni bir çember kurmuş insanları kendimden uzaklaştıramıyordum.

Yaşanan ağır şeylerin bana miras olarak bıraktığı bir avuç kül değildi, bir ruh dolusu güçtü. Ben yanmış bir geçmişin içinden geleceğe cildimde ciddi derecede büyük yanıklarla yürüyordum ve zaman, yanıklarımın merhemi gibi usulca beni iyileştiriyordu.

Bugün o kadının gözlerinde rastladığım acı o denli büyüktü ki, şu ana dek yaşadığım her şeyi bir anlığına bana sorgulatmıştı. Elimde tuttuğum bıçaktan, önünde durduğum intihar ipine, avuçlarımdan suya karışarak akan kandan, gözlerimden yanaklarıma kayarak usul usul beni terk eden gözyaşlarına kadar... Hayatın sadece bana zor olma-

dığını anlamıştım, sadece bunu değil, hayatın hiç kolay olmadığını da anlamıştım.

"Billur," diye mırıldandım karton bardağı avucumun içinde ezmek ister gibi sıkıp, bardağın şeklini bozarken.

"Efendim güzelim?"

"Annenle nasıl gitti?"

Bu soruyu beklemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı, ardından gözlerini cam duvara çevirip hemen önümüzde duran ağacın dallarına çarpan yağmur damlalarını seyretmeye başladı. Dili öylece durmuş, kelimenin ucuna rahme düşen cenin gibi düşmesini bekliyordu. Benimle bu konuyu konuşmanın doğru olmayacağını düşünüyor olmalıydı. Ne garipti, eskiden Büşra babası ile ilgili konuları benimle konuşmaktan kaçınırdı, şimdi Billur annesi ile ilgili konuları benimle konuşmaktan kaçınıyordu. Gitgide eksildiğimi, parçaları evin farklı noktalarına dağılıp tamamen kaybolmuş bir puzzle gibi olduğumu düşünüyordum.

"Aynıydı," dedi, sadece bu kelime için dakikalarca beklemişti. Bunun sorumlusu ben miydim? Diğer Merve'nin kafasını kaldırıp suçlayıcı gözlerle bana baktığını hisseder gibi oldum, onun ne zaman gerçekten öleceğini öyle çok merak ediyordum ki.

"Aynıydı?" dedim sorar gibi.

"Evet." Omuz silkti. "Hiçbir zaman mükemmel bir ilişkimiz olmayacak."

"Annen iyi birisi."

"Evet," dedi, sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. O an, bu anı çok önceden ikimizin bir kez daha yaşamış olduğumuz aklıma gelince, karnımda baş gösteren o ağrının beni dizlerimin üstüne çökertebilecek kadar kuvvetli olduğunu düşündüm.

"En azından artık daha iyisinizdir," diye geçiştirmeye çalıştım.

"Evet, daha iyiyiz. Barıştık diyelim."

"Buna sevindim."

"Ben de sevindim," dedi Billur hiç beklemediğim bir anda. Sonra sözlerine şu şekilde devam etti: "Artık daha rahat konuşabilmene."

O an ona söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Karşımdaki insanların yaptığım her şeyi bilmesi beni utandırmıyordu, aksine beni daha cesur kılıyordu. Öleceğini hisseden bir insan gibiydim, saatler benim için mezarımın ağzını kapatacak olan o toprak gibiydi. Ne kadar çok hisse-

dersem, o kadar çok yaşamışım sayacaktım; ne kadar çok konuşursam, o kadar çok sustuklarımı yakmış olacaktım.

Ben değişiyordum ve zaman da benimle birlikte değişiyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu Billur. "Epey ıslanmışsın."

"Hayır," diye mırıldandım. "Üşümedim, bahar yağmuru sayılır artık bu, üşütmez."

"Henüz bahar gelmedi Asi."

"Kim bilir?" diye sordum. "Belki de benim son baharımdır."

"Ne?"

Omuzlarıma çöken yorgunlukla, "Hiç," diye fısıldadım.

O an ben ne demek istediğimi bilmiyordum ama her nedense, diğer Merve bunu her zaman biliyormuş gibi hissetmiştim.

Bedirhan aniden koluma dokununca irkilerek bakışlarımı ona yönelttim. Dudaklarında çarpık bir tebessüm büyüdü, bana yavaşça göz kırptıktan hemen sonra, "Islanınca da aynı fareye benzemişsin," dedi alaycı bir sesle.

Yorgun bir tebessümle karşılık verdim ona. Uzun süre birbirimize baktık ama kelimeler aramızda bir köprü kurmadı, ikimiz de sessiz kaldık.

"Karan'ın neyi var?" diye sordu Billur, Bedirhan'a.

"Bir şeyi yok," dedi Bedirhan, sesi normaldi ama her nedense olan biten bana normal gelmiyordu. "Böyle şeylerin üstünde duracağını düşünmediniz herhâlde?"

"Karan da insan," dedi Billur karşı çıkarak. "Birbirinizi bu denli savunmanıza gerek yok. Hele böyle bir konuda..."

"Şu eksik memeli gitsin, iki sırnaşıversin, bak nasıl gevşeyiverir katanam," dedi Bedirhan gülerek.

Gözlerim Sergen ve Defne'yi arar gibi oldu ama yoktular, yüksek ihtimâlle yağışa yakalandıkları için bir yere sığınmış olmalıydılar. Zihnimin uzaklarına itemediğim mevzular burada, aklımın tam ortasında belirgin bir şekilde kendilerini gösterseler de sessizce Bedirhan ve Billur'dan uzaklaşarak Karan'ın yanına doğru yürümeye başladım.

Başta sanki algıları körelmiş gibi ona yaklaştığımı fark etmemiş olsa da ben onun yanındaki boş sandalyeye oturunca bakışları beni buldu. Çenemi onun omzuna bastırıp, yağmurun gölgelerini düşürdüğü simsiyah gözlerinin tam içine, gözlerinin göbeğine baktım. O çözülen ifadesi yüzünün yavaşça aydınlanmasıyla belli bir şekle büründü ve bana

hafifçe göz kırptı, ardından başını sallayarak soru işaretiyle doldurduğu siyah gözlerini benim kahverengi gözlerime dengeledi.

"Yapmak istediğin bir şeyler var mı?" diye bir soru attım ortaya.

Tek kaşını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Herhangi bir şey," dedim, sonra çenemi omzuna iyice bastırdım. "Sen ne istersen, fark etmez."

"Bu sence de biraz fazla cesur olmadı mı?"

Ona ne duyduğunu anlayan fakat duyduğunun altında yatan anlamı göremeyen gözlerle baktım. Dudakları bir an yukarı doğru çekilip bir tebessüme babalık edecek gibi oldu fakat bu yarım tebessüm sallantıda durarak bir türlü asıl gülümsemeyi ortaya sermedi.

"Bir şeyler yapmak istemiyor musun?" diye sordum, kirpiklerim gözlerime ağır geliyordu ama yine de kısık bakan gözlerimi ondan ayırmıyordum; hatta öyle çok ayırmıyordum ki, gözümü bile kırpmıyordum.

"İstiyorum," dedi doyurucu bir sesle. Bir an gözlerim dudaklarına doğru düştü, dudaklarındaki uçurumda uzun süre takılı kalan gözlerimin gerisinde büyüttüğüm hayaller öyle dehşet vericiydi ki, kalbimin atış sesini duyabiliyordum. Gözlerimi hızla gözlerine taşıyıp aklımı işgal eden o düşünceleri, yanaklarıma kan oturtan hayalleri bir köşeye itelemeye çalıştım. "Ne istediğimi sormayacak mısın?"

Başımı kaldırmadan, çenemi tamamen omzuna bastırarak gözlerimle gözlerini takip ederken, "Ne istiyorsun?" diye sordum, sesim bir kâğıda çizilmiş tılsımın son sembolü gibiydi.

"Mümkün olmayacak bir şey sanırım," dedi.

"Ne?"

"Yani bir ömre sığdırılacak bir şey olmayabilir."

"Nasıl yani?" Tek kaşımı kaldırdım. "Ne ki?"

"Seninle bu evrene ait olan her toprak ve deniz parçasının üstünde birlikte olmak. Her noktasında. Bir sokaktan bahsetmiyorum, bir sokağı oluşturan tüm kaldırım taşlarından bahsediyorum. O sokağa dolan havanın içinde, o sokağa ait olan her yerde. Evrenin her sokağında, her kıyısında, her denizinde, her köşesinde."

Yanaklarıma haram bir lokma gibi oturan kan, hızla tüm yüzümü kaplayarak tenimin olduğundan daha koyu bir renge boyanmasına neden olurken yapabildiğim tek şey ona öylece bakakalmak olmuştu.

"Buna zamanımız yeter miydi Asi?"

Yutkunup çenemi omzuna sürterken, "Henüz bana kendi topraklarında bile sahip olmadın, şu an için bunun mümkünlüğünden ya da imkânsızlığından konuşmak anlamsız," diye mırıldandım utanç içinde. Bu cümleyi nasıl kurmuştum, neden kurmuştum bilmiyordum ama uzun zaman sonra tekrar bana sesini duyuran diğer Merve'nin yaralı eli kalbinin üzerindeydi ve aldığı nefes içini öyle bir yakıyordu ki, bu kez utanç çığlıkları atmak yerine, heyecan iniltileri kopuyordu boğazından.

Öylece kilitlenip kalacağını düşündüğüm adamın gözlerinde ateş öyle yükseğe sıçradı ki, bir an geri çekilmem gerektiğini düşündüm ama donup kalmıştım.

"Ne dedin sen?" diye fısıldadı, nefesi cehennemin ateşiyle yanan bir kamçı oldu ve önce yüzüme, sonra dudaklarıma, ardından da düşüncelerime çarparak beni kavurmaya başladı.

"Hiç," dedim, kekelemiştim biraz. Çenemi omzundan çekeceğim sırada kolunu kırarak omzuma attı ve beni kolunun altına alıp kendine doğru çekti.

Göğsümün içinde vurgun yapan bir kalp taşıyordum.

Bazen kalbimin benden haberi olmadığını düşünürdüm.

"Tekrar söylesene bir," dedi ama ona sokulup yüzümü göğsüne yasladığımda artık beni konuşturmasının imkânı olmadığını bence o da biliyordu. "Söylemeyecek misin?" diye ısrar etti.

"Zorlama," diye homurdandım.

"Etkilendim."

"Sus," diye mırıldandım ama bir yanım konuşmasını istiyordu.

"Fena şekilde etkilendim."

"Karan," diye fısıldadım kaşlarımı çatarak. Beni daha sıkı sarınca dudaklarımı büzdüm.

"Beni tekrar etkilemek istemez misin?" diye sordu, yumruğumu sıkıp hafifçe göğsüne vurarak kaşlarımı çattım.

"Siz acaba ne yapıyorsunuz şu an ya?" diye bağırdı bir anda biri. Olduğumuz yerin bir hastane olduğunu umursamadan bağıran kişi elbette Bedirhan'dı. "İyice çirkefleştiler, saat, zaman, mekân falan dinlemiyor bunlar!"

Yanağımı Karan'ın göğsüne bastırdım, dönüp ona Billur ile öpüştüğü geceden bahsedip onu mosmor ederdim ama açıkçası onu böyle ince bir yerden vurmak da pek bana göre değildi. Bedirhan bir eliyle diğer elinin avucuna vurup, "Ay bunlarda eskiden bir utanma vardı en

azından, artık o da yok. Şu pişkinliğe bak!" diye bağırdı. "Ayrılın be, burası ciddi bir müessese."

"Burası ne dedin sen?" diye sordu Karan.

"Burası ciddi bir müessese."

"Evet, keşke giderken seni de bu müessesenin bir parçası olarak bırakabilsek Bedirhan," dedi Karan, sesi öyle ciddiydi ki bir an güleceğimi sandım.

"Ama sen de sana kırılmıyorum sanıyorsun, her seferinde bu kırık kalbimi bin parçaya daha bölüyorsun. Ufaladın kalbimi, ufaladın! Un ufak ettin be adam!"

"Sen dua et başka bir şeyi un ufak etmiyorum ben," dedi Karan, onların birbirlerine takılmasını gerçekten sevdiğimi fark etmiştim. Bir şekilde aslında arkadaştılar, bir şekilde birbirleri ile ilgili pek çok şey biliyorlardı ve birbirlerini kolluyorlardı.

"Nasıl ıslanmışlar yahu!" Billur'un sesini duyunca kafamı kaldırıp önce Billur'a, ardından da onun baktığı noktaya baktım. Sergen ve Defne, Sergen'in ceketinin altında lobiye doğru ilerliyorlardı ve gerçekten sırılsıklam olmuşlardı. Yavaşça Karan'dan uzaklaşıp kaşlarımı kaldırarak ablama ve Sergen'e bakakaldım.

"Bu haliniz ne? Sığınacak bir yer bulamadınız mı?" diye sordu Billur, hemşirelerden birinin Billur'a yüksek sesle konuştuğundan dolayı kötü bir bakış attığını gördüm ama Billur kadını tınlamamıştı.

Sergen, "Bardak mısır istemişti," diye açıklamada bulunurken kafalarına bir şemsiye misali gerdiği ceketini aşağı indirip silkti. "Yağmur çok bastırınca sığınacak bir yer bulma umuduyla yürüdük ama bulamayınca daha beter ıslandık."

"Tiplere bak," dedi Bedirhan kaşlarını çatarak. "Birdiler iki oldular benim başıma."

Defne elindeki bardak mısırın içine dudaklarını büzerek baktı, ardından kafasını kaldırıp soru işareti yüzüne yerleştirerek, "Anlamadım?" diye sordu.

"Yok bir şey Zuzula Cin Kabilesi'ndeki en saf salak Cinnia. Ay ağlayacak şimdi. Tamam ben alırım sana yol üstünden bardak mısır, at şunu. Islanmış onun içi," dedi Bedirhan.

Defne başını iki yana sallayarak, "Sergen benim için aldı, atamam. Hem bak ne kadar ıslandı bu bardak mısırı bana alabilmek için, olmaz," dedi. "Ben böyle yerim onu."

Sergen'in bakışları ablama kaydı, elinde tuttuğu ıslak ceketin kalın kumaşını yumruğunun içinde iyice sıkmıştı. Oluşan sessizliğin mimarı Defne'ydi ama o bunun farkında bile değildi. Islanmış bardak mısıra şeffaf kaşığı soktuğu sırada Sergen aniden bileğini yakalayarak, "Gerek yok," dedi, sesi şaşkındı.

"Ama sen onu benim için aldın."

Sergen, "Tekrar alırım, bunu yemene gerek yok," dedi, sesi bu kez sakindi, gözlerindeki şaşkınlık usul usul silinerek yok olmuştu.

"Bunu alabilmek için yağmurun altında sırılsıklam oldun," dedi Defne başını iki yana ret dolu bir tavırla sallayarak, ardından açık renk, kavisli kaşlarını çattı. "Bunu yiyeceğim."

"Sen de o yağmurun altında benimle ıslanmadın mı?" diye sordu Sergen, Defne'yi ikna etmek istediği o kadar açıktı ki... Bir an sadece onlara bakakaldım.

Defne birkaç saniye Sergen'in şimdi çok daha açık renk görünen gözlerine baktı, başta ikilemde kalmış olsa da sonunda başını uysal küçük bir çocuk gibi sallayarak, "O zaman tamam," diye mırıldandı. "Ama ben de sana bardak mısır ısmarlayacağım, anlaştık mı?"

"Tamam."

Defne tekrar başını salladı. Sergen onun elindeki bardak mısırı alıp köşede duran metal çöp kovasının içine attıktan sonra bakışları Karan'ı yakaladı.

"Siz de ıslanmışsınız abi," dedi şaşkın bir tavırla.

Karan tek kaşını kaldırdı. "Yeni mi fark ediyorsun, pezevenk? Sen fark edene kadar beş kere kurudum ben."

"Abi..."

"Tamam lan tamam, şeker değiliz erimeyiz." Karan göz kırparak oturduğu yerden yavaşça doğrulup kalktı. O esnada Billur'un annesi üstünde açık pembe bir önlük ile bize doğru ilerliyordu. Billur başta annesini görünce duraksasa da sonra ifadesini toparlamıştı.

Yeşim teyze ellerini büyük ceplerin içine sokup, "Siz daha gitmediniz mi gençler?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Yağmur dinene kadar burada duralım dedik," diye açıklamada bulundu Billur. "Birazdan gideceğiz."

Yeşim teyzenin gözleri cam duvara kaydı, yüzünü buruşturup, "Doğru ya," dedi. "Yağmur fena indirmiş. Ha bu arada..." Gözlerini Karan'a çevirdi. "Biraz evvel yaşanan olayı duydum, hasta kadının bah-

çede olduğunu bilmiyordum, yoksa seni oraya yollamazdım, delikanlı. Bir tatsızlık yaşanmış sanırım, kusura bakma lütfen."

"Sorun değil," dedi Karan, o an ona tekrardan hatırlatıldığı için mi bilmiyordum ama yüzündeki o ifade çemberi tekrar daralmış, boşluk onun siyah gözlerine kapkara boncuklar gibi dizilmişti.

"Normalde böyle olmazdı, yani o an ne yaşandı bilmiyorum ama..." Yeşim teyze durdu, derin bir nefes aldı. "Onu en son bu haldeyken gördüğümde o adam onu buraya ziyarete gelmişti, üzerinden yıllar geçti."

O adam...

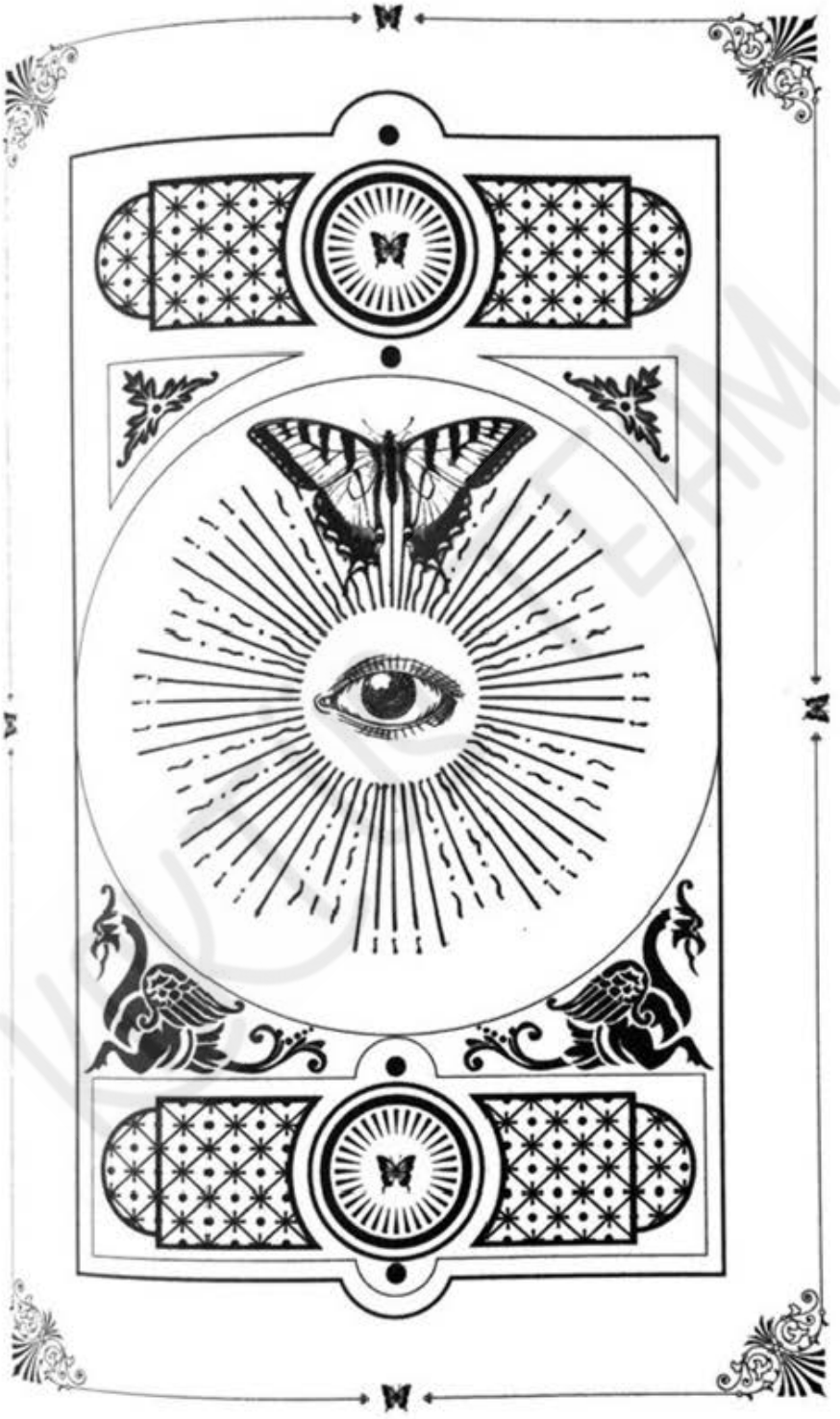
Karan kaşlarını kaldırıp, "Ne zamandan beri burada bu kadın?" diye sordu.

"Sen de on yıl, ben diyeyim on beş yıl. Onun gençliği burada geçti."

Karan yavaşça başını salladı, yorum yapmadı. Billur bir süre dursa da sonunda, "Anne," dedi kuru bir sesle. "O kadın, değil mi?"

Yeşim teyze yavaşça başını salladı. İğne deliğinden geçmiş siyah bir ip, ikiye ayrılmış bir yaranın ilk yakasına girdi, ilerledi, yaranın diğer yakasına ulaştı ve yarayı birleştirdi.

"Güneş Karayazgı."

ZAMANI YENEMEYECEĞİNİ
ANLADIĞIN ZAMAN,
ONUNLA SAVAŞMAYI BIRAKIP,
ONUNLA YAŞAMAYA ALIŞIYORDUN.

5. SAHNE

Yollara dağılmış ekmek kırıklarını yuvalarına taşıyan karıncalar ve karınca yuvalarına basıp öylece geçip giden insanların olduğu bir dünyaya karınca değil de insan olarak gelmiştik.

Mahşer günü, karıncaların bizden hesap soracağı gün olacaktı.

İnandığım dinin bana devamlı olarak hatırlattığı o kıyamet günü, dirilecek olan tüm canlıların toplanacağı yer... Mahşer. Gürültülü ve kalabalık olacağını biliyordum, hatta babaannem hep, *'Tanrı'yı taklit etmek ister gibi bir oyuncak bebeği tıpkı insana benzeten o insanların yaptığı oyuncak bebekler canlanacak, onları yapan kişilerden hesap soracak,'* derdi.

Oyuncak bebeklerin bile hesap sorabileceği bir ortamda, bir karınca nasıl sormazdı ki zaten?

Acaba dikiş yerleri patlak ayıcığım da benden hesap sorar mıydı? Veya tüm yaşadıklarımı görüp bildiği için orada bana şahitlik eder miydi? Karıncaların yuvalarına basmaktan ve üretilen oyuncakları da çöpe atmaktan bir an evvel vazgeçmemiz gerekiyordu.

Zihnim öyle gürültülüydü ki çevremdeki kalabalığın çıkardığı patırtı bile daha sessiz, sakin geliyordu bana. Yağmur bulutları, elinde kızılcık sopasıyla dolaşan zalim gardiyanlar gibi gökyüzünün koridorlarını dolaşıyorlardı.

Dudaklarımı yavaşça yalayarak ıslattım ve o an cama düşen yansımamın gözleri benim ifadesiz gözlerim ile buluştu. Yağmak üzere olan

yağmuru göğsünde taşıyan bulutlar usul usul hareket ederek tıpkı denizin üstünde kabaran dalgalar gibi ilerlerken burada, Foça'daydım.

Hâlâ İzmir'in kalbine bağlı bir damardaydım.

Buraya aniden bastıran yağmura aldırış etmeden, aracın içinde hüküm sürmüş bir ölüm sessizliğini ruhumuzda taşıyarak gelmiştik. Karan'ın Foça'da bir evi olduğunu şimdi öğreniyordum. Üzerimde yaklaşık on senelik bir kazak vardı, bu koyu gri yün kazak Karan'a aitti ve bunu en son on sene önce giydiğini öğrendiğimde sanki onun geçmişini tenime asmışım gibi hissetmiştim. Sanki ben o dönen film bobinlerinin görüntüyü yansıttığı çarşaftım ve o geçmiş, şimdi benim tenimde oynuyordu.

Biraz sonra o kalabalığın sesinin aslında salonda çalışan televizyondaki kanalda oynayan diziden yükseldiğini fark edince, gözlerimi yansımamdan ayırıp tekrar bulutlara çevirdim. İleride, yazlıkların sıklaştığı sokağın sonundaki sokak lambası turuncu bir ışık yayarak yanmaya başlamıştı fakat diğer lambalar hâlâ yanmıyordu.

"Kazaklarımı elbise olarak kullanmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Sorusu üzerine gözlerimi sokak lambasının yaydığı o kibrit ateşi gibi görünen ışıktan uzaklaştırdım. Salona tekrar girdiğini aldığım o temiz ve ılık sabun kokusundan anlamıştım ama sesini duymak, artık bildiğimi onun da bilmesini belgelemiş bir eylemdi. Artık burada olduğunu bildiğimi biliyordu.

"Kazakların geniş," diye fısıldadım, bir şimşeğin bileğindeki damar sanki tüm kanı kirlenmiş gibi masmavi kesildi, gökyüzünü saran bulutların arasında belirginleşerek kesilmiş bir bilek gibi kanamaya başladı, ardından o bilekten akan kanın sesi duyuldu. Gözlerimi yumdum. "Konforlu."

"Konforlu demek." Bana doğru ilerlediğini fark ettim, çıplak ayaklarının ahşap parkeye düşürdüğü adım seslerini dinlerken gözlerim hâlâ kapalıydı. "Burayı sevdin mi?"

"Madem İzmir'de evin vardı, neden otelde kaldık?" diye sordum sorusunu duymazdan gelerek.

Ellerini belimin kenarlarına koyunca ürperdim, bana dokunduğu anda kazağın büyük bir kısmı yukarı sıyrılmıştı ama hâlâ kalçalarımı örtüyordu.

"Foça biraz uzak kalıyordu ve evin son durumunu bilmediğim için göze almadım," dedi.

"Şimdi ne değişti de geldik o zaman?"

Parmaklarını belimin köşelerine bastırarak, "İzmir'den uzaklaşmak istedim," diye mırıldandı, erkeksi sesi bir jilet gibi tenimin kıvrımlarında kayıyordu.

"Hâlâ İzmir'in kalbine bağlı bir damardayız," dedim kısık bir sesle. "Ne değişti ki?"

"Ama kalbinde değiliz."

"İzmir'i sevmiyor musun?" diye sordum, sesim sakindi. Gözlerimi tekrar araladım, artık camın üstünde ikimizin resmi vardı.

"Sadece uzaklaşmak istedim," dedi. "Şehirlerle bir problemim yok."

"Bunun sebebi hastanede yaşananlar mı?" diye sorup ona doğru döndüğümde kollarını belime daha sıkı sararak beni kendine doğru çekti. Azalan mesafemizin yarattığı yakınlık kalbimin tekrar hızlı çarpmasına önayak olurken, kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "O kadınla konuştun mu?"

Bana anlamsız gözlerle baktı. "Ne?"

"O kadın o hâle gelmeden önce onunla konuşuyor muydunuz orada?"

"Hayır," dedi aniden.

"Konuştuğunuzu düşünmüştüm," dedim, sonra kaşlarımı çattım. "Konuştuğunuzu görmüştüm."

Çenesindeki gamzenin daha da derinleşmesine neden olan bir mimik sergiledi, ardından derin bir nefes alıp, "Yanlış görmüşsün Çakıltaşı," dedi, sesi durgundu. "Konuşmadım."

"Seni birine benzettiğini düşünmemiş miydin?"

"Bunu bana söyleyen o değildi," diye diretti. "Onunla konuşmadım. Tavırlarından dolayı bunun böyle olabileceğini düşündüm, hepsi bu."

Uzun zamandır kalp rahatsızlığı ile savaşan yaşlı bir adamın yatağının üzerine serpiştirilmiş kalp ilaçlarının dağınık görüntüsünü onun gözlerinde görür gibi oldum. Her ilacın reçetesi bir diğer yanlış ilacın kutusuna koyulmuştu ve komodinin üzerinde duran su bardağının içinde toz parçaları yüzüyordu; su bardağının yanında bir çerçeve, çerçevenin içinde yakın zamanda ölmüş hayat arkadaşının ve onu arayıp sormayan çocuklarının mutlu göründükleri bir fotoğraf karesi vardı.

Yaşlı adam tekli koltuğunda ölüm uykusuna yatmış, eli, koltuğun kolundan aşağı sarkarak zemine doğru açık bir şekilde düşmüştü. Adam ölmüştü.

"Konuşmadım diyorsan konuşmamışsındır," diye fısıldadım ama o an, ikisini konuşurken gördüğüme o kadar çok emindim ki.

"İnanmıyor musun?" diye sordu, yüzünde allak bullak bir ifade belirir gibi oldu. Ellerini yavaşça bedenimden uzaklaştırıp tek kaşını kaldırdı. "Hem konuşsam ne fark edecek?"

"Konuşup konuşmaman fark yaratmasaydı konuşmuş olmana rağmen konuşmadım demezdin."

"Hani söylediğim her şeye inanırdın sen?"

"Bana söylediğin her şeye inanırım Karan. Bir yalana bile... Ama sen kendine söylüyorsun. Kendini kandırıyorsun."

Alaycı bir şekilde gülünce donup kaldım. "O zaman söylediğin her şeye inanıyorum demeyeceksin," dedi, sesinde buz gibi bir ifadesizlik vardı.

"Ben inanıyorum Karan," diye bastırdım aniden. "Peki sen inanıyor musun?"

Birkaç saniye ezber bozan gözlerini gözlerimden ayırmadan bana baktı sadece. Duyguları iltihap kapmış bir yara gibiydi ve söylediği her şeyin temelinde o iltihabı kurutma arzusu uyuyordu. Başını iki yana sallayarak karanlık, gri renkte duran salonun ortasına doğru ilerledi. Yavaşça gözlerimi kapattım, gözlerimi tekrar açtığımda televizyonun ışığı onun bedenine çarparak onu daha net görmeme yardımcı olmaya başlamıştı.

Üstünde tişörtü yoktu, altında on sene önce ona tam olduğunu düşündüğüm ama şu an dar duran bir eşofman altı vardı, iplerinden biri içeri kaçmıştı ama diğer ip hâlâ dışarıda duruyordu. Nemli saçlarını karıştırırken gözlerini televizyon ekranına çevirdi. Televizyon büyük fakat tüplü bir televizyondu, bu televizyonun da on senelik olduğunu anlayabiliyordum çünkü insanların yüzleri hafif yeşil renkte görünüyordu.

"Buradan gitmek istiyorum," dedi gözlerini yeşile dönmüş suretlerde gezdirirken. Bana bakmıyordu. Lanet olsun.

"Fethiye'ye mi dönmek istiyorsun?"

"Hiç fark etmez," dedi. "Neresi olursa. Sadece buradan gitmek istiyorum."

"Neden? Hani senin şehirlerle bir problemin yoktu?"

Dişlerini sıktığını gördüm, elmacık kemikleri yüzünün büyük bir kısmını kapladı ve çenesindeki gamze bir mezarı oluşturan çukur gibi derinleşerek ifadesini sertleştirdi.

"Artık var," dediğinde sesinde aşılması güç bir bariyer vardı ve o bariyeri bu kez bana karşı kurmuş olduğunu bilmek canımı acıtıyordu.

"Neden bunu kendine yapma gereği duyuyorsun Karan?"

"Ne yapıyormuşum ben?"

"Bu tavrının sebebini merak ediyorum."

Gözlerini televizyondan ayırıp bana doğru çevirdi. "Sensin," dedi. "Şunu kes."

"Neyi?"

"Bana böyle bakmayı." Artık gözlerimin içine bir yabancının gözleriyle bakıyormuş gibi hissediyordum. Omuzlarımda baş gösteren sızıya aldırış etmeden ona dikkatle bakmaya devam ettim. "Şunu kes!" diye diretti bir kez daha. "Şöyle bakma bana."

"Başka biri gibi davranıyorsun," diye mırıldandım, sesim sakindi, ben de sakindim. Onun aksine...

"Başka biri gibi davranmıyorum," dedi. "Sadece şunu kesmeni istiyorum."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yaptın demiyorum, sadece şunu kes."

"Yapmadığım bir şeyi kesemem."

Dişlerini sıkarak, "Sikeceğim şimdi!" diye bağırdı. "Delinin teki önümde kriz geçirdi diye günümü ve gecemi kendime zehir edecek değilim!"

"Delinin teki mi?" Yüzümü buruşturdum. "O kadın hakkında böyle düşünmediğini biliyorum."

"Evet," diye bastırdı Karan. "Delinin teki. Böyle düşünüyorum. Deliler umurumda değil. O kadını umursamıyorum, o kadınla konuşmadım. Beni kime benzettiyse benzetti, bu da umurumda değil. Bir deliyi mi kıskanıyorsun yoksa?"

"O kadın annem yaşındaydı," dedim, kurduğum cümledeki bana ait olan, kanla bağlı olduğum özne bir an bıçak yarası gibi sızlamaya başladı.

"Ama delinin tekiydi," diye tısladı Karan.

Başımı iki yana sallarken gülümsedim. "O kadın hakkında böyle düşünmediğini biliyorum," diye mırıldandım. "Sen kimse hakkında

böyle düşünmezsin. Sinirlisin. Neden? Farkında olmadan birinin canını yaktığın için mi öfkelisin? Neden bu kadar vicdanlısın?"

İşaret parmağını bana doğru bir namlu gibi doğrulttuğunda gözlerinde ateşler yanmaya başlamıştı. Bir an için karşımda duran adamın gözlerinden ateşler saçarak bu evi alev altında bırakabileceğini düşündüm.

"Yaralısın diye seni kıramayacağımı, dökemeyeceğimi, parçalayamayacağımı falan mı zannediyorsun?" diye sordu işaret parmağını hafifçe sallayarak. Kelimelerinden kurşunlar dökülüyordu. "Yaralarım, kırarım, dökerim, paramparça ederim. Ben buyum. Sana olan zayıflığıma güvenme."

"Ben buna güvenmiyorum," dedim, sesim hâlâ kısıktı ama nabzım yükselmeye başlamıştı. "Evet," diye kabullendim. "Tüm bu söylediklerini yapabilirsin."

Dişlerini sıktı. "Yapma şunu."

"Neyi?"

"Asi," diye fısıldadı, sesi tehlikeli bir ıslık gibiydi. "Kabullenmeyi kes. Hemen."

"Buna engel olamazsın. Kararlarım beni ilgilendirir, seni değil. Ve evet, tekrar ediyorum. Tüm söylediklerini yapabileceğini biliyorum zaten."

Karan aniden dönüp tüplü televizyona öyle sert bir yumruk patlattı ki, bir an televizyon patlayacak sandım ama televizyonun ekranı önce cızırdadı, ardından hafifçe çatladı ve görüntü bir anda karıncalandı. "Neden yapamıyorum o zaman lan?" diye bağırdı, öyle şiddetli bir bağırmaydı ki bu, bir an olduğum yerde sıçrayacağımı düşündüm ama kendimi sıktığım için buna mani olmayı başarabilmiştim.

Sertçe yutkunup gözlerimi sıkılı tuttuğu yumruğuna indirdim. Göğsüm hızla kabarıyor, kalbim bana ait olmayan bir şeymiş gibi göğsümün altında benden kurtulmak istercesine çırpınıyordu.

"Neden yapamıyorum lan sana bunları ben?" diye bağırdı bir kez daha, yumruğunun etrafı kızarmıştı ama kanamıyordu, yumruğunu biraz daha sıkınca eklemlerinin üzerine yerleşen o damarlar dışarı doğru ağaç kökleri misali fırlayarak belirginleşti. "Neden yapamıyorum kızım sana ben? Neden olmuyor ulan?"

"Bağırma," diye fısıldadım, gözlerimi yumruğundan çekmiyordum.

"Bakma oraya," dedi. "Bakma!"

Gözlerimi yumruğundan bir an olsun çekmeden, "Sakin ol," diye fısıldadım yavaşça.

"Bakma lan işte, bakma! Önemseme beni bu kadar! Kabullenme beni, kabullenme ulan!"

Ona doğru bir adım attım, yumruğunu daha sert sıkınca attığım adım havada asılı kaldı ve kafamı kaldırıp onun gözlerinin içine baktım. Yüzünün bir yarısı karıncalanmış ekranın ışığıyla aydınlanırken diğer tarafı ayın karanlık yüzü gibiydi.

"Hangisi gerçek sensin Ali?" diye sordum adımımı yere basıp yavaşça yutkunurken. Boğazımda yükselen yutkunuş sesi bile çok gürültülü gelmişti bir an için bana. İçimden bile daha gürültülü...

Olduğum yerde öylece durdum. Bu kez ona gitmeyecektim. Sadece gözlerinin içine bakıyordum ama kalbimin aklı olsaydı, o akıl da tıpkı benim aklım gibi yumruğunda olurdu. Bakışmamız büyüdü, sanki asırlara bölündü ve takvim yapraklarından kendine kanatlar yapıp şehirleri gezmeye başladı.

Mutfak tezgâhına dökülmüş şeker tozlarını sırtlanan karıncaları parmaklarıyla ezerek öldürdükten sonra şeker kavanozunu kıran adam. Şekeri o gün mü çıkardın hayatından?

"Gerçek beni senden başkasına göstermedim," dedi, sesi çok bağırdığı için pürüzlüydü. Birbirimizin karşısında birbirimiz için dikildiğimiz anlardan bir tanesinin içindeydik. Gözleri bir şeyler anlatıyordu, duymuyordum, duymadıklarımı dinliyordum. Anlatmıyordu, anlıyordum.

Karan bana bir adım geldi, adımı o kadar büyümüştü ki asırlardır bana doğru yürüyordu sanki. Oysa ilk kez geliyordu. Alnımı çenesindeki derin yarığa, o mezarım gibi gördüğüm gamzeye bastırdığımda artık şu an bile bizim için geçmişti.

"Sen de benim senin çenene gömüldüğüm gibi benim çeneme mi gömülmek istiyorsun?" diye sordu, dudaklarının hareketlerini saç diplerimde hissetmiştim ve alnım gitgide çökerek belirginleşen o yarığın tüm kıvrımlarını hissediyordu.

Ellerimi onun çıplak beline yerleştirdim ve avuç içlerimi sıcak tenine, toprağa tohum gömüyormuş gibi gömerek kaşlarımı çattım. Uzun tırnaklarım ben farkında olmadan onun derisinin altına gömüldü, bedeninin kasıldığını hissettim fakat beklediğim gibi tepki vermeden karşıladı bu dokunuşumu; belki de saldırımı. Bütün duyguları aynı anda

hissediyordum. Çaresizliği içiyordum, pişmanlık tenimin altındaki damarların içinde kan gibi yüzüyordu, kollarımın arasındaydı ama onu özlüyordum; özlem bizi izliyordu.

Burnundan verdiği nefesi bebek saçlarımın içinde hissettiğimde gözlerimi yumdum, kaşlarım hâlâ çatıktı. Hislerimiz yarışıyormuş gibi geliyordu bana. Onunla yarışmaktan nefret ediyordum. Ben bir kaplumbağaydım ve o tavşandı, bitiş noktası evimiz olacak bile olsa, biliyordum ki o benden önce benim kabuğumun içine girebilecek kuvvetteydi.

"Hiç adil değilsin," diye fısıldadığımda bunu söyleyeceğimi biliyormuş gibi beni sıkıca sararak, büyük avuçlarını kürek kemiklerime bastırdı. Aylar sonra birbirine ilk kez sarılan aptal iki insan gibiydik; sarılmayı neden bu kadar geç bir tarihe ertelemiştik? "Hiçbir zaman adil olmadın."

"Olmadım," dedi, dudakları bebek saçlarımın başladığı noktaya dokununca gözlerimi biraz daha sıkarak kirpiklerimin birbirine girmesini sağladım. Göğsümde nefes alan hissin kalbim ile yaşadığı anlaşmazlık benim ellerime titreme olarak geri dönüyordu. Tırnaklarımı derisine biraz daha gömdüm. Artık kendimi öldürebilmem için kendimden kaçmama izin vermem gerektiğini biliyordum.

Bir fotoğrafın önüne oturup saatlerce o fotoğraftaki yüzü izlemek, o yüzü, yüzün sahibinden daha iyi ezberlemek gibiydi. Yıllarca hiç görmediğin ama muhtaçlık duyduğun birini aramak, sonunda o insana hiç beklemediğin bir anda rastlamak gibiydi. Bir yabancının terminalden kalkacak olan son otobüse yetişebilmek için yol kenarında çevirdiği taksi gibiydi. Zihninden kusamadığın o şarkının durmadan kalbini hedef alan sözleri gibiydi.

"Biliyor musun, bir zamanlar senden çok, kendi vicdanımı düşünüyordum," dedi, sesi durgun bir deniz gibiydi. "Sen kendini düşünmek zorunda olmana rağmen kendini düşünmüyordun, ben de seni düşünmüyor, vicdanımı düşünüyordum."

"Vicdan?" Alnımı çenesindeki derin, oyuk gibi duran gamzeye sürttüm. "Neden?"

"Kendini hiç düşünmüyordun."

"Seni de düşünmüyordum," diye fısıldadım.

"Hakkımda ne biliyordun da beni düşünecektin?"

Alnımı çenesi boyunca kaydırıp gözlerimi büyük bir ağırlıkla onun kara gözlerine batırdım. Tırnaklarım tenine biraz daha baskı uyguladı, yüz ifadesinde bir değişim aradım ama yoktu.

"Neden vicdan?" diye sordum kısık bir sesle.

"Kabul ediyorum," dedi, derin bir nefes aldı. "Sana yapmamam gereken şeyler yaptım. Seni saçma bir oyuna dahil ettim, seni okul konusunda tehdit bile ettiğimi hatırlıyorum. Hakkında düşünmemem gereken şeyleri bir an olsun aklımdan çıkaramadım." Gözlerini yumup başını hafifçe yukarıya doğru kaldırdı, belirgin âdem elması boğazını bir çarşaf gibi gererek çıkıntı kazanmış olsa gerekti ama ben sadece onun yüzüne bakıyordum. "Belki de farkında olmadan sana birçok şeyi ben yaptım."

"Bunun vicdanı mı?"

Kirpikleri hafif hafif titredi ama o kara bir gece gibi üstüme çöken gözlerini açmadı. "Bazen sana dokunmamam gerektiğini düşünüyorum."

Yutkundum, buna cevap verememiştim.

Gözlerini ağır ağır araladığında, birbirinden ayrılan alt ve üst kirpiklerinin arasında saklanan o gece gözleri şimdi yine benim göğümde karanlığı yaşatıyordu.

"Senden vazgeçemiyorum."

"Benden vazgeçmene gerek yok ki Canım Adam."

Beni kendine bastırınca ona karşı koymadım. Parmak boğumlarına dağılan acıyı çok net hissediyor muydu acaba? Burnum çenesindeki gamzeye gömüldü. Kürek kemiklerimi ezmek istiyormuş gibi avucuyla bastırdı oraya.

"Hiçbir şeyi kabul etmeyen o miden, nasıl oluyor da benim gibi bir adamı kabul edebiliyor?" diye sordu gözlerimin içine bakarken.

"Saçmalıyorsun," diye fısıldadım, tırnaklarımı teninden yavaşça uzaklaştırıp ellerimi sırtı boyunca kaydırarak yukarı çıkardım ve avuç içlerimi onun sıcak ensesine bastırıp pürdikkat o yangın yeri gözlerin içine bakmaya başladım. Televizyondaki o karıncalı görüntünün ışığı beyaz bir şimşeğin arkasında bıraktığı izleri yüzümüze çizip duruyordu. Gözleri, o an ona olan bakışlarımın fotoğrafını çekiyordu sanki. "Sen benim kabul edebildiğim tek adamsın."

"Beni nasıl bu kadar çok kabullenebiliyorsun?" diye sordu, o sert sesi her zamanki gibi güçlüydü fakat bu kez gözlerinde yenilmiş bir adamın gölgesini görüyordum.

"Bunu kendime hiç sormadım."

"Neden?"

"Çünkü cevaptan korkuyorum," diye fısıldadım. "Kendime vereceğim cevaptan çok korkuyorum."

Uzun süre bu konu hakkında soru sormasını istemiyordum, uzun süre bu konu hakkında düşünmek de istemiyordum. Uzun bir uykuya ihtiyacım vardı, zamanın hızla geçip beni iyileştirmesine ihtiyacım vardı. Unutmaya ihtiyacım vardı. Unutabileceğimden yana şüphelerim daima vardı.

Bozulan televizyon tamamen kararıp bir daha çalışmayacağı sinyalini verdiği esnada artık salondaki büyük L koltuğun üzerindeydik. Konuşmuyorduk, büyük elleri benim küçük ellerimin arasındaydı ve ben sessizce o elleri izlerken onun yüzüne bakamıyordum. Bazen öyle anlar yaşanıyordu ki, ben o anların içinde nefes alırken utanç da benim içimde nefes alıyordu. Bazen onun gözlerinin içine bakmak, tüm bu acılara katlanmaktan daha zor geliyordu.

Parmaklarımı onun kızaran parmak boğumlarında gezdirdim, eklem kemiklerinin şiş kısımlarında birkaç küçük çizik oluşmuştu ama çiziğin etrafında kan yoktu. Attığı yumruğun şiddetine rağmen nasıl oluyordu da Karan artık kanamıyordu? Dalgın gözlerimi güçlü parmaklarda gezdirmeye devam ettim. Onun sakin bakan gözlerinin yüzümün kıyılarında olduğunu biliyordum.

Boğazından yükselen sesi duyunca kaşlarım çatıldı, yine de parmaklarından ayırmadım gözlerimi. Aldığı nefes önce benim kokumu ciğerlerine doldurdu, ardından o sıcak nefesi usulca yüzüme doğru üfledi ve zihnimin içinde uyuyan kelimeler gözlerini araladı.

"Yeniden sınava girmek istediğini biliyordum. Bu yüzden de sınava çalışman gerekiyor," diye fısıldadı. "Önünde çok uzun bir zaman yok. En azından yapabildiğin kadarını yapman için kendine şans yaratmalısın."

"Ben... Sınav konusunda..."

"O sınava girmek istiyorsun, bunu ikimiz de biliyoruz. Bölümünden memnun değilsin. Bu sene mezun olacaksın, sonra da yeni, gitmeyi istediğin bir bölüme gidersin."

"Başka bir zaman denersem çok daha iyi yapabilirim."

"Kayıptan başka bir şey olmaz."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Derin bir nefes daha doldurdu içine. "Doğru kararları verebileceğini düşünseydim zaten bunu sana bırakırdım. Şu an doğru kararlar verebilecek hâlde değilsin. İsteklerini bastırıp duruyorsun." Dürüstlüğü bir an için canımı yaksa da ifadesiz gözlerle parmaklarına bakmaya devam ettim.

"Doğru kararlar..." Başımı yavaşça salladım. O sınava girmeyi istiyordum ama gelecekte beni neyin beklediğini hâlâ bilmediğim için geri adım atmak zorunda hissediyordum kendimi. Üstelik bu sene zaten mezun olacaktım, bir bölüme daha gidecek olmak geleceğimle ilgili bir şeyleri baltalar mıydı? "Neyi fark ettim, biliyor musun?" Parmaklarını usul usul okşadım. "İkimizle ilgili."

"Neyi?"

"Bir konuyu sona erdirmeden diğer konuya başlıyoruz," diye fısıldadım. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım, düşündüğüm gibi, bana bakıyordu. "Belki de bu yüzden birbirimizi birbirimizde hiç sonlandıramadık."

"Birbirimizi birbirimizde hiç sonlandıramadık," diye onayladı beni başını hafifçe sallayıp gözlerime bakmayı sürdürürken. "Ya da şu ana dek birbirimizin olmadığı her yerde noktayı koyan ilk kişi hep biz olduk, bu yüzden artık virgül koyuyoruz her konunun arasına. Belki de artık bitirmememiz için bir sebebimiz vardır."

Gözlerinin içine baktım, uzun uzun baktım ama kelimeleri dudaklarımdan doğurmadım. Dudaklarım etkisiz elemandı. Kalbim, kelimelerin rahmi gibiydi.

"Seni sınav için çalıştırmaya başlayacağım," diye mırıldandı, gözleri yüzümün her köşesini bir seyyah gibi geziyordu.

"Sınavdan daha önemli şeyler var şu an gündemimizde," dedim kuru bir sesle. "Hem kendim çalışabilirim. Üstelik acelem yok. Zaten bir diplomam olacak."

"Bir şeye de karşı çıkma be küçücük," diye takıldı bana. "Kendini bastırıp duruyorsun." Haklıydı.

Yağmurun sesi artık salonun duvarlarında büyüyerek üstümüzü bir örtü gibi örtmeye başlamıştı. Karan'ın aniden telefonu çalmaya başladığında yükselen melodinin sesi irkilmeme neden olmuştu. Gözlerimi salonun içinde gezdirip telefonun nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum. Biraz sonra salonun diğer ucundaki taş sehpanın üstünde ışığı yanıp sönen cep telefonunu gördüm.

"Telefona bakmayacak mısın?" diye sordum.

"Canım bakmak istemiyor."

"Ya önemli bir şeyse?" Telefon çalmayı bıraktı, ardından tekrar aynı melodi duvarlarda yankı uyandırmaya başladı. "Bence bakmalısın."

Karan yanaklarının içini havayla doldurup ayaklandı, sehpanın önüne geldiğinde cep telefonunu eline aldı ve ekrana bakmaya başladı.

"Açmayacak mısın?"

"Aç demedin ki," dedi bana düz düz bakarak. "Bak dedin. Bakıyorum."

"Karan..."

Gözlerini devirdi. "Moruk arıyor," dedi, gözlerini tekrar telefon ekranına çevirdi. "Aramız iyi değil, beni neden arıyor yine de?"

"Çünkü sen onun torunusun, seni kendi oğlu olarak görüyor."

Karan burnunun kemerini sıkarak telefonu açıp kulağına götürdü. Birkaç saniye karşı taraftan gelen erkek sesinin karmaşık kelimelerini anlamaya çalıştım ama sadece sesin tonunu ayırt edebiliyordum. Karan'ın duraksadığını görünce oturduğum yerden yavaşça doğrulup kalktım ve kaşlarım eş zamanlı olarak çatıldı. Karan'ın siyah gözlerinden tedirgin bir gölge hızla geçip gitti, ardından, "Hangi hastane?" diye sordu panikle. "Tamam, hemen geliyorum."

Kalbim panikle hopladığında, "Sorun ne?" diye sordum telaşla. Karan büyük bir hızla salondan çıkıp hole doğru yürümeye başlamıştı.

"Dedem fenalaşmış," dedi duyabileceğim gürlükte bir sesle. "Asi, hemen çıkmamız gerek."

Ellerim buz kesti. Yaşar amcanın o aydınlık bakışlarını hatırlayınca panik bir anda tüm bedenimi ele geçirmişti. Biri diğerinden kısık bakan gözlerinde her daim bir keder taşırdı, şimdi ona bir şey olacak düşünmesi iki gözümün de kısılıp yaşlarla dolmasına neden oluyordu.

Karan'ın arkasından hole çıktım. Bana ona ait bir eşofman vermişti ve üstümdeki kazağı çıkarmadan direkt eşofmanı bacaklarıma geçirmiştim. O benim aksime siyah kotunu giymiş, üstüne de ince siyah bir kazak geçirmişti ama kazağı o kadar inceydi ki vücudunun hatları seçiliyordu.

Evden apar topar ayrıldık. Araca geçtiğimizde yağmur hâlâ atıştırıyordu ama kuvvetli değildi, etkisini kaybetmeye başlamıştı. Bastıran karanlığa ayak uyduran sokak lambalarının tümü şimdi yanmaya başlamıştı. Emniyet kemerimi bile bağlayamamıştım, oturduğum koltuğun

döşemeleri dikenlerle doluydu sanki. Karan'a hiçbir şey soramıyordum, o da konuşmuyordu zaten ve altımızda akıp giden yolu o kadar hızlı bir biçimde arkamızda bırakıyorduk ki bir an aracın gerçekten uçtuğunu düşünmüştüm.

Yaklaşık yarım saat, kırk beş dakika süren o yolu, yağan yağmurun yavaşlattığı trafiğe rağmen çok daha hızlı bir şekilde gelmiştik. Önünde durduğumuz özel hastanenin bahçesini izlemeye başladığımda şimdi tamamen sessizdik. Yağmur yağmıyordu ama hastane bahçesi ıslaktı, hastanenin önünde duran süs havuzundaki beyaz heykelin etrafını saran çamur lekelerini görebiliyordum.

"O iyi, değil mi?" diye sordum tedirgin sesime engel olamadan. Put gibi olduğum yerde kalmıştım, gözlerimi heykelden ayırmıyordum.

"O Yaşar Çakıl," dedi Karan, sesi kendinden emin yükselmişti. "Elbette iyi."

Buz gibi olmuş ellerimi eşofmana sürterek ısıtmaya çalıştım, ardından kapıya uzandım ve aracın kapısı geceye açıldı. Yağmurun geride bıraktığı koku öyle büyük bir hızla aracın içine doluşmuştu ki, ben kendimi gecenin kollarına teslim ettiğim anda artık aracın içindeki ben değil, kokuydu. Karan da hemen arkamdan araçtan inip kendi kapısını sertçe çarparak kapattı. Aracın ışıkları yanıp söndü, küçük tık sesiyle birlikte adımlarım bahçeye düşmeye başladı.

Hastaneleri sevmiyordum. Bana hep kayıpları hatırlatıyordu. Bir bebeği görmek değil, bir hastaya veda etmek için geliyordum buraya her seferinde. Acil servisin otomatik kapısı kayarak iki yana açılırken gözlerim bembeyaz görünen duvarlara, tavanda yanan beyaz ışığa kaydı. Birkaç saniyemi körmüşüm gibi yaşadım.

Karan'ın beyaz, oldukça büyük bir taş masanın arkasında oturan iki kadının yanlarına doğru ilerlediğini gördüm. Hemen önümden tekerlekli sandalye ile geçirdikleri yaşlı adamın kahverengi gözleri kısaca gözlerime dokundu, yüzü ağrılarla şekil almıştı ve gözleri gözlerimden koptuğu anda başka biriyle göz göze geldim, genç kadın ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleriyle kısaca gözlerimin içine bakıp yanımdan geçip gitti.

Karan'ın bana baktığını fark ettiğim anda gözlerimi ona çevirdim. Eliyle bana işaret yaptı, hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladığımda artık o da sırtını bana dönmüş ve iki kanatlı kapının kanatları arasından geçip yürümeye başlamıştı. Asansörler teknik bir arızadan

dolayı çalışmıyordu, bu yüzden merdivenleri kullanmıştık. Her katta, o katta bulunan bölümlerin isimleri ve daha anlaşılır olması açısından sembolle görselleştirilmiş halleri vardı.

"Odaya almışlar," dedi uzun ve dar bir koridora çıktığımızda. Koridorun ışığı loştu, odalar birbirine sırt veren dağlar gibi sıralanmışlardı ve her birinin üzerinde onlara verilmiş bir isim gibi görünen numaraları vardı.

"Durumu?"

"Bu gece kalması gerekiyormuş," dedi Karan, gözleri kapı numaralarında dolaşıyordu. "Kendini çok yoruyor."

"Artık dinlenmesi gerek," diye onayladım Karan'ı.

"İşleri ben halledebilirim, bunu biliyor ama beni gözetlemekten de vazgeçmiyor." Karan yanaklarının içini şişirdi. "İnatçı bunak."

"Bunu sana güvenmediğinden yapmıyor."

"Biliyorum." Karan nefesini dışarı bırakırken bir kapının önünde durdu. "Bu yüzden ona kızamıyorum."

Gözlerimi kapıya çevirdim, 317 numaralı kapının önünde olduğumuzu fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Karan kapıya doğru uzandı, kapıya vurmadan kapının tokmağını çevirdi ve kapı küçük bir ses çıkararak açıldı. Aralanan kapı bizi loş bir şekilde aydınlatılmış bir hastane odasına davet etti.

Odanın içini aydınlatan ışık duvara monte edilmiş televizyon ekranından yayılıyordu. Tekli koltukta kolları göğsünün üzerinde bağlı bir şekilde oturan Sergen'in gözleri duvarın görüş alanımızdan çıkardığı hasta yatağındaydı. Bizi fark eder fark etmez doğrulup kalktı ve o an duvarın arkasında saklanan diğer bedenler de görüş alanıma girdi. Ablam, Billur ve Bedirhan da buradalardı.

Karan onların yanından fırtına gibi geçerek Yaşar amcanın yattığı yatağın önüne geldi. Yatağın ucundaki beyaz kollara tutunarak eğilip dedesine baktı. Yaşar amca, bileğine takılmış bir serum ile öylece uzanıyordu, yatak biraz yukarı kaldırılmıştı.

Yaşar amca kahverengi gözlerini kısarak gülümsedi, gülümsediğinde yüzünü saran çizgiler onu olduğundan daha yorgun gösteriyordu. Yine de gülümseyişi sıcacık bir akşamüstü güneşi gibiydi. Parmaklarını yavaşça oynattı, ardından iki elini de karnının üzerine koydu; serum bağlı olan eli diğer elinin üzerinde duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu Karan yatağın kollarını daha sıkı kavrayarak. Siyah gözleri, ayın karanlıkta kalmış yüzü gibiydi ve dedesinin üzerini örtüyordu. "Ne oldu?"

Yaşar amca dudaklarını yavaşça yalayıp, "Hastaneyi bir ziyarete geleyim dedim," diye dalga geçti. "Özlemiştir beni."

"İhtiyar, sence şaka kaldıracak bir ruh hâlinde gibi mi görünüyorum?" Karan kaşlarını çattı. "Bana ne olduğunu anlat."

"Abi..." Sergen'in lafa dalacağını fark eden Karan elini havaya kaldırarak Sergen'i tek bir hareketiyle susturdu.

"Sadece yoruldum," diye fısıldadı Yaşar amca, ardından hüzünlü bir tebessüm dudaklarının çarmıhına gerilerek ifadesini buğulandırdı. "Sabaha kalmaz toparlarım."

"Kendini yoracak şeyler yapmaktan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Karan, şimdi kaşları daha sert çatılmıştı ve parmak boğumlarının beyazladığını görebiliyordum.

Yaşar amca hafifçe öksürerek, "Ne zaman vazgeçtim?" diye sordu, şimdi torununun gözlerine, tam gözlerinin içine bakıyordu.

"Kendine dikkat etmek zorundasın," dedi Karan, sesi artık çok daha sakin yükseliyordu. "Artık eskisi kadar güçlü olduğunu düşünemezsin, gücünü kaybettin. Kabullen, inzivaya çekilmen gerek."

"Beni çocuk gibi azarlaman bitti mi evlat?"

"Seni azarlamıyorum, böyle düşünmen çok saçma." Karan başını iki yana salladı. "Senin kendinle ne zorun var?"

Yaşar amca griden beyaza çalan kaşlarını çatarak, "Peki senin kendinle ne zorun var, çocuk?" diye sordu sert bir sesle.

Kalbimin atarken takip ettiği ritmi değiştiren soruydu bu. Elinde tuttuğu nedenleri çürütmüş bir adamın kendine yaptıklarını sessizce izliyordum. Karan hiçbir şey söylemeden sadece dedesinin gözlerinin içine baktı ama belki de bu sessizlik asıl çığlığın arkasında bıraktığı yankısıydı.

"Biz biraz dışarı çıkalım," dedi Bedirhan ortamdaki gerginliğin tadını damağında hissetmiş gibi. "Hadi."

Onlar Bedirhan'a uyarak odayı terk ettiler ama ben çıkmamıştım. Karan'ın çaprazında durmuş, sırtım duvara oldukça yakın bir noktada birbirine çok benzeyen bu iki adamın birbirlerine doğrulttukları namlu gibi görünen bakışlarını seyrediyordum.

"Büyüdükçe bana benziyorsun," dedi sonunda Yaşar amca, konuşmayı devam ettirecek olan kişinin o olduğunu hissetmiştim zaten ve beklediğim gibi de olmuştu. "Gözlerinin önüne diktiğin parmaklıkların arkasında durmuşsun, kendi kendini cezalandırdığını sanıyorsun. Sen o parmaklıkların arkasındasın ama asıl parmaklıkların önünde durmuş seni izleyen insanları cezalandırıyorsun."

Karan bunu duymazdan gelerek, "Daha iyi misin?" diye sordu, sesi çelik gibiydi.

"Benim nasıl olduğumun bir önemi yok," dedi Yaşar amca, parmaklarını hafifçe kıpırdatarak karnına vurup gözlerini pencereye çevirdi. "Sen nasılsın? Bana bunu söyle."

Karan gözlerini yumup başını geriye doğru attı, elleri hâlâ yatağın kollarındaydı. Başını geriye attığı an belirgin âdem elması boğazında bir diken gibi belirmişti. Uzun kirpiklerinin gözlerinin altını bir örtü misali örtüşünü izledim, o da sanki izlediğimi fark etmiş gibi bir süre öylece hareketsiz bekledi. Gözlerini tekrar açtığında ise Yaşar amca hâlâ pencereye bakıyordu.

"Dede," dedi Karan pürüzlü bir sesle. "Benden ne istiyorsun?"

"Benimle yüzleşmeni istiyorum," diye mırıldandı Yaşar amca. "Sonra da kendinle."

"Bilmene rağmen benden sakladıkların hakkında mı konuşacağız yani?"

Yaşar amca yüzünü buruşturdu, suratını oluşturan çizgilerde inkâr tohumları vardı ama o tohumlar bir türlü çatlamıyor ve inkâr bir çiçek olup kelimelere kokusunu vermiyordu.

"Ben senden bir şey saklamadım," dedi sonunda konuştuğunda, yaşlı sesi kederliydi. "Ben senden değil, küçük bir çocuktan sakladım."

Karan burnundan içeri derin bir nefes çekince burun kanatları daraldı, göğsü o nefesin egemenliğinde şişmiş ve omuzları da usulca yukarı doğru kabarmıştı.

"Bir şeyleri bahane edeceksen benim de milyonlarca tane falan bahanem vardır, emin ol."

"Ben bir şeyleri bahane etmiyorum." Yaşar amca kaşlarını çattı. "Çocuklar bahane değildir."

"Bir çocuğa söyleyemedin, tamam. Peki neden bana söylemedin? Artık o çocuk değildim, yetişkindim."

"Sen benim gözümde daima o çocuk olarak kalacaksın," diye mırıldandı Yaşar amca bir enkazın içindeymiş gibi. Gözlerini torununa çevirip acı acı gülümsedi. "Bunu hiçbir şey değiştiremez. Zaman bile."

"Zaman o kadar çok şeyi değiştirdi ki, dede."

Yaşar amca gözlerini yumdu, serumdan bir damla daha yavaşça aktı ve Yaşar amca o süre zarfında kahverengi gözlerini aralayıp Karan'a baktı. "Bana kırgın mısın?" diye sordu, sesinden anladığım kadarıyla belki de en büyük korkusu Karan'ın kırgınlığını taşımaktı. Bu, onun için taşınması belki de en ağır yük olacaktı.

Karan ellerini yavaşça yatağın kollarından çekip başını iki yana salladı. "Değilim," dedi. "Sana kırgın değilim."

"Buna inanmalı mıyım?"

"Yalan söylememeyi senden öğrendim," dedi Karan.

"Evet, bir şeyleri saklamayı da benden öğrendin."

Karan dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini tavana dikti. "Doğru," dedi sadece.

"Peki bana çok mu kızgınsın?" diye sordu Yaşar amca, sesinden aldığım o duygunun ismi bu kez çaresizlikti.

"Evet," dedi Karan, sonra durdu. "Yani başta çok kızgındım."

Yaşar amcanın dudağının yukarı kıvrıldığını görür gibi oldum. "Yani şimdi değilsin?"

"Baştaki kadar değil."

Yaşar amca hafifçe doğrulup serumun takılı olduğu eline indirdi gözlerini. "Ben sana ne dersem diyeyim kırgınlığın geçmez," diye mırıldandı. "Seni tanıyorum."

"Sana kırgın değilim." Karan yataktan uzaklaştı, yatağın çaprazında duran tekli koltuğun yanındaki sandalyeye oturup gözlerini dedesinin yüzüne sabitledi. "Kendine bunu mu dert edindin?"

Yaşar amca gözlerini elinden çekmeden, "Edinirim tabii," dedi buruk buruk. "Edinmez miyim?"

Sırtımı duvara bastırıp bu iki adamın süregelen kırgın diyaloğunu dinlerken sessizdim. Karan, gece rengi gözlerini uzun uzun dedesinin yüzünde dolaştırdı, ardından o gece rengi gözler Yaşar amcanın ellerine doğru indi, o an ifadesinin usulca yumuşadığını gözlemledim.

"Kafana bunları takmana gerek yok," dedi Karan, bu kez içten bir ses tonu kullanmıştı. "Oğlunun suçunu sana yükleyecek değilim. Senin tek hatan bir şeyleri benden saklamandı."

Yaşar amcanın dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm, serumdan bir damla daha düşüp şeffaf hortumun içinde ilerleyerek onun damarlarına karıştı. "Ben senden değil, o küçük çocuktan sakladım. Büyüdüğünde bana hiçbir şey sormadın."

"Sen bana değil, o küçük çocuğa kıyamadın," diye mırıldandı Karan, gözlerindeki anlayış kirpiklerine kadar bulaşmıştı. Dudaklarında yarım bir tebessüm yavaşça ilerleyerek yanaklarımdaki gamzeleri oluşturan çukurların derinleşmesini sağladı. "Ne yapmış olursan ol, bende yerin o kadar büyük ki ihtiyar..." Karan kaşlarını çatarak acı acı güldü. "Bugün beni çekip vursan, yarın gözümü açtığımda bunun nedenini sana sormam."

Yaşar amcanın biri diğerinden kısık bakan, hüzne bekçilik yapan kahverengi gözleri Karan'ı odağına aldığında, tebessümün titrettiği dudaklarımı birbirine bastırarak ikisine baktım. Karan dudaklarında o hüzünlü tebessümle gözlerini birleştirerek yumruk yapıp dizlerinin üzerine koyduğu ellerine indirmişti. Başını yavaşça iki yana salladı, dudakları hâlâ o tebessümün fırça darbeleriyle gölgeli duruyordu.

"Bu hayatta benim kötülüğümü düşünmeyeceğini bildiğim tek insandın ihtiyar," dedi, gözleri durgunlaşmıştı fakat dudakları hâlâ aynı kavisle yukarı kıvrık duruyordu. "Bu hayatta 'acaba' demediğim tek insandın."

"Artık değil miyim?"

"Hayır, hâlâ öylesin. Sadece artık yalnız değilsin." Kafasını kaldırdığı an onunla göz göze geldik. "Şimdi o da var."

Yaşar amca gülümsedi, yüzünü saran çizgilerin önce kolu saran damarlar gibi belirginleştiği ânı izledim, ardından ölü bir bedenin kuruyup sönen damarları gibi matlaşarak yok oldu o çizgiler. Daima yaşanmışlıklar ve yarım kalmışlıklarla dolu olduğunu düşündüğüm o bakışları tekrar pencereye doğru çevrildi.

"Karan," diye fısıldadı solgun, geçmişten yükselen bir sesle. "Beni 7:45 vapuruna götürsene."

Karan gözlerini dedesine çevirirken, "Karşıyaka vapuru mu?" diye sordu.

"Evet, 7:45 vapuru." Gözleri torununu buldu. "Gitmek istiyorum."

Karan bileğindeki siyah kayışlı saate baktıktan sonra sertçe yutkunup, "Henüz epey vakit var," diye mırıldandı. "Sabah seni 7:45 vapuruna götürürüm ihtiyar."

Aralarında benim anlayamadığım ama ikisini huzura bulayan bir sessizlik doğdu. Bu sessizliğin ellerinde ve ayaklarında çektiği acıların, taşıdığı yüklerin onda bıraktığı izler vardı ama yine de bu sessizlik, kendini iyileştirmeyi başarmıştı. Belki yok olana dek o izleri kendinde taşımaya devam edecekti ama yok olduğu anda bile iyileşmiş olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştirmeyecekti.

Diğer Merve zihnimin derinliklerinde bağdaş kurmuş, önümüze çektiğim duvarın kavlayarak kırılıp yere düşmüş boya parçalarını izliyordu. Omuzlarında insan çürüğü yaralar, ruhunda Tanrı'nın ona armağan ettiği bir melek kanseri vardı. Cinayetleri parmaklarının ucunu saran çizgilerde, dokunduğu yere gebe bıraktığı parmak izlerinde taşıyordu ve intihar bir damar olup boynunda atmaya başlamıştı. Tıpkı dünyaya kırıldığım gibi o da bana kırılmıştı. Artık benimle konuşmak istemiyordu.

Serumun bir yağmur damlası gibi usulca damladığı esnada gözlerim Yaşar amcanın kahverengi gözleriyle aynı sokakta karşılaştı. Beni izliyordu. Yüzünde yıllar geçse de içine bir anlam serpiştiremeyeceğim tonda bir ifade vardı ve gözleri, bilmediğim bir dilin oluşturduğu cümleleri gözlerime okuyordu. Çakıl erkeklerini anlamak, suya yazı yazmaktan daha zordu.

"Merve," dedi Yaşar amca, kuru dudaklarını yalayıp bana ılık bir tebessüm bahşetti. "Daha iyi görünüyorsun."

"Keşke ben de aynısını senin için söyleyebilsem," diye mırıldandım dürüstçe, bana kaşlarını çattı ama bu alay ile bezenmiş bir hareketti. Sonra dayanamayıp güldü zaten.

"O kadar kötü mü görünüyorum yahu?"

"Hayır," dedim, dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. "Hâlâ çok yakışıklısın."

Yaşar amca elini kalbine koydu, gözlerini yumup yüzünü acıyla buruşturunca gözlerim iri iri açıldı. Yaslandığım duvardan doğruluyordum ki o gözler açıldı ve yaramaz bir parıltı gözlerinin deryasını çevirerek parlattı. Dudaklarından kurnaz bir kıkırtı döküldü. "Beni çok etkiledi," dedi alayla karışık bir sesle. "Karan yakışıklılığını istisnasız benden almış olmalı, değil mi?"

"Kesinlikle," dedim başımı sallayıp harflerimi mimiklerimle harmanlayarak.

Yaşar amca elini kaldırıp yatağın yanındaki boşluğa vurdu. Bunu bana bakarak yaptığından beni yanına çağırdığını anlamıştım. Ona doğru yürüdüm, yatağın hemen çaprazında dikilip gözlerimi indirerek ona bakmaya başladım. Yatağın ucuna bir kez daha vurunca dudaklarım yukarı kıvrıldı ve o boşluğa oturup bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Bir geceyi de benimle geçirin bakalım," dedi beyaza çalan kaşlarını kaldırıp gülümseyerek. "Sabah olmayacak yoksa bu gece bana."

Karan, "Sıkıldım demiyorsun da moruk," diye söylendi. "Bizi mi kullanıyorsun?"

"Hiç anlatmadın," diye fısıldadım Karan'ı yok sayarak. Yaşar amcanın gözleri gözlerime kaydı. "Onu."

Dalgın bakışları, asırları çağıran bir bekleyişe döndü. Gözlerini gözlerimden koparıp karnına kadar çektiği beyaz örtüye indirdi, yutkundu. Yutkunurken boğazından kayan kelimelerin çıkardığı kemik kırığı sesleri dinlerken söylediğim şeyin pişmanlığı diken olup dudaklarıma batmıştı.

"Hiç sormadınız ki."

"Sorsak anlatır mıydın?" diye fısıldadım, elimi çarşafın üstünde duran elinin üzerine bastırıp ona baktım. "Dönme dolapta onun vebalin olduğunu söylemiştin."

"Öyle," dedi başını sallayarak. "Vebal."

"İzmir mi dokunuyor sana yoksa o mu bilmiyorum, dede," dedi Karan aramıza girerek. "Hatırlıyor musun? İlk baypas ameliyatı olduğun yıl, sen kalp krizi geçirmeden önce seninle bir film izlemiştik. Kara Gözlüm. Türkan Şoray ve Kadir İnanır'ın filmi. Balıkçı Güzeli." Karan yutkundu, Yaşar amcanın gözleri dalmıştı. "Sevemedim kara gözlüm, seni doyunca..." Karan gözlerini ellerine indirdi ve sözlerine şu şekilde devam etti: "O şarkıyı dinlerken elini sık sık kalbine koyuyordun, bunu fark etmiştim ama basit bir ağrı çektiğini düşünmüştüm. Geçecek sanmıştım. Geçmedi."

Yaşar amca başını yavaşça sallarken gözlerini yumdu ve mırıldandı: *"Bu şarkının benim için tatlı acı hatıraları vardır, aşkın ne olduğunu ben bu şarkıyla öğrendim, saadeti bu şarkıyla tattım. Bir şey daha öğrendim bu şarkıyla. Her şeye sahip olmak isteyen, elindekini de kaybediyor."*

Boğazıma oturan acı kara zorla yutkunmama neden oldu. Belki Yaşar amca da geçecek sanmıştı ama geçmemişti.

Bazen geçmiyordu.

17 Mart 1970

Dişlerinin arasındaki tütünü çiğnerken kısık gözlerini rakı bardağına düşen yansımasına dikmişti. "Avuç içi kadar bir kız çocuğu sevdim," dedi. Tek nefeste kurduğu bu cümle onun nefesine bin bıçak saplamıştı. "Sevdim, çok sevdim. Sonra da onu paramparça ettim."

"Hâlâ geç değil Yaşar," dedi Rıza kaşlarını çatarak. "Kaldır şu götünü de bir şeyler yap. Düğününe yirmi dört saatten az zaman kaldı. Dön bu yanlıştan Yaşar. Sen Rana'yı değil, Türkan'ı seviyorsun. Rana'yı da harcayacaksın kendinle birlikte. Türkan'ı zaten harcadın. Onu böyle deli bir tutkuyla severken başka bir kadını mı koynuna alacaksın?"

Bir gözü diğer gözünden daha kısık bakan koyu renk gözlerini kısarken sertçe yutkundu. "Kalbimi İzmir'de bıraktım ben, Rıza. Altı boş göğsüme başka bir kadın yatsa kaç yazar artık?"

"Ben anlamıyorum, anlamıyorum bir insan kendi kalbini nasıl durdurur?"

Yaşar arkadaşına aldırış etmeden alnını kadehin ucuna bastırıp fısıldadı: "Ben bu kadını sevmeyi nasıl durduracağım?"

"Mahşer senin kalbinde Yaşar," dedi Rıza sessizce.

"Mahşer benim kalbimde."

"Ve sen o kalbi İzmir'de, küçük bir kız çocuğunun avucunun içinde bıraktın."

Yaşar umulmadık bir sancıyla kesik nefesler alarak arkadaşına baktı. Rıza başını iki yana salladı.

"Şimdi o mahşerin ateşi kimi yakacak?"

6. PERDE

En ağır vebal, aşkın vebalidir.

Kadının ay ışığından beyaz teninin üzerinde açılan kesikler o kadar derindi ki, etrafa hızla yayılmaya başlayan kan yerde kıvrıla kıvrıla ilerleyerek kapıyı kadar bulmuştu. Kan teninde ağlıyordu. Sızlayan bileklerinin acısını gidermek için avuçlarını sıktı, bu oldukça güçsüz bir hareketti. Dudakları aralandı, koyu renk gözlerini ağır ağır kırpıştırıp kapıya baktı.

O, kapıda değildi. Gelmemişti.

"Dön gel," diye fısıldadı acı içinde. "Dön gel, dayanamıyorum artık."

Gelmeyeceğini biliyordu. Burada tek başına olduğunu, yalnızca öleceğini biliyordu. Ölümü diliyordu. O yoksa, onun biri diğerinden daha kısık bakan gözleri olmadan artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kapının aralığından sızmaya başlayan kan koridoru ıslatmaya başladı. Koridoru temizleyen temizlik görevlisi kapının aralığından sızan kanı gördüğünde beyninden vurulmuşa dönmüştü. Türkan'ın içeride olduğunu, biraz sonra çıkacağı oyuna hazırlanması gerekiyor olduğunu biliyordu.

Saniyeler, cehennemi dolduran günahlar gibi bulundukları ânın içine akarak vebali zamanın içinde boğmaya başlamıştı.

Temizlik görevlisi kapıya abanıp birkaç kez zorladıktan sonra nihayet kapıyı kırıp içeri girebilmişti. Orta yaşlarının başında olan temizlik görevlisi adam Türkan'ın bileğindeki dikiş tutmaz yarıkları gördüğünde şok tüm kemiklerine yıldırım gibi düştü.

"Türkan!" diye bağırdı dehşet içinde. "Türkan ne yaptın?"

Genç kadının dudakları yukarı kıvrılırken yanağını yerdeki kanına bastırarak gözlerini hafifçe kıstı. Kısılan gözünün kenarından akan gözyaşı şakağından kayarak kanına karıştı.

"Evlendi," diye fısıldadı. "Yaşar onunla evlendi."

1970 yılıydı, aylardan ilkbahardı ama kadın bu baharın gördüğü son bahar olmasını o kadar çok istemişti ki. Beceremedi. Ne içindeki sevgiyi bitirebildi ne de o sevgi uğruna vazgeçtiği hayatını. Adam için ölmek istedi, adamı yaşamak istediği zamanlar yaşayamadığı gibi, adam için ölmeyi de beceremedi.

Birine ne kadar kırgın olduğumu anlatmak zorunda kaldığım zaman, hissettiğim kırgınlığın iki üç katı fazlasını hissederdim. Anlatmak insanları daha da kırıyordu ya da sadece ben fazla kırılgandım.

Bilmiyordum. Belki de bu yüzden yirmi yıllık hayatım boyunca babama bir kez olsun ona kırgın olduğumu söylememiştim, ona daha fazla kırılmaktan korkuyordum.

Ben insanlara hep kırılır, hiç söylemezdim zaten.

Yaşar amcaya da kırıldığım olmuştu. Kendim için değil, Karan için kırılmıştım ama Yaşar amca kırgınlığımı dile getirmesem de anlayabilecek türden, derin, nefesinde hâlâ geçmişini taşıyan bir adamdı. Ona kırıldığımı fark ettiğinde bu kırgınlığı beni daha fazla parçalara ayırmadan en aza indirmeyi başarabilmişti. Belki de ona kırgın, kızgın kalamamamın en büyük nedeni sırtında taşıdığı hançerden kaynaklanıyordu. Acısı hâlâ o kadar net hissediliyordu ki…

Bize Türkan'ı anlatırken birkaç kez uyuyakalmış, doktor onu kontrole geldiğinde de sanki az evvel uyumuyormuş gibi Türkan'ı anlatmaya kaldığı yerden devam etmişti. Karan'ın doktordan öğrendiği kadarıyla Yaşar amcanın kalbi son olanları kaldıramamıştı. Doktor Karan'ı uyarmıştı. Doktora göre Yaşar amcanın kalbi bazı şeyleri kaldıramayacak kadar güçsüz düşmüştü.

Yaşar amcanın kalbi yavaş yavaş ölüyordu.

Pili yavaş yavaş zayıflayan bir saat gibi durmak için an kolluyordu.

Doktor elindeki mavi dosyaya bakarken yüzünde hüzünlü bir ifade belirmişti. "Kalbi çok yorgun," demişti, doğru kelimeleri arıyor gibi sık sık duraksıyor ve kafasını kaldırıp Karan'a bakarak Karan'ın tepkisini yokluyordu. "Bundan sonraki günlerini huzur içinde geçirmesi, hiçbir

şeyi dert edinmemesi onun açısından daha iyi olacaktır. Yeni bir kalp ameliyatını kaldıramaz, masada kalır. O yorgun kalp onu götürebildiği kadar götürsün, geçtiği yollarda gördükleri artık onu zorlayacak şeyler değil de çiçek bahçeleri olsun."

Karan doktoru dinlerken yıkılmıştı ama yine de öyle sağlam durmuştu, ki bir an gerçekten hiç etkilenmediğini bile düşünmüştüm. Yine de onu tanıyordum, o bir ev gibi kendi içine yıkılırdı. Odaya tekrar girdiğimde saat sabaha karşı 03.00'ı gösteriyordu. Karan yanımda değildi. Tan yeri ağarmaya başlamamıştı, yeryüzü hâlâ sükûtunda karanlığı uyutuyordu ve güneşi doğuracak olan gökyüzünün doğumu henüz başlamamıştı. Gökyüzünün sancıları daha tutmamıştı, tan yeri ağarmaya başladığında ağrılar çoğalacak ve ilk ışıklar, doğumun belirtisi olan suyun patlayarak ıslattığı bir ameliyat masası gibi nemle renklenecekti. Ardından doğum başlayacak, güneş bir çiçek gibi açarak yapraklarıyla dört bir yanı aydınlattığında her sabah olduğu gibi ilk nefesini bu sabah da yeniden almaya başlayacaktı.

Her gün doğup, her gün ölmek.

Bedirhan elindeki küçük battaniyeyi tekli koltuğa bırakırken Yaşar amcanın bakışları Bedirhan'a çevrildi. Bedirhan, Yaşar amcanın ona baktığını fark eder fark etmez Yaşar amcanın bakışlarına karşılık verdi. Bedirhan'ı her zaman bakımlı görmeye alışkındım, genelde hep düzgün bir şekilde şekillendirilmiş o kirli sakalının şimdi daha özensiz, dağınık olduğunu fark etmiştim, her nedense bu görüntü de ona epey yakışmıştı. Bedirhan da her şeyi biliyormuş gibi kederli bir gülümseme pay biçti dudaklarına. Uzun uzun birbirlerine baktılar.

"Bedirhan," dedi Yaşar amca. "İşler nasıl gidiyor? Hiç muhabbet edemiyoruz."

"İyi babacığım," dedi Bedirhan, sesi gürdü. Hastane odasındaki alçak dolaplardan birinin üzerine tünemiştim. Buraya oturduğumda buranın bir artısını fark etmiştim; odanın her noktasını ayrıntısıyla görebiliyordum. "Sen nasılsın peki? Çok yormuşsun kendini... Hiç yakışıyor mu senin gibi bir adama bu yorgunluk?"

"Yaşlanıyorum yahu, iki adım atsam üçüncüyü atarken Azrail geliyor artık aklıma." Yaşar amca gülmeye başladı, irkilmeme neden olan kelimeleri sırtımı dikmeme neden olmuştu. Bedirhan duraksadı ama sonra bozuntuya vermeden hafifçe güldü.

"Katana gibi adamsın, Azrail seni görse o korkar, acaba sıra bende mi diye düşünür..." Bedirhan göz kırptı. "Bir vursan dağı devirirsin be!"

Yaşar amca gözlerini kısarak yüksek sesli bir kahkaha attı, ardından o kahkahanın sarsıntısı göğsünü zonklatmış olacak ki avucunu haffçe göğsüne bastırıp yüzünü buruşturdu. Bedirhan panikle ona doğru atıldı, ben de tam dolaptan iniyordum ki elini kaldırarak, "Sorun yok çocuklar," dedi sık nefesler eşliğinde. "Sorun yok, tamam."

Karan odanın kapısını açıp içeri girdiğinde benim kalbim hâlâ ağzımda atıyordu, Karan'ın arkasından Billur ve ablam da içeri girmişlerdi. Sergen'in koridorda dikildiğini gördüm, her nedense o içeri girmeyi tercih etmemişti. Karan elindeki karton bardağı bana uzattı, çayı pek sevmesem de şu an kuruyan dilimin damağımın sıvı bir şeylere ihtiyacı olduğundan hiç beklemeden bir yudum aldım sıcak çaydan.

"Kendine Müslüman," diye söylendi Yaşar amca. "Ha bir de kara kızına Müslüman."

Karan tek kaşını kaldırarak omzunun üstünden dedesine bakıp, "Sen serumla beslenmek zorundasın, ihtiyar," dedi. "Eğer huysuz bir ihtiyar olmazsan sana Karşıyaka'da çay ısmarlarım."

"Aman pek de bonkör," diye takıldı Yaşar amca. Eli artık kalbinin üzerinde değildi. "Ne zaman gideceğiz?"

"7:45 vapuruna mı?"

"Evet."

"Daha dört saatten fazla zaman var."

Yaşar amca derin bir iç çekti. "Kaçırmayız değil mi vapuru?"

"Kaçırmayız," dedi Karan, gözlerini kıstı. "Bu kez kaçırmana izin vermem."

"Günün ağarışını dışarıda izlemek istiyorum Karan," diye mırıldandı Yaşar amca. "Şafağın söküşünü son kez İzmir'de izlemek istiyorum."

Bir an kelimeler lâl olup dilimin ucunu yaktı. Karan'ın bakışlarında bir anlayış gördüm, anlık bir durgunluğun hemen arkasından yüzünü gösteren bir anlayıştı bu. Dedesinin ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu, bu yorgunluğun farkında olmak belki artık Karan'a da ağır geliyordu.

"Bazı kelimelerin anlamları kullanırken düşündüğün anlamlarla aynı olmaz," dedi Karan. "Kelimelerin güzel ama yanlış ihtiyar."

Yaşar amca, "Bir daha İzmir'e gelmeyeceğim," dedi üzgün bir sesle. "Bunu kastetmiştim. Sadece öldüğümde buraya gömülmek istiyorum, o kadar. Bu, burada nefes alırken gördüğüm son şafak olacak."

"Büyük konuşma, ihtiyar."

"Bana ihtiyar deyip durma, bastonumla ağzını burnunu dümdüz ederim senin," diye homurdandı Yaşar amca huysuz huysuz. "Sabahtan beri tutturmuş ihtiyar diye, sen dönüp aynaya baktın mı hiç? Hı? Baktın mı?" Kaşlarını çatarak dudaklarını komik bir şekle sokup yüzünü buruşturdu. "Dayanmış otuzuna, hâlâ bekâr. Hıyar turşusu seni."

Karan duraksadı, dedesine bakakalmıştı. Bedirhan ağzı açık bir şekilde, "Hıyar mı turşusu?" diye sorunca Defne kahkaha atmaya başlamış, Bedirhan yine irkilerek Defne'ye bakarken dengesini kaybedip tökezlemişti. "Gülme şöyle be!" dedi Bedirhan âdeta bağırarak. "Hastane odasında kabile cini çağırıp define anlaşması yapıyoruz sanacaklar!"

"Az önce hıyar turşusu olmam sorun değil ama Defne'nin öyle gülmesi sorun, öyle mi?" diye sordu Karan alık alık Bedirhan'a bakarak. Ardından gözlerini dedesine çevirip tek kaşını kaldırdı. "Sen hayatında benim kadar yakışıklı bir şey daha gördün mü?"

"Gördüm," dedi Yaşar amca. "Her gün aynada karşılaşıyoruz."

"Kendini beğenmiş," diye söylendi Karan.

"Ben de Yaşar Çakıl," dedi Yaşar amca tekrar gülerek.

"Tanıştırayım," diye fısıldadı Billur. "Karan Çakıl'ın dedesi. Şey gibi değil mi ya, Yaşar dedeyi tarayıp copy paste yapmışlar Karan olmuş."

"Aynen," dedi Defne. "Çok benziyorlar."

"Junior moruk ve baş moruk ile taht savaşlarına hoş geldiniz," diyerek gülmeye başladı Billur. "Karan artık kendine bir baston al da ortada bastonlarınızı çarpıştırarak yarışın."

"Karan, gördün mü len sana da moruk diyorlar," dedi Yaşar amca, gülerken gözleri kısılmıştı, sonra durdu ve gözleri odanın içini taradı. "Sergen nerede?"

Bedirhan, "Şarj cihazını da alıp yok olup duruyor, ben gerçekten bu adamın robot olduğu konusunda derin şüpheler içerisindeyim. Kendini şarj edip geri geliyor, fark etmiyor musunuz hiç? Bazen şarjı bitmek üzere olan batarya gibi sönük sönük gezmiyor mu?" Bedirhan odanın ortasına ilerledi, kollarını tıpkı bir robot gibi açıp mekanik bir şekilde hareket ettirdi. "Abi," dedi Karan'a. Sesi tıpkı bir robot gibiydi, ben de gülmeye başlamıştım. "Abim, abim, abi."

"Sen ne yapıyorsun geri zekâlı?" diye sordu Billur, simsiyah göz makyajı gözlerinin kenarında hafif buğulu lekeler oluşturmuştu, sebebi

gülerken dolan gözleriydi. Bedirhan ona doğru döndü, tıpkı bir robot gibi hareket etmeye devam etti.

"Hadi söyle bana, Terminatör filmindeki Arnold Schwarzenegger kadar karizmatik ve seksi olduğumu söyle."

"Hayır, şu an İyi Aile Robot'u Babür'e benziyorsun."

"Kanal 7'yi açıp o diziyi izlediğine inanmak istemiyorum, Cehennem Süpürgesi," dedi Bedirhan dehşet içinde. "Gerçi sen Samanyolu TV'yi açıp Beşinci Boyut ve Sır Kapısı izleyen bir insansın. İnanabilirim aslında."

"Kanal 7'de sadece Babür'ü izlemiyordum ki zaten, Kalp Gözü'nü de izliyordum..."

Düz, ruhsuz bir bakışma.

"Peki bu kadar dini program izledikten sonra neden satanist olmaya karar verdin?"

"Dur, daha seni kesmedim," diye homurdandı Billur. "Hem gerçekten sadece ben mi izledim bunları ya? Hepiniz mi temizsiniz? Hiçbirinize mi dokunmadı Flash TV'deki Gerçek Kesit, hiçbirinizin mi bir kez olsun zapladığı kanalda Salih kurşunu attığı taşla durdurmadı?"

"Ha, Salih'in kurşunu taşı fırlatıp durdurduğu sahneyi biliyorum ben," dedi Defne gözlerini iri iri açarak.

"İzledin, izledin değil mi?"

"Yok, Instagram'daki mizah sayfalarında paylaşıyorlardı."

"Hepiniz mi Gossip Girl izleyerek büyüdünüz be? Sadece Rosalinda'dan mı öğrendiniz romantizmi? Şerefsiz Fernando Jose geldi aklıma... Sinirlendim... Neyse. Hepiniz mi Lost izleyerek öldürdünüz zamanınızı? Hiç mi dokunmadı size kültürümüzün tarhana kokan parmakları? Hiç mi düşmediniz oğlum siz Flash TV halay batağına?" diye isyan etti Billur.

"Ay Rosalinda ne güzel diziydi be," dedi Bedirhan iç çekerek. "Köpek gözlü Fernando Jose, hastaydım ona."

"Köpek gözlü mü?" diye sordu Billur.

"Gözleri köpeğin gözlerine benziyordu. Ne var be? Köpeklerin gözleri çok güzel bir kere!"

"Ya onlarınkine aşk mı diyorsun? Sen hiç Acı Hayat izlemedin mi, Bayır Gülü? Nermin'in Memed deyişi beni çok ayar ederdi biliyor musun? Aşağılık Ender ayırdı onları. Peki ya Aynalı Tahir? Ah ah, şarkısını hâlâ ezbere biliyorum... *Aynalı Tahir'im bükülmez bileğim. Doğruluk*

peşindeyim. Kralı gelse alamazlar seni, kralı gelse sevdiğim... Aynalı Tahir derler bana, mertliğin peşindeyim..."

Bedirhan aniden Billur'u tutup kollarının arasına çekince kaşlarımı havaya kaldırdım. Transa girmiş şok içinde onları izliyordum son birkaç dakikadır. Üstelik sadece ben değil, herkes öyle izliyordu. Bedirhan gözlerini yumup çenesini Billur'un başının üstüne bastırdı ve Billur'un saçlarını hafifçe okşayarak, "Geçti Kınalı Yapıncağım," dedi sesini Türk filmindeki jönler gibi ihtirasla titreterek. "Neler görmüş o zavallı kör olasıca gözlerin, o küçücük beynin nelere maruz kalmış... Geçti yavrucağım, geçti Ömerciğim, geçti Sezercik Aslan Parçam... Geçti..."

"Amaaan bunlar da bir şey miymiş?" dedi Yaşar amca gülerek. O an tüm gözler Billur ve Bedirhan'dan ayrılarak Yaşar amcaya çevrildi. Sergen de odaya girmişti ama konuyu tam olarak anlamadığından saf saf bakıyordu. "Sergen bilir, haydarinna rinna rinna rinanaaay," diye mırıldandı Yaşar amca, sonra yan gözle Karan'a baktı.

Sergen anlamayan gözlerle, "Anlamadım baba?" dedi.

"Zalım yar," dedi Yaşar amca ritmiyle. "Durmuyor deli yüreğim, durmuyor deli yüreğim."

Karan'ın yüzünün aldığı şekli fark edince tek kaşımı kaldırdım. Sergen aniden hiç beklenmedik bir şekilde gülmeye başlayınca, onun gülüyor olmasına mı şok olayım yoksa neden güldüğünü anlamaya mı çalışayım şaşırmıştım.

"Haydarinna rinna rinna rinanay. Haydarinna rinna rinna rinanay. Haydarinna rinna nay. Haydarinna rinna nay..." dedi Yaşar amca tekrar gülerek. "Söylesene Karan."

"Neyi söyleyeyim ya?"

"Aynanın önünde saçını limon suyuyla şekillendirip ceketlerini omuzlarına atarak hangi dizinin jenerik şarkısını söylüyordun sen?" diye sordu Yaşar amca.

"Dede."

"Yeryüzü almıyor bedenimi..."

"Dede..."

"Göklere sığamıyorum."

"Dede."

Sergen şu şekilde devam ettirdi: "Sessizce durup, usulca sokulmak varken tut kendini yüreğim diyorum!"

"Lan!"

Yaşar amca ve Sergen aynı anda başladı: "Haydarinna rinna rinna rinanay. Haydarinna rinna rinna rinanay. Haydarinna rinna nay. Haydarinna rinna nay..."

"Ay sen Deli Yürek mi izliyordun?" diye sordu Billur. "Ay bir de saçını limon suyuyla şekillendirip omzuna ceket atıyormuş, çakma keko Miroğlu."

"Yusuf Miroğlu hakkında düzgün konuş," diye söylendi Karan.

"Yusuf Miroğlu hayranıydım deme..." dedim şok içinde.

Karan yüzünü buruşturdu. "Kızım ergendim ben."

"Zarif kulaklarım duyduklarına inanamıyor, Katana Beyciğim," dedi Bedirhan. "Kalbim derin bir endişe içerisinde. Geçmişiniz beni bir hayli ürkütüyor kuzum."

Karan, "Kes lan sen de," diye homurdandı. "Zerda ve Aliye izleyip Kıraç'ın şarkılarını Bluetooth'la kendi Nokia 6600 tuşlu cep telefonuna atmıyor muydun sen?"

"Yaparken gördün mü be!"

"Sarhoşken hepsini anlattın andaval," diye söylendi Karan.

"Allah'ın cezaları, bir de bana diyorlar..." Billur başını iki yana salladı. "Yalnız değilmişim."

"Şey, ben de bir şey itiraf edeceğim," diye mırıldandı Defne.

"Ha bir sen eksiksin çünkü Cinnia, söyle," dedi Bedirhan.

"Şey, ben de Teletabiler'i izliyordum."

Bedirhan kaşlarını acıyla çatıp gözlerini kapatırken kollarını açmıştı. "Gel buraya, deli kız," dedi. Defne kollarını onun beline dolayıp ona sarılınca Bedirhan da bir abi gibi güven verici bir şekilde ona sarıldı, yüzünde hâlâ o saçma sapan Yeşilçam ifadesi vardı. "Masum kuzum benim..."

"Masum muyum?" diye sordu Defne dudak bükerek.

"Evet," dedi Bedirhan. "Doğru söyle, sen o yeşil olan geri zekâlı Dipsy'ydin değil mi?"

Uzun süre kahkaha sesleri yükselmişti hastane odasından. Sanırım Yaşar amcanın içinde olmaktan mutluluk duyduğu bir ânın çerçevesine yerleşen resimlerdik.

Bu gece sık sık düşündüğüm bir şey vardı. Yaşar amca ve Türkan... Onun Türkan'ı. Yaşar'ın Türkan'ı... Kader ağlarını örüp oyunlarını oynamasaydı şu an hâlâ beraber olabilirler miydi? Kader ağlarını onların boynuna dolmasaydı, Rana, Ferit Çakıl'ı, Işık da Karan'ı doğurabilir

miydi? Belki de benim kaderim için bir başkasının kaderi değiştirilmişti.

Bunu düşünmek bir an için canımı öyle çok yaktı ki, tekrar düşünmemek için kendime sık sık o acıyı hatırlatacaktım.

Eğer Türkan tam karşımda dikilmiş gözlerimin içine bakıyor olsaydı, hareket dahi etmeden, ona hiçbir şey sormadan, ona adımı bile söylemeden sadece gözlerinin içine bakarak ağlardım. Öyle çok ağlardım ki yüzüm ıpıslak olurdu, öyle çok hareketsiz kalırdım ki, sırtım dönükken beni gören biri benim ağladığıma asla inanmaz, sadece öylece Türkan'ın karşısında durduğumu sanırdı. Belki Türkan benim neden ağladığımı anlamazdı, belki Türkan bana bakmazdı, belki Türkan yanımdan geçip giderdi ama hikâyesi tam karşımda, tıpkı Türkan gibi dikilip benden hesap sorardı.

Onun yüzüne sinmiş sakinliği hayal ettim, kaburgamın altında birinin elleri varmış gibi hissetmeme neden olan ifadesi öyle netti ki. Oysa onu daha önce hiç görmemiştim. Türkan, Yaşar amcanın ayrıldığı evde açık bıraktığı pencere gibiydi. O pencerenin bir yüzü Yaşar amcanın duvardaki resmine, bir yüzü İzmir'e bakıyordu.

Karan serumu sabit tutan çubuğu tutuyordu, artık bahçenin önünde, banklardan birinin üzerindeydik. Yaşar amca ortamızda oturuyordu, ben Yaşar amcanın sağ, Karan sol tarafındaydı ve süregelen sessizliği yağmurun kokusu bir nebze olsun hafifletebilmişti. Yaşar amcanın siyah, bana görkemli gelen paltosu yalnızca omuzlarının üzerindeydi. İlerideki heykellere bakarken derin bir iç çekti, bu iç çekişinin salgıladığı ses başımı yavaşça ona doğru çevirmeme neden oldu. Profilini kaplamış bir sakinlik vardı, sanki kafasının içinde hep aynı cümle dolaşıyormuş gibi dalgın bakıyordu.

"Şafağa yetiştin sayılır," diye mırıldandı Karan.

"Zamanın tellalı saatmiş," dedi Yaşar amca içli bir nefesin hemen arkasından kelimeleri sesinin etrafına örerek. "Hiç çekinmezmiş insanın yüzüne geride bıraktıklarını, bir daha yaşayamayacaklarını, bir daha hissedemeyeceklerini vurmaktan."

"Öyle," dedi Karan sadece.

"Kartal'a haber verdim," diye fısıldadı Yaşar amca. Karan'ın duraksadığını hissettim. "Arkadaşın olan Doktor Kartal'a."

"Bunu neden yaptın?"

"Gelsin yanında olsun istedim, en kötü günlerinde yanındaydı, benden çok onunla vakit geçirirdin." Yaşar amca güldü. "Zamanın tellalı bana dedi ki, artık bir şeyleri söylemek için gecikme. O yüzden bil diye, Kartal geldiğinde bana kızman için vaktin olmasın."

"Sana kızmazdım."

"Kızardın." Yaşar amca başını çevirip Karan'a baktı. "Bir gün bana kızdığın için kendine kızmandan korktum, söyledim. Belki bir gün kızmak için bulamazsın beni. Kızdığın günler için de kendine kızarsın. Zamanın tellalı öyle dedi, daha fazla kızdırma çocuğunu, dedi."

"Sevdiğin herkesi kızdırdığını nasıl da biliyorsun, değil mi?" diye sordu Karan. "Seni seven insanların en çok sana kızdığını nasıl da biliyorsun."

"Biliyor musun, bu hayatta bana bir Türkan çok kızdı, bir de sen," dedi Yaşar amca histerik bir sesle. Elini kaldırıp parmaklarını açtı ve kolunu ileri doğru uzatarak eliyle küçük bir erkek çocuğunun boyunu tarif eder gibi gösterdi. "Şu kadarcıktın, kaşlarını çatarak bana kızardın, darılırdın. Ödevlerini yap derdim, kızardın. Onların gelip gelmediğini sorardın, gelmedi derdim, kızardın. O da gözümde şu kadarcıktı, bana hep kızardı. Onu severdim kızardı, giderdim kızardı, dayanamaz gelirdim yine kızardı, gideceğimi sanır kızardı..." Güldü. Elini geri çekip dizine koydu, derin, içli bir nefes aldı. "Bu yüzden bu hayatta en çok sizi sevdiğimi daha iyi anladım. Çünkü ben bu hayatta en çok ikinizi kızdırdım."

"Yalan atma," dedi Karan gülümsediğini belli eden bir sesle. "Sen bu hayatta en çok onu sevdin."

"Hayır, atmıyorum yalan. Beni onun yokluğunda öldürmeyen senin varlığındı."

"O hâlde Karan'ı tanısa, Karan'ı çok severdi," diye mırıldandım elimde olmadan. O an ikisinin de gözleri artık benim üzerimdeydi ama ben onlara bakmaktan vazgeçmiş, bahçede hemen ilerideki limon ağacına dikmiştim gözlerimi. Parmaklarımı bankın hâlâ nemli olan tahtasına bastırıp burnumu çektim. "Eğer Karan'ı da onu sevdiğin kadar çok sevmişsen, o kadın mükemmel bir kadın demektir. Onu içinde serbest bırakamadığına, kalbinde hâlâ tutsak yaşattığına göre o kadın İzmir'in görüp görebileceği en güzel kadın demektir."

"Onu içimde özgür bırakmayı denedim," dedi Yaşar amca. Rüyalarında bile ona sarıldığını o an anlamıştım. "Bırakamadım. Göğsüm bir

kafesti; o, o kafesin kuşuydu. Kafesin üstünü örtmek zorunda kaldım. Önce ışığı çaldım ondan, sonra renkleri, sonra mutluluğunu çaldım. Gün geldi örtü çok ağır geldi kafese, kafesi üstüne yıktım. Nefesini çaldım. Yine de yapamadım, onu tek bir an içimde özgür bırakamadım."

Kanımı ısıran zehirli bir acıydı bu. O an dönmek, Yaşar amca kollarının arasına alıp bu dünyadan sakınmak istercesine ona sıkı sıkı sarılmak istedim. Bu sadece bir his olarak kalbime yayıldı ve benliğimi o duygunun ağırlığının altında ezdi. Karan'ın derin bir iç çektiğini duydum, kelimeler ikimizin de dudaklarıyla buluşmadı bu kez. Tan ağarmaya önce gökyüzüne şeritler şeklinde çektiği mavimtırak damarları yeryüzüne sürgün edercesine belirginleştirerek başladı. İzmir'in ayazı önce tatlı bir dokunuşa, ardından canavarın pençelerindeki uzun tırnaklarından dökülen derin yaralara dönüştü.

Yaşar amca elini paltosunun iç cebine doğru götürdü, paltonun iç cebinden siyah beyaz olduğunu düşündüğüm fakat etrafı yanıklarla dolu, sararmış bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafı tuttuğu eli titriyordu.

Avucunun içinde tuttuğu fotoğrafı gözlerinin odağına yerleştirdi. Başını yavaşça eğdi ve ardından avucunun içinde az bir şekilde görünen fotoğrafı net bir biçimde görebilmek için parmaklarını kilitli farklı kapılar gibi bir bir açmaya başladı. Fotoğraf odağına düştüğü anda Yaşar amcanın gözlerini kapattığını gördüm, göğsü derin bir nefesle şişti ve Yaşar amca uzun süre içinde sakladığı o nefesi dışarı verirken gözlerini tekrardan açmıştı. Fotoğraftaki kadının koyu renk gözleriyle o an karşılaştım.

Fotoğraftaki kadın Türkan'dan başkası değildi.

Henüz on dokuz, bilemedin yirmi yaşlarında genç bir kadındı bu. Koyu renk siyah saçları küt kesilmişti ve permalıydı, aynı şekilde permalı kâkülleri alnını örtüyordu, dik duran bir burnu, dolgun dudakları ve oldukça küçük bir çenesi vardı. Çekik ama iri gözleri bir an durakşamama neden oldu, göz yapısını kendi gözlerimin yapısına çok benzetmiştim ama onun gözünün altında kirpiklerinin örttüğü küçük bir beni vardı. Çok güzeldi. Üstünde kolları vatkalı bir gömlek vardı fakat fotoğraf vesikalık çekime benzediği için yalnızca omzundaki vatkaları görebiliyordum. Öyle içten gülümsüyordu ki...

Bir an o fotoğrafın ortasına, kızın yüzünün olduğu noktaya bir damla düşünce irkildim, yağmur çiselemeye başladığını sanmıştım ama hayır, Yaşar Çakıl ağlıyordu.

Karan'ın avucunu Yaşar amcanın omzunda gördüm, sonra Yaşar amca başını havaya kaldırdı, fotoğrafı kalbine bastırdı ve "Of of of!" diye bağırıp haykırarak ağlamaya başladı. Aslında ağlarken sesi neredeyse hiç çıkmıyor, gözyaşları çizgilerle dolu yanaklarından sicimle inerek yanaklarını ıslatıyordu. Ben de elimi diğer omzuna koydum ve bu koskoca adamı küçücük bir çocuk gibi ağlatan aşkın yangınını göğsümde hissetmeye başladım. "Türkan!" diye inledi başını indirmeden, gözleri kapalıydı ama gözyaşları sicim gibi iniyordu gözlerinden. "Of of of!"

Gözlerimden akmaya başlayan yaşları saklaması için bulutlara yalvarabilirdim. Yaşar amcaya sokulup onun kolunun altına girdim, başı havada, bir eli fotoğrafı kalbine bastırmış şekilde ağlarken hiç geri çekilmeden beni kolunun altına alarak başımı göğsünün diğer tarafına yaslamamı sağladı. "Of of of!" diye inledi tekrardan, göğsü içli içli yükseliyordu da yine de çok ses etmiyordu. Yanağımı onun göğsüne bastırıp anason kokusuna karışmış hoş kokusunu içime doldurdum. "Öldüm ben," diye inledi. "Öldüm ben."

"Dede," diye fısıldadım elimde olmadan, paltosunun kumaşını avucumun içine alıp sıktım. Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımı ıslatıyordu ama sessiz sessiz ağlıyordum. Ağzımda kül tadı vardı.

"Yapmadım elimden geleni ben," dediğinde sesi titriyordu, gözyaşları hâlâ yanaklarından dökülüyor olmalıydı. "Of of of!" diye inledi en baştan. "Ayaklarımın altındaki dünya mı titredi? Kötürüm müydüm de gitmedim? Sığınamam hiçbir şeylerin arkasına, kendimi bile istemiyorum kendimde. Yetmiş yaşındayım ben! İçimden incel de kop artık Türkan!" Hıçkırdı. "Of of of!"

"Dede," dedi Karan sadece.

"Bana uyuyacağım bir diz verdi, ben dizlerine vurup düşürdüm onu."

"Dede."

"Canını alsam gık demezdi, canını yaktım onun."

"Dede, tamam."

"Kalbimin ortasında bir uğultu bıraktı bana. Ondan kaçışımın faturası gibi."

"Dede."

"Yüzüme utancından bakamazdı, kızarırdı yanakları," diye fısıldadı Yaşar amca. "Sonra bir gün bir rakı masasında fark ettim, biliyor musun? Onu o gün görsem ben de utancımdan yüzüne bakamazdım.

O masumluğundan bakamıyordu ya hani bana, ben şerefsizliğimden utanır da bakamazdım."

Yavaşça geri çekilip avucumu yanağına koydum, gözlerini yumup derin bir nefes aldı, yanağındaki gözyaşları avucumun içini ıslatmıştı. Bana doğru çevirdi başını ama ben elimi onun yanağından uzaklaştırmadım. Fotoğrafı kalbinin üstünden çekip bana doğru uzattı. "Bak," dedi. "Gördün mü? Yamuktur biraz kâkülleri. Kendi keserdi. Hep eğri büğrü keserdi, inat eder gidip kuaförde de kestirmezdi. Ne yapayım, çabuk uzuyor diye çemkirir durur, elinde makas hep kâkülünü kendisi keserdi. Kendisi..." Yutkundu. Gözlerini benden ayırıp fotoğrafa indirdi. "Keserdi."

Yanağımda kuruyan yaşlarla fotoğrafa baktım, kâküldeki yamukluk şimdi dikkatimi çekiyordu. Başımı yavaşça sallayarak bakışlarımı Türkan'dan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Onu hiç aradın mı?"

"Aramadım," dedi gözlerini fotoğraftan çekmeden. "Korktum."

"Neden korktun?"

"Başkasıyla evlenmiştir diye." Gözlerini kıstı. "İçinde benim olmadığım bir hayat kurup, bir başkasının çocuklarına ana olmuştur diye."

"Çok bencil adamsın," diye fısıldadı Karan.

"Haberi de mi gelmedi hiç?" diye sordum kısık bir sesle.

"İnsanlar benim olduğum yere Türkan isminde başka bir kadını bile getirmezlerdi korkularından."

"Peki yaşıyor mu?" diye sordu Karan.

"Yaşıyor," dedi Yaşar amca. "Nefesi kesilse bilirdim."

"Ne?"

"İzmir hâlâ onun gibi kokuyor, havada hâlâ nefesi var. Ölse bilirdim," dedi, derin bir nefes aldı. "Ölse ben de çok kalmaz, bu kez arkasından giderdim."

"Sen gerçekten çok bencil bir herifsin," dedi Karan burnundan sert bir nefes vererek. "Çok ihtiyar, çok."

"Bazen..." Yaşar amca kaşlarını kaldırıp bir elini göğsünün altına koyarak gözlerini fotoğraftan çekmeden devam etti: "Kalbimin çok acıştığı geceler olurdu," dedi Kayserili şivesiyle. "O geceler onun bir sıkıntısı olduğunu, ne bileyim uyuyamadığını, ağladığını, bir şeylere içerlenip yine köşesinde sessizce oturup boşluğu izlediğini düşünürdüm. Kalbim ne zaman ağrısını dindirirse, öyle rahat bir uyku çekerdim.

Uyuyakaldığını düşünürdüm çünkü. Gece benim için o zaman biterdi. Güneş gökyüzüne dikilmiş olsa da gece o uyuduğu zaman biterdi."

Yanağını avucuma doğru iterek avucuma bastırınca dudaklarım bir tebessümün köprüsü oldu. "7:45 vapuruna gideceğiz, değil mi?" diye sordu bana tıpkı küçük bir erkek çocuğu gibi.

Başımı ağır ağır sallarken, "Gideceğiz," diye fısıldadım.

"Şu serumu ne zaman çıkaracaklar?" diye sordu bu kez. Avucumu yavaşça yanağından ayırdıktan sonra seruma baktım, neredeyse bitmek üzereydi.

"Bitmiş zaten," dedi Karan toparlamaya çalışarak. "Söyleriz hemşire çıkarır."

"Ha bitti mi?" Yaşar amca avucunun içindeki fotoğrafı paltosunun cebine koydu, ardından hiç beklemediğim bir şey yaptı. Elinin üstüne takılmış serumun bandını çıkardı, hiç uğraşmadan iğneyi de tek seferde çekerek yerinden söktü. Ben şok içinde ona bakarken, "Gerek yok hemşireye," dedi Karan'a doğru dönerek. "Ne zaman gideriz?"

"Dede, daha zaman var."

"Gideceğiz ama değil mi?"

"Ben sana ne zaman yalan söyledim?" diye sordu Karan, sonra gözleri beni bulunca duraksadı. "Yani anladığını bildiğim yalanlar dışında?"

Ellerimi dizlerimin üstüne koydum ve onların konuşmasına kulak kabartıyor görünmektense sessizliği giyinip sanki orada yokmuşum gibi davranmayı tercih ettim. Dört duvarın arasında durmuştum, dört duvar da üstüme yıkılmaya başlıyordu. Bir insanın hayatı bu kadar fazla talihsizliğe nasıl oluyordu da ev sahipliği yapabiliyordu? Her yerden yara alıyor, aldığım her yarayı kendime bir kemik gibi kaynatarak büyüyordum. Kahverengi gözlerim daha kimlerin kanayan yaralarının kabuk bağlayışına şahitlik edecekti ve ben kimlerle defalarca kez kanayıp, defalarca kez kabuk bağlayacaktım?

Keşke Ferit Çakıl'ı Türkan doğursaydı, Karan'ın babaannesi Türkan olsaydı, Yaşar Çakıl'ın omzuna yatsaydı ve kordonda doğacak olan güneşi izleselerdi. Bu isteklerim Rana'ya haksızlık değil miydi peki? Rana'nın ne suçu vardı? Bu oyunda kaybeden iki değil, üç kişi vardı.

Hastaneden ayrıldığımızda hava iyiden iyiye mavi bir renk eşliğinde aydınlanmıştı. Sokak lambaları halen daha yanıyordu, trafik pek yoğun değildi, aracın camından takip ederken gözüme takılan yalnızca birkaç araç, bir de nakliyat kamyonu olmuştu. Gri bir gökyüzünün, mavi sa-

çaklı süsleri yeryüzüne dokunuyordu ama gökyüzüne baktığımda gördüğüm bir düğün değil, cenaze oluyordu. Şafak vakitleri bana günün en hüzünlü saatleri gibi gelirdi.

Yaşar amca arka koltuktaydı, yanında Sergen, diğer tarafında da Defne oturuyordu. Yaşar amcanın işlemeli bastonu iki bacak arasındaydı, elleri bastonun başında birbirlerinin üstüne örtülü şekilde duruyordu. Ön yolcu koltuğuna beni oturtmuştu, oysa ben buraya onun oturmasını istemiştim ama o şiddetle bu isteğimi reddederek arka koltuğa kurulmuştu. Billur ve Bedirhan diğer araçla arkamızdan geliyor, bizi takip ediyorlardı. Aslına bakılacak olursa Sergen'in bizle aynı arabada yolculuk yapmasını isteyen de Yaşar Çakıl'dı.

"Camı açsanıza," dedi Yaşar amca sonunda konuştuğunda. Doktor kırk tembihle bırakmıştı onu, Karan'la da özel olarak odasında görüşmüştü ama Karan bu görüşmenin ayrıntıları hakkında ne konuşmuştu ne de mimikleriyle bu görüşmenin odak noktasını anlamama yardımcı olmuştu.

Bazen en büyük sırrın Karan olduğunu düşünüyordum.

Karan düğmelerden birine basınca benim tarafımdaki cam yavaşça aşağı doğru indi. Siyah saçlarım önce rüzgârın serin elleriyle tokalaştı, ardından bu eller bir zincire dönüşerek saçlarıma dolandı ve saçlarımı uçuşturmaya başladı. Soğuktu ama üşütmemişti, aksine içimi yakan bir soğuktu bu. Gözlerimi yumup rüzgârın yüzümde gezdirdiği parmak uçlarında yaşayan soğuğu hissetmek için çabaladım.

"Sergen," dedi Yaşar amca, rüzgâr onun sesini de parmak uçlarının arasına alıp tıpkı yanan bir mumun ateşi gibi söndürmüştü sanki.

"Efendim baba?"

"Şu askerlik işi," dedi düşünceli bir sesle. "Dönmeyi düşünüyor musun?"

"Şimdilik hayır baba," diye mırıldandı Sergen. Duraksadım, kaşlarım çatılmıştı ama gözlerimi açmamıştım.

"Askerlik mi?" diye sordu Defne sanki içimi okuyormuş gibi.

"Sergen anlatmadı mı sana?" Bu sorunun sahibi Yaşar amcaydı. "Sergen'in asıl mesleği askerlik. İyi bir askerdi."

"Senin sayende öyleydim baba," dedi Sergen donuk bir sesle. "Sen olmasaydın başaramazdım."

"Neden sürdürmüyorsun o halde? Sen asker olmayı canı gönülden dilemiyor muydun evlat?" Gözlerimi araladım.

"Bir gün geri döneceğim," dedi Sergen, ardından burnuna yavaşça dokundu. Bu hareketine anlam veremeden gözlerimi usulca geri yumdum.

"Bir gün geri döneceksin," dedi Yaşar amca anlamadığım bir dilde konuşuyormuş gibi.

Gözlerimi usulca araladım, saçlarımın yüzümün önüne çektiği koyu renk şeritleri gördüm. Rüzgâr kirpiklerime batıyordu. Derin bir nefes aldığımda o nefesin ciğerlerime zar zor inebildiğini, bir an gerçekten kendi nefesimde boğulacağımı hissettim. "Eh şu sözü takalım artık," diye homurdandı bir anda Yaşar amca. "Üniversite bittikten sonra da evlenirsiniz artık. Bu sene bitiyordu sanırım..."

Bir an gerçekten anlayamadım. Gerçekten. Karan'ın aracı aniden hızlandırmasıyla sanki göğüs kafesim kırılmış gibi sarsıldı, gözlerimi iri iri açtım. Rüzgâr doğrudan gözlerimi hedef alarak gözlerimin içini soğuk ayazıyla doldurdu ve gözlerim yanmanın etkisiyle aniden yaşardı. Gözlerimi hızlıca yumdum. Bizden bahsediyordu.

Defne bu konu hakkında hiçbir şey söylemedi, Sergen her zamanki gibi sessizdi ama her nedense Karan'ın yüzünü şekillendiren o ifadeyi öyle çok merak ediyordum ki, ona doğru dönüp yüzüne dikkatle bakmamak için kendimi sıkıyordum şu an.

Yaşar amcanın neyden bahsettiği gayet ortadaydı. Aracın içindeki herkes kimden, neden ve ne anlamda bahsettiğini biliyordu. Jetonu en geç düşen kişi olarak ben bile farkındaydım. Ağzımı açıp tek kelime etmediğim gibi, kafamı çevirip Karan'a bakamıyordum bile. Öyle bir an geliyordu ki insan içinde devamlı konuşan o sesin bile ne diyeceğini bilemeyip sustuğuna şahit oluyordu. İçimdeki ses bile susmuştu.

"Suspus oldunuz gene," diye söylendi Yaşar amca, sesi daha da huysuz gelmişti kulağıma. "Ne utangaç çıktınız siz de yahu."

"Bedirhan burada olsaydı bel altı esprilerini sıralamaya başlamıştı," dedi Sergen sanki köşeye sıkıştığımızı fark etmiş gibi olaya müdahale etme gereği hissederek. "Allah'tan burada değil."

"Bazen onun her yerde kulağı olduğunu düşünüyorum," dedi Defne, ona bakmasam da iri gözlerini hayal edebiliyordum. "Bir an sesi ilahi bir ses gibi yükselecek ve kurduğu her cümle arkasından sanki o cümleyi tekrar ediyormuş gibi yankılanacak. Bana Bedirhan Hazretleri demezsen seni cinlere veririm, dedi bana geçen gün..."

"Büyüdükçe küçülüyorsun," diye mırıldandım elimde olmadan, rüzgâr ağzımın içini doldurmuştu. "Önceleri de saftı ama elindeki maşayı göstermekten çekinmezdi. Sadece etrafındaki insanlara bu yönünü gösteriyor. Dışarıdan bir göz onun yalnızca duvarlarını görebiliyor, yalnızca duvarlarıyla konuşabiliyor. Defne hem saf hem de bencil. Ama asla kötü birisi değil," dedi diğer Merve zihnimin içinde zayıf bir sesle. "Acı çektiği zamanlar tırnaklarını çıkarır, olmadığı biri gibi davranır... Mantıklı biri gibi. Oysa onun mantığının başladığı yerde kalbi çarpıyor."

Diğer Merve'nin söyledikleri kafamın içinde yankılanıp durdu. Defne'nin tırnaklarını çıkarıp güçlü biri gibi davranmaya çalıştığı zamanları hatırlıyordum. Oysa bana gösterdiği o tırnaklar her zaman rengârenk ojelerle boyalı olurdu, ben o rengârenk tırnakları taşıyan ellerini yüzüne örterek ağladığı zamanlara da şahit olmuştum.

Dik davranıp benden uzaklaştığı zamanlarda da o hâlâ çizgi film izleyip, renkli tırnaklarını yüzüne batırarak ağlayan kızdı. Birbirimize en kötü davrandığımız zamanlarda da o kızdı, birbirimize sarılıp geçmesini beklediğimiz zamanlarda da o kızdı. Acaba onun da zihninde beslediği bir diğer Defne var mıydı? O Defne ablamın aksine bana mı benziyordu yoksa?

"Bu arada Kartal Fethiye'ye, yanına gelecek," dedi Yaşar amca. "Daha erken gelecekti fakat bazı olaylardan dolayı gelişini erteletmek zorunda kalmıştım. Hoş, onun da bazı işleri varmış. İki üç haftaya kalmaz gelir."

"Adamı rahat bırak, kardeşini yeni kaybetti sayılır."

"Nur içinde yatsın kızcağız," diye fısıldadı Yaşar amca. "Hem Kartal istemese gelmez, istediği için geliyor."

Karan'ın yüz hatları sertleşti, dudakları düz bir çizgi halini alırken gözlerini kıstı. "Sen iflah olmazsın ihtiyar..."

Karşıyaka sahiline geldiğimizde gün neredeyse ağarmıştı. Karan aracı uygun bir yere park ettikten sonra hep birlikte sahile doğru yürümeye başladık. Bedirhan ve Billur da artık yanımızdalardı. Karşıyaka'nın vapur iskelesi hemen ileride görünüyordu. Yaşar amcanın bize oranla daha ağır ve zor düşen adımlarını seyrederken farkında olmadan ben de ona ayak uydurmuş ve daha küçük adımlar atmaya başlamıştım.

"Ay bu ne soğuk be!" diye parladı Bedirhan aniden. Neredeyse boş olan sahili inleten sesi, deniz ve karayı birbirinden ayıran bir korkuluk misali sahilde duran duvarda oturan yaşlı adamın irkilmesine neden oldu. Sahilde ağır tempoyla koşan genç kadın da dönüp Bedirhan'a bakmıştı. "Sen İzmir'sin kendine gel, neden Kars gibi tavırlar sergiliyorsun şu an? Erzurum musun sen? Bu ne soğuk be!"

"Bağırıp durma!" diye çemkirdi Billur. "Martıları korkutacaksın."

"Ayol martı mı kalmış ortada, hayvancağızlar buz kesmişler, taş olmuşlar, heykel onlar martı değil!"

"Sığır," diye söylendi Billur. Yaşar amcanın bıyık altından ikisine güldüğünü gördüm, göz ucuyla bana bakıp hafifçe göz kırptı. Bir sessizlik oldu. O sessizlikte dalgaların kırık sesi ve Yaşar amcanın bastonunun tıkırtısı duyulmaya başlamıştı.

Güneş, yıllar geçse de affetmeyi bir türlü başaramadığın birinin mezarının başına dikildiğin gibi gökyüzünün başına dikildiğinde artık vapur iskelesinin önündeydik. Uykusuzluktan ve şafak sökmeden hemen önce döktüğüm gözyaşlarından dolayı kan çanağına dönen gözlerim artık ağrıyor, acıyor, yanıyordu. İskele bomboştu, Sergen ve Billur'un ellerinde kent kartlar vardı. Henüz vapur görünürlerde olmadığından iskelenin dışında bekliyorduk.

Karan'ın bana doğru sokulmasıyla gözlerimi denizden usul usul ayırdım. Teninden gelen o koku birkaç saniye içinde kör olan algılarımın açılıp dikkat kesilmesine neden olmuştu. Büyük avucunu omzuma bastırarak, "Kartal'dan haberin var mıydı?" diye sordu.

Kollarımı göğsümün üstünde toparladım, iki kaşımın ortasında hafif bir çizgi belirdi, bu çizgi inkârın taslağıydı. "Hayır," dedim dürüstçe. "Bahsettiğin kişiyi tanımıyorum bile. Sadece bir arkadaşının geleceğini söylemişti bana."

"Bana neden söylemedin?"

Yan gözle sinir bozucu bir bakış attım ona. "İstersen bir de randevu defteri tutayım senin için," diye homurdandım.

Koyu renk gözleriyle yüzümü uzun uzun süzdü, dudaklarında alaycı bir kıvrımın gölgesini gördüm. Bakışlarım dudaklarında çok uzun süre ikamet etmedi, hemen gözlerinin içine taşıdım gözlerimi.

"Sinirlenince daha seksi görünüyorsun," dedi hiç ummadığım anda, beklenmedik bir şekilde. Ağzım açık kaldı. Özellikle ifadesiz

tutmak için çabaladığım suratımın aldığı şekil onu epey eğlendirmişe benziyordu.

"Edepsiz," diye söylendim ama ağzımı bir karış açık bırakmayı başarmıştı yine de. Bana hissettirdiklerini toparlamaya çalıştığımda kalbimin daha hararetli çarpmaya başladığını hissediyordum. Bu his, paniğe kapılmama yol açıyordu.

Karan omzumu sıktı, avucundaki sıcaklığı doğrudan hissetmiştim. İskeleye vapurun yaklaşmaya başladığını gördüğümüzde, Yaşar amca iskelede ağır adımlarla bastonunu yere vurarak yürümeye başlamıştı. Biz de hızlı adımlarla ona yetiştik. Kapılar açıldı ve bir insan yığını üzerimize akın etmeye başladı. Yaşar amca bu insan yığınına aldırış etmeden yürümeye devam edince biz de onu kaybetmemek adına onun yanında ilerlemeye başlamıştık.

İçimde garip bir his vardı, ruhum kaybolmuş gibi hissediyordu ama daha önceleri hiç olmadığı kadar da benimleydi.

Bir rüzgâr esti, bir balıkçı kayığı denizin içine devrilip alabora oldu, zavallı balıkçı yüzerek küçük kayığını izlerken başka bir kayık sahibi onun yardımına koşmuştu, vapur iskelesinin kalın kolonuna asılan saatin yelkovanı bir adım daha atarak diğer sayının üzerine devrildi. Saat 7:45'ti, Yaşar amcanın adımları ise bir bıçak gibi kesilmişti.

Birbirini takip eden, uyumla ilerleyen cümleler susmuştu, zamanın etrafımıza sardığı çemberin daraldığını hissettim. Gözlerim önce Yaşar amcayı buldu, profilini görebiliyordum. Kısık bakan gözünün üstüne dikilmiş gür üst kirpiklerinin titrediğini görür gibi oldum. Bir elini yavaşça kaldırdı, avucunu büyük bir ağırlıkla göğsünün üzerine yerleştirdi. Bir panik göğsümün balkonundan aşağı sarkarak intiharı düşünmeye başladı. Ardından eli paltosunun altına girdi, parmaklarını göğsüne bastırdı. Olduğu yerde dimdik ama bir o kadar da yıkılmış, dağılmış, paramparça olmuş bir harabe gibi duruyordu. Karan'ın hâlâ omzumda olan elinin sertleştiğini, avucunu omzumu ezmek ister gibi sıkıca tenime bastırdığını fark ettim.

Soluduğum ilk koku, naftalin kokusu olmuştu. Bu koku burnumun direğini sızlatmıştı.

Gözlerim Yaşar amcanın gözlerini takip ederek onun baktığı yöne doğru hareket etti. Hemen karşıda, etrafında bir şelale gibi akan kalabalığın ortasında bir kadın dikiliyordu. Düz koyu renk saçlarının arasında koyu renk tellerden çok gri ve beyaz teller vardı ve bu kadının

saçları omuzlarının üstünde, küt kesilmişti. Kadının çizgilerle dolu olmasına rağmen hâlâ bir porselen kadar güzel görünen suratına baktım. Sonra gözünün altında, kirpiklerinin gölgesinde saklanan o beni gördüm. İskelede ilerleyen genç bir adamın külü yere düştü, küçük bir erkek çocuğu elinde oyuncak arabasıyla yavaşça kadının yanından sıyrıldı ve geçip gitti. Kadının saçlarına baktım, artık permalı değildi ama kâkülleri hâlâ yamuktu.

Çünkü kâkküllerini kendisi kesiyordu. Hâlâ...

Ortaya çıkmış bir yalan, yıllar sonra öğrenilmiş bir gerçek gibi çırılçıplak duruyordu. Koyu renk güzel gözleri kısık bakıyordu, ağladı ağlayacak gibi bir hâli vardı. Soluğumda denizleri kurutacak bir yangınla kadına bakakalmıştım. Kadın bana değil, Yaşar'a bakıyordu. Yaşar'ına bakıyordu. Tüm bunların böyle mi olması gerekiyordu? İnsanlar gülüyor, insanlar somurtuyor, insanlar telefonlarıyla ilgileniyor, insanlar birbirine çarpıp özür dileyerek birbirlerinin aksi yönünde yürümeye devam ediyorlardı ama Türkan ve Yaşar için zaman durmuştu.

Onlar gözlerini bile kırpmadan kaybolan yıllarını izliyorlardı.

Bir olayın nedenlerine sırtını yaslayan o sonuç tam buradaydı. Sonuç darmadağındı, sonuç çıkmazdaydı, sonuç ölüm döşeğinde, çaresiz ve yaşlanmıştı.

Bu bakışma hem o kadar kısa hem de o kadar uzun sürmüştü ki. Yaşar amcanın kalbi kendi kanına batıp çıkarak boğulacak gibi oluyor olmalıydı. Yaşar amcanın bir adım atmasıyla gözlerim bu kez ona çevrildi. Gözlerimde bir tereddüt vardı ama bu tereddüt aynı zamanda heyecan ve acının teriyle de ıslanmıştı. Yaşar amca bir adım daha attı, bastonunun tıkırtısını kalbimin içinden yükselen bir serzenişmiş gibi çok net duymuştum.

Türkan hâlâ olduğu yerde dikiliyordu, ona baktım. Bana göre sağ, ona göre sol yanağından bir damla hızla akarak küçük çenesine kadar indi, oradaki çukurda takılıp kaldı. Diğer gözü ne kadar kupkuru olsa da yaş akan gözü, duyguları, zehri kusan bir hasta gibi kusuyordu.

Türkan'ın titreyen dudaklarını gördüm, alt dudağını içeri doğru yuvarlayarak üst dudağını alt dudağının üzerine örtmüştü. Titreyen kirpiklerinin arasından yıllar önce sevdiği, belki sevmeye hâlâ yılmadan devam ettiği o adama bakıyordu. Yaşar amca bir adım daha atınca, Türkan başını sol omzuna doğru düşürdü, gözyaşı bu sefer kayarak

kulağının arkasına doğru akmıştı. Dudaklarını serbest bırakmasıyla eş zamanlı olarak küçük çenesi de titremeye başlamıştı.

Yaşar amcaya baktım, profilinden gördüğüm taraf kupkuru olsa da diğer yanağının gözyaşları tarafından yıkandığına emindim. Türkan olduğu yerde dikiliyordu, hareket dahi etmiyordu, belki de artık ona gelmekten korkuyordu. Ama artık roller değişmişti. Bu kez gelen Yaşar amcaydı. Yaşar amca sanki onun korkusunu fark etmiş gibi ağır ağır da olsa ona doğru yürümeye başladı. Bu kez kaçmadı, bu kez onun gelmesini beklemedi, bu kez o, onun için ona doğru gitti.

Aralarında yalnızca bir adım kalınca Yaşar amca durdu. Dünya da sanki onların karşı karşıya durduğu şu saniyeler içinde dönmeyi bırakıp durmuştu. Türkan sadece birkaç saniye başı omzuna doğru yatmış şekilde Yaşar amcanın yüzünü izledi, tek gözünden yaşlar dökülmeye devam ederken kederli bir tebessüm kapladı yüzünü. Ardından bu kez son adımı o attı ve artık dip dibeydiler.

Yaşar amcanın bastonu elinden bırakmasıyla, işlemeli baston yana doğru devrilip yere çarptı, bir kez sekti ve sonra tekrar yere vurdu gövdesini. Yaşar amca titreyen kollarını genişçe açtı, Türkan o kolların arasına yüzünün aldığı sancılı bir ifade ve "Of of!" diye kopardığı bir iniltiyle öyle hızlı girmişti ki, bedenleri birbirlerini yıkmak istiyormuş gibi çarpışıp sarsılmıştı. Türkan yüzünü Yaşar amcanın boynuna soktu, gözlerini yummuştu ve yüzündeki çizgiler sanki bir an için yok olmuştu. Sanki o yine o Türkan'dı, Yaşar amca da o Yaşar'dı. Sanki görüntü sararmış, ikisi de genç bedenleriyle önümüzde birbirlerine sarılmışlardı.

Eski bir fotoğraf karesinin içinde gibiydiler.

Uzun süre birbirlerinden ayrılamadılar. Çoğu insan onlara bakarken hüzünlü bir tebessüm takınmıştı. Türkan'ın yüzünde özlemi gördüm, acıyı, hasreti, çaresizliği, karmakarışıklığı, her şeyi gördüm. Görebileceğim tüm duygular onun yüzündeydi. Göremeyeceğim duyguları da kalbinde saklıyordu.

"7:45 vapuru," diye fısıldadı Karan saçlarımın içine doğru. Sıcak nefesi, saçlarımın arasına sızarak zihnime karışırken başımı onun çenesine doğru bastırıp onları izlemeye devam ettim.

Bedirhan'ın, "Tüh," dediğini duydum. "Sigara paketim boş."

"Onlar kavuştu mu?" diye sordu Defne, sesi titriyordu.

Sergen sakince, "Daha değil," dedi, sesi duygularını ele vermiyordu.

"Yalnız kalmak isteyecekler," dedi Karan elini elime indirip, elimi büyük avucunun içine alarak. "Vapura da binmemize gerek kalmadı zaten." Beni çekerek yürütmeye başladığında artık Yaşar amca ve Türkan'ı göremiyordum. Onları kaçırdıkları zamanı telafi edemeyeceklerini bilmeme rağmen, o zamanı biraz olsun yerle yeksan edebilmeleri için yalnız bırakmıştık.

Bir şeyler olmuştu, bir şeyler ışık hızıyla olup bitmişti resmen. Birbirlerine gecikmişlerdi ama şimdi onları birleştiren, sonra da bir bıçak gibi birbirlerinden ayıran bu şehirde tekrar birleşmişlerdi. Birbirlerine öyle sıkı sarılmışlardı ki, birbirlerinin sırtlarına gömdükleri parmakları, yine birbirlerinin sırtlarına sapladıkları bıçaklara batıp parçalanmıştı.

Yanağımı Karan'ın esintiye rağmen ılık olan göğsüne bastırıp kollarımı onun ince beline sardım, ellerimi belinin kenarında birleştirerek parmaklarımı birbirine bağladım. Kafamı yavaşça sallayarak içimde yanan duyguları kabul ettim. Bu duygulardan kaçmanın hiçbir yolu yoktu artık, bu duyguların esiri olmuştum. Bir gün Türkan olarak uyanmak istemiyordum yeni güne. Daima Türkan olmanın hayalini kurarak Yaşar'ın yanında uyuyup yanında uyanan Rana da bir başkası olmayacaktı. Yıllarca göğsünde acıyı taşıyan Yaşar, Karan olmayacaktı. Bu adamdan ayrılmayacaktım. Türkan olmayacaktım, bir kadının Rana olup parçalanmasına göz yummayacaktım, onun da Yaşar olmasına izin vermeyecektim.

Birbirimize geç kalmayacaktık.

Yıllar sonra bir vapur iskelesinde, bir otobüs terminalinde ya da tren istasyonunda karşılaşıp karşısında donakaldığım adam olmasını istemiyordum.

Ayaklarının onun için parçalanmasına izin verdi.

Zaman merhem olmamıştı.

Zaman onu unutturamamıştı.

Zaman devam etmesine izin vermemişti.

Zaman yakasını bırakmamış, zaman nefes almasını her gün biraz daha zorlaştıran bir hastalık gibi boğazına ellerini sarmıştı.

Ona sarıldığında, bir gün ölüp çürüse, toprağa karışıp yok olsa bile toprak olarak da olsa onu sevmeye devam edeceğini anlamıştı.

Onu sadece kendisi olarak değil, onu büsbütün olabileceği her şey olarak çok seviyordu.

Bir kedi olsa ayaklarına dolanır, köpek olsa kapısında yatardı; bir çiçek olsa onun için solar, bir sonbahar yaprağı olup yere düşse, onun üzerine basmasını isterdi.

Bu çıldırtan histen tek bir an için bile olsa kurtulamamıştı.

Her gece yastığının altında başına batan bir muska gibiydi. Muskanın orada olduğunu biliyordu ama elini kılıfın altına sokup o muskayı çıkarmıyordu. O muska olmadan uyuyamadığını sanıyordu. Onu uyutmayan muskanın varlığıydı, inanmak istemiyordu. Tozlanmaya başlamış aşkını parçalanmış elleriyle temizlemeye çalıştıkça avucundaki kan lekeleri aşkının üstünü kirletiyor, temizlediğini sandığı aşkı bir yangın gibi göğsünde taşıyordu.

Kelimeler birbirlerine el uzatıp yan yana geldiklerinde oluşturdukları o cümle öyle korkunç geliyordu ki ona, her seferinde kaçtığını sanıyor, ardından o cümleye geri dönüp önünde dikilerek kelimeleri hecelere ayırıp okumaya başlıyordu. Her hece farklı ebatta bir bıçak oluyor, bambaşka yerlerine saplanarak onu mutfakta köşeye bırakılmış eski ahşap bir bıçaklıktan farksız hâle getiriyordu.

Kendini bir bıçağın şarjörü gibi hissediyordu.

Ona sarıldıktan sonra ondan ayrılmanın boşluğu vardı kollarında. Adamın ona bakarken gözünden akan bir damla yaşı izlemişti, o bir damla gözyaşında boğulabileceğini düşünmüştü. Onu en son gördüğünden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Adamın yüzündeki çizgiler, o günleri altında toplayan yılların iskeletleri gibiydi.

Şimdi burada, bu bankın üzerinde, aralarında duran işlemeli bir bastona rağmen dizleri birbirlerinin dizlerine değiyorken sessizce denizi izliyorlardı. Omuzları birbirine yakındı, omuzlarında öyle bir acı vardı ki, kendi omzunu onun omzuna bastırmaktan, ona dayanmaktan, ona yaslanmaktan çekiniyordu.

"Misafir çocuğu gibi çekingensin," diye mırıldandı Yaşar Çakıl, sesi pürüzlüydü, yıllardır bu anı beklemişti fakat şimdi bu ânın içinde olmak, beklerken hissettiklerine benzemiyordu. Bir kuş olup uçacakmış gibi hissediyordu ama aynı zamanda bu kuş bir martıydı ve denizin üzerinde durmak zorunda hissediyordu. "Hep öyleydin. Bir misafir çocuğu gibi. Bir bardak su istemeye bile çekinirdin benden."

Türkan cam ile başı arasında duran kalın, çıkıntılı çizgiyi hatırladı birden. Bir otobüs yolculuğunda cam kenarına oturduğunda tanışmıştı camı ikiye bölen o çizgiyle. Çizginin bir ucunda ıslak bir yol araçların ışıklarıyla parıl parıl parlıyordu, diğer ucunda ise dağları görüyordu etekleri karlı. O yolculuk boyunca başını o çizgiden çekmeden sessiz sessiz ağlamıştı.

"O çekingen çocuk su istemeye çekinirdi ama sen gitme diye sana yalvarmıştı," deyiverdi. O gece o otobüsün içinde sessiz sessiz ağlarken, yanında oturan kadının ona baktığını fark edince başını çevirdiği gibi başını farklı tarafa çevirdi.

Yaşar bir süre hiçbir şey diyemedi. Kadının sözleri kurşun gibi boğazına dizilmişti. Derin bir nefes aldı. Türkan devam etti: "Beni burada bulacağını bildin mi de geldin?" diye sordu.

Yaşar gözlerini ellerine indirip yutkundu. "Artık gelmiyorsundur diye düşünmüştüm."

"Her sabah 7:45'de Karşıyaka'ya geldiğimi unutmazsın sen," dedi Türkan. "Gelmeyeceğimi de düşünmezsin hiç. Sana hiç düşündürmedim bunu."

"Ben..." Yaşar çizgilerle dolu ellerini ovuşturdu. "Tiyatroyu bırakmışsındır diye düşünmüştüm."

"Ben sevdiğim hiçbir şeyi bırakmam Yaşar."

Kalbinde köpük köpüğe yanan bir cehennem varmış gibi hissetti adam. "Doğru," dedi. "Sen, ben gibi değilsin."

Türkan yarasına basılmış gibi hissetse de ses çıkarmadı. Gözlerini yavaşça ileride onları izlediğini fark ettiği gençlere çevirdi. Uzun boylu, siyah saçlı, ilk bakışta Yaşar'a bir hayli benzeyen genç adamı fark edince duraksadı. Genç bir kız adamın kolunun altındaydı, kollarını adamın beline sıkıca sarmış ve yüzünü de adamın göğsüne gömmüştü.

"Kim onlar?" diye sordu Türkan.

"Torunum o delikanlı."

Türkan yarım yamalak gülümsedi. Kaşları hafifçe, imadan uzak bir nahiflikle kalkıp indi. "Sana benziyor."

"Öyle mi?" Başını salladı. "Benzer."

"Yanındaki..." Kadın derin bir nefes aldı. "Türkan'ı mı?"

Yaşar, gözlerini Asi ve Karan'a çevirirken başını salladı: "Türkan'ı."

"Türkan'ı," diye mırıldandı Türkan kendi kendine.

Yaşar boğazındaki yumruyu yutmak istiyormuş gibi sertçe yutkunup, "Ağladın mı çok?" diye sordu. Ağlamamış olmasını umsa da ağladığını adı gibi biliyordu.

"Güldün mü diye sor."

"Gülmemişsindir."

Türkan gözlerini denize dikti. Omuzları aldığı nefesle hafifçe yukarı kalkarken, "Kanserim ben Yaşar," dedi, bir martının çığlığı yükseldi ve o an Yaşar'ın kalbi tekledi.

"Ne?"

"Akciğer," dedi Türkan gözlerini Yaşar'a çevirerek. "Akciğer kanseriyim. Organlarıma sıçradı, şimdi beynimi lekeliyor."

Yaşar, kadının çizgilerle dolu olmasına rağmen asla değişmemiş olan o gözlerine bakarken ne diyeceğini bilemiyordu. Ellerine, yüzüne, tenine, kalbinin üstüne kaynar sular dökmüştüler sanki.

"Kemoterapi görmedin mi?" diye sordu Yaşar. "Doğru söyle bana, görmedin değil mi? Tedavi olmadın."

Türkan buruk buruk gülümsedi. "Saçlarıma kıyamadım."

"Yalan söyleme." Yaşar'ın gözleri yine dolmaya başlamıştı. "Yalancı velet."

"Yaşayacak sebep bulamadım."

"Ben yaptım sana bunu."

"Sen yapmadın," dedi Türkan. "Tanıdığım Yaşar yapmazdı. Beni bırakırken sen başka bir Yaşar'dın."

Yaşar Çakıl sarsılmıştı. Türkan'ın ellerine uzanınca Türkan bir an endişeyle baktı onun gözlerine. Yaşar'ın duraksamasına neden olan bu endişe, Yaşar'ın gözlerinin Türkan'ın ellerine kaymasına neden oldu. Yaşar, o incecik bileklerde dikine şekilde atılmış beyaz dikiş izlerini görünce sanki sırtına kurşun saplanmış gibi bir an sarsılıp gözlerini yumdu.

"Türkan."

Türkan ellerini geri çekmeye çalışsa da adam buna izin vermedi. Onun incecik bileklerini sıkıca tuttu. Gözlerini uzun süre açamadı, o manzarayı görmeye gücü yoktu. Zaten kalbi artık çok güçsüzdü. Kadının bileklerini kaldırdı, titreyen dudaklarını kadının bileklerine bastırıp gözlerini yumdu. Sonra kadının küçük ellerini avuçlarının içine aldı, kadının parmak boğumlarını öptü. Bunları yaparken gözleri kapalıydı ama kadın gözlerinden akan yaşlarla onu izliyordu.

"Önceden İzmir'i sadece İzmir olduğu için severdim," dedi dudaklarını kadının bileklerinden uzaklaştırırken. "Sonra Türkan İzmir oldu." Kadının gözlerinin içine baktı. "Beni ya sana gömeceklerdi ya İzmir'e. Ama sen zaten İzmir'din, İzmir zaten Türkan'dı."

"Ben seni beklemekten tek bir gün bile vazgeçmedim."

"Ben seni sevmekten tek bir an bile vazgeçmedim," dedi adam.

Türkan yavaşça sokuldu, Yaşar'ın omzuna başına yasladı ve derin bir iç çekti. "Bir gün bir adam bana, 'hiç sevdin mi birini' diye sormuştu," diye fısıldadı. Yaşar'ın kokusunun değişmediğini fark etmişti. "Şimdi evli, bir çocuğu var, demiştim adama." Yutkundu. "Sonra o adam bana evlenme teklifi etmişti."

"Evli misin?" diye sordu Yaşar, sesi titriyordu.

"Hayır, ben hiç evlenmedim."

"Sen, ben gibi değilsin," diye tekrarladı Yaşar, gözleri tekrar dolmuştu ama dudaklarında yarım bir tebessüm taşıyordu.

"Bu kez gideceksen beni de götürsene Yaşar," diye fısıldadı Türkan, gözleri usul usul kapandı.

"Seni almadan hiçbir yere gitmem Türkan."

Vapurlardan biri iskeleye yaklaşmaya başladı.

Göğsündeki saat durdu.

"Karan, gidip bakalım mı bir?" diye mırıldandım ikisini izlerken. Yaşar amcanın başı, Türkan'ın başının üstündeydi, buradan tam olarak göremesem de ya bir şeyler konuşuyorlardı ya da uyuyorlardı. El ele olduklarını görebiliyordum. "Orada uyuyakaldılar sanırım."

Karan onlara doğru döndü, Bedirhan da onları izleyerek sigarasını içiyordu; bu sigarayı simit satan bir çocuktan istemişti, çocukla ayaküstü muhabbet etmişlerdi. Billur ve Defne köşede dolu gözlerle Yaşar amca ve Türkan'ı izliyorlardı.

Sergen'in huzursuz bir şekilde, "Üşütecek," dediğini duydum. "Zaten rahatsız, tekrar ağrıları başlamasın sonra abi."

Karan başını salladı. Göğsünden yavaşça uzaklaştım, eli elime kaydı ve birlikte onlara doğru yürümeye başladık. Dudaklarımda titreyen bir tebessüm vardı, buna engel olamıyordum. Belki de Türkan'ı alırdık ve hep birlikte Fethiye'ye dönerdik. Belki... Evlenirlerdi. Geç olmasının bir önemi yoktu, artık birliktelerdi.

Bankın önüne geldiğimizde, Türkan'ın ve Yaşar amcanın dudaklarındaki tebessüm dikkatimi çekmişti. Gülümsüyorlardı, derin bir uyku halindeydiler. Karan'ın, "Dede?" diye seslendiğini duydum. Bakışlarım onu bulunca bir an için duraksadım, kaşları çatılmıştı. Hafifçe eğildi

ve tekrardan, "Dede?" diye seslendi. Yaşar amca hâlâ gülümsüyordu, gözleri kapalıydı.

Karan elimi nazikçe bırakıp Yaşar amcanın önüne geçti, dizlerinin üstüne çöküp başını eğerek dedesine baktı, ardından birbirinden ayrılmayan ellerine düştü gözleri. Kaşlarının daha da çatıldığını gördüm. Karan gözlerini yumup dişlerini sıkınca, elmacıkları yanağının derisini parçalayacakmış gibi belirginleşti ve yanakları içeri doğru çökerek bir çukur oluşturdu.

"Dede," diye fısıldadı.

İkisi de gözlerini açmıyordu.

Karan dedesinin boşta duran elini tutup sıktı. "Dede," dedi tekrardan, bu kez sesi çok içliydi. Yaşar amcanın elini bıraktığı an Yaşar amcanın eli boşluğa cansızca düşünce, olduğum yerde acıyla inleyerek ellerimi yüzüme örttüm.

"Dede!" Karan, Yaşar amcanın dizlerini tutup başını dizlerine doğru eğdi. "İhtiyar!"

Omuzlarıma bir hırka gibi ilişen ağırlık hissiyle dengemi kaybeder gibi olduğumda Karan alnını dedesinin dizine vurdu.

"Baba!"

Elimde olmadan dizlerimin üstüne çöktüğümde artık ben de Karan'ın yanında, Yaşar amcanın dizlerinin dibindeydim. Kemiklerim kırılıyormuş gibi hissediyordum. Biri kaburgalarımı kırıyormuş gibi hissediyordum. Dizlerinden birine alnımı yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda artık herkes bizim yanımızdaydı ve ben öyle çok ağlıyordum ki sanki gözlerimi onun dizlerine bir yara gibi bırakacaktım.

Ölmek için birbirlerini mi beklemişlerdi?

Gerçekten bu kadar çok mu sevmişlerdi?

Aşkın vebali, gerçekten bu kadar ağır mıydı?

Vebal ödenmiş, Yaşar ve Türkan kavuşmuşlardı.

7. SAHNE

Yüklemler.

Yüklemler çok ağırdı.

"Kaleminizi kullanabilir miyim?" diye sordum, kendi sesim bir an için bana öylesine yabancı gelmişti ki duraksayıp etrafıma bakınmak ve kalemi gerçekten benim mi yoksa bir yabancının mı isteyip istemediğini görmek istedim.

Yanımda oturan genç kadın biraz önce defterine kelimeleri işlemek için kullandığı dolma kalemi bana uzatıp, "Tabii ki," dedi. Suratıma bir silah gibi dayanmış dolma kalemi genç kadının elinden alırken genç kadının tırnaklarının bordo rengine boyalı olduğunu fark etmiştim. Küt saçlı, ela gözlü bir kadındı, benden bir kafa boyu kadar kısa olsa gerekti. Omzu açık bir kazak giymişti, siyah botları ve kâküllerini örtmeyecek şekilde taktığı kedi kulakları olan siyah bir beresi vardı başında.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bana yarım yamalak gülümsedi ama her nedense gülümseyişi en az benimki kadar cansız görünmüştü gözüme.

Sırt çantamdaki telli defteri çıkarıp kalın, gri kapağını kaldırdım ve boş duran ilk sayfaya baktım. Yaşar amcanın ölümünden bu yana yalnızca on gün geçmişti. Yaşar amca ve Türkan'ın mezarları İzmir'deydi, Karan bir şekilde yan yana gömülmelerini sağlamıştı. Artık diz dize uyuyabilirlerdi. Bu ayrıntı, göğsümün içinde uyuyan ağrının tekrar gözlerini açıp göğsümde seksek oynamaya başlamasına neden oldu.

Şimdi Fethiye'de bir sokaktaydım, tek başımaydım, okuluma yakın bir yer olduğunu biliyordum ama sanki bu sokağa ilk kez geliyordum.

İlk sayfaya, içinde nefes aldığım günün tarihini attım.

Nefes almanın koca boşluğundan;

Kalemi parmaklarımın arasında çevirdim, ardından kelimeler parmak uçlarıma aktı, parmak uçlarım kelimeleri kaleme bir mermi gibi dizmeye başladı. Kâğıdın üzerini doldurmaya başlayan kelimeler birbiri ardına sıralanarak yepyeni cümleleri doğurdu. Son cümleye nokta değil, üç nokta koydum. Sonra durdum ve biri, diğerlerine göre daha aşağıda duran üç noktayı izledim. Ardından kafamı usulca kaldırıp gökyüzüne baktım, gökyüzü griydi ama bulutlar yoktu, yağmur yağmayacaktı ama güneş de ışığının kollarını açacağa benzemiyordu.

Dolma kalemin başındaki mavi düğmeye basarak kalemi kapattım, kıza doğru döndüm. İkimiz de sokağı kaplayan duvarda oturuyorduk, hemen önümüzde iki tekerleği kaldırımda, diğer tarafındaki iki tekerleği yolda duran bir araç park halindeydi. Yerde izmarit cesetleri vardı, taşların arasına girerek oraya sıkışmıştı çoğu. Bazılarının filtresi, hemen arka sokakta kendini pazarlayan kadınların dudaklarına iki kat sürdükleri kırmızı rujla boyalıydı. Hayatın onları zorladığı işe rağmen çoğu gerçekten iyi kadınlardı.

"Tekrar teşekkürler," diye mırıldandım, sesim mesafeliydi.

Kız kalemi benden aldıktan sonra, "Önemi yok," dedi, tam önüne dönecekti ki boynundaki dövme dikkatimi tam o an çekti ve donup kaldım. Kızın da boynunda, benim dövmemin olduğu yakın bir yerde XXVI, yani Romen rakamıyla 26 yazıyordu. Kız donmuş bir ifadeyle ona baktığımı fark edince tekrar bana baktı, kahverengi gözlerimi onun ela gözlerine çevirdim.

İkimizin arasındaki o bakışma, çıplak bir ırmağa dönüşerek akıp dokunduğu yerlerde buz parçaları bırakmaya başlamıştı. Dolgun dudakları, düzgün ve ucu yuvarlak bir burnu, keskin görünen koyu renk kaşları vardı; hemen dudağının üstünde bir ben olduğunu düşünmüştüm ama hayır, bu yalnızca bir piercing deliğiydi. Gözü ile burnunun gövdesi arasında küçücük, leke gibi duran bir ben vardı, burnunun kemiğinde gibi görünse de aslında gözüne doğru, daha iç taraftaydı.

"Kalemi mi istiyorsun?" diye sordu, ince bir sesi vardı, gözlerindeki ifade bana imkânsız şekilde tanıdık gelmişti.

"Hayır," derken farkında olmadan başımı da iki yana sallayarak bunu reddettim.

Gözleri soluk boşluğuma kaydı, birkaç saniye donuk gözlerle dövmeyi inceledikten hemen sonra, "Güzel dövme," dedi, gözlerini gözlerime taşıdı.

"Seninki de öyle."

"Eminim ikimiz de Eskişehirli değilizdir," dediğinde bir an anlamadım ama sonra Eskişehir'in plakasını hatırlayınca elimde olmadan hafifçe gülümserken buldum kendimi.

"Eskişehirli değilim," diye onayladım onu. "Boynumu bir plaka olarak kullanacağımı sanmıyorum."

Kız, belirgin elmacıklarının daha da dışarı fırlamasına neden olacak bir şekilde güldü; dişleri küçüktü. Gülünce yanaklarında derin kuyular oluşuyordu ve aynı kuyulardan bir tane de küçük, yuvarlak çenesinde vardı.

"Ben de Eskişehirli değilim," dedi, sonra önüne döndü. "Fethiye'de doğup büyüdüm, yakında Isparta'ya yerleşeceğim."

Yutkunurken, "Seni daha önce görmedim," diye mırıldandım.

"Belki hep gözünün önündeyimdir ama senin göremeyeceğin yerlerde seni izlemişimdir," dedi kız, anlayamayacağım bir dilde konuşuyordu sanki. Bana baktı. "Sadece takılıyorum ama eminim aynı kitabın içinde mutlaka karşılaşmışızdır." Derin bir nefes alınca omuzları aldığı nefesin etkisiyle yukarı kabardı. "Tabii kitap okumayı seviyorsan."

"Seviyorum."

"O hâlde mutlaka karşılaşmışızdır." Genç kadın gözlerimin içine baktı. "Burada birini mi bekliyorsun?"

Karan'ı beklediğimi hatırlayınca başımı olumlu şekilde salladım. Yaşar amcayı kaybettikten sonra Fethiye'de de işler birbirine girmişti. Holding çalışanları, Yaşar amcayı seven herkes derin üzüntü içindeydi. Acı, herkesi içine alan bir sis tabakası gibi her yanımızı örtmüştü.

Sergen'i hayatımda ilk kez gözleri öyle kan çanağı, öyle yaşlarla savaşırken görmüştüm. Karan ağlamamıştı, Karan yine konuşmamıştı, Karan her zamanki gibi susan taraf olmuştu ama ben susan tarafın en çok acıyı omuzlayan taraf olduğunu iyi bildiğimden onun sessizliğini normal karşılıyordum. Karan'ın aksine, diğer herkesin gözlerinde silecek takat bulunamayan gözyaşları vardı. Yaşar amcanın yokluğu öyle

çok yer kaplıyordu ki, varlığının ne kadar büyük ve kudretli olduğunun bir kez daha farkına varmıştım.

"Sınava mı hazırlanıyorsun?" diye sordu kız bu kez, pek konuşkan birine benzemiyordu, bu yüzden konuşmayı bu soruyla devam ettireceği aklımın ucundan dahi geçmemişti.

Yüzeyi küflerle kaplı düşüncelerin arasından, "Evet," diye mırıldandım, bazen o düşüncelerin mezarım olduğunu ve benim çoktan öldüğümü düşünürdüm. "Bu sene mezun olacağım, ek olarak yeni bir bölüme başlamak istiyorum."

"Anladım. Sanırım istediğin bölümde değildin." Kız başını salladı, gözlerinin izmarit cesetleriyle dolu kaldırımda dolaştığını gördüm. Eğer cesaret edebilseydim ben de ona bir şeyler sorardım ama her nedense bir yanım onu rahatsız etmek istemiyordu; sanki kafası karman çormandı, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, mutsuzdu.

"Kaç yaşındasın?" diye sorduğunda kaşlarım benim elimde olmadan havaya kalktı. Zorunda hissettiği için mi benimle konuşuyordu? Zorunda olduğu için bir şeyler yapacak bir kadına benzemiyordu.

"Yirmi yaşındayım," diye mırıldandım. Ona baktım. Büyük bir dikkatle. "Sen?"

"On dokuz yaşındayım," dedi, gözleri gözlerimi bulunca aramızda garip bir sessizlik, anlam veremediğim bir beklenti oluştu. "Bazen gelecekten geldiğimi düşünürüm."

Anlayamadığım için, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Ya da sen geçmiştesindir," diye mırıldanıp gözlerini gözlerimden ayırdı. "Beni boş ver. Sanırım beklediğin kişi de geldi."

Birkaç saniye anlamayan gözlerle kızın profiline bakmaya devam ettim, ardından aracın sesini duyunca bakışlarımı omzumun üstünden sokağın diğer tarafına çevirdim. Range Rover oradaydı, yavaşlamış, neredeyse önüme kadar geldiği anda park halindeki diğer aracın arkasında durmuştu. Koyu renk camlara rağmen Karan'ın yüzünü seçebiliyordum.

Karan araçtan indi, kaldırıma çıkıp bana doğru yürümeye başladı. Üstünde koyu, mavimsi gri renkte bir gömlek vardı ve gömleğin ilk iki düğmesi açık duruyordu. Boynundaki cevşenin yalnızca ipini görebiliyordum. Uykusuzluktan dolayı gözlerinin altında koyu halkalar vardı, bu koyu halkalar içeri doğru göçmüş görünüyordu. Kirli sakalı normalde uzatmayacağı kadar uzundu, saçları dağınık görünüyordu;

bir an için onu direksiyonun başında bir başınayken saçlarını karıştırıp bağırırken hayal ettim. Bu hayal canımı öyle hızlı bir şekilde yakmıştı ki, bu hayalin öyle bir anlık kurulmuş bir hayal olamayacak kadar ağır ve büyük bir hayal olduğunun farkına vardım.

Karan'ın gözleri yanımda oturan kıza kaydı, siyah gözlerindeki durgun suyun bir an bulandığını görür gibi oldum. Tıpkı benim gibi o da kızı bir anlığına tanıyormuş gibi bakmıştı. Sonra bakışlarını onu takip eden gözlerimle buluşturdu.

"Asi?" dedi sorar gibi ardından yerde duran sırt çantama doğru eğildi, çantamı yerden alıp tekrar gözlerimin içine baktı. "Gidelim mi?"

"Olur." Elinde duran sırt çantama baktım, ardından kucağımdaki defteri göğsüme bastırıp ayağa kalktım. Gözlerim küt saçlı tuhaf kıza kaydı. "Görüşürüz," dedim bunu neden söylediğimi bilmeden.

Kız kafasını kaldırıp önce Karan'a, ardından da bana baktı, yüzünde daha önce bir yerde rastlamadığım tonda bir tebessüm doğarak tüm ifadesini değiştirdi. "Dikkatli ol," dedi ince sesini içten bir şekilde kullanarak.

Başımı sallayıp, "Sen de," diye mırıldandım. Karan tekrardan kıza bakıyordu, kaşlarını birkaç kez çatıp yumuşattığını gördüm. Ardından sırtımızı kıza dönüp kaldırımda araca doğru ilerlemeye başladık.

"Şafak ben," dediğini duydum kızın, duraksadım, omzumun üstünden kıza bakarken defterime sıkı sıkı sarılmıştım. "Adım Şafak."

"Merve," diye mırıldandım başımı sallayarak. Az önce Karan'ın bana Asi dediğini duymuştu büyük ihtimâlle, bu yüzden ona diğer adımı da söyleme gereği hissetmiştim.

"Memnun oldum, geçmişte yaşayan kız."

"Ben de öyle." Durup birkaç saniye bekledim. "Gelecekte yaşayan kız."

Araca binip emniyet kemerini bağlayana ve araç çalışıp Fethiye'nin işlek sokaklarında ilerlemeye başlayana dek konuşmadık. Gökyüzü kapalı olmasına rağmen havada boğucu bir sıcak vardı. Önümüzde ilerleyen beyaz aracı izlediğim esnada, "O kız kimdi?" diye sordu Karan, sesi yorgundu, pürüzlü ve boğuk yükselmişti.

"Bilmiyorum," dedim. "Önünde tanıştık zaten."

"Sanki daha önce görmüşüm gibi," dedi Karan düşünceli bir sesle, ardından önümüzdeki beyaz aracı sollayarak önüne geçti. "Arkadaşlarından biri olduğunu düşünmüştüm."

"Arkadaşlarım mı?" Ona garip garip baktım. "Büşra ve Billur dışında arkadaşım yok ki benim."

"Etrafında gördüğüm birine benzettim öyleyse," diyerek geçiştirdi Karan beni. Diğer Merve yavaşça zihnimin gerilerine çekildiğinde bir an Karan ile aramızda kalın bir duvar olduğunu fark ettim. Bu duvarın örülme sebebini merak eden tarafımı uyutabilmek yavaşça zihnimin içinde geri adımlar atarak sessizliğe gömüldüm.

Örülen duvarın o da farkında olacak ki, "Bu sabah Kartal ile telefonda görüştüm," diyerek konuya girdi. Ellerime ne zaman düştüğünü fark etmediğim bakışlarımı kaldırıp ona doğru çevirdim. Sakalların kirlettiği yüzü bana her zamankinden daha yorgun görünmüştü. "Bu hafta bizi ziyarete gelecekler."

"Gelecekler?"

"Yanında birisi olacakmış." Araç ışıkların yanmasıyla yavaşladı, durdu. "Dedemi kaybettiğimizi telefonda öğrendi. Onun için beklenmedik bir haberdi. Çaktırmamaya çalışsa da vefalı bir dosttur, dedeme söz verdiği için geleceğini biliyorum." Huzursuz gözlerle yüzünü buruşturdu. "Ben özel meselelerim yüzünden adamın kız kardeşinin cenazesine bile katılamamıştım."

"Kendini mi suçluyorsun yine?" diye bir soru attım ortaya ama sesimi duyduğundan tam olarak emin değildim.

"Vefalı değilim," dedi ama bu söylediğine inanmadığını biliyordu.

"Yorum yapmayacağım çünkü ne düşündüğümü zaten biliyorsun," diye mırıldandım, sesim hâlâ zayıftı. Gözlerimi tekrar ellerime indirdim, parmaklarımı izlemeye başladım.

Yaşar amcayı kaybetmiştik ve bu kaybı takip eden olayların nasıl gelişeceği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Karan'ın ne hissettiğini de anlayamıyordum. Sadece yoğun bir acı çektiğini biliyordum. Onunla ilgili bildiklerim şimdilik yalnızca bununla sınırlıydı. Gösterilmemiş bir acının ne kadar büyük olduğunu tahmin etmek belki ahmaklık olacaktı ama tanıdığınız bir insanın suskunluğunun oluşturduğu harfleri öğrendiğinizde, aslında konuşmasının hiçbir anlamı olmadığını, sustuğunda da yeterince çığlık çığlığa haykırdığını görebiliyordunuz.

"Sınava çok az kaldı," dedi. "Senin için aldığım test kitaplarıyla aran nasıl bakalım?"

Aracın motoru tekrar gürlediğinde ilerideki ışık huzmesini izledim. henüz saat epey erken olmasına rağmen araçların far ışıkları yanıyordu; bunun sebebi gıpgri görünen hava olmalıydı. Araç tekrar yolun üstünde ilerlemeye başlamıştı.

"Henüz kapağını bile açmadım," diye itirafta bulundum.

"Sana o test kitaplarını çalışman için aldım, bir köşeye bırakıp aksesuar olarak kullanman için değil."

Ses tonuna eklediği sertlik bana bir yerlerden tanıdık geliyordu ama sanki daha önce hiç tanışmadığım bir yabancıya ait basit bir huy gibiydi de.

"Kafamı toparlayamıyorum. Hem zaten mezun oluyorum Karan. Şu an gereği yok sanırım," diye mırıldandım. Yaşar amcayı kafamdan uzaklaştıramıyordum. Yaşar amcanın ölümünden önce yaşananlar kuş olup gitmiş sayılmazdı ama şu an henüz hazmedemediğim bir ölümün bana verdiği hislerle savaşıyordum. Ona bunu söyleyemedim.

"Sorun dedem mi?" diye sordu sanki içimi okuyormuş gibi. Sesi, acı hafızamı omuzlarından tutarak sarsacak kadar gaddar gelmişti bana. Yaşar amcanın gülümseyen huzurlu yüzünü hatırladığımda ağzımda acı bir tat vardı ve yutkunamıyordum. "Bu sorun değil," diye devam etti sözüne. Kaşlarım çatıldı. "Dedem birilerinin hayatını yavaşlatmak istemez."

"Anlamadım?"

"Dedem," diye fısıldadı, gözlerini bana çevirip omzunun üstünden bana doğru baktı. "Kimsenin hayatını olumsuz yönde etkilemek istemez. Aksine, senin istediğin yolu seçmen onu çok mutlu ederdi."

"O benim hayatımı olumsuz yönde etkilemiyor."

"Dedem, o sınavın iyi geçmesi için dua ederdi," dedi bu kez Karan. "Senin başarın onu mutlu ederdi. Tahmin edemeyeceğin kadar fazla mutlu ederdi hem de."

Siyah, karanlık bir küre gibi görünen gözlerinin içine baktım. O kürenin içinde bembeyaz kar taneleri vardı ama küre öyle hareketsizdi ki, kar taneleri kürenin zeminine çökmüş ve karanlık, kürenin dört bir yanını kuşatmıştı. Duygu birikintisiyle dolu gözlerimi gözlerinden çekmedim, söylediklerini yanıtsız bırakmış olmama rağmen, sözcükleri gözlerimden toplamasını istiyordum.

"Kendin için hiçbir şey yapmıyorsun," dedi yorgun gözlerini gözlerimden uzaklaştırma gereği duymadan. Direksiyonu daha sıkı kavra-

dığını hissettim ama ellerine bakamadım; gözlerimi gözlerinden alamıyordum. "Benim için bir şey yap Asi."

"Hım?"

"Bir hayalin yok, biliyorum ama senden bir hayal yaratmanı istiyorum. İçinde bir yerlerde, bunun eksikliğini yaşadığını biliyorum."

Sadece yüzüne baktım, hiçbir şey diyemedim. Haklıydı. Hep hayalini kurduğum şey, aslında bir hayalimin olmasıydı. Bir amacım olsun istiyordum. Dirseklerimi çürüttüğüm masalar benim hayalime giden yoldaki bir basamak olsun istiyordum. Babam yüzünden berbat geçen sınavımın getirisi olan o bölümü iki yıl boyunca zaten okumuştum ve şimdi mezun oluyordum. Sırada kendi isteğim, kendi hayallerim yok muydu? Sırada yeniden nefes almam yok muydu?

Gözleri kısaca ön cama dokundu, trafiği kolaçan etti, direksiyonu saran parmaklarının boğumları bembeyazdı. Kısaca ellerini izledikten sonra tekrar yüzüne baktım, şimdi o da yeniden bana bakıyordu. "Diploman umurumda değil," dediğinde duraksadım. "Ha bir olmuş, ha iki, ha hiç. Senin bende kim olduğunu alacağın diplomalar, omuzlanacağın başarılar belirlemiyor. Sen bende olman gereken kişisin, bendeki statünü sen kendin yarattın. Sadece geriye baktığında içinde bir şeylerin ukde kalmış olmasını istemiyorum. Geriye baktığında, bunu yapabilirdim ama yapmadım, demeni istemiyorum."

"Ben..."

"Bir şeylerin içinde ukde kalmasının ne demek olduğunu biliyorum Çakıltaşı," dedi siyah gözlerinde mevsim haline gelmiş bir ifadeyle.

Başımı sallarken, "Çalışacağım," diye kabullendim. Bunu kabul etmemin en büyük sebebi onun gözlerinde gördüklerimdi. "Ne istediğimi bilmiyorum ama devam etmek istediğimi biliyorum."

Bazen kendisiyle baş başa kaldığı zamanlarda, onun da başını alıp gitme isteği oluyor muydu? Belki de valizine içinde ukde kalanları sığdıramıyordu. Karan Ali Çakıl, buz tutmuş bir nehir gibiydi, o nehrin dibinde bir şehir vardı ve yıllar önce o şehir bu nehrin suları altında kaldığında ben o şehirde yaşayan küçük bir kız çocuğuydum. Nehir, beni de kendisiyle birlikte dondurmuştu. Bencilceydi, biliyordum ama bazen o nehrin, sırf büyüdüğümü görmemek için kendini de benim için feda ederek donduğunu düşünüyordum.

Zamanım kısıtlıydı, epey geride kalmıştım ve her şey bir depremi takip eden binalar gibi üzerime yıkılmıştı. Buna rağmen başarmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

"Ayşenur'a dedemi kaybettiğimizi söyleyememişler," dedi Karan, araç evin olduğu sokağa saptığında.

Meral teyzenin ilk uçakla İzmir'e getirildiğini, cenaze boyunca durmadan kendini tekrar eden haykırışlarını hatırlayınca boğazım tekrar düğüm düğüm olmuştu. *'Hep, 'beni İzmir'e götürmüyorsun' diye söylenirdim sana. İzmirlere ölünü görmeye mi geldim ben Yaşar? Kalk ablam!'* diye haykıra haykıra ağlamıştı Yaşar amcayı gördüğünde. O sırada ben bir odanın dışında Meral teyzenin çığlıklarını dinlemiştim. O çığlıklar yürek burkan haykırışlara döndüğünde hep beraber bir mezarlıktaydık.

Ayşenur için Yaşar amcayı kaybetmek çok büyük bir şey olacaktı, Ayşenur'un güçsüz düşen bedeni bu gerçeği kaldıramazdı. Yaşar amca, tıpkı bizim hayatımızda olduğu gibi Ayşenur'un da hayatında oldukça büyük bir yer kaplıyordu.

"Bu yerinde bir karar olmuş," dedim kara zorla.

"Ne kadar saklayabiliriz bilmiyorum." Karan yutkundu, âdem elması boğazında bir yıldızın kaydığı gibi kaydı, ardından bir güneşin doğduğu gibi geri yükselerek boğazındaki yerini aldı. "Ayşenur dedemi görmeden duramaz, çok özler onu." Derin bir nefes aldı. "Eninde sonunda bir şeylerin ters gittiğini anlayacak. Kayseri'deki tüm esnaf, dedemi tanıyıp ona hürmet eden herkes eve akın ediyormuş. Ayşenur'u odasından çıkarmıyorlarmış. Halamın gizli gizli ağladığını fark etmeyecek kadar saf değil, çok akıllı bir kız Ayşenur. Eğer halamı tanıyorsam muhakkak her gün ağıt yakıyordur elinde olmadan."

Araç evin önünde durdu, bahçe kapısına bakarken yutkundum. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Bu ev bana onu hatırlatıyordu. Sanki birazdan bahçeden içeri girecektim ve onu bahçedeki çiçeklerle ilgilenirken bulacaktım, elindeki makasın ağzını kapatıp bana gülümseyecekti. Ağzı açık makasın uğursuzluk getireceğine inanırdı. Bunu bana hiç söylememişti ama birkaç kez kendi kendine konuşurken bu bilgiyi ondan öğrenmiştim, bildiğimi bilmiyordu. Belki de bizi kapıda karşılardı, bastonunu yere vurup Karan ile takışır ve bana göz kırpıp beni gülümsetirdi.

Göğsümün içi bir sobanın içi gibi yanmaya başlayınca hayallerden uzaklaştım.

"Yıllardır ona yük olmuş bir aşkla yaşıyordu," diye mırıldandım boğazımı temizleyerek. "Huzuru bulduğuna inanıyorum. Yüzünü hâlâ

çok net hatırlıyorum, o anki ifadesini..." Titreyen dudağımı ağzımın içine çekip yutkundum. "Onu hiç o kadar mutlu görmemiştim."

"Değil mi?" diye sordu Karan, sanki bu onun yüreğindeki ateşin üstüne cennetten taşınmış buz gibi suları döküyordu. Ona bakıp başımı sallayınca gözlerinde küçük bir çocuğun gözlerinde görülecek türden ışıl ışıl bir şeyler yakaladım; belki bir his, belki bir cümlenin ama güzel bir cümlenin gölgesi...

"Öyle," dedim başımı yavaşça sallayıp zorlama bir gülümsemeyi dudaklarıma dağıtarak. Burnumu çekip gözlerimi tekrar bahçeye çevirdim. "Gülseren Hanım'ı biraz istirahat etmesi için göndermen çok iyi oldu," diye mırıldandım devamında. "Kadın çok sarsılmış görünüyordu."

"Gülseren için dedem çok kıymetliydi. Yaptığım her şeyi dedeme anlattığından emin olmama rağmen kendimi Gülseren'den saklamazdım. Her nedense yaptıklarımı dedemin bilmesini ben de istiyordum. Öyle olduğunda o ihtiyar kendini daha huzurlu hissediyordu çünkü."

"Yaşar amcanın kıymetli olmadığı tek bir kişi bile yoktur bence."

Karan hafif hafif başını sallayarak, "Öyle," dedi. "Dedemi sevmeyen insan sayısı bir elin beş parmağını geçmez, onların sevmeme sebebi de dedemin doğruluğu, dürüstlüğündendir. Bir de başarıları tabii. İş hayatında senden daha başarılı bir adamın varlığını fark ettiğin zaman hırslanırsın, dedem yüzünden hırsına yenik düşmüş adamlar tanıdım."

Bedirhan'ın bahçeye çıktığını gördüm. Karan da "Sen in, ben aracı sokağın başına bırakacağım," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Neden ki?"

"Medya aracımın bahçede olduğunu görürse bahçenin önünden ayrılmaz." Derin bir nefes aldı. "Son birkaç gündür holdingin önünden ayrılmıyorlarmış zaten."

"Medya mı?" Şaşkın şaşkın ona baktım. Evet, oldukça zenginlerdi ve tanınmış iş adamları olduklarını biliyordum ama medyanın bu kadar ısrarcı davranacağını düşünmemiştim.

"Evet," dedi. "Manşetlerde dedemin ölüm haberi de vardı." Bütün düşüncelerim geri çekilerek, zihnimin bomboş bir araziye dönüşmesine sebep olmuştu. "Hâliyle her şeyi ayrıntısıyla öğrenmek istiyorlar."

"Bu çok saygısızca."

"Normalde peşimizde olmazlar, önemli bir işin altına girdiğimizde, bir ihale kazandığımızda gündemlerinde oluruz ama bu bizi rahatsız

etmeyen haberlerdir," dedi sıkıntılı bir nefes vererek. "Şimdi bu kadar çok etrafımda olmaları beni geriyor. Seni fark edecek olurlarsa ölüm haberinin yanına bir de aşk haberi iliştirerek basına servis ederler."

"Bu çok daha iğrenç," dedim yüzümü buruşturup karnıma saplanan ağrıyı yok saymak için çabalayarak.

"Bu onların işi." Burun deliklerinin genişlemesine neden olacak derinlikte, içli bir nefes aldı. "Hadi in sen, ben de aracımı sokağa park edeyim. Bahçeyi gözetlemekten sokaktaki araçlar dikkatlerini bile çekmez."

"Ya şu an buradalarsa?"

"Şu an etraf temiz, hadi."

Pek bir şey anlamamış olsam da emniyet kemerimi çözdüm ve arka koltuğa bırakılan sırt çantamı, sırt çantamın yanında duran defterimi alıp araçtan indim. Karan aracı tekrar çalıştırıp sokağın sonuna doğru sürmeye başladığında bahçenin yüksek, demir parmaklıklardan oluşan kapısının önünde dikiliyordum. Bedirhan beni fark edince elini havaya kaldırdı, hafifçe sallayarak onu fark edip fark etmediğimi anlamaya çalıştı.

Demir kapıyı açıp içeri girdim, attığım her bir adım hissettiğim yorgunluğun katlanmasına neden oluyordu. Olabildiğince yavaş adımlarla bahçede ilerlemeye başladım. Bedirhan havuzun önündeydi, havuzun berrak suyunun üzerinde birkaç yaprağın cesedi yüzüyordu.

"Selam," dedim yanağıma düşen saç parçasını kulağımın arkasına iterek. "Sen işe gitmedin mi?"

Bedirhan kısalttığı sakallarını kaşıyarak, "Erken döndüm, duramadım orada," dedi dürüstçe. "Salonun duvarları üzerime üzerime geliyordu."

Bedirhan'ın hüzünlü yüzüne bakakaldım. Hislerim, yerini yadırgayan küçük çocuklar gibiydi; onları göğsümün altında uykuya daldıramıyordum çünkü onlara kalırsa yatakları benim göğsüm değildi. *Ne olur, bırak bizi gidelim,* diyorlardı sanki. Oysa göğsümden başka gidebilecekleri hiçbir yerleri yoktu.

"Diğerleri de burada mı?" diye sordum kısık bir sesle, her ne kadar sesimi kısmayı başarabiliyor olsam da hissettiklerimi kısamıyordum.

"Ablan ve Billur içeride," dedi Bedirhan, parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı yeni fark etmiştim. Sigaranın gri, cansız dumanı kıvrılarak dağılıp yok oluyordu. "Sergen nerede bilmiyorum. Son zamanlarda robotluktan hayaletliğe terfi etti."

Sızlayan parmak uçlarımı birbirlerine sürterek, "Sergen'i anlayabiliyorum," dedim, Bedirhan bana tuhaf bir bakış attı. "Neden öyle bakıyorsun? Yaşar amca, Sergen için çok kıymetliydi."

"Hepimiz için," dedi Bedirhan. "Ama Sergen'in neden bu kadar çok sarsıldığını anlayabiliyorum."

"Yaşar amca onun babası gibiydi."

Bedirhan bana şüpheyle baktı, neden öyle baktığını anlayamadığımdan kaşlarım çatılmıştı. Bir kadının kolayca ilgisini çekecek, Doğulu bir erkek olduğunun altını çizen gözlerinde soru işaretleri vardı, neden böyle baktığını anlayamamıştım.

"Evet," dedi sonunda konuştuğunda, sesi yine düzdü.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Bir şeyi bilip bilmediğini anlamaya çalışıyordum," diye mırıldandı ve başını iki yana salladı. "Her neyse."

"Neyi?"

"Boş ver, sanırım bilmiyorsun."

Kaşlarım iyiden iyiye çatılınca elindeki sigarayı dudaklarıyla birleştirdi. Sanki susmak için yaptığı bir eylemdi bu. Sigaradan büyük bir nefes parçası koparıp gözlerini havuza çevirerek benden uzaklaştırdı. Neyden bahsettiğini merak eden tarafım uyanmış, diğer Merve gözlerini karanlıkların içinden benim gözlerime uzatarak sorgu dolu bakışlarını yüzümden çekmeden beni izlemeye başlamıştı. Ona verebilecek bir cevabım yoktu çünkü ben de neler olduğunu anlamış değildim.

"Karan nerede?"

"Medyadan falan bahsetti, anlamadım," diye homurdandım. "Arabasını sokağın sonuna park edecekmiş."

"Magazinciler," dedi Bedirhan başını sallayarak. "En doğrusunu yapacak. Yoksa onların sorusu bitmez." Gözleri elimde tuttuğum deftere kaydı. "Sen okulda mıydın?" diye sordu.

"Hayır. Artık finaller bitti, kimse yok okulda," diye açıkladım, fakültenin yolunu unutmuştum.

"Ee?" dedi sesini incelterek. Modumu yükseltmeye çalıştığını anlamıştım. "Bu defter ne o zaman çepiç? Sınava falan mı çalışıyorsun? Vize ve finaller de bitti ama... Neye çalışıyorsun?"

"Bu defteri başka bir şey için kullanıyordum. Öylesine."

"Sanırım ikinci kez üniversite öğrencisi olmaya hazırsın," dedi Bedirhan aniden ciddileşerek. "Sınava mı gireceksin?"

"Evet, bu geceden itibaren sınav için çalışmaya başlayacağım," dedim başımı sallayarak.

"Senin adına sevindim. Bir yanım o bölümün seni mutlu etmediğini söylüyordu." Cevap vermedim.

Bahçe kapısı bir kez daha açılınca Bedirhan'ın da benim de bakışlarımız kapıya doğru döndü. Çevik adımları bahçenin içine düşmeye başladığı sırada gözlerimi ondan koparamıyordum. Her bir adımı, diğer adımına kurduğu köprü gibiydi. Üstündeki gömlek onun attığı adımlarla şekillenerek geriliyor, bedenine yapışıp tüm zarafetini ortaya seriyordu.

Bedirhan, Karan'ın duyamayacağı bir tonlamayla, "Saçı sakalı birbirine karışmış," diye fısıldadı. "Normalde görüntüsüne çok dikkat eder. Çaktırmamaya çalışsa da Yaşar Baba'nın yokluğu onu derinden yaraladı."

"Kolay değil," dedim yalnızca.

"Yanında kal," dedi Bedirhan, ben daha cevap verebilecek fırsatı bile bulamadan hızla benden uzaklaşıp eve girmişti. Ben zaten onun yanındaydım, o istemese bile onun yanında olmanın bir yolunu yaratırdım; bu gururuma dokunmazdı, ben gururumun ne zaman başını havaya dikip bana meydan okuyacağını biliyordum ve o zaman, bu zaman değildi.

Karan bahçeye kısaca göz gezdirip, "Hadi içeri girelim," diyerek elini belime koydu ve beni yavaşça iterek yürümemi sağladı. Bahçede kalmamı istemiyordu çünkü ben basına servis edilecek bir şey değildim, bundan çekindiğini anlamıştım çünkü artık ben de onu tanıyordum.

Hiçbir şey söylemeden eve girdim. Ayaklarım beni takip eden başka bir insana ait gibiydi, kendimi çok uyuşmuş hissediyordum. Ev çok renksizdi, sanki evin tüm yaşam fonksiyonları Yaşar amcanınkiyle birlikte durmuştu. Karan'ın da evin içindeyken aynen benim gibi hissettiğine emindim.

İçimde bir devam etme arzusu, bir de her şeyi kapatıp gitme isteği vardı ve ikisi birbirine paralel olarak aktif hareket ediyorlardı. Acaba duygularım benim aksime İkizler burcu falan mıydı? Bir şeyler yatıştığında, hayat daha yaşanabilir ve devam edilebilir hâle geldiğinde ablamı ve Billur'u alıp ayrı bir eve çıkmam gerekiyordu. Şimdi bu konuyu Karan'a açmak onu sinirlendirmekten öteye gitmeyeceğinden susuyordum ama Billur ve ablamı daha fazla Bedirhan'ın evinde bıra-

kamazdım. Bedirhan için sorun olmasa bile ben kendimi kötü hissediyordum. Ablam bir sığıntı değildi, aynı zamanda arkadaşım da öyle... İçten içe böyle hissetmelerinden korkuyordum.

Her ne kadar Karan'ın bana olan hislerini, bağlılığını bilsem de bir süre sonra ben de sığıntı gibi hissetmekten korkuyordum.

Akşam yemeğinde aynı masada, hiçbirimiz tabağımızdakilere bir kez olsun dokunmadan öylece oturmuştuk. Yemeği hazırlayan Bilur'du, Sergen hâlâ gelmemişti. Masa o kadar sessizdi ki, o alışılagelmiş çatal kaşık sesi bile yoktu. Bedirhan sık sık su içiyordu, onun boğazından kayan suyun sesini dinliyordum ve bu yemin ederim duyduğum tek sesti. Sanki nefes bile almıyorduk.

Karan'ın nefes alırken yükselip tekrar alçalan geniş omuzlarını izlemiyor olsaydım, gerçekten nefes almadığına inanabilirdim.

"Son günlerde devamlı olarak düşündüğüm bir şey var," diyen Bedirhan, sessizliği elindeki kılıçla ikiye bölmüştü âdeta. Dalgın gözlerini yemek masasından uzaklaştırarak Karan'a baktı, yüzünü saran gölgelerde endişe vardı ama aynı zamanda tedirgindi de. "Bundan sonra ne yapacaksın?"

Karan ona değil, önünde duran boş porselen tabağa bakıyordu. Gözlerim porselen tabağın yüzeyine indi, yüzeyinde Karan'ın yansıması vardı. Yemek masasının olduğu noktadaki alçak tavanda yanan avizenin turuncumtırak ışıkları Karan'ın yüzünü gölgelerden koparamamıştı ama yine de aydınlık görünmesini sağlıyordu.

"Karan?" dedi Bedirhan sorar gibi.

"Bilmiyorum," dedi Karan ışık hızıyla. Bu, cevap vermiş olmak için verilmiş bir cevap değildi. Gerçekten bilmiyordu.

"Sonuçta Yaşar Baba'nın arkasında bıraktığı bir imparatorluk var Karan," dedi Bedirhan otoriter bir sesle. "Evet, bu imparatorluğun tahtına seni çıkarmıştı ama her şey yine onun istediği şekilde oluyordu."

"Evet," dedi Karan, hâlâ tabağa bakıyordu.

"Artık tek başına olduğunun farkındasın," diye mırıldandı Bedirhan, ona öyle öfkeli gözlerle baktım ki bir an yerimden kalkıp önümde duran bardağın içindeki suyu yüzüne fırlatacağımı sandım. "Yapabilecek misin?"

Karan'ın dişlerini sıktığını fark ettim, yanaklarını saran kirli sakala rağmen yüzünün etrafını ören kemikli yapının belirginleştiğini görebilmiştim. Gözlerini yumup burnundan içeri derin bir nefes çekince

tg: @kaktusunx

burun delikleri daraldı. Gözlerini tekrar açtığında orantısız bir öfkenin ifadesine yayılmaya başladığını gözlemlemiştim.

"Sen seni ilgilendirmeyen konular hakkında her zaman sorular sorup insanları darlamak zorunda mısın birader?" diye sordu zehir gibi bir sesle. Ardından o sesi takip eden katran karası gözlerini öfkeyle Bedirhan'a çevirdi. "Yaparım yapmam, tek başımayım ya da değilim. Bu benim sorunum. Sen bu sorunun neresindesin?"

"İçindeyim," diye meydan okudu Bedirhan beklenmedik bir atakla. Gözlerim iri iri açıldı, ona şok olmuş gözlerle baktım ama o bana değil, ona öfkeyle bakan Karan'a bakıyordu. Bedirhan geri çekilme gereği duymadan, "Deden öldü, herkes yıkıldı, sen de yıkıldın ama neden hâlâ ayaktaymış numarası yapıyorsun?"

"Geri bas," dedi Karan tehlikeli bir sakinlikle. "Sınırı aşayım deme sakın."

Billur, "Bedirhan," diye mırıldandı ama Bedirhan bunu önemsemedi bile.

"Şeytan bile dizlerinin üstüne düştüğünde, dizlerimin üstüne düştüm diyebilecekken, sen yere düşsen, hâlâ ayaktayım diyebiliyorsun." Bedirhan güldü, alaycı bir gülüş değildi ama içinde keyfi de barındırdığı söylenemezdi. "Neden fıtratında acıyı reddetmek var?"

"O ağzını kapatacak mısın yoksa ben senin yerine bu görevi üstleneyim mi Bedirhan?" Karan yumruk yaptığı ellerini masanın kenarına koyup gözlerini Bedirhan'ın gözlerine sabitledi, dikti, mühürledi.

"Bir babanın görevi çocuğuna örnek olmaktır, onu iyi bir birey olarak yetiştirmektir," dedi Bedirhan anlam veremediğim bir ses tonuyla. "Bu kızın babası gibi davranıyorsun ama ona yanlış şeyleri sen kendin öğretiyorsun. Merve'nin acıyı reddetme çabasını sana benzetiyorum." Karan'ın hırıltılı bir ses çıkardığını duydum ama bu Bedirhan'ı durdurmadı. "Merve'yi acısını kabullenmesi için zorluyorsun ama sen kendi acından köşe bucak kaçıyorsun. Bence bu ilişkide sen baba değilsin ama Merve tam bir anne."

"Bedirhan," diye tısladım. "Ne yapıyorsun? Kes şunu!"

Bedirhan bana bakmadan konuşmaya kaldığı yerden şu şekilde devam etti: "Her zaman ayakta olmak zorunda değiliz Karan Çakıl. Her zaman güçlü olmak zorunda değiliz, anladın mı? Her zaman etrafımızdakileri düşünmek zorunda değiliz, birader. Dizlerimizin üstüne çökmemiz gerektiği zamanlar da var, yere yattığımız zaman ayaktaymış

gibi davranmak zorunda değiliz. İnsanların üstüne basıp geçmesine izin verme, bastıklarındaysa basmamışlar gibi davranma. Yerdesin Çakıl. Kabul et şunu kardeşim. Bedro değil, Halfeti'den gelmiş ne yapacağını bilmeyen çaresiz bir adam olarak tanıdığın Bedirhan söylüyor bunları. O mahkeme suratına tek bir duygu kırıntısı bile uğramadığında insanlar senin çok iyi, çok güçlü olduğunu düşünmüyor. Çık şu kafadan artık. Bağırmak istiyorsan bağır, yıkıp dökmek istiyorsan yık dök, kır ya da istersen parçalara ayır. Ama kendine işkence etmekten vazgeç artık."

Karan'ın dişlerini gıcırdattığını duydum. "Ne biliyorsun lan sen?" diye sordu sakin fakat tehlikenin alarma geçmeye hazır durduğu bir ses tonu kullanarak.

"Seni biliyorum," dedi Bedirhan, işte bu bardağı taşıran son damla olmalıydı ki, Karan hışımla yerinden kalkarak hemen çaprazında oturan Bedirhan'ın yakasına yapışıp onu ayağa kaldırdı.

"Beni biliyorsun, öyle mi?" diye köpürdü Karan, gözlerine şeytanın pelerinini takmıştı ve kelimelerinin rüzgârı, gözlerindeki pelerinin asaletle uçuşmasına neden oluyordu. Küçük bir an için ondan gerçekten korktuğumu hissettim.

"Sakin olun!" diye bağırdı Billur telaşla ama ben Billur'un aksine oturduğum yerden kalkmadan yalnızca ikisini izliyordum.

"Neden zoruna gidiyor?" diye sordu Bedirhan, korkmadığı gözlerinden belliydi, meydan okumayı sürdürüyordu.

"Seni harcarım," dedi Karan tehlikeli sesini yumuşatmadan. Bedirhan'ın yakasını daha sert tutup onu sarstı. Bedirhan bomboş gözlerle onun suratına baktıkça Karan'ın öfkesi gitgide daha da artıyordu.

"Kendini harcadığın gibi mi?"

Karan kükredi, Bedirhan tepkisizdi.

"Lütfen sakin olur musunuz?" diyerek ayağa kalkan Billur'a çevirdim bakışlarımı. Elini Bedirhan'ın omzuna koyup onu çekmeye çalıştı ama Karan, Bedirhan'ı bırakacağa benzemiyordu.

"Geri çekil Billur," dedi Karan gözlerini Bedirhan'ın bomboş bakan gözlerinden ayırmadan.

"Kesin şunu, saçmalıyorsunuz abi şu an," diye parladı Billur. "İstersen döv bir de adamı."

"Gerekirse," diye hırladı Karan. "İstediği dayaksa, olur."

"Vursana güçlü Karan Çakıl," diye alay etti Bedirhan bomboş gözlerle yüzüne bakmaya devam ederek. "Ama sen güçlüsün, değil mi?

Ayaktasın. Eğer bana vurursan ne halde olduğunu herkese göstermiş olursun, değil mi?"

"Senin maskelerini sikerim," diye fısıldadı Karan, Bedirhan'ın yakasını kavrayarak. "Benimle oynama."

"Seninle senden başka kimse oynayamaz."

Karan gözlerini yumdu, birkaç saniye öyle kaldıktan sonra Bedirhan'ın yakasını bırakıp Bedirhan'ı sertçe itti. Bedirhan dengesini sağlayabilmek için masaya tutunduktan hemen sonra, "Vay be, güçlü Karan Çakıl!" diyerek güldü ve o an Karan öyle büyük bir şiddetle onu tekrar yakalarından kavradı ki gözlerim iri iri açıldı. Karan, Bedirhan'a kafa atınca oturduğum yerden fırlayarak ayağa kalktım, Defne'nin dudaklarından kopan çığlık, Billur'un çığlığını takip etmişti.

Elim ayağım buz kesmiş, her yanım uyuşmuş şekilde ikisine bakakaldım. Bedirhan sarsılarak elini açtı ve avucunu yüzüne örttü. Birkaç damla kanın masaya damladığını görmüştüm; kan damlalarını izlerken kirpiklerimin gözlerime ağır geldiğini hissettim. Karan bağırarak yumruğunu boşluğa sallayıp başını farklı yöne çevirdi, Billur ellerini Bedirhan'ın omzuna koyup ona bakmaya çalışıyordu ama Bedirhan sessizdi, sadece yüzünü örtmüş öyle bekliyordu.

"Bunu hak ettin!" diye bağırdı Karan, Bedirhan'a baktı. "Kafasını siktiğimin salağı seni!"

"Ama Katana Beyciğim, estetik masraflarım için umarım bana bir çek yazarsınız," diye inlediğini duydum Bedirhan'ın, yüzü avucuyla örtülü olduğundan sesi boğuk çıkmıştı. Olduğum yerde donup kaldım. Karan dışındaki herkes aynı benim gibi donup kalmıştı.

Bedirhan'ın amacını tüm çıplaklığıyla gördüğümde içimde anlam veremediğim bir hissin ilk takvim yaprağı yere düşmüştü. Fedakârlık. İçtiğim suyun bile boğazıma dizilmesine neden olacak kadar büyük bir fedakârlık. Karan bunu görmüştü ama son ana kadar biz bunu göremeyiştik.

Billur, masadaki peçetelerden birini Bedirhan'a uzatırken, "Ay bakma yüzüme, bakma," diyordu Bedirhan, sesi boğuktu.

"O kafayı yemeyi gerçekten hak ettin Bayır Gülü," diye söylendi Billur. "Bir an gerçekten kavga ettiğinizi düşünmüştüm."

Karan, Bedirhan'a bakmıyordu. Belli ki ona vurmuş olması Bedirhan'dan çok ona dokunmuştu. Bedirhan, burnunu ve ağzını peçete ile örtüp gözlerini açıkta bıraktığında Karan'a baktığını gördüm. "Ayol

yemin ederim tank gibisiniz Karan Beyciğim, geldiniz, vurdunuz, yıktınız ve geçtiniz." Güldüğünü duydum. "Ah benim güzel suratım, kaderinde kum torbası olarak kullanılmak da varmış."

"Hâlâ konuşuyor ya," diye söylendi Billur. "Bu adam seni komalık etse haklı şu an."

"Sus kız, az önce kocasını mahalledeki belalı adamın elinden kurtarmaya çalışan kadın gibi çırpınıyordun sen," dedi Bedirhan peçetenin altından konuşarak.

"Çık git lan evimden," dedi Karan ona bakmadan. "Önümüzdeki beş ay seni görmek istemiyorum."

Bedirhan, "Nasıl ya?" diyerek abartılı bir tepki verdi. "Neden beş ay ya?"

"O ağzın burnun beş aya anca toparlar da ondan."

Bedirhan güldü, elindeki kanlı peçeteyi yemek masasına bıraktı. Kızarmış, kan lekeleriyle dolu burnu ve ağzını gözler önüne serdi. Dudaklarını saniyeleri mezar eden bir hızla yalayıp, "Karan," diye fısıldadı. "İnsan dizlerinin üstündeyken de güçlü olabiliyormuş, değil mi?"

Karan sert bir nefes verdi. Kalbim ağzımda atıyordu ama dışarıdan nasıl bir görüntü çizdiğim konusunda pek bir fikrim yoktu. Kuzguni siyahın başını iki yana salladığını gördüm, kafasını yukarı kaldırıp avizeden tenine yağan ışığa baktı. Bedirhan'ın ona yaklaştığını gördüm, artık aralarında bir gerilim olmadığını gördüğümden Karan'ın tekrar şiddet eğilimi göstermeyeceğini düşünüyordum. Bedirhan onun omzuna dokununca Karan başını aşağı indirdi ama ona bakmadı. Elini Bedirhan'ın omzunda duran eline koydu, ardından Bedirhan'ın bileğini kavrayarak Bedirhan'a doğru döndü. İkisi de diğer ellerini kaldırıp yumruk şeklini verdiler ve birbirlerine yumruklarını vurdular.

"Dürzü," diye söylendi Karan ama gözümün önünde az evvel ve tüm hafta göz önünde bulundurulduğunda daha gevşemiş bir Karan Ali Çakıl vardı.

"Peki cidden ne yapacaksın?" diye sordu Bedirhan.

"O güzel burnuna bir şey olmamış, bu yüzden bir kez de yumruk atarak kırılıp kırılmayacağını gözlemlemek istiyorum."

"Ay yok tamam tamam, tamam Katana'm, abartma."

Karan bir şey demedi. Olayın şaşkınlığı havada bir bulut gibi asılı duruyor olmasına rağmen, Bedirhan hiçbir şey yokmuş gibi davrandığından biraz sonra o yağmur bulutları usulca geri çekilerek gökyüzü-

nün tekrar berrak görünmesini sağlamıştı. Bedirhan'ın lavaboya yüzünü temizlemek için gittiği saniyelerde yemek masasından kalkmıştık. Çatal izi bile değmemiş yiyecekleri Billur ve Defne ile birlikte mutfağa kadar taşıdık, bu esnada aramızda herhangi bir diyalog yaşanmamıştı ama şaşkınlık hâlâ buradaydı; içimizdeydi ve bir renk gibi tenimize yayılarak bizi ele veriyordu.

Sergen'in eve geldiğini gördüğümde elimde bir bardak buzlu suyla mutfak kapısının önünde dikiliyordum. Üç numara saçlarını devamlı tıraş ettiğinden saçları hiç uzun görünmezdi gözüme, fakat şimdi o saçlar çok uzun olmasa da uzamıştı; sakalları yüzünü kaplayan harita çizgileri gibiydi ve o harita çizgilerinin içinde saklanan şehirler ölüydü. Parmak uçlarımı uyuşturan soğuk bardağı daha sıkı kavradım, Sergen'in bomboş bakan gözleri önce holün içinde gezindi, ardından benim gözlerimle rastlaştılar. Gözlerinde ölü şehirlerden yükselen moloz yığınlarının gökyüzüne uzattığı dumandan kolları vardı.

"Merhaba," diye mırıldandım, susamış olmama rağmen bardağı dudaklarıma yaklaştıramıyordum; alacağım bir yudum su, onun bakışlarının altında ezilirken boğazımda bir makasa dönüşecek ve makasın ağzı açılıp kapanarak gırtlağımı parçalamaya başlayacaktı.

"Merhaba Merve."

Uykusuz görünüyordu. Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Neredeydin?" diye sordum.

"İzmir'e gittim geldim," dedi normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Duraksayarak, "Günü birlik mi?" diye sordum. "Beş saat yola?"

"Araçla dört saat bile sürmüyor," diye açıkladı Sergen, ardından gözlerini holün diğer ucuna, salona açılan çift kanatlı kapıya çevirdi. "Yaşar Baba'yı görmeye gittim."

Omuzlarıma saplanmış bıçaklar öyle derine inmişti ki, sanki o bıçakların uçları parmak uçlarımdan dışarı fırlayarak elimde tuttuğum bardağa girmiş ve o bardağı avuçlarımın içinde parçalamıştı. Sergen ağır adımlarla çift kanatlı kapıya doğru yürümeye başladığında ben hâlâ mutfak kapısının önünde dikiliyordum. Ne bir adım ileri atabildim ne de bir adım geri.

Yaşar amca artık yoktu; bu gerçek bir canavar gibi karşıma dikiliyor, elinde tuttuğu meşalenin ucunda yanan buzdan ateşle beni izliyordu. Ölüm böyleydi. Ateş gibi yanıyordu ama yaktığı yeri donduruyordu.

Karşımda duran canavarın yüzüne baktım. Canavarın zümrütten gözlerinde cennet, yakuttan dudaklarında cehennem vardı; diline Zemherir* 'in soğuğu, kirpiklerine Ceyhun Nehri** 'nin suları bulaşmıştı.

Canavar bana doğru bir adım atınca, Yaşar amcanın işlemeli emektar bastonunun tıngırtısı zihnimin içinde çınladı. Elimdeki bardak parmaklarımın arasından kaydı, yere düştü. Parçalandı.

Çıkan patlama sesi evin dört bir yanına dağılıp, uğursuz bir haber gibi kulakları doldururken gözlerimi etrafa dağılan cam kırıklarından çekmeden olduğum yerde dikilmeye devam ettim. Bir an ne elimi kaldıracak hâl bulabildim kendimde ne de eğilip cam kırıklarına dokunup onları toplayabildim; yalnızca izledim. O an için gerçekleştirebileceğim tek eylem izlemekti. Tek duyu organım gözlerimdi.

Karan'ın aceleyle bana doğru yürüdüğünü fark ettiğimde sonunda diğer duyu organım olan ellerim de gözlerim gibi çalışmaya başladılar ve eğilip ellerimi cam kırıklarına doğru uzattım. Karan'ın, "Asi!" diye kükrediğini duydum ama bu beni durdurmadı, cam parçalarından birini parmaklarımın arasına aldım. "Elini keseceksin velet!"

"Sorun değil," dediğimde üçüncü organım olan dilimin de çalışmaya başladığını fark etmiştim; ardından parmak uçlarıma batan cam kırığının acısını hissettim ve şimdi dördüncü duyu organım olan derimin de uyandığını anladım.

"Senin için değil." Eğilip elimi kaldırdı, büyük avucunun içine aldı ve parmağıma bulaşan kan damlasına baktı. "Yine mi parmak uçlarını kazımaya çalışıyorsun?"

Sustum, bu kez konuşan oydu; ben susunca gerçekten susardım, ağzımı bir bıçak bile açamazdı ama o, benim aksime konuşurken bile susabilen tek adamdı.

"Sorun değil," dedim tekrardan, sesim titremişti. Elimi onun avucunun hapsinden kurtarmaya çalıştım ama elimi bırakmadı. İşaret parmağıyla kesilen parmağıma dokunup kan damlasının patlayarak parmağıma dağılmasına neden oldu. Sıkıntılı, sigara kokan nefesi yüzüme çarpıyordu. Yüzüne baktım ve gözüm yine mavi damara kaydı; damar bu kez saniyede altı kez atıyordu.

* Zemherir: Cehennemin bir bölümüne Zemherir denir. Çok soğuk, soğukluğuna dayanılamayan bir cehennemdir.

** Ceyhun Nehri: Kaynağı cennetten gelen, cennetten dünyaya akan nehir. Cennetten gelen dört nehirden biri.

Bir an o damara dokunmak, ardından parmaklarımı yüzünün arazisinde dolaştırmak, sonrasında da onun boynuna sarılıp yüzünü boynuma gömeceği şekilde onu kendime bastırmak istedim.

Billur'un, "Her şey yolunda mı?" diye seslendiğini duydum ama cevap vermedim. Hâlâ Karan'ı izliyordum.

Karan da Billur'u cevapsız bırakmıştı, çatık kaşlarla parmağıma bakmaya devam ediyordu. "Acıyor mu?" diye sordu, öyle bir sormuştu ki, sanki hissettiğim her şeyi kendisi de hissetmek istiyordu; en küçük acıyı, uğradığım en az hasarı bile...

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayıp acıyı reddederek. "Acımıyor, gerçekten."

"Acısa bile acımıyor demeye öyle bir alışmışsın ki, bu cevap senin için refleks gibi bir şey olmuş."

"O zaman gitgide sana benziyorum," diye mırıldandım.

Ona tokat atmışım gibi baktı. Dilimi ağzımın içinde döndürüp acımasızca ısırdım ama ısrarcı gözlerim onun gözlerine bakmayı sürdürüyordu. Gözlerim, dilime ve parmağıma yayılan acının aksine ifadesizliğini koruyabiliyordu.

Gözlerim, ruhuma en çok benzeyen parçamdı. Gözlerim, en çok bana benziyordu.

Yaşadıklarımız delgeçini tam göğsümün ortasına bastırmıştı ve benim göğsüm delinirken, göğsüme yaslı göğsü de benim göğsümle birlikte delinmişti. Onu bu kadar acıtmamın, acıttıktan sonra bu kadar acımamın en büyük nedeni onda gördüklerimdi. Ona acımıyordum, canım acıyordu. Kendi canım acıyordu.

O gece ablamlar gidene kadar Karan ile konuşmadık. Parmağıma tek kelime etmeden sardığı yara bandının sarı derisinin altından yüzeye çıkan kan, bir okyanus yaratığının okyanusun yüzeyine çıkardığı gözleri gibi görünüyordu. Salondaki büyük koltukta oturmuş parmağımdaki yara bandını lekeleyen kanı izlerken salonu kaplayan cam duvarın bağlantılı olduğu camdan kapı açıktı, içeri hafif hafif giren rüzgâr tenime dokunuyordu ama soğuğu yakıcı değildi. Karan'ın ayak seslerini duyuyordum. Evin her yerindeydi.

Salondaydı, mutfaktaydı, onunla uyuduğum odada, beni yıkadığı banyoda, Yaşar amcanın çiçeklere gözü gibi baktığı karanlık bahçede, ışıkları yanan havuzun içinde, yanımda, koltuğun üzerinde ve

en önemlisi köz şeklinde yanmaya çalışan yüreğimin içindeydi. Ve asla çıkaramadığım zihnimdeydi.

Evi yanımdı, yüreğimdi, zihnimdi; evi bendim.

Boşluklarımdan sızmaya başlayan duygular, açtıkları kollarını bir an olsun kapatmadan kendini sırt üstü bırakıyordu kalbime. İnsan en fazla acıyan yerini gece olduğunda hatırlıyordu.

Karan'ın ayak seslerini köz gibi yanan yüreğimin içinde duydum; güçsüzce patlayan kalp atışlarım gibiydi, gizlice damarlarımın üzerinde yürüyordu. Karan'ın ayak seslerini zihnimin derinliklerinde duydum; intiharın bulaştığı düşüncelerin doldurduğu odaların kapılarını açıp kapatıyor, parmak uçlarında yükselip en yasaklı fikirlerimin olduğu odaya doğru ilerliyordu.

Bir anda ellerimi kaldırdım ve avuç içlerimi kulaklarıma bastırdım. Karan'ın ayak seslerini duymak istemiyordum. Gözlerimi kapadım. Karan'ın ayak sesleri salonun içindeydi. Gözlerimi araladım. Karan karşımda, hemen önümdeydi.

Bakışlarını indirip siyah gözlerini gözlerime yerleştirdi. Sertçe yutkununca boğazında kayan âdem elmasının hareketini görür gibi oldum ama gözlerim yüzünde, boynunda, bedeninde değil, yalnızca gözlerindeydi. Avuçlarımı kulaklarımdan ayırmadan onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Yavaşça eğildi, büyük ellerini kendi dizlerine bastırdı ve kemikli, büyük ellerindeki damarlar derisini zorlayarak dışarı doğru vurgu kazandı. Bir mahşer atı gibi dörtnala salınan duygularımın gürmüşten toynakları yanıyor, ateşler atın bacaklarından başlayarak tüm bedenini mum gibi eritiyordu; ters eriyen bir mum gibi... Erimeye en dipten başlayan bir mum gibi.

"Seni kendime mi benzetiyorum?" diye sordu sanki tüm gece benim sesimden o cümle zihninde yankı uyandırıp durmuş, sonunda o cümleyi kendi sesinden bu soruya dönüştürmeyi başarmış gibi.

"Bundan şikâyetçi değilim," diye mırıldandım, ellerim hâlâ kulaklarımdaydı, avuç içlerimi biraz geri çekmiştim ve şimdi sesler, yüreğimdeki uğultular gibiydi.

"Bunun hakkındaki düşünceni sormadım, sana şunu sordum..." Biraz eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Seni kendime mi benzetiyorum Kuyu?"

"Sana benzemek isteyen benim," diye fısıldadım gözlerimi gözlerine bir sürgü gibi çekip tüm duygularımı onun gözlerine kilitleyerek. "Seni taklit edip, sana benzemeye çalışan benim."

Uzun uzun yüzüme baktı, konu hakkında tek kelime etmedi. Bir rüzgâr esti, simsiyah saçlarımı kendi yanaklarıma örttü; kulaklarımı örttüğüm ellerim saçlarımın altında kaldı.

"Kız çocuğu," diye fısıldadığında erkeksi sesi boğuktu, soğuk bir rüzgârın tene bıraktığı izleri benim yangın yeri zihnime bırakmıştı; rüzgârı hisseden ateş daha harlanmış, zihnim cayır cayır yanmaya başlamıştı. "Yanımda kal. Gölgem üzerine düşmesin, gölgem seni örtmesin; sen gölgem ol. Aynadan önce baktığım ol. Kendimden önce gördüğüm ol. Ama ben olma." Alnını alnıma bastırdı. "Buna sen bile katlanamazsın. Buna sen bile göğüs geremezsin." Gözlerini gözlerimden çekmedi, alnını da alnımdan. "Sen benden güçlü ol ama asla ben olma. Ben olduğun gün, artık güçlü olamazsın."

"Karan."

"Ben olduğun gün, bir daha Asi Çakıltaşı olamazsın."

Alnımı alnına bastırıp gözlerimi yumdum, kaldıramadım, daha fazla duymak istemedim. Belki gücüm yoktu, belki de artık istediğim yalnızca o değildi; o olmaktı. Büsbütün o olmak...

"Sen Asi Çakıltaşı olarak kalmamı istiyorsun."

"Karan'ın küçücüğü olarak kal istiyorum," diye mırıldandığında biliyordum ki artık onun da gözleri benimkiler gibi kapalıydı. Nefesi nefesime işliyordu. "Karan'ın kara yabani kedisi olarak kal, kara civcivi olarak kal, ne bileyim, veledi olarak kal istiyorum. Bu dünyada Karan'ın bir şeyleri hep alındı elinden. Seni benim elimden yalnızca sen alabilirsin Asi. Almasana. Ben olmasana."

Bir elimi kulağımdan ayırdım, avucumu onun yanağına bastırıp parmağımı erimiş dikiş izinde gezdirdim; gözünün hemen altındaydı, ona aitti ve bu dünya üzerinde yalnızca onda böyle bir dikiş izi vardı. Şekli, pürüzü, dikiş sayısı ve hatta yamuk bir şekilde ilerleyişi bile... Ona özeldi bunlar. Karan'a özeldi. Ali'ye özeldi.

"Sen istiyorsun ki, sen olmayayım," diye fısıldadım, bu bir sırdı ve bu sırrı, o, ben ve Tanrı'dan başkası bilmiyordu. Tanrı gözlerini yumdu, kulaklarını diğer kullarına çevirdi ve bizi duymayı reddetti. Artık bu sırrı yalnızca ikimiz biliyorduk. "Sen, senin olayım istiyorsun."

"Beni bu kadar duyma. Konuşmadım bile ben. Dilime bile dokunmadı daha bu kelimeler benim. Sen benim sesimden duymadığın bu cümleyi, nasıl oluyor da benim sesimden okuyorsun?"

"Yeri geldi Tanrı bile duymadı, sen duymadın mı beni?" diye sorduğumda Tanrı'nın bana küsmesinden korkuyordum. Gözlerimi araladım, gözleri kapalıydı. Uzun kirpikleri erimiş dikiş izinin üzerine bir kepenk gibi örtülmüş, sokak lambasının yere serdiği ışığın önünü kesen kırgın bir adamın gölgesi gibi parçalara ayrılmıştı. "Şimdi ben seni, sen konuşmadan duymuşum, çok mu?"

"Tanrı seni duymasaydı..." Gözlerini yavaşça araladı. "Ben olur muydum sanıyorsun Asi?"

Sessiz kaldım ama avucumu yanağından uzaklaştırmadım, parmak uçlarım o dikiş izinde dolaşmaya devam etti. Konuşmadı, konuşmadık; bir bütün olarak sessizdik. Artık ikimiz de çok yalnızdık, artık ikimiz de çok yorgunduk, artık ikimiz de yalnızca birbirimizi görüyor, birbirimizi duyuyor, birbirimizi seviyor, birbirimizi istiyorduk. Bu dünya acılarımızdan ve bizden ibaretti sanki. Bir çemberin içine giriyorduk ve acılar dışımızda alev alev yanarken biz o çemberin içinde birbirimize sarılıyorduk. Artık tek ihtiyacımız, dev dalgaların içinde el ele boğulmaktı. Artık tek ihtiyacımız, biraz nefes almaktı. Boğulmayı dileyen ciğerlerimin verebileceği son bir nefese, o nefesi verebilmek içinse bir kez olsun o nefesi içine çekmeye ihtiyacı vardı.

"Tanrı seni bana gönderdi."

"Tanrı, beni sana ceza olarak verdi," dedi, başta anlayamadığım bu cümlesi devamında bir çığa dönüşerek beni içine aldı ve bilmediğim bir dağın eteğinde, yuvarlana yuvarlana büyüyerek önüme çıkan her şeyi yutmaya başladım.

"Yanılıyorsun," diyebildim, sonrasındaysa daha fazla konuşmamı istemiyormuş gibi kızılcık şerbeti tadındaki dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yavaş, bir meleğin kanadından düşen tüy tanesi gibi hafifçe öptü beni, ardından bu öpüş gitgide hırçınlaşarak şeytanın boynuzundaki dikenlere dönüştü. Artık onunla öpüşürken de canım acıyordu. Diğer avucum hâlâ kulağıma basılı duruyordu, onu sanki hem duymak istiyordum hem de söyleyeceği her şeye sağır olmak istiyordum.

Bambaşka bir duyguydu.

Her seferinde *daha fazlası olamaz* diyordum ve her seferinde daha fazlasını bile utandıracak bir çoğunlukla içime akın ediyordu. Dudak-

ları dudaklarımda harfleri çalmak için sayfaları karıştıran parmaklar gibi dolaşıyordu.

Nefesi ağır ve ölümcüldü, tehlikeli ve besleyiciydi; yavaş yavaş öldürülüyor, yavaş yavaş yeniden doğuyor, büyüyor ve tekrar ölüyordum. Bu kez öldürülmüyordum, çünkü öldürüldükten sonra bana bir yaşam bağışlanmış, bu yaşamı yalnızca benim bitirebileceğim bir düzenek üzerinde yeni hayatım başlamıştı.

Uzun uzadıya süren bu savaş, silahsız ve hatta askersizdi. Tüm askerleri birbirimizin surlarında bırakmıştık. Dudaklarımın dudaklarına düşürdüğü her bir asker onun dudaklarının vatanına kanını akıtırken, onun dudaklarından dökülen askerlerin elindeki bayrakların ucunda duran kazıklar benim dudaklarımın topraklarına saplanıyordu.

Dudaklarını dudaklarımdan ayıran o oldu. Alnını alnıma sürtüp yavaşça geri çekilirken, "Saat geç oldu," dedi kısık bir sesle, sesinin notasından yükselen ezgide bir duygu aradım, aradığım duyguların hepsi ayaklarımın önüne yığılmıştı ama ben kördüm; bu yüzden görmeye değil, duymaya ihtiyacım vardı. "Artık uyumalısın."

"Uyumalıyız," dedim kaşlarımı çatarak. Kaşlarımı çatmam bir an için bile olsa onu gülümsetti fakat dudaklarına yayılan o tebessüm çok sürmeden yok olarak tekrar ifadesini dümdüz, boya ile buluşmamış bakire bir tuvale dönüştürdü.

"Sen yatağa git, yorganın altına gir ve beni bekle," dedi, ardından alnını alnımdan uzaklaştırıp gözlerimin içine baktı. "Ben de geleceğim."

"Neden seninle gitmiyorum?" Kaşlarımı daha da çattım. "Madem geleceksin, şimdi birlikte gidelim."

"Bundan bahsediyorum," dedi, duraksayıp ona bön bön baktım. Parmağını kaldırdı, işaret parmağının ucunu bir silah namlusu gibi alnıma doğrulttu. "Bunu kaybetmek istemiyorum."

"Ne?"

"Karşımda duran bu küçük kızı. Bu inatçı kara keçiyi."

"Kaybetmeyeceksin," diye homurdandım ama bana bakmaktan başka bir şey yapmadı. Sonunda bu bakışmanın asla bitmeyeceğini, ben karşısında oturduğum sürece sonsuza dek böyle, bu şekilde beni izleyebileceğini anladım ve omuzlarımın yukarı kalkmasına neden olacak derinlikte bir nefesi içime doldurdum. Kalkan omuzlarımı indirmeden, nefesi dışarı bırakmadan kısa bir süre boyunca onu izledim,

hemen sonrasında da nefesi yavaş yavaş dışarı vermeye başladım. Aşağı düşen omuzlarıma düşen gözlerini omuzlarıma benzetmiştim.

Doğrulup kalktığımda arkamdan gelmesini istesem de böyle olmamıştı. Ben onsuz üst kata tırmanmaya başladım, o ise beni yok sayarak açık duran kapıya doğru ilerledi. Bir kolunu dirseğinden kırıp camın köşesine yasladı ve bir sigaraya ateşi dokundurup, yanan sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi.

Yaşar amcanın odasının önünden geçerken omzumda ona ait bir palto varmış gibi hissetmiştim; o paltoda kokusu vardı, sesi, yüzü, dokunuşu, biri diğerinden kısık bakan gözleri, yere vurup tıngırdattığı işlemeli bastonu vardı. Ve yanından ayırmadığı bir fotoğraf karesi...

Gözyaşları ılık bir su gibi genzime tırmanıp gözlerime doğru ilerlemeye başlasa da bu kez baskın taraf oldum ve o gözyaşlarını geri itip Karan'ın kollarında uyuduğum karanlık odaya yalnız başıma girdim.

Ölüme alışmak, doğuma şahitlik etmekten daha zordu.

Karan'ın gelmesini beklerken üstümdeki kıyafetlerin çoğunluğunu bedenimden bir yılanın geride bıraktığı derisi gibi koparıp atmıştım. Üzerimde bir sütyen, altımda kısa bir şorttan başka hiçbir şey yoktu. Soğuk yatağın içine girip büyük ve soğuk yorganı üzerime çektiğimde, odanın karanlığı bir gölge gibi bedenimin üstüne çökerek beni odanın içindeki karanlığa dönüştürmüştü. Odanın içindeydim ama yalnızca karanlıktım.

Yok gibiydim ama aslında buradaydım.

Tenime dokunan soğuk kumaş, içimi saran mahşer ateşinin biraz olsun bile hafiflemesini sağlamıyordu. Gözlerimi defalarca kez yumdum, defalarca kez uyuyamayacağımı bildiğim uykuların rüyalarından uyandım. Karan'ın gelmeyeceğini anladığımda kendimi yorganın dışında, odanın ortasında dikilmiş aynadaki karanlık yansımamı izlerken bulmuştum. Bedenim çizgilerden ibaretti. Sanki ben Tanrı'nın kabataslak çizimiydim, detaylarımı silip beni yeni baştan şekillendirmek istiyordu ama bunu yalnızca karanlıkta kaldığımız zaman yapabiliyordu. Yüzümdeki, bedenimdeki o karanlık, zifir siyahı boşluklara baktım; uzun uzun izledim ama o boşluklarda imgeler oluşmadı, hafif parlayan harfler yavaşça bir metin döşedi ama zihnim bu metni kabul etmedi, gözlerim bu metni okumadı.

Karanlığın boyadığı tekli koltuğun üzerinde onun üstüne sigara kokusu sinmiş tişörtü serili duruyordu. Eğilip o tişörte uzandım, ti-

gömtü kafamdan geçirip içine girdiğimde saçlarım sırtıma yapışmış ve tişörtün içinde kalmıştı ama umurumda değildi; o kadar yorgundum ki, ellerimi geriye atıp saçlarımı tişörtün içinden çıkarmadım bile. Sigarayla karışmış kendi kokusu tişörtünün topraklarına ait bir çiçek gibi tişörtünün her köşesinde açmıştı. Ellerimi tişörtün yakalarına koydum, yuvarlak yakalı tişörtün yakalarını sıkıca tutup başımı eğdim ve buruşturup bir bütün haline getirdiğim kumaşa burnumu gömdüm. Kokusu lezm* gibiydi.

Tişört öyle büyüktü ki, bol bir şekilde kalçalarıma doğru uzanmış, kalçalarımı da örtmüştü. Kısa kollu bir tişörttü, onun dirseklerini örtmeyen bu tişörtün kolları benim dirseklerimin altına kadar inmiş ve kollarımın tıpkı bir yarasanın kanatlarına benzemesine neden olmuştu. Kara yarasa odadan yavaşça çıktı, üst koridorun tavanında ilerlemeye başladı; ayakları yerdeydi ama kanatları tavana dokunuyordu. Koridorun tavanındaki avize yanmıyordu ama koridor kızıl renkte bir ışıkla aydınlatılmıştı, bu loş bir ışıktı, hatta ürkütücü bir görüntüsü olduğu bile söylenebilirdi.

Yaşar amcanın odasının kapısının aralık durduğunu fark ettiğimde koridorun ortasındaki bedenimden yere düşen adımlar âdeta bir bıçak tarafından kesilmişti. Yüzümde eskimeyen bir boşluk yavaşça daralarak kendi etrafında sıkışmaya başladı, kaşlarımın titrediğini fark etmem çok uzun sürmemişti. Birkaç desteksiz adım daha attım. Yaşar amcanın odasının açık kapısından dışarı turuncu bir gece lambası ışığı sızıyor, bu ışık hemen koridorun karşı duvarına çarparak orada dikdörtgen şeklinde bir aydınlık yansıması bırakıyordu.

Bakışlarım ışığı takip etti. Yaşar amcanın odasının duvarındaki o dev gölge dikkatimi çekince donup kaldım. Topuklarımdaki sızının nedeni parkedeki soğukluk değildi, tüm ağırlığımı topuklarıma vermiştim ve kan, bedenimi uzun süre daha terk etmeyeceğinin altını çizercesine topuklarıma yığılmıştı. Karan'ın gölgesiydi bu.

Karan, gölgesinin önünde duruyor, Yaşar amcanın yatağının ucunda sırtı bana dönük bir şekilde oturuyordu. Elinde tuttuğu şeyin dev gölgesi de duvardaydı. Karan'ın elinde tuttuğu şeyin Yaşar amcanın emektar bastonu olduğunu gördüm. Gözlerim benim isteğim dışımda alt ve üst kirpiklerimin buluşmasıyla örtüldü. Bu manzara bir kapan gibiydi.

* Lezm (Lizam): Ölüm, kıyamet günü hesabı.

Gözlerimi açtım.

Terse çevrilmiş bir aynaya bakıyormuş gibi baktığım bu görüntüden uzun süre gözlerimi ayıramadım. Karan'ın karşısındaki duvarın çaprazında duran elbise dolabının aynası, Karan'ın profilinin bir kısmını öne sürüyordu. Kara zorla o yansımaya baktım ve o an dişlerimi sıktım. Karan gülümsüyordu; bu gülümseme, bir mezarın içine girdiği anda yüzüne topraklar yağarken ki gülümseyişine benziyordu. Gözleri, nakışlarıyla tarihi bir esere benzeyen bastondaydı, dudaklarındaki kıvrım uzun süre yerini korudu.

Avuçlarının içinde tuttuğu bastonu daha sıkı kavradı, başını yavaşça eğdi. Alnını bastonun uzun gövdesine bastırırken artık boynu tamamen eğilmiş, gülümseyişi yüzünün haritasından zerre zerre silinmeye başlamıştı. Karan gözlerini yummuş, dişlerini sıkarak alnını dedesinin alnına bastırır gibi bastonuna bastırıyordu. Bir süre, bir kalbi kandan arındırıp bomboş bırakacak bir süre zarfında olduğu yerden hareket dahi etmeden alnını bastonun gövdesine bastırmaya devam etmişti. Ardından dudaklarını bastonun işlemesine bastırmış, bastonu yatağın üzerine bırakmış ve ayağa kalkmıştı.

Beni görmesi umurumda değildi ama sanki beni görmesi imkânsız gibiydi. Sanki şu an burada değil, farklı bir boyuttaydı ve o boyutta daha mutluydu. Dedesinin uyuduğu odanın duvarlarını seyretti. Tam bana doğru döndüğü anda, sanki orada beni görmeyi bekliyormuş gibi sabit, olabildiğince sakin bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Ortam loş olsa da gözleri zifir karasıydı ve bu loş ışık bile onun gözlerini gölgelerin arkasına saklayamıyordu; çünkü onun gözleri zaten karanlıktı. Bu loş ışık bile loşluğunu onun gözlerinden alıyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi, ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Olduğum yerden bir adım değil, bir milim bile kıpırdamadan yalnızca ona bakıyordum. Yaşar amcanın odasından çıktı, kapıyı arkasından kapatırken gözlerini yüzümden ayırmamıştı. Bir şeyler söylemesini bekledim, hatta neden burada olduğumu sorup bana kızmasını bile istedim. Ama yapmadı.

"Hadi," dedi elimi tutup beni saplandığım yerden köklerinden sökülüp çıkartılan bir çiçek gibi çekip yürütmeye başladığında. "Uyuyalım."

Dudaklarıma mührü bastırın ve onun parmaklarının etrafına bir sürgü gibi geçen parmaklarımı derisine hafifçe sürterek onu takip etmeye başladım. Odaya girdiğimizde hiç konuşmadı, elleri ellerimden

kalabalık bir yerde annesinin elini bırakan o erkek çocuğunun küçük elleri gibi ayrıldı; oysa kocaman elleri vardı. Bir an odanın ortasında bir kalabalık belirecek ve Karan, o kalabalığın içinde beni aramaya başlayacaktı sanki. Oysa oda bomboştu; oda içinde biz olmamıza rağmen bomboştu. Sanki biz ölmüştük, yalnızca bir anıydık, geçmişten bir kesittik, geleceğin içinde köklerimiz büyüyordu ama artık o geleceğin içinde değildik.

Bana usulca sokuldu, havuzun ışığı onun sırtının dönük olduğu duvara çarpıyor, küçük dalgaların oluşturduğu beyaz çizgiler ışığın içinde titriyordu. Büyük ellerini tişörtümün kenarlarına koydu, ben daha ne olduğunu keşfedemeden o büyük eller tişörtün eteklerinden kavradı ve tişörtü tek hamlede yukarı çekti. Saçlarım tişörtün altında olduğundan dağılmamıştı ama önüme düşen birkaç saç teli elektriklenip havaya kalkmıştı.

Karan benim giydiğim ama ona ait olan tişörtü koltuğun üzerine fırlattı, büyük ellerinin kudretli avuçlarını açtı ve kabaran saç tellerini uysallaştırarak onları yerlerine sabitledi. Yalnızca gözlerini indirerek beni izlediği için boyu her zamankinden daha uzunmuş gibi gelmişti bana.

"Uykusuzluktan gözlerinin altı kararmış," diye mırıldandı.

"Uykusuzluktan değil ki o."

"Ki o," diye taklit etti beni, sesi nahifti; tatlı bir meltem gibiydi.

"Yani... Değil işte."

Elini saçlarımdan çekmeden, "Niçin o hâlde?" diye sordu.

"Genetik. Hep biraz daha karadır gözlerimin altı." Ona baktım. "Fark ettiğini sanmıştım."

"Genetik olduğu için değil, neredeyse hiç uyumadığın için olduğunu sanıyordum." Burnundan sert bir nefes verdi. "Sen hayatına ben girmeden önce kaç kez derin, deliksiz bir uyku çektin ki Asi?"

Karan'dan öncesini düşündüm. Onu tanımadan önce olduğum Asi Merve'yi. Şimdi olduğum Asi Merve'den o kadar farklıydı ki... Kafamın içinde bir uçurum vardı, o uçurumun kenarında durmuş binlerce kelime intihar düşüncesiyle şekilleniyordu; uykunun yolları tıkanıktı. Onu tanımadan önce sarıldığım yastık Azrail'in beni saran kollarıydı, üzerinde uzandığım yataksa bir tabuttan farksızdı. Uyumanın dinlenmek olduğunu Karan'ı tanıdığım zaman öğrenmiştim; oysa eskiden uyku benim için yalnızca kaçış yoluydu.

Ellerini saçlarımdan uzaklaştırıp bana sırtını döndü ve yatağa doğru ilerlemeye başladı. Olduğum yerde dimdik duran ama aslında elbisenin altında saklanan tahtaları güve yuvası olmuş bir tarla korkuluğu gibiydim. Bedenim o korkuluk kadar giyinik değildi, hatta çıplak bile sayılırdım ama kırılan tahtalarım ruhumun içinde olduğu için dışarıdan bir göz bendeki hasarı göremiyordu.

Yatağın ucuna oturup saçlarını yavaşça karıştırdı, ardından gözlerini bana doğrulttu. "Gelmeyecek misin?"

Başımı salladım, yatağın önüne gelip yorganı kaldırdım, yatağa uzandığımda yorganı da o tabutun kapağı misali bedenime örtmüştüm ama tabutum toprağın altında değil, bulutların üzerindeydi. Karan bir süre yatağın ucunda oturdu, konuşmadı. Uyku ile uyanıklık arasında bir çizgi çizmiş, o çizginin tam üzerinde ilerlerken düşmemek için gözlerimi dengede tutuyordum. Çizginin bir tarafında beni bekleyen karanlık bir uyku, diğer tarafında gözümü bile kırpmadan geçireceğim bir gece vardı.

Karan bir sigara yaktı, sigaranın dumanı gri bir bulut olup tavana çöktü ve beni altına aldı. Sevmediğim o sigara kokusunu bile benimsediğimi fark etmiştim. O sigarasını içene kadar kısılmış gözlerle duvara düşen loş gölgesini seyrettim, gölgesinin arazisinde havuzun dalgalanan beyaz çizgi izleri vardı.

Kaç dakika geçmişti bilmiyordum ama sonunda konuştuğumda dudaklarımdan dökülen bunlardı: "Bana gelmeyecek misin dedin, sen geldin ama yanımda bile değilsin."

Sigara dudaklarının arasında alevlerin arasında kalmış ahşap bir evin iskeleti gibi çatırdadı. Uzun süre dumanı ciğerlerinde sakladı, tavana döşediği gri bulutların içine bırakmadı. Söyleyebileceği bir şeyi yoktu belki de ya da yine sadece susarak bir şeyler anlatıyordu; çünkü biliyordu, biliyordu evet, ben onu anlardım. Konuşmadığı zamanlarda bile onu anlardım. Duyardım.

Biz onunla bir damla gözyaşı dökmeden çok ağlamıştık.

"Ben yanında değilken bile en çok yanında olanım," dedi kısık bir sesle, sesinin etrafına dolanan sigaranın gri dumanı da kelimelerle birlikte dışarı süzülmüştü. "Sen en çok kendine yalan söylüyorsun Asi." Cenin pozisyonunu alıp iki avucumu birleştirdim, farklı iki el gibi birbirlerine bağladım, iki elimi yanağımın altına alarak kendime yastık

yaptım. Uzun kirpiklerimin bir perde gibi örttüğü bakışlarım onun silüetine doğru kaydı.

Parmaklarının arasında eğreti bir biçimde duran sigaranın uzayan külü yavaşça parkeye düştü, parçalara ayrıldı. Yavaşça bana doğru döndü, dizini yatağa bastırıp yatağın üzerine çıktı. Bedenini bedenimin üzerine doğru bir gölge gibi bırakırken, parmaklarının arasında tuttuğu izmariti komodinin üzerindeki siyah taş tablaya bastırdı. O bunu yaparken, ben onun altındaydım.

Gözlerini yüzüme indirdi, yavaşça eğilip şakağımı öptü ve geri çekilip hemen yan tarafıma doğru devrildi. Benim aksime sırtüstü uzanıyordu, benim sırtım ona dönüktü ve hâlâ bir cenin gibiydim; anne karnındaki küçük, savunmasız bir bebek gibi... Beni o bebekten ayıran tek şey, o bebeğin kordonu annesine, benim kordonum Karan'a bağlıydı.

Dirseğini kırıp büyük avucunu başının altına aldığını hissettim ama dönüp ona bakmadım. Odada ağır bir sigara kokusu, Karan'ın parfüm kokusuyla birbirine karışarak çok daha baskın bir koku haline gelmişti.

"Büyükbabam," dedi garip bir ses tonuyla. "Şimdi daha mutludur, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç saniyeyi hislerimin göğsüme oturması için hislerime ayırdım. Ardından, "Sen de biliyorsun, o, olmak istediği kadının yanında, olmak istediği şehirde kaldı," diye mırıldandım. "Şimdi bu hikâyedeki en mutlu insan o."

"Bencil biraz," diye fısıldadı, tavanı izlediğini biliyordum. Baktığı yerde gördüğü şey olma düşüncesi tekrardan göğsümün altında uyanarak kanımın içinde yüzmeye başlamıştı.

"Deden mi?"

"Evet."

"Neden bencil olduğunu düşünüyorsun?" Yavaşça kıpırdandım ama ona doğru dönmedim. "İlk kez mutlu olduğu için mi?"

"Beni bu evde yalnız bırakmak onun için çok zordu," dedi, sesi düşünceliydi. "Kayseri'ye döneceği zaman hep içine dert olurdu beni burada bir başıma bırakma düşüncesi. İzmir'e gidip onu gördüğünde, beni bu evde bırakma düşüncesi tek bir an olsun onu rahatsız etmedi. Arkasına bile bakmadan gitti."

"Artık arkasına bakmasına gerek olmadığı için yaptı bunu," diye fısıldadım, ona doğru dönüp bu kez onun olduğu tarafa bakarak cenin pozisyonunu aldım. Gözlerini kısaca bana dokundurdu ama hâlâ düz

bir şekilde yatıyordu ve eli düşündüğüm gibi başının altında duruyor, geniş pazusundaki mavi damar yavaşça atıyordu.

"Öyle mi?"

"Öyle," dedim hiç düşünmeden. "O herkesten önce, kendinden bile önce yalnızca seni düşündü."

Gözlerini yüzümde gezdirdi, cevap vermedi.

"Sonra bir gün, seni onun kadar düşünen birinin varlığını gördü. Belki de sırf bu yüzden, bir kez olsun kendini düşündü."

"O kişi sensin," dedi gözlerini tavana çevirerek.

"Evet."

Dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu ama gülmedi, burnundan verdiği sert nefesin ılık sesi kulaklarımda dolanırken gözlerimi profilinden çekmeden, babasını izleyen küçük bir kız çocuğu gibi ilgiyle onu izlemeye başladım. Babamı ilgiyle izlediğim zamanlar olmuştu, ona kırgın olmama, ondan korkmama rağmen bir köşeye otururdum ve onu önünde hesap makinesiyle hesap yaparken izlerdim. Küçük bir not defterine rakamları dizer, o rakamları sayılara dönüştürürdü. Bazen kafasını kaldırıp kısaca bana bakar, ifadesiz gözleri uzunca yüzümde dolaşırdı ve sonra tekrar önündeki deftere inerdi; o zamanlarda gidip onun yüzünü avuçlarımın içine alıp sakallarını okşamak isterdim ama hiç cesaret edememiştim.

Elimi yavaşça uzatıp Karan'ın yanağına dokundum, parmaklarım sakallarının arasına gömülünce yutkundum, aynı anda onun da yutkunduğunu gördüm ama bana bakmadı. Normalden çok daha uzun olan kirli sakallarının içine gömülen parmaklarımı hafifçe hareket ettirdim; harflerin üzerinde hareket edip kelimeleri birleştirerek bir bütün haline getiren o parmaklar gibi...

"İyiyiz?" dedim sorar gibi.

"Değiliz," dedi dürüstçe. Yanağını parmağıma itti, parmaklarım sakallarına biraz daha gömüldü. "Ama yanındayken hiç kötü de olmadım."

Gülümsedim, bu içtendi, zorlama yoktu, olduğu gibiydi. Yan gözle bana baktı, o da benim gibi gülümseyince parmağım yanağının boşluğuna saplandı. Gözlerim gözlerine bir kanca gibi geçti. Karan kollarını bana doğru uzatıp bana sardı, beni kollarıyla kenetleyip kendine doğru çekti.

Yanağımı onun göğsüne bastırıp kollarımı ince beline sararken, aslında bizi çok daha yorup yaralayacak olan o günlerin takvimin

ilerleyen sayfalarında saklanmış bizi izliyor olduğunun farkındaydım. Zaman öyle bir canavardı ki, bedeni takvim yapraklarından, gözleri saattendi ve saatin kadranında hain bakışlarına yer vermişti; o canavar buradaydı, bazen gücünü kaybetse de şu an bizden daha güçlü bir şekilde karşımızdaydı.

Uykuya dalarken o canavarın saldıracağı anı düşünmemeye çalıştım.

Karan'ın da o canavarın odanın içinde dolaştığını bildiğine öyle çok emindim ki...

KAKTÜS TEAM

ÇÜNKÜ
GİDİLMEMİŞ HER YARIN,
BUGÜNÜN ÖLÜM DÖŞEĞİDİR.

8. SAHNE

Birini elini kana bulamadan öldürmek istediğin zaman, onu kendisini sevdiğine inandır ve sonra izle. Elini bile sürmene gerek kalmayacak. Bunu öğrendiğimde sadece on üç yaşındaydım, babam yağmurun altında bulduğu yavru bir kediyi bahçemize getirmiş, kediye biraz süt vermiş ve onu saatlerce sevmişti ama eve almamıştı; sonra içeri girdi, kedi gitmedi ve oturduğumuz sokaktan çok araba geçerdi.

Yavru kedi o günün akşamı ezilip öldü.

Babam o gece çok ağladı, duymadım sandı, duymadılar sandı. Kimse duymadı belki ama ben duymuştum.

Eğer kediyi bulduğu yerde bıraksaydı belki bu olmayacaktı ama kediyi onu sevdiğine inandırmıştı. Sevildiğini düşünen kedi gitmemiş, bırakıldığı yerde onun için geleceğini düşündüğü kişiyi beklerken ölmüştü.

Babam tanıdığım en merhametli katildi; elinde sevgi adını verdiği bir bıçak tutuyordu ve o bıçağı en çok onu sevenlere saplamayı seviyordu.

Birini sevmek, o kişinin yapacağı tüm kötülükleri kabullenmek demekti ve kabullenilen tüm kötülüklerin içinde kendi ölüm fermanının altında da imzan parlardı.

Önünde durduğum bina biraz eskiydi ama pencereleri yeni takılmıştı, binanın demode görüntüsünün aksine pencereler pahalı ve temiz duruyordu. Avucumda tuttuğum kâğıdı buruşturup kimono model

sarı ceketimin geniş cebinin içine koydum, kâğıdı bırakmadan hemen önce buruşturup bir top haline getirmiştim.

Gri yağmur bulutları dağların ardında toplanarak yükselmiş, içinde biriktirdiği gözyaşlarını yeryüzüne dökeceği anı kollamaya başlamışlardı. Hemen arkamda cadde vardı, dar olmasına rağmen iki araç yan yana ilerleyebiliyordu. Caddenin karşısındaki kaldırımda Sergen'in aracı duruyordu, Sergen aracın içindeydi ve gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

Binanın demir kapısını itip içeri girdim, apartman boşluğu boya ve tiner kokusuyla boğulmuştu; duvarlardaki hardal rengi boyanın üzerinde beyaz kireç darbeleri vardı. Basamakları dar merdivenleri yavaşça tırmanmaya başladım, önünden geçtiğim iki dairenin kapı numaralarına ve hemen önünde duran ayakkabılara bakmıştım.

İki dairenin de kapılarının önü ayakkabılarla doluydu. Aile. Boş bakışlarımı bir üst kattaki dairenin önüne çevirdiğimde orada yalnızca tek bir ayakkabı olduğunu gördüm. Gözlerimi kaldırıp daire numarasına baktım.

19...

Bu dairede yaşıyordu.

Buraya gelme düşüncesi ne kadar doğruydu bilmiyordum ama özellikle Yaşar amcayı da kaybettikten sonra fikirlerimi sakladığım zihnimin o gizli odasının kilitlediğim kapısının anahtarı kapının arkasında kalmıştı. Şimdi diğer tüm düşüncelerim artık rahatlıkla o odanın kapısını açıp içeri girebiliyorlardı.

Eğer içimde hâlâ öldüremediğim o sevgi olmasaydı, şu an burada olmazdım. Bu şehirde bile olmazdım.

Düşüncelerin susmadığı o zaman diliminde kapıyı izliyordum. Kapının üzerinde altın renginde yazan sayıyı izlerken zihnimde sayısız olay örgüsü, sayısız görüntü, filmi yanmış bir bobinin içinde kesik kesik oynuyordu. Elimi kaldırıp yumruk yaptım ama o yumruğu önümde duran kapıya vuramadım.

Oysa ben bu yumruğu kendi göğsüme vura vura kendi içimde çığlık çığlığa çok kez bağırmış, çok kez ağlamıştım.

Kendi göğsünü kırarcasına döven yumruklarım, şimdi nasıl oluyordu da bir kapıya dokunmaktan bile ölürcesine çekiniyordu.

Havada duran elimi enseme götürüp ensemi ovdum ve etrafıma bakındım, sonra da zile basıp gözlerimi tekrar kapıdaki sayıya sabit-

ledim. Kapıyı açmamasını diliyordum. Bunu dilemek yerine buraya gelmekten vazgeçebilirdim ama ruhumun içindeki sancıya söz geçiremediğimi. Şimdi ruhumdaki o sancı, kendini var eden zehrin birkaç adımdan oluşan mesafe kadar uzağındaydı ve bu onun kıvranmaktan ziyade, panzehir dilenen gözlerle kapıyı izlemesine neden oluyordu.

Nasıl oluyordu da zehrin bu kez panzehir olabileceğine inanıyordu?

Sancıyı küçük bir çocuğa benzetiyordum, kandırılması da eğitilmesi de çok daha kolaydı. Küçük çocuklar acıdan kıvransalar bile acı çekmediklerine inandırıldıklarında çıtlarını çıkarmazlardı.

Kapı yavaşça aralanınca kirpiklerim bir anlığına gözlerimin üstünü örttü ama bu bir saniye bile sürmeyen acı dolu bir eylemdi; gözlerimi hızla açıp açılan kapının ardında beni izleyen o yüzün sahibine baktım.

Babama baktım. Beni özgür bırakmasına öyle çok ihtiyacım vardı ki.

Kurumuş kan rengi gözlerindeki kahverengi gölgeler öyle çok büyümüştü ki, tüm çehresini kaplayarak yüzünü acı renklerle boyanmış bir tabloya çevirmişti. Uzun tırnaklarımı avucumun içindeki çizgi mezarlarına saplayarak olabildiğince onun gibi, olabildiğince ona benzeyen gözlerle onun gözlerinin içine bakmaya başladım. Bana baktığında aynaya bakmış gibi hissettiğini biliyordum. Bana baktığında kendine ait bir yansıma görüyordu.

"Kızım?" diye fısıldadı, apartman boşluğunda yankılanan sesi kulağıma ilk kez bu denli zayıf gelmişti. Sakalları uzamış, yüzünün tarlasında yabani otlar gibi büyümüşlerdi; sakalları artık neredeyse bembeyazdı, koyu renk sakallarının sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Saçları da beyazdı ama sakallarına oranla saçları çok daha koyu renkli görünmüştü gözüme. Üzerinde beyaz, kısa kollu bir tişört vardı ve altında da siyah, ütülenmediği için çizgileri yok olmuş kumaş bir pantolon vardı; tişörtünün eteklerini pantolonun içine sokmuştu.

Yıllar önce korkarak sevdiğim adam, şimdi karşımda bana korku ve sevgi dolu gözlerle bakıyordu.

Hâlâ kapının kulpunda duran elini kapıdan telaşla çekti. Karşımda heyecanlı bir çocuk, her şeyini kaybetmiş bir adam gibi duruyordu. Ona doğru bir adım attım, içeri geçmem için sırtını açtığı kapıya yasladı ama içeri girmek yerine onun yüzüne, benimkinin bir kopyası olan kahverengi gözlerine baktım.

"Baba," diye fısıldadı beş yaşındaki Asi Merve, diğer Merve de ben de sessizdik, konuşan oydu ama kelimeleri benim sesimde can buluyordu.

"Kızım," dedi babam bir kez daha. Kahverengi gözlerinin saniyelere sığmadan kan çanağı haline geldiğini gördüm.

Burnumun direğine düşen yıldırımın ismiydi özlem; gözlerimdeki kahverengi fırtına bulutlarının içi, şeffaf renkte nefret yağmurları saklıyordu ama ne o özlem denen yıldırımın ışığını ona göstermek, sesini ona duyurmak istiyordum ne de öfke denen yağmurun suları onu ıslatsın istiyordum.

Ona sapladığım bıçağın ikimizin arasındaki bağı tamamen koparacağını düşünmüştüm oysa.

Neden o bağ hâlâ ikimizin arasında gergin bir şekilde duruyordu ve hep bir lastik gibi ondan uzaklaşmaya çalıştığım an daha şiddetli bir şekilde ona çekiliyordum? İşte bunu ben de bilmiyordum.

O benim hayatımı mahveden adamdı. O benim babamdı.

O kadar çok can vermiştim ki, canımı acıtıp duran bir diğer canı kaybetmekten de korkar hâle getirilmiştim. Canımı acıtan kişinin de bana ait bir can olduğunu kabul ettiğim an, kendi kendinin üzerinden geçerek kendini darmaduman etmiş bir kasırga olduğum andı.

Ona sarılmak isteyen tarafım, onu öldürmek isteyen tarafımın boğazına ellerini sarmış, o tarafın nefesini kesmek istercesine onu boğmaya başlamıştı ama tuhaf olan şuydu ki, onu öldürmek isteyen tarafımın elleri de ona sarılmak isteyen tarafımın boynuna sarılı haldeydi. İlk nefesi kesilen taraf hangisi olacaktı bilmiyordum.

Neden burada olduğumu bilseydim eğer ve elimde bir silah olsaydı, burada, bu kapının önünde, onun gözlerinin içine bakarken kendi kafama sıkardım. O kadar doluydum ki boşlukta ve o kadar boştum ki tüm bu kalabalıkta. Ben aslında kimdim? Gerçekten Asi Çakıltaşı mıydım? Hâlâ o kız mıydım?

"Ne oldu?" diye sordu babam cevapsız, sadece onun gözlerine baktığım için tedirgin olmuş gibi. Bana doğru sokulunca duraksadım, o da duraksadı. "Asi," dedi sarsılmama neden olan bir sesle. "İyi misin?"

"Değilim," diye fısıldadım, sesim çok zayıftı ama duymuştu. "Ben iyi değilim," dedim. "Ben iyi değilim baba."

İnsanların davranışları değişirdi, özü belki değişmezdi ama üstünde durdukları sahnede bazen rolleri değişebilirdi. Ben babamın gözlerinde gördüğüm duyguları kendi içsel çatışmamda yaralıyordum. Tüm geçmişi sırtımda bir yük gibi taşıyıp geleceğimi mahvetmek istemiyordum artık.

"Asi," dedi babam bana doğru uzanarak ama bana dokunmadı, yasaklı bölgede olduğunun farkındaydı, sınırı geçmemesi gerektiğini kendisi de biliyordu.

Gözlerine bakmaya devam ederken, "Baba," diye fısıldadım. "Sen iyi misin?"

Beklemediği bu soru onun ruhunu ele geçirmiş bir kanser gibiydi, çok hızlı bir şekilde ilerleyerek onu ölümün kıyısına sürüklemeye başlamıştı. Güçsüz bedenini kapının yanındaki duvara yasladı, artık o da tuttuğu o evin dışındaydı. Büyük elini alnına koyup gözlerini yumdu, yorgun görünüyordu.

"Baba?" dedim sorar gibi. "İyi misin?"

Kaşları çatıldı. "İyiyim," dedi, sesi aksini söylüyordu. Sesi ve kelimeleri bir değildi; kan uyuşmazlığı yüzünden birbirlerini reddederek zehirliyorlardı.

Kaşlarımı kaldırıp, "İyisin?" dedim sorar gibi. Gözlerim bedeninde gezindi. Acaba o bıçağın bıraktığı yara izi çok belirgin miydi? İstesem bana o yarayı gösterir miydi? O yarayı bana gösterse, açtığım yara, açtığı yaralardan utanır mıydı? Yoksa açtığı yaralarım mı utanırdı ona açtığım yaradan? Hangisi daha büyüktü? Hangisinin izi çok daha fazla yer kaplıyor, çok daha fazla sızlıyordu?

"İyi olmaya çalışıyorum," dedi boynu bükük bir sesle. Bir insanın sesinin bile boynu bükülebilirdi; bunu ilk kez annemde görmüştüm. Annemin sesi, onu tanıdım tanıyalı hep boynu büküktü.

Ona doğru bir adım daha atınca aramızdaki mesafe en uç seviyede azaldı. Kahverengi gözlerinin gözlerime dokunmasını istiyordum ama o bu eylemden kaçınıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra kollarını iki yana indirip başını duvara yasladı.

"Beni affedemiyorsun, değil mi?" diye sordu. Soğuk bir tipide, küçücük ayaklarım ve ayaklarım kadar küçük bedenimle tek başıma yürümek zorunda bırakmıştı beni. Sırtımda kendimden ağır bir çanta vardı, bu çantayı kendi elleriyle doldurup yine kendi takmıştı benim sırtıma. Onu bu yüzden mi affedemiyordum?

Annemi sevmemişti. Belki sevmişti ama yeteri kadar sevmemişti. Aldatmış, hor görmüş, annemi kendi kendisine kırdırmıştı. Bunun için mi affedemiyordum onu?

Ablamın yanaklarından akan gözyaşlarını tepkisizce izlediğim geceler kimsenin göremeyeceği kanları kendi yastığıma kustuğumdan mı affedemiyordum yoksa onu?

Yoksa bedenime armağan ettiği, onun avucundan kopup gelen darbeler yüzünden miydi bu kırgınlık, bu affedememe hali? Bir kedi yavrusunu kıskanmama neden olduğu için mi affedemiyordum ben onu? Ben babamı neden affedemiyordum?

Annemi öldürdüğü için mi? Beni, bizi, bir gün tekrar olabileceğini düşündüğüm ailemizi öldürdüğü için mi affedemiyordum babamı? Ben babamı, babama benzediğim için mi affedemiyordum? Ben babamı, kendimi affedemediğim için mi affedemiyordum?

"Ben kimim baba?" diye sordum, cansız sesim onun bile diriltemeyeceği kadar ölüydü; nabzı durmuş, kanı kurumuş, bedeni çürümüştü.

Bana öyle derin, öyle dibe çeken gözlerle baktı ki, eğer gözlerimi gözlerinden uzağa taşımasaydım tekrar o derinliğe düşer, tekrar o dibi bulup o dibin içinde onun için ağlamaya başlardım.

Biri için, birine ağlamak... Ben babam için babama ağlamış mıydım? Ben babam için gizli gizli Tanrı'ya ağlamıştım.

Yaşar amcanın biri diğerinden kısık bakan gözleri aklıma gelince gözlerimi yumdum, onun cümleleri zihnimin içinde tekrar etti: *Sen kendini ne zaman affettin?*

Etmek istiyordum. Artık kendimi affetmek istiyordum. İnanıyordum ki, kendimi affedersem herkesi affetmiş sayılacaktım. Kendimi özgür bırakmadığım sürece, içimdeki kırgınlıkları da ömür boyu bir tutsak gibi kendi içimde gittiğim her yere taşıyacaktım. Taşınacaktım, şehir şehir gezecek, yepyeni yüzler görecek, yepyeni hayatların içinden geçecektim ama içimdeki o tutsak kırgınlıklar beni asla terk etmeyecek, gittiğim her yere benden önce yerleşecekti.

"Ben," diye mırıldandım. "Gerçekte kimim baba?"

"Gerçekte mi?"

Başımı yavaşça sallayıp gözlerimi onun ayaklarına indirdim. Ayaklarında çorapları vardı, çoraplarının rengi siyahtı, kenarındaki lastikten şeridin üzerinde çorabın markası yazıyordu; beyaz harflerle. Dudaklarımı birbirine bastırıp babamdan gelecek olan cevabı beklemeye başladım.

"Kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Bildiğimi sanmaktan korkuyorum," dedim dürüstçe. Kafamı kaldırıp ona baktım, gözlerim parçalanmış bir aynanın yere düşen kırıkları gibi bakıyor olsa gerekti. Belki de onun gözleri öyle bakıyordu. Gözlerim öyle çok benziyordu ki, asıl öyle bakan hangimizdik artık ayırt edemiyordum.

"Bildiğin kişisin," dedi hiç düşünmeden. "Sen hiçbir zaman başka biri olmadın. Her zaman olduğunu bildiğin kişiydin."

"Artık olduğumu bildiğim kişinin sesini duyamıyorum," dedim yorgun bir sesle. Babamın gözlerinde çok eskiden rastladığım bir ifadeyi yakalar gibi oldum; bu ifadenin ismi şefkatti, geçmişe aitti ama onu bana değil, o yavru kediye olan bakışından hatırlıyordum.

"Kafanın içini öyle çok fısıltıyla, öyle çok çığlıkla, öyle çok gürültüyle doldurdum ki, artık kendini duyamaman, içeride benden saklarken kaybettiğin kendini bulamaman o kadar doğal geliyor ki bana." Babam gülümsedi, yüzündeki çizgilerin eskiye nazaran çok daha fazla olduğunu şimdi fark etmiştim. Başını yavaşça iki yana doğru sallayıp söylediklerimi reddetti: "Beni susturduğun gün, içinde bana olan öfkeni, sevgini, kırgınlığını, dargınlığını, özlemini susturduğun gün, birbirinizi yeniden bulacaksınız."

Yavaşça yutkunup gözlerimi kendi ayaklarıma indirdim, verecek bir cevabım olmasını dilerdim ama yoktu. Haklıydı. Kendi suçunun, işlediği günahın, altına girdiği vebalin o kadar farkındaydı ki, benim ağzımı açmamın hiçbir anlamı olmayacaktı.

"Asi," dedi babam. "Buraya neden geldin?"

Çok sesli bir şekilde yutkundum. Boğazımdaki tırnakların boğazımı çizerek aşağı indiği an çıkardığı o sesi babamın da duyduğunu biliyordum. Gözlerimi kendi ayaklarımdan çekmeden öylece dikilmeye, karşısında durmaya devam ettim. Karşısında yitiktim, kayıptım, yorgun ve tutsaktım; karşısına yeniden doğmak, yolumu bulmak, nefes almak ve özgür kalmak için dikilmiştim. Ama bunları ondan geri isteyebilecek gücü kendimde o kadar çok bulamıyordum ki, arkamı dönüp gitmekle, gözlerinin içine bakıp hesap sormak arasındaki darağacında ayaklarım yerden kesik şekilde havada sallanıyordu.

Babama cevap vermeden evin içine bir adım atıp kapı eşiğinden içeri girdim. Babamın bana baktığını hissettim, girişte küçük bir hol vardı, holün ortasında kahverengi bir masa, masanın üzerinde bir sürahi, küçük bir küre ve kürenin içinde iki balık vardı; balıkların kuyrukları çok uzundu, iki taneydiler. Bir tanesinin rengi güneş sarısına yakın tonda bir turuncu, diğerinin siyahtı; kuyruklarını birbirlerine çarpa çarpa yüzüyorlardı. Kürenin dibinde biri beyaz, diğeri siyah iki inci, biri siyaha boyanmış diğer bembeyaz duran iki istiridye kabuğu vardı.

Merve ve Defne, diye fısıldadım içimden. Bu balıklar bizdik.

Balıkların içinde yüzdüğü küreye doğru ilerledim, masanın ucu tenime dokununca durup gözlerimi küreye indirdim. Balıklar kuyruklarını birbirlerine sürterek yüzmeye devam ediyorlardı. Babamın arkamdan içeri girdiğini fark ettim, sanki gideceğimi biliyormuş gibi içeri girerken kapıyı kapatmamış, açık bırakmıştı.

"Asi ve Ala," dedi babam bana yaklaşmadan arkamda dikilerek. "Kızlarım."

Titreyen alt dudağımı uyarmak için dişlerimi dudağıma geçirip başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Güzellermiş."

"Çok güzeldirler," dedi babam tıkanık bir sesle. "Bazen Ala, yani şu portakal renkli olan yaramaz, Asi'yi sinirlendiriyor. Asi de kafasını kürenin camına vurarak bana söyleniyor. Küre onlara yetmiyor, küçük biraz ama ikisini ayırmak da istemiyorum. Büyük bir küre de alasım yok hiç."

"Neden büyük bir küre alasın yok?"

"Büyük bir kürenin içinde birbirlerini kaybetmelerinden korkuyorum."

"Akvaryumun içinde birbirlerini kaybederler ama küre bir dünyaya benzer baba," diye fısıldadım. Parmağımı küreye koyup balıkların irkilmesine neden oldum. Siyah olan balık bir süre parmağımı takip etti, ardından kürenin camına yaklaşıp yüzünü parmağıma yasladı. Yutkundum. "Ne kadar uzağa yüzerlerse yüzsünler, sonunda yolları hep birbirlerine çıkar."

"Yine de..." Babamın bana doğru bir adım attığını hissedince gözlerimi yumup onun adım sesini dinledim. "...onlar hep yan yana olsunlar, hiç birbirlerinden uzağa yüzmesinler istiyorum ben."

"Kavga ederler," diye mırıldandım.

"Ne kadar kavga etseler de onlar birbirlerini çok sever."

Gözlerimi açtım, kirpik diplerimi yakmaya başlayan gözyaşlarımı geri itmek için gözlerimi tavana dikip birkaç saniye kaşlarım havada bekledim. Parmağımı küreden uzaklaştırsam da balık olduğu yerden çekilmeden beni izlemeye devam etti.

"Onlara kahverengi, kızıla kaçan renkte kuyruğu olan daha büyük bir balık alıp yanlarına koymuştum. Akvaryumdaydılar o zaman," dedi babam düşünceli bir sesle. "Birkaç gün onlarla yüzdü, birkaç gün sonra onu akvaryumun içinde ölü buldum. Ben de onlara küçük bir küre aldım."

Annemin o nahif kıkırtısını duymuşum gibi irkilsem de tepki vermedim. Bunun yerine, "Belki onu da küreye koysaydın, bir şekilde yaşamanın yolunu bulurdu," diye fısıldadım.

"Belki de," dedi babam. "Ama o öldürdüğüm ilk balık değildi."

"Doğru."

"Asi," dedi babam bir kez daha. "Neden buradasın?"

"Sana yaptığım şey..." Yutkunmaya çalıştım ama bu kez başarısızdı, yutkunamamıştım. Başımı önüme eğip gözlerimi kıstım, kirpik diplerimde sızlayan gözyaşlarına hakim olmaya çalışıyordum. "Bu... Bu doğru değildi."

"Bunu bilerek yapmadın," dedi babam. "Bunu bilerek yapmadın ki."

"Yapmadın ki," diye fısıldadığımda anlamadığını biliyordum. "Ben neden sana benziyorum?"

"Hayır," diye karşı çıktı babam. "Unut bunu, asla düşünme, asla söyleme, asla böyle hissetme."

Bir elimi masaya bastırıp bakışlarımı babama çevirdim. Açık kapının arkasından birkaç yabancı geçti, üst kata tırmanan merdivenleri çıkmaya başladılar. "Söyle," dedim. "Eğer yanlışlıkla olmasaydı, bunu bilerek yapsaydım, yine böyle bakar mıydın gözlerime?"

Gözleri şefkatle kısıldı, yüzünde önceleri hiç rastlamadığım renklerin birbirine karışarak bir bütün oluşunu seyrettim. Başını yavaşça sağ omzuna doğru düşürdü. "Yapamazdın ki."

"Ya yapsaydım?"

"Nasıl yaptıklarım senin baban olduğum gerçeğini değiştirmiyorsa, senin de yapacağın hiçbir şey benim kızım, kanım, canım, yavrum olduğun gerçeğini değiştirmez." Gözleri artık gerçekten doluydu, ağladı ağlayacak gibi bakıyordu. Bu kapıdan çıktığım an, ben yine ondan gittiğim an, sarsıla sarsıla ağlayacağını şimdi bile onun gözlerine bakınca görebiliyordum.

"Baba," diye fısıldadım ona doğru dönüp bir adım atarak ona yaklaşırken. "Baba, içimde kırdığın çocuğu affet."

Donup kaldı. Bana bakıyordu ama büyük, hasarlı elleri titriyordu. Ona doğru bir adım daha attım.

"Baba, o çocuğu affet."

"Asi."

"Baba," dedim bir adım daha atıp. Şimdi burun buruna sayılırdık. "İçimde kalbi hâlâ babası için atan küçük kız çocuğunu artık affet."

Gözyaşları özgürce gözlerimden aşağı dökülmeye başladığında, aynı gözyaşları, tam karşımda, benim gözlerimden değil babamın gözlerinden dökülüyordu. Kollarımı aniden kaldırıp büyük bir şiddetle, bir fırtına, tek seferde vurup geçecek bir hortum gibi ona çarparak kollarımı onun boynuna sardım.

Yanağımı yanağına bastırarak sürtüp, yüzümü boynunun boşluğuna bastırdım; ona, ömrüm boyunca sarılamadıklarımı toplayarak hepsini kanatlarımın altında büyütüp dışarı bırakarak sarıldım. Boğazından bir inilti, hıçkırık koptu ve kollarını kaldırıp belime sardı; babam ağlıyordu, ben de ağlıyordum.

"Baba!" diye bağırdım gözyaşlarımın arasından. Titreyen ellerimi ensesine bastırıp, parmaklarımı ensesinde gezdirirken ağlamaya devam ediyordum. "Baba, beni affet..."

"Ben seni nasıl affedeyim, sen affedilecek ne yaptın ki?" diye hıçkırdı. Bana daha sıkı sarıldı; ruhum ruhuna idam ipi gibi geçti ama sadece onun ruhu değil, benim ruhum da onun ruhuyla aynı anda asıldı. Biz birbirimizin infazıydık. Biz birbirimizin karanlık yüzüydük. Biz kimsenin göremediği aynı kişiydik. "Affetme beni kızım," diye inledi. Yüzünü saçlarımın arasına gömdü, gözyaşlarının ılık dokunuşlarını hissedebiliyordum. "Affetme beni. O kuyuda bırak beni, seni bıraktığım o kuyuda bu kez sen beni bırak, kızım. Affetme beni babam, affetme beni Merve."

"Baba," diye hıçkırdım, artık sarsılıyorduk, ayakta duracak gücü tüketmiştik. "Baba, içimde kalbi hâlâ babası için atan şu küçük kız çocuğunu artık azat et." Kollarımı boynuna idam ipi gibi sarıp hıçkırdım. "Baba, beni artık özgür bırak."

Büyük elleri saçlarıma kaydı, başımı tutup beni bağrına bastı. Hem ağlıyor hem seviyordu beni. Hem ağlıyor hem de bu kez temelli gidiyordu benden. Bu onun beni ilk açık açık sevişiydi; gizli gizli hiç sevmiş miydi bilmiyordum ama onca gizlilikten sonra ben de ilk kez bu kadar açık seviyordum onu. Affedemiyordum onu. Onu affedebilmem için kendimi affetmem, onu affedebilmem için özgür olup ondan gitmem gerekiyordu.

"Özgürsün," diye fısıldadı saç diplerime doğru, sonra ıslak yüzünü saçlarıma sürterek geceden siyah saçlarımı öptü, kokladı, bir daha öptü. "Özgürsün Asi."

Biz artık babamla birlikte olamazdık. Ben özgürdüm. Babam artık yoktu.

Ondan ayrıldığımda, bu ayrılığın yalnızca anlık gelişen fiziksel bir aktivite olmadığını biliyordum. Biz babamla gerçekten ayrılıyorduk. Artık bunun asıl gereken şey olduğunun ikimiz de farkındaydık. Bitmesi gerekiyordu, onun beni özgür bırakması, onun da kendi içinde özgür kalması gerekiyordu.

Yaşanmamış tüm güzel anıların zaten yaşanmamış olmasının verdiği rahatlıkla değil; yaşanmadığı gibi bir daha asla yaşanmayacağını bilmenin verdiği acıyla terk ediyordum.

Ellerimi tuttu, birkaç saniye öyle kaldık ama artık birbirimizin gözlerine bakmıyorduk. İkimizin de gözleri onun ellerinin içinde olan ellerimdeydi. Annemin gölgesi evin duvarlarındaydı, evin içinde bir hayalet gibi gezerken kanatlarından düşen bembeyaz tüyler ayaklarımızın etrafında birikerek yavaş yavaş yükselmeye, evi tüyden bir nehre dönüştürmeye başlıyordu.

"Git," dedi tekrardan, parmakları parmaklarımı okşadı. "Artık birbirimiz yokmuş gibi yaşayalım."

"Evet," dedim başımı sallayarak, sesim her tarafından çatlamış bir ayna gibiydi.

Ellerimi istemeye istemeye bırakıp bir adım geri attı, kafasını farklı bir yöne çevirip başını salladı. "Bir daha buraya gelme," dedi. Gelmemi hem istiyor hem de istemiyor gibiydi. Gelmeyi hem istiyordum hem de istemiyordum. Biz kararsızken bile birbirimize çok benziyorduk.

Terleyen avuçlarımı yumruk yapıp gözlerimi açık duran kapıya çevirdim. Gözyaşlarım artık kurumuş, yanaklarımın üzerinde soğuk izler bırakarak tenimi germeye başlamıştı. Burnumu yavaşça çekip bir adım geri attım ve kapıya doğru döndüm. Babam artık görüş alanımda değildi.

Adım atacak gücü bulamamanın ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım. Şu ana kadar, bunu gerçekten bildiğimi sanmıştım. Bilmediğimi, yeni öğrendiğimi, ilk kez böyle hissettiğimde, adım atacak gücü kendimde bulamadığımda anlamıştım. Ayak tabanlarımdan dışarı çıkmış uzun demirler, temellerimi onun olduğu yerin dibine atmıştı; adım atsam, kopacak olan ilk şey yine benim ayaklarım olacaktı.

"Dikkatli ol baba," diye mırıldandım ezkaza güçlü çıkmayı başaran ama aslında boynunu bükmüş bir sesle. Kapıya doğru atmaya başladı

ğım adımlarım, geride bıraktığım ayaklarım vardı. O kadar özgürdüm ki, artık geride bıraktığım ayaklarımın benim için bir anlamı yoktu. Olmasa da olurdu.

Onu gerçekten seviyordum. Bir çocuğun babasını sevdiği gibi değil, bir kız çocuğunun babasını sevdiği gibi.

Eğer o zamanlar onunla yürümemi isteseydi, onunla yürürken ayaklarımın altında ezilecek olan hiçbir günah umurumda olmazdı; eğer o zamanlar onunla yürümemi isteseydi, cehennemde bizi bekleyen eve ondan önce ben girer, başımın üstündeki haleyi kendim söküp ateşlerin içine atardım. Çünkü kız çocuklarının en büyük zaafı da en büyük yarası da babalarıydı. Dünyanın en kötü adamı da olsa, o adam onlara yalnızca bir kez gülümsediğinde, kız çocukları yetiştikleri cehennemin bile cennet, ateşlerin içine çizdikleri seksek kutularına bastıkları ayaklarınınsa Tanrı'nın avuçlarında olduğunu düşünürlerdi.

"Dikkatli ol kızım," dedi, sesi benim kırdığım aynadan düşmeye başlayan cam kırıkları gibiydi.

"*Öğrendim baba*," diye mırıldandı diğer Merve, babam onu duymadı ama ben onun bir okyanusun dibinde boğulmak üzereyken bir şekilde suyun yüzeyine çıkardığı kafasını görebiliyor, nefes nefese yükselen sesini duyabiliyordum.

Adımlarım ondan ağır ağır uzaklaştı. Biraz evvel içeri girmek için geçtiğim kapı eşiğinden şimdi dışarı çıkmak için geçiyordum. Gözümden bir damla yaş daha aktı ama bu sessizdi, çıtımı bile çıkarmadan akan gözyaşının özgürce çeneme doğru kaymasına izin verdim. Merdivenin tırabzanlarına dokunup aşağı doğru baktım, iki kat boyunca çıktığım merdivenler döne döne aşağı doğru iniyordu ve babam artık görüş alanımda değildi. Tırabzanlara daha sıkı tutunup gözlerimi yumdum, başımı havaya kaldırıp biraz bekledikten sonra gözlerimi açıp kara zorla merdivenleri inmeye başladım.

İçimde boynunu bükmüş, sırtını yüzüme örttüğü kapıya yaslamış, yerde oturan o beş yaşındaki Asi Merve'den, yüzüme örttüğü kapının arkasında dikilmiş hiç durmadan, nefes bile almadan özür diliyordum.

Küçük avuçlarını kulaklarına bastırmış, yüzünü yaralı dizlerine sürte sürte ağlıyor, benim sesimi bile duymak istemiyordu. O, o kadar küçüktü ki, özgürlükten korkuyordu. O, benim aksime özgür kalmak istemiyordu. Acı bile çekse, ait olduğu yerde kalmak istiyordu; oysa biz buraya ait değildik ve ben bunu küçük bir çocuğa anlatamıyor-

dum. Çünkü küçük çocuklar, sadece onlara bir şeyleri doğru şekilde öğrettiğine inandığı insanların sözlerini dinlerlerdi. Beş yaşındaki Asi Merve'ye göre ben yanlış şeyler yapıyordum ve kötü bir kadındım.

Binadan çıktığımda hemen karşıda park halinde duran araca baktım. Sergen telefon ile konuşuyordu, beni fark etmemişti. Gözümden akan yaşları avuçlarımla sildikten sonra ıslanan avuçlarımı kotumun kumaşına sürtüp kurutmaya çalıştım. O sırada Sergen kulağında telefonla bana doğru baktı, duraksayıp telefonun ucundaki kişiye bir şey söyledi ve telefonu kapatıp araçtan indi.

O bana doğru yürürken ben de aynı şekilde ona doğru yürüyordum. Bir araç neredeyse bana çarpacaktı ama son anda durduğu için ezilmekten kıl payı kurtulmuştum. Kanadımı açıp uzaklara doğru çırpmaya da başlasam, olduğum yerde kanatlarım tabut kapağı gibi sırtımda kapalıyken de dursam, biliyordum ki benim kanatlarım kırılmak için omuzlarımdaydı.

Sergen beni omuzlarımdan tutarak kenara çekti, çatık kaşlarla araç sahibine baktı. Oysa suçlu olan bendim, aracın önüne kendim atlamıştım. Araç sahibi, Sergen'in bakışlarını alttan alarak aracını tekrar çalıştırdı ve yanımızdan geçip gitti.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi Sergen, söylediği şey ona donmuş gözlerle bakmama neden olmuştu ama o gözlerimdeki cansızlığın nedenini bilmediği için yalnızca bana baktı. "Evde miydi?" diye sordu.

"Evdeydi."

"Konuştunuz mu?" diye sordu bu kez.

"Biliyor musun, ilk kez konuştuk."

Ela yansımalı açık kahverengi gözleri gri bulutların yansımasıyla gıpgri görünen bir kahveye dönmüştü. Bana beni anladığını, beni anlamanın bir kanser olduğunu, çaresiz bir illet olduğunu belli eden gözlerle baktı. Elini ağır bir hareketle omzumdan çektikten sonra, "En azından konuşabilmişsiniz," dedi yalın bir sesle.

"En azından," diye onayladım onu, başımı da sallamıştım. Yanan gözlerimi Sergen'den uzaklaştırıp binaya çevirdim. Kirpiklerim hâlâ ıslaktı, yanaklarımın yüzeyini ıslatan gözyaşlarım da hafif esintinin yanaklarıma çarpmasıyla yanaklarımın gerilmesine neden olmuştu.

"Peki sana ne dedi?" diye sordu Sergen, normalde çok soru sormaz, hatta neredeyse hiçbir konu hakkında yorum yapmaz ve konuşmazdı ama şimdi saf bir merakla yüzümü izliyordu.

Titreyen çeneme engel olamadan, "Beni özgür bıraktı," dedim, sesim de çenem gibi titriyordu ve bir anlığına kurduğum bu cümle bana öyle çok ağır geldi ki, kalbim ile mantığım arasında uçurum varmış gibi hissettim.

"Peki sen özgür kalmayı gerçekten istiyor muydun Merve?" diye sordu Sergen, bu sorusu bir çığ gibiydi, önce üzerime yuvarlandı, sonra beni içine aldı ve ben içindeyken gitgide büyüyerek etrafa çarpmaya, çarptığı her yerde bana ait bir parça bırakmaya başladı.

Başımı sallayıp bunu onaylasam da içimdeki o beş yaşındaki kız çocuğunun bencil isteklerine de kulak tıkayamıyordum. "Eğer yaşamak, devam etmek için başka bir çarem olsaydı, o çareyi seçerdim Sergen," dedim. "Benim tek çarem özgür bırakılmak."

"Özgürsün ya hani şimdi," dedi Sergen kaşlarını kaldırarak. "Peki şimdi yaşıyor musun Merve? Şimdi, şu saniyeden sonra, devam edebilecek misin artık?"

Dudaklarımı ısırıp gözlerimi gökyüzüne çevirdim, kaşlarım havaya kalkmıştı ama bunu bilgiçlik taslamak için değil, gözyaşlarımı geri itmek için yapmıştım. "Evet," diye mırıldandım kırık hecelerle. "Artık devam edeceğim."

"Diğer soruma cevap vermedin."

Gözlerimi gökyüzünden çekmedim, bulutların lirik hareketlerini izlerken, "Eve gitmek istiyorum Sergen," dedim, sesim, tıpkı ağır ağır hareket eden yağmur bulutunun göğsünde taşıdığı yağmurlar gibi içinde hüznü taşıyordu.

"Ağlamak istiyorsan ağlayabilirsin, ağladığını görmüyormuş gibi davranabilirim." Yamuk bir şekilde güldüğünü görür gibi oldum. "Biliyorsun, bazen Bedirhan'ın dediği gibi bir robottan farksız olabiliyorum."

"Bir robota göre fazla duygulusun." Ona baktım. "Bugün de İzmir'e gideceğini düşünmüştüm."

"Türkan ile yalnız kalmak istediğini düşündüğüm için gitmedim. Hep başlarında dikiliyor olmam onu biraz sinirlendirebilir." Sergen yine o silik gülümsemesiyle baktı bana. "O huysuz ama mükemmel adamı sinirlendirmek istemem."

Titreyen çeneme rağmen Sergen'e gülümseyerek karşılık verdim. "Muhtemelen..." dedi bana doğru bir adım atarken. "...abim duyarsa kollarımı kıracak ama..." Beni kollarının arasına çekti, başta ne olduğunu anlayamamıştım ama ne olduğunu keşfedince ben de kollarımı

güçsüzce onun bedenine sardım. "...buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim," dedim yalnızca. Kısa süre de olsa birbirimize sarılmıştık ve bu benim Sergen'e ilk sarılışımdı. Araca bindikten sonra araç sokaktan uzaklaşana kadar konuşmadık. Yağmur çiselemeye başlamıştı.

Ön cama gözyaşları gibi vurup kayarak inen yağmur damlalarını seyrederken ceketin cebine koyduğum adres kâğıdını cebimden çıkardım; buruş buruş olmuştu. Torpido gözündeki bordo çakmağı alıp kâğıdın ucunu tutuşturdum. Sergen bana bakmıyordu. Kâğıt bir kenardan başlayarak yavaşça yanmaya başlamıştı. Bu görüntü bana cehennemde usul usul ilerleyen ateşin yavaşça yutmaya başladığı bir bedeni hatırlatmıştı.

Sergen gözünü ön camdan ayırmıyordu. Mekanik bir hareketle çalışan sileceklerin gölgeleri yüzüne vururken, "Ona bu ihbarı kimin yapmış olabileceğini sordun mu?" diye sordu bana.

Başımı çevirip ona baktım. "İhbar?"

"O gece olan olayı bilen kişiden bahsediyorum. Bilip bunu ihbar eden kişiden bahsediyorum." Sergen yan gözle bana baktı. "Baban o kişiyi biliyor olabilir mi? Belki de oraya babanla birlikte gelen biriydi."

"Sanmıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bunu yapan kişinin babamı doğru dürüst tanımadığını düşünüyorum."

"Ama her kimse, seni tanıyor."

Sergen'e pürdikkat bakıp, "Arda olabilir mi?" diye sordum tek seferde.

Sergen duraksadı, başta hangi Arda'dan bahsettiğimi anlamıyormuş gibi baksa da sonunda jetonu düşmüş olacak ki, "O ne alaka?" diye sordu.

Omuzlarımı silkip gözlerimi ön cama çevirdim. "Bilmiyorum, yalnızca tahmin."

"Elle tutulur bir ipucu olmadığı sürece düşündüğümüz her isim yalnızca bir tahminden ibaret olacak."

"Doğru," diye fısıldadım.

"Bunu abime söyledin mi?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp kaşlarımı çattım. "Zaten Arda'ya fena hâlde kuruldu. Böyle bir şeyin bir tahminden ibaret olması bile onu çileden çıkarır."

"O zaman ben şu Arda'nın ne haltlar yediğini bir araştırayım."

"O adam çok sinsi, senin araştırdığını fark ederse daha farklı şeyler yapabilir."

Sergen kaşlarını kaldırdı. "Ben birini araştırırsam, araştırdığım kişi bu hayattaki varlığımdan bile bihaber olur."

"Arda seni tanıyor."

"Sadece adımı ve yüzümü biliyor," dedi Sergen, gözlerini altımızda akıp giden yola çevirdi. "Kim olduğumu bilmiyor."

Sessiz kalıp avucumdaki külleri parmaklarımla ezerken Sergen'in profilini izledim. Yüzünde tanımlayamadığım renkte duygular vardı. Hem hiçbir şey hissetmiyor gibiydi hem de hissedebileceği her şey boğazını aşmış ve yüzünü içine yutmaya başlamıştı sanki.

Eve geldiğimizde bahçede daha önce hiç görmediğim bir aracın park halinde durduğunu fark etmiştim. Sergen beni bahçe kapısının önünde indirmiş, gazetecilerden saklama gereği duyduğu aracı sokağın sonuna park etmeye gitmişti. Bahçede yavaş adımlarla ilerliyordum, gözlerim havuza kaydı ve limon ağaçlarından düşen yaprakların rüzgârla savrularak havuza düştüğünü, havuzun durgun suyunun yüzeyinde bir sandal gibi yüzmeye başladıklarını gördüm. Yağmur damlaları havuzun içine düşmeye başladı ve limon yaprakları her bir damlada suyun içine bir batıp bir çıkmaya başladılar. Gözlerim tekrardan o yabancı araca doğru kaydı, bu büyük, siyah bir cipti.

Giriş kapısının önüne gelince anahtarları yanıma almadığımı fark edip yüzümü ekşittim. Zile bastıktan sonra kapıya yavaşça tıklattım, ardından gözlerim büyük, cam duvara kaydı ama içeride kimse yok gibi görünüyordu. Bir ayak sesi duydum, devamında kapı yavaşça aralandı ve yere indirdiğim bakışlarımı usulca havaya kaldırıp kapının diğer ucundaki bedenin sahibine baktım.

Solgun bir güneşe, sönmemek için yavaş bir nabız gibi çarpan közün içindeki aydınlıklara benzeyen bal rengi saçlar dikkatimi çeken ilk ayrıntıydı. Omuzlarından salınan saçları, düz ve ince telliydi, ince telli olduğu için biraz daha seyrek bir görüntüye sahipti. Sivri bir çene, zayıf bir yüz, küçük, yuvarlak, kalkık bir burun ve büyük dudakları tamamlayan iri, çekik ela gözler tüm yüzünü oluşturan konutlar gibiydi.

İnce parmaklarının arasında bir su bardağı tutuyordu, su bardağının içinde bir dilim limon vardı. Kızın belirgin elmacık kemiklerinin dışarı doğru gerildiğini gördüm, iri gözleri daha da irileşti ve yüzünde

hiçbir şey değişmese de gözlerinde fırtınalar kopmaya başlamıştı. Parmaklarının arasında tuttuğu bardak ellerinin arasından kayıp düşerken ne ben ne de o bir adım geri çekilmedik. Bardak ikimizin ayaklarının dibinde büyük bir gürültüyle patladı ve ikimiz de o patlama sesiyle yavaşça irkilip birbirimize şok olmuş gözlerle bakakaldık.

Bir balığın ağzı, diğer balığın pullarıyla doldu; balığın ağzı parçalandı. Bana görmemesi gereken bir şeyi, görmekten umudu kestiği bir şeyi görmüş gibi bakarken diğer balığın pullarıyla ağzını paramparça eden balık oydu.

"Lavin!" dedi içeriden tanımadığım, boğuk ve kalın bir ses. İrkilerek gözlerimi kızın bal rengi gözlerinden ayırıp omzunun arkasında beliren diğer yüzün sahibine çevirdim.

Kızdan bir iki kafa boyu kadar uzun bir adamdı bu. Kemikli bir yüzü, çekik fakat içi iri kahverengi gözleri, düzgün bir burnu ve ince dudakları vardı; gözlerimiz buluştuğu anda adamın yüzündeki ifadenin çok büyük bir hızla değişerek, okyanusa damlayan kan gibi tüm yüzünü bulandırmaya başladığını gördüm. Adam adının Lavin olduğunu öğrendiğim kızın omzuna dokundu ve bir an durduğu yerde sendeler gibi olduğunu gördüm.

Kafam karışmış şekilde karşımda duran bu iki yabancıya öylece bakarken Karan'ın sesini duydum ama gözlerimi kızın yüzünden ayıramıyordum. "Sorun ne?" diye sormuştu Karan, ardından diğer adamın koluna dokunup kafasını dışarı uzatmış ve beni görünce ifadesi yumuşamıştı. "Gelmişsin."

"Geldim," diye mırıldandım Karan'a çevirdiğim gözlerimde soru işaretleriyle ona bakarken. Kız, sesimi duyunca irkilip sırtını arkasındaki adamın göğsüne bastırdı.

"Kartal," dedi Karan çenesiyle adamı işaret ederken. "Dedemin bahsettiği arkadaşım."

Sırtımı verdiğim bahçeye yağan yağmur hızlanmıştı. Başımı yavaşça salladım.

Kartal, Lavin'i omzundan tutup yavaşça kapının önünden çektikten sonra gözlerini bana çevirip, "Merhaba," dedi. Büyük elini bana doğru uzattığını fark ettim, gözlerim eline doğru kaydı, ardından tekrar yüzüne bakıp birkaç saniye boş gözlerle onu izledim. Sonra elimi eline kaydırıp onunla tokalaştım. "Kartal," dedi kısaca kendini tanıtır gibi.

"Merve," dedim durgun bir sesle.

Kız kapıya yaslanmış sadece beni izliyordu ve Tanrı şahit ya, sanki ayakta bile zor duruyordu. Kartal elini elimden çekmeyince ben elimi geri çekip ona garip garip baktım. Kartal yutkunup gözlerini yumdu, gözlerini tekrar açtığında artık bana değil, Lavin'e bakıyordu. "O da Lavin," dedi kısık bir sesle.

Başımı sallayıp kıza baktım, kız zaten bana bakıyordu. "Merhaba," diye fısıldadım, sesim soğuktu ama kızın bakışları güneş gibiydi, elimi uzatıp güneşi söndürmekten korkuyordum.

Kız yalnızca başını salladı, bana elini uzatmadı, ben de ona elimi uzatmadım.

İçeri girene kadar bir daha kızın da adamın da yüzüne bakmadım. Kız, büyük ihtimâlle benim yaşlarımdaydı. İnce, uzun bir kızdı, yan yana durduğumuzda aynı boyda göründüğümüze emindim. Salondaki büyük koltuklardan bir tanesine oturdum, Karan da hemen yanımdaki boşluğa oturdu ve kız ile adam karşılıklı duran tekli koltuklara yerleştiler. Toprağı kazıp içinden ceset çıkaran bir sessizlik yaşandı.

Kartal boğazını temizleyip, "Tekrar başın sağ olsun kardeşim," dedi, bunu söylerken gözleri zeminde dolaşıyordu. Karan'ın durgun bakışlarını kaldırıp adama sabitlediğini fark ettim. "Yaşar amca farklı bir adamdı."

"Eyvallah. Öyleydi."

"Beni arayıp çağırdığında durumun senin açından kötü olduğunu düşünmüştüm, seni beklediğimden daha iyi hâlde buldum."

"Aksini düşünmen bile çok saçma olurdu kardeşim," dedi Karan, elini dizime koydu ama bunu bilerek değil de bir refleks olarak yapmıştı sanki. Gözlerimi dizimde duran eline indirip onu dinlemeye devam ettim. Her nedense diğer koltukta oturan kızın kafasına taktığı şeyi bilmesem de ben de kafama bilmediğim o şeyi takmıştım ve sanki aramızdaki kısa mesafeye rağmen ortamızda bir uçurum büyütüyorduk.

"Yine de telefondaki sesi endişeli geliyordu."

"O benim için ne zaman endişelenmedi ki?" diye sordu Karan. "Hayatının son yirmi yedi senesini benim için endişelenerek geçirdi."

"Bence bu özel," dedi Kartal boğuk bir sesle. "Senin için endişelenmesi."

"Evet," dedi Karan. "Öyleydi."

"Sen de hiç değişmemişsin," dedi Kartal aniden.

"Derken?

"Hâlâ barış istiyorsun ama barış için savaşıyorsun."

Karan'ın dudağında küçük bir kıvrım belirdi, bu kıvrımda benim anlayamadığım ama gördüğüm kadarıyla Kartal'ın çok iyi anladığı bir şey gizliydi. İkisinin arasında süregelen sohbet uzundu, Lavin ve ben sessizdik. Kartal'ın gözleri Lavin, ben ve Karan arasında turluyor, ne zaman bana dokunsa duraksıyor, Lavin'e dokunduğundaysa derinleşiyordu. İkisinin sevgili olduğuna emindim, birbirlerine nasıl baktıklarını gördüğümden beri bu düşünce kafamda altın harflerle kazınmış, netlik kazanmıştı. Zaten bunu saklamak için de uğraşmıyorlardı.

"Burada bana ihtiyaç olduğunu düşünmüyorum," demişti Kartal muhabbetin son demlerinde. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ aynı zıpkın gibi olan Karan'sın. Bıraktığımdan bir farkın yok."

"Yok mu?" Karan kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Hiç mi?"

"Sana söyledim, o şey dışında bir farklılık yok. Bahsettiğim şey sana epey yakışmış," dedi Kartal, yamuk bir gülümsemeyle Karan'a baktıktan sonra gözlerini Lavin'e çevirdi. "Gitsek iyi olacak bebeğim, İstanbul pek de yakın sayılmaz."

"O kadar yoldan ateş almaya mı geldin?" diye sordu Karan. "Evi görmüyorsun galiba? Bu evde senin araban için bile bir oda var."

Kartal yüzünü buruşturdu. "Hâlâ çok ukalasın."

"Hayır, kendimi beğeniyorum yalnızca," diye takıldı Karan.

Bir şekilde Kartal ve Lavin'i burada kalmak için ikna etmeyi başarmıştı. Benim için sorun yoktu, kendimi odaya kapatacaktım ve yabancılarla olan bağlantımı istediğim ölçüde kesebilecektim fakat Lavin'in burada olmaktan pek mutlu göründüğünü söyleyemeyecektim.

Üzerimi değişmek için üst kata çıktığımda Karan misafirleriyle birlikte alt katta kalmıştı. Muhtemelen Sergen ona nerede olduğumu, neler yaşandığını adım adım haber vermişti ama yine de Karan şimdilik sessizdi; bunu, misafirleri olmasına bağlıyordum. Benim için hava hoştu, bu konu ile ilgili soru sormaması benim lehime bir hareket olurdu ve elbette işime gelirdi. Kendimi ılık suyun altına bırakırken durmadan bunu düşünmüştüm. Durmadan o evi, durmadan o küreyi, durmadan o istiridye kabuklarını, durmadan o incileri, durmadan o balıkları ve durmadan babamı.

Son kez olduğunu bildiğin şeylerin enkazı seni devamlı olarak takip ederdi.

Islak saçlarımın suyunu önümdeki lavabonun beyaz tezgâhından içeri sıkıp giderden usulca süzülerek yok olan su damlalarını izlerken, yüzümü sapasağlam ve dipdiri tutan kemik sanki eriyordu da ifadem de saçımdan akan sularla birlikte lavabo giderinden akıp gidiyordu sanki. Dört parmağımı birleştirip saçımı etrafına doladım, tekrar sıktım ve son kez sularını akıtmasını sağladıktan sonra kafamı kaldırıp karşımda buğulu duran aynaya baktım. Yüzüm tam olarak seçilmiyordu, yansımamı göremiyordum; bir gölgeden, buğulu bir silüetten ibarettim.

Bir an aynanın diğer ucunda bana bakan o buğulu silüetin kim olduğunu düşündüm. Zihnimde yine aynı soru belirdi: Ben kimdim?

"Asi?" dedi o tanıdık, beni tüm sıkıntıların içinden ensemden tutarak çekip çıkaran sesin sahibi. Kapının diğer ucundan sesleniyordu. Omzumun üstünden kapıya baktım. "İyi misin?" diye sordu kalın ama nahif sesiyle; böylesine kalın, erkeksi, pürüzlü ve yaşanmışlık dolu bir sesin nasıl oluyordu da böyle nahif yükseldiğine bir türlü akıl sır erdiremiyordum.

"Ha..." Yutkundum. "Evet," diye seslendim ona. "Duş aldım. Çıkıyorum şimdi."

"Ne yaptığını sormadım," dediğini duydum. Bedenime sardığım lacivert havluyla banyodan çıktığımda kapıda beni bekliyordu. Arkasındaki oda kapkaranlıktı, havuzun ışığı bile odayı aydınlatmaya yetmiyordu ama banyoda yanan ışık onun yüzüne vurduğundan yüzünü çok net görebiliyordum. Işık sırtıma vurduğu için büyük ihtimâlle o şu an benim yüzümü yalnızca bir karartı olarak görüyordu. Tıpkı aynada gördüğüm o puslu, yüzü seçilmeyen yansıma gibi.

Su damlaları omuzlarıma, köprücük kemiklerime damlıyordu ve önünde yalnızca bir havluyla dikilmiş, simsiyah bir kalemle karalanmış gibi görünen yüzümle onu izliyordum. Bana doğru bir adım attı, ışığa doğru ilerlediği için yüzü daha da belirginlik kazandı. Avucunu yanağıma bastırınca gözlerimi yumup, göğsümü sızlatan bir nefesi ciğerlerime dağıttım; nefes, ben onu dağıtmadan önce ciğerlerimi dağıttı.

"Artık..." dedi kısık bir sesle. Parmağını yanağıma sürttü. "...özgür müsün?"

Su damlalarından bir tanesi üst dudağımdan alt dudağıma doğru kayarken başımı son kez açılan bir tabut kapağı yavaşça yukarı kaldırdım, ardından o tabut kapağı tekrar kapandı ve başım aşağı doğru indi. "Artık özgürüm."

Yanağımda sıcacık duran avucu, ihtirasla yanan bir ateş gibi boynuma doğru aktı; boynumu yaktı. Avucunu boynuma bir yılan gibi sardı, başparmağı hâlâ yanağımdaydı ve elinin ne kadar büyük olduğunu bir kez daha anlamıştım. Eğildiğini hissettim, gözlerimi kaldırıp benim gözlerimi seçemeyen ama benim gözlerimin çok net seçtiği gözlerine sabitledim. Burnundan verdiği sıcak nefes önce dudaklarıma çarptı, ardından tüm yüzümde gezinip kirpiklerime kadar uğradı. Dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ama bastırmadı. Dudakları dudaklarıma dokunur haldeyken yavaşça fısıldadı: "Ne kadar özgür kalırsan kal, olduğum yersin, olduğum yerdesin. Özgür bırakıldığın yerden bile koşarak bana geliyorsun. Artık senden gidemeyen tek kişi ben değilim Asi. Sen de benden gidemiyorsun." Konuştukça nefesi kelimeleri dudaklarıma mühürlüyordu. "Sen şu ana dek gördüğüm en özgür tutsaksın."

Havlunun düşmesini umursamadan elimi kaldırıp onun sakallarla örülmüş yanağına bastırdım, parmaklarım sakallarının yokuşunu tırmanamadan yine o sakalların çukurlarına gömülürken gözlerimi açmadan burnumu burnuna sürttüm, bastırdım, çektim ve yeniden sürttüm. "Sen benim ayaklarıma zincirler, prangalar vurmadın ki. Sen bana yepyeni yollar, yepyeni hayatlar, yepyeni seçimler, yepyeni nefesler verdin. Sen bana hep her şeyin en iyisini, en güzelini verdin. Hangi tutsak bu kadar özgür kalabilir onu tutsak eden insanın yanında?" Burnumu tekrar burnuna sürttüm. "Şimdi bana verdiğin yollardan birini seçip o yoldan gitsem, günün sonunda ayaklarım yine ucunda senin olduğun yolu yürümeye başlayacak."

Dudakları dudaklarıma bir roman sayfasında yazan kelimelerin okuyucunun kalbine dokunduğu gibi dokundu. "Bu yüzden en özgür tutsaksın."

Başımı sallayınca alnım alnına sürtündü, burnum burnuna ve dudaklarım da dudaklarına... Bedenimi örten havlu usulca kayıp ayaklarımın ucuna düştü. Tenim artık bir ruhtan daha çıplaktı. Bedenini bedenime iyice yaklaştırınca kıvrımlarımda onun bedeninin sıcaklığının hissine kapıldım. Parmakları enseme kaysa da avucu çene kemiğime basılı duruyordu. Diğer eli çıplak belime kaydı, belime sarıldı ve beni yana doğru çekerek sırtımı soğuk duvara bastırdı. Şimdi ikimiz de karanlıktaydık, banyonun ışığı ilerideki pencereye vuruyor ve odanın zeminine ince, uzun bir ışık yolu döşüyordu.

Babamın göğsüme ektiği acıları başka bir adamın biçiyor olması canımı daha fazla yakıyordu.

Diğer elimi de kaldırıp yanağına bastırdım ve onun kemikli yüzünü avuçlarımın arasına alarak dudaklarına son gücümle saldırdım. Önce dili iki dudağımın arasına yerleşti, ardından dili dilimin ucuna dokundu ve bedenimden ölümcül bir ürperti yükseldi. Gözlerimi yumup farkında olmadan hafifçe inlediğimde beni tamamen duvara bastırmış, belimde duran eli de bedenim ile duvar arasında kalıp sıkışmıştı. Avucunda çarpan nabzı belimdeki çıplak oyuntuda hissedebiliyordum. Avuç içleri, içinde durduğu göğsü delmek isteyen bir kalp gibi çarpıyordu.

Dudaklarını dudaklarıma iyice yapıştırdı, artık ağzı ağzımın içindeymiş, ağzı benim ağzımmış gibi bütün hissediyordum. Dili dişlerimin üzerinde dolaştı, sonra tekrar dilimi buldu ve birbirine sarılan iki insanın bedeni gibi birbirlerinin etrafına dolandılar. Burnundan verdiği her sert nefes, sus çizgime dökülerek dökemediğim tüm kelimelerin ölmek üzere olan boğazlarına yaşam döküyordu. Pantolonunu saran kemerinin demir tokasını karnımda hissediyordum, demir toka soğuktu ve karnıma battıkça içimdeki inleme isteğini daha da tetikliyordu.

Kendini bana tamamen bastırınca kemerin demir tokasının sivri ucu karnıma saplandı, diline doğru acıyla inledim ve bu onun belimde duran parmaklarının sertleşmesine neden oldu. Tutuşu öyle sıkıydı ki, avuçlarının arasında susuz kalmış bir balık gibi boğulmaya başlayacağımı düşünmeye başlamıştım. Karnımı delen soğuk demirin acısı bir süre sonra içimdeki acıya sarıldı ve bütünleştiklerinde artık hissettiğim acı değildi; bambaşka duygulardı.

Parmakları kürek kemiklerime doğru harekete geçti. Bedenim lirik bir uyumla öne doğru kabarıp onun bedenine yaslandı, tenimde kabaran hisler gökyüzünü saran yıldızlar gibiydi; ışıl ışıl ve davetkârdı. Bir sürü kâğıda yazılıp suya atılmış dilek kâğıtlarındaki dileklerin hepsini ağzımın içine doğru inledi. İlkel, isteklerle dolu iniltisi gözlerimin tekrar dolmaya başlamasına neden oldu ama bu kez gözlerimin dolma nedeni hissettiğim kötücül yoğunluk değildi, bu kez hissettiğim yoğunluğun adı çok farklıydı ve beni ağlatabilecek kadar kuvvetliydi.

Dişlerini dudaklarıma sapladı, ısırdı, sonra da dudağımı kendine doğru çekip geri bıraktı. Yüzünü boynuma yaklaştırdığında anlamış gibi boynumu gererek ona yer açtım, parmaklarının kenetlendiği

noktalara küçük öpücükler kondurmaya başladı. Göğüs uçlarım onun gömleğine sürtünüyordu. Boynumu daha sert kavradı, boynumdaki deriyi dudaklarının arasına alacağı sırada saçlarını çekiştirip gözlerimi daha sıkı yumdum. Deriyi çok fazla zedelemese de belli bir miktarda dudaklarının arasına kıstırdıktan sonra nefesini boynuma verdi ve bir sahili alaşağı eden dev dalgalar gibi sahilimi darmaduman edip usul usul geri çekildi; okyanusun içine geri döndü.

"Hiçbir zaman beni durdurmak gibi bir çaban olmuyor," dedi acı çekiyormuş gibi yükselen sesiyle. Kendi hayatını elinde kavanoz tutuyormuş gibi tutan küçük bir kız çocuğuna, o hayatın bir kavanozda saklanmayacak kadar büyük ve değerli olduğunu öğreten adama nasıl dur denirdi ki? Ona bunu söylesem, söylediğim bu şeyin ne kadar değerli olduğunun farkına varmışlığıyla değil, ona verdiği acıyla bakardı gözlerime. Dudaklarını boynuma dokundurup geri çekti, çenesini omzuma bastırdı. "Kafamın içindeki karanlıksın sen."

"Sadece kafanın mı?" diye sordum saçlarına dokunurken.

"Kasıklarımın da," dedi karanlık, boğuk bir sesle. "Kasıklarımın içindeki karanlıksın."

Gözlerimi aralayıp karanlık tavana baktım, bu sırada onun saçlarına dokunmaya devam ediyordum. "Misafirlerin," dedim her şeyi bir kenara itme isteğiyle. Babamı, arzularımı, içinde bulunduğumuz anı... "Biraz tuhaf insanlar."

"Bahsetmiştim ya," dedi Karan çenesini omzumdan ayırmadan. "Kartal kız kardeşini kaybedeli çok olmadı. Bu yüzden durgun bir su gibi görünmüştür gözüne. Ama bu seni yanıltmasın, en korkunç ölümler durgun suyun içinde bekler insanı."

"Peki ya o kız?" diye sordum yutkunurken.

"Kartal'ın sevgilisi."

"Çok garip davranıyordu."

"Garip mi?"

"Evet." Başımı sallayıp saçlarını okşamaya devam ettim. Sırtım buz gibi olmuştu. "Beni gördüğünde hayalet görmüş gibi baktı bana. Benden pek hoşlanmadı diyeceğim ama hoşlanmama bakışına benzemiyor o. Benden hoşlanmayan kişiler genelde Damla gibi bakarlar bana. Ya da Funda gibi..."

Karan'ın güler gibi bir ses çıkardığını duydum. "Seninle bir sorunu olduğunu düşünmüyorum."

"Aslında ikisi birbirine benziyor. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş bana kalırsa."

"Sadece yoğun duygular içerisindeler." Karan derin bir nefes aldı. "Birbirlerine benzedikleri doğru ama şu an böyle olmalarının en büyük nedeni, içinde bulundukları durum."

"Kızla ne alakası var ki?"

"Kartal'ın kız kardeşi, kızın da en yakın arkadaşıymış. Birlikte çıktıkları bu yolda, birbirlerine âşık oldular," dedi Karan durağan bir ses tonuyla.

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani? Kız hayatını kaybettikten sonra mı yakınlaşmışlar yani?" diye sordum, sesim meraklı yükseldiğinden Karan'ın gülümsediğini hissettim. Çenesi omzumda olduğu için gülerken hareket eden çene kaslarının her bir kıvrımını tenimde hissetmiştim.

"Onlar sadece sevgili değiller Asi," dedi, bu benim için beklenmedik bir cevaptı. "Onlar aynı zamanda yoldaş."

"Yoldaş mı?"

Dudaklarını omzuma bastırıp çekti. "Evet, öyle. Birkaç gün burada kalmaları için ikna ettim. Bu seni rahatsız etmez, değil mi?"

"Neden etsin?" diye sordum. "Burası senin evin."

Karan'ın bedeninin gerildiğini hissettim ama hiçbir şey söylemedi. Yavaşça geri çekildikten sonra, "Giyinip aşağı gel. Karanlık çöktü, muhtemelen bu saate kadar hiçbir şey yemediler. Dışarıdan bir şeyler söyleyeceğim."

Bir şey söylememi beklemedi. Bedenime gözlerini dokundurmadan benden uzaklaştığında, parmaklarımı karnıma indirip kemerin tokasının bıraktığı ize dokundum. Ya ben olur olmaz şeyler söylüyordum ya da o olur olmaz şeylere sinirlenen bir adamdı. Beni bıraktığı yerden ayrılıp alt kata indiğimde sıkı sıkı giyinmiştim. Evde bir yabancının varlığından dolayı gelişmiş bir şey değildi bu, sanki kat kat giyinirsem hiçbir his bana dokunamaz, beni kuşatamazdı.

Mutfağın önünden geçerken duyduğum sesler duraksamama neden oldu. Mutfak kapısı aralık duruyordu, mutfağın içi karanlıktı ama camından içeri yansıyan sokak lambasının turuncu ışığı cansız bir beden gibi mutfağın zemininde uzanıyordu. Yükselen sesin bir kadından geldiğini fark edince kaşlarım çatıldı. Konuşan Lavin'di.

"Burada duramam, anlıyor musun?" diye bağırdı bir anda, irkildim, tam geri çekilecektim ki duraksamama neden olan o kelimeleri

sarf etti: "Ona bakamıyorum. Planımız bu değildi. Ben seninle intikam için bu yoldaydım, sonra da beklenmedik bir şekilde sana âşık oldum ama üçüncü planım kesinlikle tanımadığım insanların yanına gelip, hayatım boyunca bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm kızın benzerini görmek değildi. Bu kadarına katlanamam." Kapı aralığından içeri baktım. Kartal, Lavin'in tam karşısında durmuş, gözlerini kızın yüzüne indirmiş ona bakıyordu ama ifadesizdi; ben bu ifadesizliği tanıyordum, bütün ifadeler orada saklanıyordu. Lavin'in sırtı bana dönüktü, onun yüzünü göremediğim için ne hissettiğinin tahlilini yapamıyordum. "Acı çekiyorum," diye fısıldadı aniden güçsüz düşen bir sesle. "Anlasana."

Kartal gözlerini yumdu, sırtına vuran ışığa rağmen yüzünü seçebiliyordum, gölgelerle dolu çıkmaz bir sokak gibiydi. "Senin acı çekmene dayanabilir miyim sanıyorsun? Kendine işkence etmeyi bırak güzel kızım," dedi temkinli bir tonlamayla. Gözlerini açıp karşısında duran kıza baktı. "O kadar benzemiyor."

Lavin bir anda başını iki yana sallayarak güldü. "Aa, evet!" dedi abartılı bir sesle. Kartal ona uyarı dolu bir bakış atsa da Lavin durmadı. "Onun saçları dümdüz ve benleri yok, bir de asla gülümsemiyor, değil mi?" Benden bahsediyordu, bundan emindim. Boğazımda kalp gibi atan bir yumruyla öylece donakaldım. "Karşında bir ölü gibi durup yüzüne boş boş, duygusuz bakıyor. Bu daha acı verici değil mi? Ona baktığımda Kardelen'in aynaya düşen mutsuz yansımasını görüyorum ve buna katlanamıyorum. Gidelim buradan. Lütfen. Onun yansımasını görmek istemiyorum."

Kartal'ın omuzları aldığı nefesin baskısıyla yukarı doğru kalktı. Gözlerini mutfağın farklı bir köşesine çevirdi, o köşeyi izlerken sessizdi, Lavin de onun sessizliğine ayak uydurmuştu ama içsel çatışmalarının sesi öyle gürültüyle yükseliyordu ki, onları duyabilmem için konuşmalarına gerek yoktu. Kartal kollarını aniden gelişen bir haşin bir şefkatle Lavin'e sarınca hızla mutfağın önünden uzaklaşıp salona girdim.

Bedirhan ve Billur'u orada görmeyi beklemiyordum, gözlerim ablamı aradı ama ablam burada değildi.

"Kıaaaaz!" diye bağırdı Bedirhan bir anda. Kelimenin içine ait olmayan a harflerini öyle bir sıralamıştı ki... Olduğum yerde sıçrayarak ona doğru çevirdim bakışlarımı. "Korktun mu?" diye sordu sinsi sinsi, dudağındaki yara kurumuştu.

"İnsan gibi sesler çıkarırsan korkmam," diye homurdandım. "Ablam nerede?"

Bedirhan oturduğu koltuğa iyice yayılıp dudaklarına el işi dersinde maruz kaldığımız tinerin yaptığı kafa yüzünden dudaklarımıza yerleşmiş o aptal sırıtışı âdeta çizdi. "Enişten birlikte attaya gittiler."

"Atta mı?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

"Enişten dememe takılmadı, atta dememe takıldı," dedi Bedirhan yüzünü buruşturarak. "Kafasının içindeki beynin iki lobu var, biri ölü, diğeri ağır yaralı..."

"Sen yine bayağı formundasın," dedim kaşlarımı kaldırıp ona garip garip bakarak. "Ablam nerede?"

"Ay senin memen, beyninden daha mı büyük yoksa ya? Valla öyle galiba ya..." Bedirhan korku dolu gözlerle bana baktı. "Kız ermemiş sivilce, uç vermemiş çıban, ıslatılmamış nohut..." Durdu, gözlerini tavana doğru çevirdi. "Islatılmamış nohut iyiydi Bedro, harikasın yine. Müthiş bir şeysin. Tanrı'nın bir lütfusun, herkesin gözlerindeki o nursun, seni gören şifa bulur be. Neyse." Bana baktı. "Bana bak kız, ıslatılmamış nohut memeli. Neden ıslatılmamış nohut biliyor musun? Nohut ıslatılınca büyür, şimdi ıslatılmamış nohut kadar memeni de al, gidip nohuttan özür dile."

"Tamam Bedirhan, gider özür dilerim nohuttan."

"Kız," dedi Bedirhan aniden doğrulup oturduğu yerde bana doğru eğilerek. "Doktor gelmiş eve. Nasıl biri, kız? İğnesi var mıymış? Baktın mı hiç? Şıringası yanında mıymış? Arabasını gördüm kız dışarıda, aha böyle hayvan kadar araba, benim kadar ha... Kız, o arabayı kullanan insan mı olur? Katır olur, ne bileyim boğa olur..." Yine durdu. "Kız dur, şu an bir boğayı o arabanın içinde, arabayı ona kırmızı pelerin sallayan matadora doğru sürdüğünü düşünsene... Ay dur, şimdi cinli Defne gibi güleceğim galiba..."

"Ya sussana, mutfaktalar, duyacaklar."

"Kız evi görmüyor musun, Ali Sami Yen Stadyumundan daha büyük, nasıl duysunlar? Burada cırcır olup kıçıma mikrofon dayasam duyamazlar beni ta mutfaktan."

"Bedirhan sen gitgide daha çirkef bir adam oluyorsun."

Yanında duran yastığı kalçasının altına yerleştirip günlerdeki romatizmalı dedikoducu teyzeler gibi oturdu, sonra da etrafına bakındı.

"Güneş girmeyen eve doktor girer, bir gün gelmedim, güneşiniz girmedi eve, doktorlar kuyruk olmuş kapıda..."

"Şu çeneni kapatacak mısın artık?" diyerek içeri girdi Karan, elinde büyük kutular vardı, kutuların üzerindeki yiyecek markasının renkli amblemine bakarken Bedirhan kafasını bir zürafanın boynunu uzattığı gibi kutulara doğru uzattı.

"Vaayyy be!" diye bağırdı bir anda yüzünü garip bir şekle sokarak. "Bedirhan gelsin bamya yesin, taze fasulye yesin, patlıcan yesin, elin eli sıringalı doktoruna dışarıdan yiyecek takviyeleri... Bir güne bir gün bana dışarıdan yemek söyledin mi be? Ben süprüntü müyüm? Ben okusam doktor değil o doktorun kıçını yaladığı profesör hocası olurdum be." Elini salladı. "Doktormuş. Şimdi şurada bacağınız çıksa o mu takar bacağınızı ben mi? Ben çıkıkçı Melahat'ın torunuyum be. Nenem böyle çat çat dakikada takardı kemiği." Eliyle kemik çeviriyormuş gibi yaptı. "Memesiz, rica ediyorum bir yerini çıkar da marifetlerimi sergileyeyim, hadi kazulet, sende kemik çoktur, takamazsak zarara girmeyiz hem."

Karan kutuları masanın üzerine bırakırken, "Arpan mı fazla geldi oğlum senin?" diye sordu, sesi sertti.

"Hıh, siz inanmayın. Ben var ya, ebelik bile yaptım be. Elime bebek doğdu benim." Omuz silkti. "Gitsin o da doğurtsun bakayım."

"Ebeydin demek," diyerek güldü Billur.

Karan ters ters baktı. "Hay şimdi senin..." dedi ama devamını getirmedi.

"Katanam, niyetini bu kadar belli etme..."

"Zevzeklik yapma Bedirhan. Adama da böyle tavırlar yaparsan seni çok ağır..."

"Şşh, tamam," diye araya girdim. "Karan, sen ona karşılık verdikçe bunun susacağına inanıyor musun sen?"

"Bu mu?" Bedirhan bana alnımda antenlerim varmış gibi baktı. "Sensin be bu, limonu sıkılmamış midye dolma."

Billur, Bedirhan'ın yanına oturup onun yanağından makas aldı. "Gittikçe daha huysuz bir adama dönüşüyorsun sen Bayır Gülü," dedi. Gözleri biraz puslu bakıyordu, keyfi yerinde değildi, aslında hiçbirimizin keyfi bıraktığımız yerde değildi; kaybolmuştu.

Kartal ve Lavin içeri birlikte dönmüşlerdi. Bedirhan, bakışlarını omzunun üstünden Kartal'a doğru çevirirken bakışlarındaki meydan okuma gözle görülür parlaklıktaydı. Kartal ve Lavin'e bakmamaya özen

göstererek yemek masasındaki sandalyelerden birine oturup gözlerimi Bedirhan'a çevirdim. Bedirhan, büyük bir ağırlıkla ayağa kalktıktan sonra elini Kartal'a doğru uzatarak şunları söyledi: "Duydum ki sana bizim buralarda eli şıringalı diyorlarmış, ben de eli maşalı Bedirhan."

Kartal, bir saatin içindeki sayıların tümünün üzerinden geçen yelkovan tekrar aynı sayının üzerine gelene kadar bekledi. Bedirhan'ın eli hâlâ havada asılı duruyordu. Gözleri kısaca Karan'a dokundu, sonra da Bedirhan'ın elini sıkıp sessizce yüzüne baktı. Bedirhan aniden belini büküp yüzünü buruşturdu. Kartal elini çektiği an duruşunu düzeltmişti. Kartal'ın orantısız güç kullandığını fark eden tek kişinin ben olmadığıma çok emindim. "Kartal Alaşan," dedi Bedirhan'ın gözlerinin içine dikkatle bakıp, adının harflerini o gözlerin içine kazımak istiyormuş gibi seslendirerek.

Bedirhan yumruğunu sıkıp gevşetti, bileğini yavaşça ovduktan sonra gözlerini Kartal'ın yüzünde gezdirdi. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirir gibi olmuştu. "Bedirhan Özoğlu," dedi sakin bir sesle.

Yemeği yiyene kadar aralarında herhangi bir konuşma geçmedi ama Bedirhan'ın Kartal'a takılmaya devam edeceğine emindim. Önümdeki pizza dilimleri kupkuru olana kadar sadece Karan'ı izlemiştim, o da bunu fark etmişti ama bakışlarıma kısa bakışlarla karşılık verip arkadaşıyla konuşmaya devam etmişti.

Konuşmanın ucu sık sık Yaşar amcaya dokunuyor, ne zaman onun adı geçse, sanki masanın diğer ucunda boş duran sandalyede o beliriyordu ve bastonunu yavaşça kaldırıp yere vurarak gülüyor, bize bir şeyler anlatıyordu.

Yaşar amcanın yokluğunu hiç kimse kabullenmiyordu ve yıllar geçse de o yokluğun ağır gölgesi hep bu evin içinde dolanacakmış gibi hissediyordum. Yine de Bedirhan, üzerimize çökmüş ölü toprağını kendi elleriyle kazımak pahasına bizi biraz olsun güldürebilmek, ortamın havasını değiştirebilmek adına çabalıyordu. Bazen ona şaşıp kalıyordum, yüreğinde ne derinlikte bir acı taşıyor olursa olsun insanlara verdiği ışık o kadar farklıydı ki, dışarıdan ona bakan biri onun bir gamsız, umursamaz, dertsiz bir insan olduğunu düşünürdü. Ama değildi.

Belki de evdeki bu iki yabancı şu an Bedirhan hakkında bu düşünceyi yetiştiriyorlardı içlerinde ama biliyordum ki, eğer Bedirhan'ı tanısalardı, onun bu masada oturan herkesten daha vefalı olduğunu anlarlardı.

Bedirhan vefalı bir dost, evlat ve hatta sevgiliydi. Anlattığı hikâyeyi hatırlayınca kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı önümde duran su bardağına indirdim, suya uzanıp ondan bir yudum aldım. Sevdiğim her insanın yaşadığı korkunç bir olay vardı ve her olay birbirinin sırtına kancasını takarak bir zincir oluşturuyor, boğazıma diziliyordu.

Bedirhan beni düşüncelerin içinden o nahif sesiyle çıkardı. "Sana bundan böyle Karto diyeceğim," dedi işaret parmağını Kartal'a doğru uzatıp parmağını yavaşça çevirerek. "Bana da Bedro derler."

"Keyfin bilir," dedi Kartal umursamaz bir sesle. Dikkatimi çeken ayrıntılardan bir tanesi, Kartal'ın titreyen sol eliydi. Masanın üzerinde duran sol eli hafif hafif titriyordu. Bir an masadaki kimsenin değil de yalnızca benim dikkatimi çektiğini düşündüğüm bu titremeyi fark ettiğimi fark etmiş olacak ki, elini büyük bir hızla masanın altına götürüp bacağının üzerine yerleştirdi.

Onu bana bakarken yakaladım.

Gözleri gözlerime apar topar uğrayıp geri çekildi, sonbaharı sırtına yüklemiş sarı, kahverengi bir ormanın içinde yavaşça kayboldu.

Bedirhan bu kez Karan'a baktı. "Evet evet," dedi Bedirhan. "Ona Karto diyeceğim, bu katanama bir mesajdır." Parmağıyla hâlâ Kartal'ı işaret ediyordu. "Kart o."

Lavin'le aynı anda yüzümüzü buruşturduğumuz sırada göz göze gelmiştik ama bakışmamız uzun sürmemişti. Ateş almaya gelmiş bir yabancı gibi, gözlerimden alacaklarını aldı ve gözlerini bakışlarımın tarlasından uzaklaştırdı.

Bedirhan, Kartal'a kötü kötü baktı. "Benim gibi dalından kopar al Bedirhan varken, sen kimsin be diri görünsün diye üzerine su serpilen tezgâh malı."

"Sen beni neden bu kadar çok kafana taktın?" diye sordu Kartal, sesinin içinde bir gizem vardı, çözümlenemez bir sır gibi konuşuyordu ama aslında kurduğu her cümlenin içine kattığı kelimeler olabildiğine düzdü.

Bedirhan parmağını şakağına yaslayıp, "Sen dua et," dedi şakağına bastırarak. "Kafama takıyorum sadece..."

"Taktığın yer çok boş, o yüzden orada yankı yapıp duruyorumdur," dedi Kartal, iğneleri bir bir saplanmıştı. Bedirhan ona bakakaldı. Biri Bedirhan'a bu tarz karşılıklar verdiğinde Bedirhan genelde abartılı tepkiler verirdi ama bu kez gözlerini kısıp cins cins bakmaktan ileri gitmedi.

Bir süre atışmaları bu şekilde devam etti ama Kartal ters bir adamdı, bir süre sonra Bedirhan'a yalnızca boş boş bakmaya başladı ama bu boş bakışların içi bir mezar gibi boş olduğundan Bedirhan da olayı fazla dallandırıp budaklandırmamaya çalıştı.

Ablam hiç uğramamıştı, Sergen de gelmemişti. Birlikte olduklarını bildiğimden içim rahattı ama yakın zamanda ablamla oturup ciddi bir konuşma yapmam gerektiğinin de bilincine varmıştım.

Bir şekilde hayatımıza devam edebilmemiz, bu hayatı şekillendirip belli kalıplara sokmamız gerekiyordu. Bir evimiz yoktu, önceliğimiz başımızı sokacağımız bir çatı bulmaktı ve sonrasını bir şekilde halledebileceğimizi umuyordum.

Yemekten birkaç saat sonra Bedirhan ve Billur evden ayrılmışlar, yalnızca şöminedeki ateşin ışığının aydınlattığı evde Karan ve o iki yabancı ile baş başa kalmıştık. Kartal karşımdaki tekli koltukta oturuyordu, Lavin çaprazımdaki tekli koltuğun üzerindeydi ve Karan da hemen ilerideki boydan cam duvarın önünde dikilmiş durgun bir telefon görüşmesi yapıyordu.

Siyah taytımın kumaşını tırnağımla çizerken bu sessizliğin ne zaman son bulacağını, ne zaman uyumak için odalarına çekileceklerini düşünüyordum. İçimde, henüz zihnimden atamadığım bir konuşmanın yangını sürüyordu ve benim Karan ile baş başa kalmaya, başımı onun omzuna yaslamaya ihtiyacım vardı.

Tanımadığım insanlar etrafımdayken bunu yapabilmemin imkânı yoktu. Karan için sorun olmazdı, başımı onun omzuna koyduğumda o benim saçlarımı bile okşardı ama ben başkalarının önünde savunmasız görünmek istemiyordum.

Karan, "Hallet," dedikten sonra telefonu kapattı ve cebine koydu. Bize doğru döndüğünde Kartal parmaklarını tekli koltuğun kenarındaki ahşaba vurarak ritim tutmaya başlamıştı.

"Kimle konuşuyordun?" diye sordu Kartal, sesi ıslıklıydı, kelimeler dudaklarından nefesi bile yorgunmuş gibi dökülmüştü. Bunu anlamlandıramadım.

"Bir şeyi araştırıyorum," dedi Karan. "Önemli bir şey değil. Yorgunsanız odanızı göstereyim."

"Yarın sabah da erken saatlerde ayrılırız."

"Birkaç gün kalın," dedi Karan ısrarla. "O kadar yol geldiniz. Uzun zamandır görüşmüyoruz."

"Derdin başından aşkın zaten Karan." Kartal'ın sesi ketumdu. "Bir de bizimle mi uğraşacaksın?"

"Beni tanıdın tanıyalı benim derdim ne zaman başımın altındaydı ki zaten?" Karan saçlarını karıştırdı. "En azından bir gün daha kalıp dinlenirsiniz."

Kartal başını salladı ama bu daha çok Karan'ın daha fazla vaaz vermemesini istediğinden kaynaklı gerçekleştirilmiş bir hareketti. Karan'ın simsiyah gözleri bana doğru dönünce ben de ona uyum sağlayarak kafamı kaldırdım, o siyah gözlerin içine, tam merkezine baktım. Kimsesiz kalmış bir şehrin gecesinin ayazını sırtına palto gibi örtmüş siyah gözlerinde kendi yansımamı aradım ama ortam öyle loştu ki, onun gözlerinin içinde siyah bir mum gibi duran göz bebeklerini bile göremiyordum.

"Ve sen," dedi çenesiyle beni işaret edip, o aksanında kelimeleri var ettiği erkeksi sesiyle. "Yarından itibaren ders çalışmaya başlıyorsun."

Kaşlarımı çattım ama cevap vermedim, ona dik dik bakıyordum. Gözlerindeki kimsesiz şehrin sokaklarına yerleştirilmiş sokak lambaları yanmıyordu, şehir artık gecenin esareti altındaydı ve ben o şehirde, o şehrin hiç ayak basılmadık sokaklarını üzerimde incecik bir elbiseyle yürüyordum. Onun gözlerinin şehrinde, onunla karşılaşma düşüncesi sık sık kaburgalarımı yoklayan bir ağrı gibiydi, kalbime dokunmuyordu ama eğe kemiğimi ezip dümdüz ediyordu.

"Ders mi?" diye sordu Kartal, bakışmamızı bölen bu soruydu. Gözlerimi Kartal'a çevirdim, bana değil Karan'a bakıyordu. "Sınava mı girecek?"

"Evet." Karan başını salladı, siyah gözler yine beni içine aldı. "Sınava girecek."

"Üniversiteye mi hazırlanıyor? Daha büyük görünüyor aslında."

"Bu sene mezun oluyor. İkinci bir bölüm okumak niyetinde."

Kartal'ın doğrulup bana doğru döndüğünü fark ettim. Büyük ellerini birleştirip bir yumruk hâline getirmiş ve dizlerinden aşağı sarkıtmıştı; kahverengi gözlerine vuran ateşin kıvrımları, o sonbaharı yaşayan ormanı yakıyor gibi görünüyordu. "Ne kadar ilerledin?" diye sordu bana.

Tırnağımı taytıma bastırıp, "Henüz başında bile değilim," dedim açıkça.

"Ama sınava çok az kaldı?" dedi tekrar sorar gibi.

"Biliyorum ama elimde olmayan nedenlerden dolayı bir ucundan tutamadım," diye mırıldanıp gözlerimi kahverengi gözlerden ayırarak Karan'a çevirdim. "Yine de elimden geleni yapacağım. Zaten daha önce de girdiğim bir sınav."

"Şu an elinden gelen tek şey çok sıkı çalışmak," dedi Kartal, ona bakmıyor olmam onun pek umurunda değil gibiydi. Rahat bir adamdı ama aynı zamanda bu rahatlığının eşiğinde durmuş onu izleyen rahatsız, tedirgin, huzursuz bir yanı da vardı sanki.

"Ben de öyle yapacağım zaten," dedim, sesim çatlamıştı.

"Yarın konulara birlikte göz gezdirelim o zaman," dedi Kartal, bu beklenmedik atağı kaburgalarımın ikiye bölünmüş bir uzuv gibi birbirlerinden ayrılıp, göğsümün farklı boşluklarına devrilmesine neden olmuştu.

Yeniden bir düzene soktuğum bakışlarımı Kartal'a çevirdiğimde, iki göğsümün arasında savunmasız bir şekilde oturan hisler hareketlenerek göğüs kafesimi bir sarmaşık misali sarmaya başladı; bana bakan gözlerinde, beni daha önce gördüğünü düşünmeme neden olacak tonlarda garip bir ifade vardı. Dikkatle beni izlediğini görmek ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

"Teşekkür ederim ama gerek yok," dedim kuru bir sesle.

"Aslında iyi olabilir," dedi Karan, beni duymamış gibiydi. Ona şok olmuş gözlerle baktım. "Kartal bölümüne ikincilikle girdi."

"Birincilikle girememiş ama," diye çıkıştım bir anda.

Karan bana afallamış gözlerle baksa da bu söylediğim Kartal'ı güldürmeye yetmişti. Kaşlarımı çattım ve kollarımı huysuzca göğsümün etrafına sarıp kendimi bir çiçek gibi kapattım.

Lavin'in, "Haklı," demesini beklemiyordum. "Sonuçta kasaplıktan farkı yok yaptığı işin. Kasap nasıl bir hayvanı parçalara ayırıyorsa, Kartal'ın da tek farkı bir insanı parçalara ayırıp tekrar dikebilmesi." Başını salladı. "Hem evet, birincilikle de girememiş zaten."

Kartal kaşlarını çatarak Lavin'e bakıp, "Birinci olan sendin de benim mi haberim yoktu?" diye sordu. "Kıskanma beni."

Lavin muzip bakışlarını Kartal'a doğrultarak, "Eğer gözüm insan kasaplığında olsaydı, ilk önce seni keserdim," dedi neşesiz bir sesle.

"Sen dolaptaki eti bile yamuk yumuk kesiyorsun, yamuk yumuk kestiğin yetmezmiş gibi bir de üzerine kendi elini kesiyorsun," diye dalga geçti Kartal, dudaklarında yamuk bir gülümseme vardı. Bu gü-

lümsemenin özündeki alay, yüzünün zeminine ekilmiş ağaçlar gibiydi; gölgelerinde sadece ikisinin anladığı kelimelerin otları büyüyordu.

"Seni keserken cetvel kullanırım, merak etme. Yamultmam o güzel sıfatını," dedi Lavin, ardından yavaşça doğrulup kalktı. "Ben odaya gidebilir miyim?" diye sordu Karan'a.

"Tabii ki," dedi Karan. Gözlerini bana çevirdi. "Asi, sen götürür müsün?"

"Hangi oda?" diye sordum doğrulup kalkarken.

"Üçüncü."

"Ben kendim gidebilirim," diye karşı çıktı Lavin ama ben çoktan ayağa kalkmış, onunla birlikte merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Zemine bedenimizin gölgesini çizen ışık koridorun sonundaki pencereden içeri sızıyordu, özü sokak lambasıydı ve turuncuydu. Yan yana yürüdüğümüz koridor bir an için bana öyle uzun, öyle sonsuz gelmişti ki, yürü yürü bitiremiyorduk sanki. Yürürken eli birkaç kez elime dokunmuş, sanki ateşmişim gibi irkilerek elini çekip yürümeye devam etmişti. Sonsuzluk kavramı olarak gördüğüm zaman dilimi, Karan'ın onlara ayırdığı odanın kapısına geldiğimizde parçalanarak zemine döküldü.

"Burası," dedim kapıyı işaret ederek. Ona baktım, bana bakmıyordu. Teni mermer gibiydi, bembeyaz ve sert görünüyordu; içten içe çürüyen bir mezar gibi duruyordu. Ona baktığımı hissedince, başını kaldırıp gökyüzüne doğru açılan bir çiçek gibi yüzünü bana doğru çevirdi ve gözlerinin yaprakları aralandı.

"Sağ ol," dedi, teni bir ölünün teni gibi beyaz olsa da sesi cehennem ateşinde pişmişti. Başımı sallamakla yetindim. Tam ondan uzaklaşacakken, "Onu tanıyor muydun?" diye sordu. Duraksadım, başta kimden bahsettiğini bilmediğimi düşünsem de durup düşününce kimden bahsettiğini anlamıştım.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Onu tanımıyorum."

"Yalnızca adını biliyorsun öyleyse," dedi, ölünün yatırıldığı beyaz mermerin üzerinde uzanıyor gibiydi; saçlarına ve tenine buz gibi sular dökülüyor, bedeni o mermerin üzerinde yıkanıyordu ama o cansız gözlerle tavanda yanan beyaz ışığı izliyordu.

"Hayır," dedim. "Adını da bilmiyorum." Sırtımı ona dönüp koridorun diğer ucuna doğru yürümeye başladım. Ben attığım her bir

adımda, o benim sırtıma bir parmağını koyuyordu ve ben daha beşinci adımı atmadan eli sanki artık omzumdaydı; durmamı istiyordu. Oysa aramızda gözle görülür bir mesafe vardı ve o bana dokunmuyordu.

"Kardelen," dedi, harfler ismi oluştururken kavrulmaya başlamıştı. Olduğum yerde donup kaldım, merdivenler önümde aşağı doğru kayan yıldızlara benziyordu. Kendimi o yıldızlardan biri olarak hayal ettim. Kendimi merdivenlerden aşağı bıraksam, ben de kaymış bir yıldız, başkalarının üstüne basıp geçeceği bir basamak olur muydum? *Öylesine bir tümsek.* "İsmi," diye ekledi. "İsmi Kardelen'di."

Olduğum yere köklerimi bırakmıştım. Şimdi içinde olduğum karanlığın koyuluğu bile farklıydı. Bir anda her yer buz kesmiş, sokağın soğuğu eve dolmuştu. Soğuğu soludum. Merdivenleri bir ölü gibi inmeye başladığımda Lavin odanın kapısını açmış, ben daha dördüncü adımı atamamışken içeri girip kapıyı arkasından kapatmıştı.

Kardelen hakkında merak ettiğim şeyler yoktu, bir yanım onun asla kurcalanmaması gereken özel bir kutu olduğunu fısıldadığı için ağzımı bir bıçağın bile açmasına izin vermeyecektim. Aşağı indiğimde Kartal da yukarı çıkmak için ayaklanmıştı. Yanımdan geçti, hiçbir şey söylemeden merdivenleri tırmanmaya başladı.

Artık Fethiye daha ılıktı, bu yüzden şöminenin ateşi salonu boğmaya başlamıştı ve Karan da bu sıcaklığı kırmak için cam kapıyı açıp içeri soğuk havanın dolmasını sağlamıştı. Sanırım az evvelki hissettiğim soğuğun çıkış noktası tam olarak burasıydı.

Karan'ın bahçeye doğru yürümeye başladığını gördüm. Sağlam adımları gecenin içine açılan kapının eşiğinden geçmiş, bedeni geceye ait bir gölge gibi bahçenin içinde ilerlemeye başlamıştı. Arkasından dışarı çıkıp kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak onu takip etmeye başladım.

Havuzun önünde durdu, mermer zeminin üzerinde dikiliyordu. Ellerini ceplerine koyup başını havaya kaldırdı ve omuzlarını yukarı doğru çekerek boynunu omuzlarıyla kısaca örttükten sonra omuzlarını tekrar serbest bıraktı; derin bir nefes aldı.

"Hazırlığın kokusunu alıyor musun?" diye sordu bana, benim onun arkasında olduğumu bildiğine şüphem olmasa da sorusunu içinde barındıran sesini duymak irkilmeme neden olmuştu.

Arkasında durmaya devam ettim. Bir dağ gibi. "Neyin kokusunu?" diye sordum, sesim soğuk almışım gibi pürüzlü çıkıyordu.

"Baharın. Kış yavaşça geri çekiliyor. Bahar kapıda. Yakında içeri girecek."

Başımı havaya kaldırıp gökyüzünü yavaşça terk etmeye başlayan gri yağmur bulutlarını izledim; karanlığın koynunda gri bir mücevher gibi parlıyorlardı ve gökyüzü o mücevheri yakasından tutup kopartmış, parçalanan bulutlar karanlığın teninde dağılarak kaybolmaya başlamışlardı.

"Ben kışı daha çok seviyorum," dedim, dudaklarımın arasından çıkan buhar beni mutlu etmişti. Hâlâ üşüyebildiğim için kendimi şanslı hissediyordum. "Soğuğu daha çok seviyorum."

"Sıranın baharda olduğunu bilen kış, cebine doldurduğu soğuk dışarı dökülmesin diye ellerini ceplerine bastırıp duruyor ama soğuk bir şekilde dışarı dökülmeyi başarıyor. Bahar yeleğini sandalyenin üzerine bırakıp sahneye çıktığında, kış ceplerindeki soğuğu dikmek zorunda kalacak ki, bahar o soğuğu yazın avuçlarında ölüme terk etmesin."

"Bazen şiir gibi konuşuyorsun." Ona doğru yürüyüp tam sırtının önünde durdum. Sırtı önümde bir dağ, bir duvar gibi dimdik duruyordu; yıkılsa altında kalırdım, çökse yine altında kalırdım. Kafamı kaldırıp baktığım, altında durduğum gökyüzü gibiydi; o gökyüzünde zaman hep gece yarısı vaktiydi.

Kollarımı onun ince beline sarıp ellerimi karnının üzerinde birleştirdim, yanağımı kanatlarının olduğu sırt çukuruna yaslayıp gözlerimi limon ağaçlarına çevirdim. "Daima hüzünlü hissettiren bir melodi gibisin. Sen konuşunca herkes sussun, her şey sussun, sadece senin sesin duyulsun istiyorum," diye fısıldadım, kaşlarımı çatıp gözlerimi kıstım. "Sıradan bir adam olduğunu savunuyorsun, tehlikeli olduğundan dem vuruyorsun ama hiçbir tehlike şiir bilmez, sıradan olan hiçbir adamın sesi bir melodiye benzemez."

Güldüğünü duydum, bu beni de gülümsetti. İçim sızlasa da artık onunlayken dudaklarımı iki yana gerip, dökülesi dişlerimi gösterebiliyordum. "O küçük ağzın hiç kapanmıyor bu aralar," dedi keyifli bir sesle. "Zor söküp aldığım kelimeleri, şimdi hiç beklemediğim anlarda sen kendin veriyorsun bana."

"Belki de öyle olması gerektiği içindir," diye mırıldanıp yanağımı sırtına sürterek geri çekildim, bu kez çenemi sırtına bastırdım ve gözlerimi kaldırıp biçimli ensesine baktım. "Zorla alamadığın her şeyi, bir gün ben sana kendim vermek için sana gelmişimdir belki."

Başının hareketi, burnundan verdiği nefes benim için güldüğünün kanıtıydı. Gözlerime resim gibi çizilen varlığını izlerken saatler önce acıyı kusan gözlerim, şimdi mutluluğun terini akıtmak istiyordu. Aniden bileğimi yakaladı ve beni kendine doğru çekerek önüne gelmemi sağladı.

Eğer dengemi kaybettiğim sırada ona tutunuyor olmasaydım, buz gibi havuzun dibini boylamış olacaktım. Parmak uçlarımda yükselip kollarımı onun boynuna doladım, o da kollarını belime bir ahtapotun zehirli kollarını avına sardığı gibi sardı. Kirpiklerim birer bıçak gibi dikilmişti gözlerime, o bıçakların arasından avcımı izliyordum.

Avcım da elinde tuttuğu bıçağı eline verdiği avını izliyordu. Şimdi asıl av kimdi, avcı hangimizdik bilmiyordum. Başını eğmeden, güzel gözlerini gözlerime indirerek derin bakışlarını yüzümün muskasına bir cevşen kabzası gibi geçirdi.

Parmaklarını tenime bastırdığını fark edince dudaklarım aralandı, nefesimin buharı ikimizin bedeni arasında en umulmadık kelimelerin harflerini çizmeye başlamıştı.

"Öyle güçlüsün ki, aklımı kaçıracağım," dedi donuk bir sesle.

Kaşlarımı çatıp anlamadığımı belli eden bakışlarımı onun yüzüne bir buse gibi kondurdum. Beni daha sıkı kavrayıp burnundan içeri bir nefes çekti, burun kanatlarının daralarak burnunu olduğundan daha küçük bir forma taşıyışına şahit oldum.

"Bugün bir mezarın içine girip çıktın, küreğin içindeki toprağı bir kez olsun bedenine yiyen bir daha doğrultamaz belini. Dimdik duruyorsun karşımda." Bir elini belimden ayırıp yüzüme düşen saç telini kulağımın arkasına itti. "Hayranım sana."

Yüreğimi burkan kelimeleri bir yağmur gibi tenime yağıyordu. Saatler önce yağıp şehri ıslatan o yağmur çoktan dinmişti ama ben hâlâ ıslanıyordum; beni ıslatan yağmurun adıydı Karan Ali Çakıl.

Gözlerimde silemediğim, saklayamadığım, ışığını söndüremediğim bir hayranlıkla onun gözlerini izlemeye başladım. Gözlerime dinmek bilmeyen bir kararlılıkla bakıyordu.

Karan'ın bana hayran olduğu düşüncesi...

Bu düşünce, biri iki göğsümün arasına dizini geçirip beni kıvrandıracak o darbeyi indirdikten hemen sonra yere yığılmam için omuzlarımdan tutup beni arkaya doğru itmiş gibi hissettiriyordu.

"Tanıdığım andan beri adımlarını takip edip taklit ettiğim adama hayranım," diye itiraf ettim, yanaklarıma utancın kanı oturmuştu.

Utandığımı bildiğini biliyordum, yine de utancıma kılıç çekerek ona doğru koşuyordum ve Karan'ın bundan keyif aldığını onun kuzguni siyahı gözlerinde görebiliyordum.

"Hadi oradan," dedi, başını farklı bir yöne çevirip gözlerini kıstı, gülümsemesi zayıfladı ama hâlâ dudaklarının hatlarını oluşturan çizgileri şekillendirmeye devam ediyordu.

"Karan," diye mırıldandım. "Sormayacak mısın?"

"Neyi?"

Derin bir nefes aldım. "Bugün olanları."

"Söyledin zaten," dediğinde ona bakakaldım. "Söylemediğin bir şey mi var yoksa?"

"Yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Söylemediğim başka bir şey yok."

Beni kendine bastırıp, "O zaman?" diye sordu. "Karnını ağrıtan şey her neyse şimdi söyle bana. Hadi ama küçücüğüm, kıvranmana gerek yok."

"Ama sen dedin ki..." Gözlerimi aşağı indirip çenesine baktım. "Güçlü olduğumu söyledin. O yüzden bir şey söylemek istemiyorum."

"Söyleyeceğin hiçbir şey senin güçlü bir kız çocuğu olduğun gerçeğini baltalamayacak Asi," dedi Karan. "Sen o kadar güçlüsün ki, bu gücü sen bile yok edemezsin."

Dudağımı yalayarak ıslattım, kelimelerin kayması için bir zemin hazırlamak adına yaptığım bir şeydi bu ama Karan'ın bakışlarının dudaklarıma dokunmasına neden olmuştu. Kulaklarımın yandığını hissedince gözlerimi eve çevirerek konuşmaya başladım:

"Bugün kaldığı o eve gittiğimde kafamın içinde şekillenmiş hiçbir şey yoktu. Bomboş bir kafayla gittim desem yalan söylemiş olmam. Zihnimde hep susturamadığım, silemediğim sesler ve görüntüler var benim. Bu kez yoktu. Sadece kendi sesimi duydum. Devamlı olarak kendi sesimi." Gözlerimi ona çevirdim, dikkatle beni izliyordu. "Ama o kapıya gittiğimde, kapıyı çaldığımda ve o kapıyı açtığında... Sustuğunu sandığım zihnim yeniden yanmaya başladı. Anılar, görüntüler, sesler, yaşanmış ya da yaşanmamış tüm anlar zihnimin içinde bir pervane gibi dönüyordu. Ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum, o da benim ona ne söyleyeceğimi bilmediğinden sadece yüzüme bakıp bana durmadan iyi olup olmadığımı sordu."

Parmaklarını belime sürtüp devam etmemi arzu eden gözlerle beni izlemeye devam etti.

"O kadar çaresiz hissettim ki. Bundan sonra beni Yaşar amcanın yokluğundan başka hiçbir şey ağlatamaz sanıyordum ama ağladım." Yutkundum, beklenti dolu gözlerle ona baktım ama ifadesi sabitti, ağladığımı duyduğunda değişir sandığım ifadesinin aynı olduğunu görünce içimin yangınına su serpilmiş gibi rahat bir nefes aldım. "İçeri girdim, holde bir masa, masanın üzerinde de bir küre vardı. Kürenin içinde balıklar... İki tane. Biri siyah, biri turuncu, güneş gibi bir renk... Kuyrukları vardı. Uzun, güzel kuyrukları... Küre küçüktü." Sertçe yutkundum, bir şey söylemesini bekler gibi yüzüne baktım.

"Devam et," dedi çarpan son nabız gibi.

"Balıklara bizim adımızı vermiş. Defne'yle ikimizin. İki tane inci vardı, bir tanesi beyaz bir tanesi de siyahtı ama siyah olan inciyi kendi boyamış, biliyorum. İstiridye kabukları da vardı, onlardan da bir tanesini siyaha boyamış." Kaşlarımın titrediğini fark edince kaşlarımı kaldırarak bu titremeye dur dedim. "Bir balık daha almış, o balık ölmüş. Ölen balığın vicdan azabını çekiyordu, bunu hissettim."

"O balık annendi, değil mi?"

Başımı salladım. "Küre ve balıklar hakkında konuştuk. Aptalca bir konuşmaydı. Dışarıdan bizi dinleyen biri bizim aklını kaçırmış iki insan olduğumuzu düşünebilirdi. O an için bu konuşma bana o kadar anlamlı, derin geldi ki... Bir başkasının benim aklımı kaçırmış olduğumu düşünmesi bile umurumda olmazdı." Çenemi diktim. "Sonra ondan af diledim."

Karan'ın yumuşayan gözlerinde şefkat yansımaları vardı. "O ne dedi?"

"Benim af dilememi gerektirecek bir şey yapmadığımı söylemeye çalıştı, sonra da benden onu asla affetmememi istedi."

"Peki sen onun dediğini yaptın mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ben sadece kendi bildiğimi yaparım."

"O halde onu affettin?" dedi sorar gibi.

"İlk önce kendimi affettim," diye fısıldadım. "Ona söylemesem de kendimi affettiğim an aslında artık onu da affetmiştim." Binbir zorlukla yutkundum. "Birbirimize son kez sarıldık, ağlıyordu. Öyle çok ağladı ki. Benden bile çok ağladı." Karan'a iyice sokulup alnımı göğsünün ortasına bastırdım, artık yüzümü göremiyordu. "Sonra beni özgür bıraktı ve bir daha kavuşmamak üzere ayrıldık."

Ona baktım, bir şeyler söyler diye umdum ama umduğum gibi olmadı, sadece beni izliyordu.

Çenemi göğsüne sürterken, "Hâlâ güçlü müyüm gözünde?" diye sordum, sesim meraklı yükselmişti.

"Çok daha güçlüsün," dedi hiç düşünmeden.

"Yaşar amca benimle gurur duyar mıydı?" diye sordum, kelimelerim ağlamaklı fakat sesim güçlüydü.

"Hem de nasıl gurur duyardı," dedi Karan, kollarını omuzlarıma çıkarıp beni canına sokmak istiyormuş gibi sıkıca sarıldı bana. "Benim seninle gurur duyduğum gibi."

"Peki sınava girmek zorunda mıyım?" diye sordum konuyu dağıtıp onu biraz olsun gevşetmek için. Dudaklarını saçlarıma sürterken nefesini saç diplerime vererek gülmesine neden olmuştu sorduğum soru.

"Evet," dedi. "Zorundasın."

"Aklıma bir şarkı geldi..."

"Hangi şarkıymış o velet?"

"Dilber Ay, Zorunda mıyım..."

Karan tekrar gülerken, "Ne biçim şarkılar dinliyorsun kız sen?" diye sordu, şimdi ben de gülüyordum.

"Birkaç kez radyoda denk gelmiştim..."

"Sonuna kadar dinledin yani..."

"Müzik sınırsızdır bir kere, kulağa hoş gelen her melodi dinlenebilir..." Ona alttan alttan baktım. "Bir de sanatçı adam olacaksın, nasıl dinlemezsin Dilber ablamızı?"

"Laf aramızda," dedi eğilip burnumu öptükten hemen sonra. "Ben Azer Bülbül'ü daha çok severim." Bu beni güldürdü.

"Ya sınav berbat geçerse?" diye sordum ellerimi göğsüne bastırıp yutkunurken. "Bilmiyorum. Vizelerim ve finallerim iyi geçti, evet ama baştan üniversite sınavına girmek donanım gerektiriyor."

Aslında finallerde biraz zorlanmıştım. Yaşar amcayı kaybetmemizin hemen ardından Karan'ın zorlamalarıyla, bulanık bir zihinle sınavlara girmiştim.

"Kendine güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum," dedim hırsla, sonra bir balon gibi söndüm. "Ama..."

"Amaya yer yok o zaman. Hem berbat bile geçse, elinden geleni yapmış olacaksın. Ama ben senin o sınavın hakkından gelebileceğini çok iyi biliyorum."

"Bana çok güveniyorsun," diye mırıldanıp ondan ayrıldım. Bedenim ürperdi, kollarımı bedenime sarıp kendimi ısıtmaya çalışırken yan gözle ona baktım. "Odaya çıkalım mı?"

"Şu an eve girmesek daha iyi olabilir küçücük," dedi Karan, temkinli gözleri evi kadrajına aldı. "Görmek istemeyeceğim türden manzaralarla karşılaşacağımı biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?" diye sordum merakla.

"Kartal," dedi, durup derin bir nefes aldı. "Alkol alıyordur."

Karan'ın karanlık geçmişini hatırlamak damağımda bir çizik varmış gibi hissetmeme yol açmıştı. Dilim durmadan damağımdaki o hayali çiziğe dokunup durdu. Ona onu anladığımı belli ediyormuş gibi bakıp, "Alkol alan birilerinin yanında durabiliyorsun ki sen," diye fısıldadım.

"Alkol alabilen insanların yanında durabiliyorum, evet ama beni alkol ve uyuşturucudan kurtaran adamın nasıl bir alkoliğe dönüştüğünü seyretmek istemiyorum." Donup kaldım. "Kartal'ın elleri titriyor. Henüz başlangıç evresinde ama biraz daha devam ederse bir alkoliğe dönüşecek. Lavin ona iyi geliyor gibi ama bilmiyorum. Eğer Lavin olmasaydı belki alkolden daha ileri yerlere giderdi."

"Kız kardeşini uyuşturucu yüzünden kaybetmedi mi?" diye sordum. "Bunu asla yapmaz. Yani uyuşturucu kullanmaz."

"Evet, bu yüzden daha fazla, çok daha fazla alkol alır."

"Onu neden uyarmıyorsun?"

"Uyarabilmem için onun öylesine içiyor olması gerek ama gördüm, Kartal öylesine içmiyor." Derin bir nefes alıp avuçlarını yüzüne örttü, büyük avuçlarıyla yüzünü sıvazladı; sakallarının haşırtı sesini dinlerken bir köşede dikilmiş onu seyrediyordum. "Lavin'i seviyor, bu çok bariz ortada. Onun için iyi olacaktır. Lavin onu düşmek üzere olduğu kuyudan çıkarmak için savaşıyor. Duyduğum kadarıyla evleneceklermiş."

"Ciddi misin?"

"Buraya gelmeden hemen öncesinde kıza evlilik teklifi etmiş."

"Kızın parmağında yüzük vardı sanırım," diye mırıldandım. Gözlerim ilerideki ahşap çardağa kaydı, limon ağaçlarının arasındaydı ve karanlıkta olduğu için biraz ürkütücü görünüyordu. "Oraya gidelim mi?" diye sordum parmağımla çardağı işaret ederek. "Madem eve giremiyoruz, en azından oturabileceğimiz bir yer olsun."

Karan havuzun karşısındaki tekli koltukları gösterip, "İstersen orada da oturabiliriz," dedi.

Ona yan yan baktım ve "Seninle yan yana oturabileceğim bir yerden bahsediyorum. Omzunun omzuma dokunacağı bir yerden," diye söylendim.

Başını iki yana sallarken, "Sen inanılmaz cüretkâr biri oldun çıktın," dedi, sesi alaylarla kuşatılmış olsa da içinde bana verilen birtakım mesajlar olduğunu anlamıştım.

Çardağa doğru yürümeye başladığımda gölgem çimlerin içine saklanmış harflerin oluşturduğu bir roman sayfası gibiydi. Ben ilerledikçe sayfa değişiyor, tenimde bambaşka kelimeler ışıldamaya başlıyor, kelimelerin gölgeleri ayaklarımın altında serili yatıyordu. O gece, Fethiye'nin son çetin soğuğunu tenime hapsettiği geceydi. Bundan sonraki hiçbir gecenin, bu gece olduğu kadar soğuk, bu gece olduğu kadar aydınlık olmayacağını biliyordum.

KAKTÜS TEAM

9. SAHNE

Önümde uzun iki farklı yol ayrımı gibi görünen seçeneklere baktım.

Parmaklarımın arasında çevirip durduğum 05 uçlu kalemin başındaki düğmeye bastırıp ucun biraz daha büyümesini sağladım ve avucumun kenarını test kitabının beyaz sayfasına bastırarak gitmek istediğimi düşündüğüm yol gibi görünen şıkkı daire içine aldım.

"Cevabın bu olduğuna emin misin?" diye sordu Kartal, kahverengiden ölü bir yaprağı anımsatan sarıya evrilmiş gözleri işaretlediğim seçenekte dolanıyordu. Matematik konusunda iyiydim, pek sevmesem de problemleri çözerken zorlanmıyordum, her problem bana farklı yol ayrımları gibi geliyordu ve ben girmem, yürümem gereken yolu seçiyordum.

"Evet," dedim yüzüne boş boş bakarak. Karan, elinde bir fincan kahveyle hemen çaprazımda oturuyor, o da işaretlediğim şıkka bakıyordu. Lavin de buradaydı ama yanımızda, yani masada değildi, bizden uzak kalmayı seçmiş ve koltuklardan birine oturmuş, tepkisiz gözlerle televizyon ekranını izliyordu.

"Son problemde de aynı hataya düştün," dedi Kartal sakince. Elindeki siyah mürekkepli kalemle sorunun içindeki sayıları kâğıdın boş kısmına yazdı. "Yanlış yapıyorsun."

"Az evvel çözdüğüm problemin hatalı olduğunu sana kanıtladım."

Kartal gözlerini devirerek, "Tamam abicim, senin dediğin olsun," diye homurdandı. Ağzından gelen alkol kokusunu alabiliyordum, ona

dik dik bakıp gözlerimi test kitabının önümde açık duran sayfasına indirdim. Ardından tekrar Kartal'a ateş saçan gözlerle baktım.

"Dediğim değil, cevap o?" dedim ters bir sesle.

"Abi ben hiçbir şey demiyorum," dedi Kartal bezgin bir sesle. "Hiçbir şey demiyorum yani, tamam mı? Demiyorum yani hiçbir şey."

Karan da kafasını uzatarak, "Kartal haklı," diye onu savundu. İşte şimdi cinlerim gerçekten tepeme toparlanmıştı.

Onlara inanamayan gözlerle baktığımda, onlar da bana katı bir inatla bakıyorlardı. Elimdeki kalemi yavaşça çevirdikten sonra sayfanın boş kısmına çözüm yolunu çizmeye başladım. İkisinin gözü üzerimdeydi, seslerini bile çıkarmadan beni izliyorlardı. Problemi ayrıntılı bir şekilde çözdükten sonra çıkan sonucun altını bastırarak çizip, "Karan," dedim inanamayan bir sesle. "Beni siz mi çalıştıracaksınız gerçekten?"

İkisi de şaşkına dönmüş bir halde çıkan sonuca bakarken gözlerimi devirerek sırtımı sandalyeye yasladım. Kartal birkaç kez yüzünü buruşturup, "Ne?" diye sordu kendi kendine.

"Bence siz kenara çekilin, ben kendi işimi kendim halledebiliyorum," diye mırıldandım. "Asıl çalışması gereken sizsiniz bana kalırsa. Ama sanırım yaşınızla da alakalı olabilir bu durum, sonuçta en son ne zaman ders çalıştınız ki..."

"Alaşan'ın her konuda mükemmel olduğunu sanarak inşa ettiği ego kulesi fena yıkıldı desene," dedi Lavin gözlerini televizyon ekranından çekmeden. "Henüz bir matematik problemini bile çözemiyor..."

"Seni çözmenin bir matematik probleminden daha zor olduğunu iyi biliyorsun," dedi Kartal kendini beğenmiş bir tavırla. Lavin'in gülümsemesinin genişlediğini gördüm. Bir süre kendi başıma çalışmaya devam ettim. Ne Kartal'ın ne de Karan'ın yorum yapmasına ya da çözdüğüm sorulara bakmalarına izin vermemiştim.

Akşama doğru Karan'ın cep telefonu uğursuz bir tınıyla çalmaya başladı. Telefonun melodisini duyduğum an tüylerimin diken diken olduğunu, gerilerek gözlerimi komodinin üzerinde duran cep telefonuna indirdiğimi hatırlıyordum. Karan telefonu açıp kulağına götürdüğünde, artık hissettiklerimin bir kehanet misali beni takip eden kara kader olduğunu anlamıştım. Damarlarımı tıkayan sesiyle şunları söyledi: "Hemen geliyorum."

Oturduğum yere kökünü bırakmış bir ağaç gibi dökülen yapraklarım olan duygularımı izliyordum.

Bazen öyle anlar geliyordu ki, oturmak koşmaktan daha yorucu geliyordu.

Kartal ve Lavin'in meraklı bakışları Karan'daydı, ben hepsinin aksine çok daha sakin gibi görünüyor olsam da asıl adi his benim göğsümü ateşe vermişti ve aslında çaktırmasam da çok korkuyordum. Bir şeyleri daha omuzlarımın üstüne alabilecek kadar dinlenmiş hissetmiyordum kendimi. Karan bana doğru yürümeye başladığında aramızdaki o birkaç adımlık mesafe saniyeleri eriterek ortadan kalktı. Olasılıklar zihnime birer el ateş etmeye başladı.

Kafamı kaldırıp önümde dikilen Karan'a baktım. Siyah gözler bana bir şeyler söylemeye hazırlanıyor gibiydi. Çok kısa bir an için kafam allak bullak oldu, zihnim bir sis tabakasının altında kaldı. Terk edilmiş bir şehir gibi ıssızlaşan düşüncelerimin karanlığa gömdüğü kelimeler bir bir çürümeye başladı. Karan'ın emsalsiz kara gözleri gözlerimi takip ediyordu. Neler olduğunu anlamıyordum ama ona baktığımda göğsümü dolduran his öyle kuvvetli bir şekilde büyüyordu ki, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamamam imkânsız olurdu.

Damarlarımı tıkayan merak hissiyle, "Söyle," diye mırıldandım, sesim bir tiyatro sahnesinde sahnelenen son oyunun son kelimesi gibiydi, ışıklar usulca söndü ve oyuncular bir bir ölmeye başladılar.

Kemikli yüzünü tam anlamıyla ortaya serecek kadar güçlü bir biçimde dişlerini birbirine bastırınca, yüzündeki mezarlar ölülerini uğurlayarak çukurlarını boşluklarla doldurdu. Özgür kalan korku hissi bir sarmaşık oldu ve göğsümün kafesini bir yılan misali sarmaya başladı; ardından bu yılanın dilindeki zehir, kelimeleri oluşturan harfler gibi göğüs kafesime dökülerek beni öldürecek olan o zehri içime doldurdu. Eğer onun zihnine sızabilseydim, tam şu an bana kuracak olduğu o öldürücü cümleyi oradan çalıp kaçardım ve bunu dillendirmesine müsaade etmezdim.

"Gitmemiz gerek," dedi temkinli bir sesle. İfadesizliğin ardına gizlemeye çalıştığı o duygu oldukça belirgindi, geri itemiyordu, o duyguyu görebiliyordum. Endişe. Bu duyguyu onun gözlerinde ilk görüşüm değildi. Onun hayatına dahil olduğum andan bugüne dek bana ne zaman baksa, o saf siyah gözlerde hep endişeyi görmüştüm ama şimdi durum farklıydı; şimdi o endişenin çıkış noktası ben değildim, merkezinde ben durmuyordum.

Allak bullak olmuş bir ifadeyle ona bakarken, "Nereye?" diye sordum, kekelemiştim. Her zaman sarsılmaz bir şekilde karşımda duran o adamın, nefes alıp verişleri bile farklı bir ritimle göğsünde patlıyordu.

"Ayşenur'un yanına," dedi sadece. Zihnimin ortasında dimdik duran diğer Merve usulca dizlerinin üzerine doğru çökmeye başladı. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan başımı hafifçe aşağı doğru indirip pürüzlü bir yutkunuşu boğazımda parçaladım. Sanki karşımdaki Karan değildi, korkuydu ve karşımda durmuş beni incelerken beni hangi noktamdan vurması gerektiğini hesap ediyormuş gibi görünüyordu.

"O... Yaşıyor mu?" diye sordum, dilime dolanan kelimeler bir yırtıcının sırtındaki sivri kemikler gibi dilime batıp çıkarak ağzımı kan leş içinde bırakmıştı. Bakışlarım onun kuzguni siyahı gözlerine mıhlanırken beklenti büyüyerek bir umuda dönüştü, ona içimi yakan o umut hissinin beni kuyuya itmemesini dileyen kahverengi gözlerle bakmaya devam ettim. "Karan," dedim, sesim titredi. Cennetteki çocuk parkında küçük çocukların kahkaha sesleri yükseliyordu, parktan içeri giremeyen yetişkin kız çocukları o kahkahaları dinleyerek parkın önünde diz çökmüş ağlıyordu.

"Dedemi öğrenmiş," dedi Karan, sesinin silüeti, yaralı bir beden olarak karşıma dikildi ve dünyanın adaletini sorgulamaya başlayan küçük bir çocuk gibi gözlerini göğsümdeki adalet yazısına dikti.

"Karan, Ayşenur yaşıyor mu?"

"Şimdilik," dediğinde umut önce başını kaldırıp gözlerime masmavi gözleriyle baktı, ardından gözlerini zemine indirdi ve simsiyah saçlarında kasırgalar hortumlara, hortumlar kıyametlere dönüştü.

"Ne demek şimdilik Karan?" diye sordum, kelimeler umudu izleyen cellatlara dönüşmüştü, ellerinde umudun sırtına dikmek istedikleri ucu sivri kazıklar vardı. Gözlerim kupkuru olsa da içim gözyaşlarıyla dolarak boğulmaya başlamıştı.

"Gitmemiz gerek," dedi. "Seni görmesi gerek. Tek gidemem. Seni görürse belki..."

"Belki ne Karan?" diye sordum, sesim yükselmişti. Elimde değildi. Bazı kelimeler vardı, dümdüz, öylesine, belirsiz ve yontulmamıştı ama öyle bir saplanıyordu ki insanın zihnine, yüreğinden önce düşüncelerini kanatmaya başlıyordu.

"Geç olmadan Ayşenur'un yanına gitmeliyiz." Ellerini ellerimin üstüne koydu, büyük avuçlarını ellerime sürterek konuştu: "Çünkü gidilmemiş her yarın, bugünün ölüm döşeğidir."

Ellerimi hızla geri çekip bacaklarımı koltuğun üzerine çektim, dizlerimi karnıma bastırıp, bir çocuk edasıyla, "Kabul etmiyorum," dedim, başımı iki yana sallayarak bu itirazı kendimce tasdiklemiştim.

"Sırası değil," dedi beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Sen bana bir umut vermiyorsun ki ben o umuda tutunup seninle her yere geleyim," dedim çenemi dizime bastırarak. "Sen sana uzattığım umudun boynunu kırıp, o umudun hâlâ yaşayabileceğini söyleyerek beni o umudun mezarının başına götürmeye çalışıyorsun. Çürümeye başlamış bir şey gözlerini tekrardan açmaz."

"Durmuş bir nabız ne zaman tekrardan çarpmaya başlar biliyor musun?" diye sordu bana. "Umut son nefesini verdiğinde."

"Ben bunları duymak istemiyorum. Ben umudun son nefesini vermesini de istemiyorum." Başımı iki yana salladım. "Ben gelmiyorum. Ayşenur'a veda etmek istemiyorum. Ben veda etmek istemiyorum. Gelmek istemiyorum."

"Asi," dedi Karan, çaresiz bir ses tonu kullanmıştı ama ben buna hazır değildim. İçimdeki mezarlığa gömülen ilk kişi annemdi benim, annemin ölümüne şahit olmuştum; sonra aynı mezarlığa Türkan'ın elini tutan Yaşar amca girmişti. Şimdi aynı mezarlığa Ayşenur'un girmesini istemiyordum. İçimde çürümeyi bekleyen bir yarın, çürüdükçe beni zehirleyen bir bugün vardı.

"Gelmeyeceğim." Gözlerimi yakan yaşlara rağmen sanki canım hiç acımıyormuş gibi baktım Karan'a. Acıya acıya acımayı unutmuş bir cana sahipmişim gibi baktım ona ama hayır, aslında karnını doyurmak için zehir yemiş bir sokak köpeği gibi tepik ata ata can çekişiyordum kendi içimde.

Lavin'in aramızdaki mesafeyi adımlarıyla yok etmeye başladığını gördüm. Gözlerimi zemine indirip burnumu dizime bastırdım. Bir vedaya daha yer yoktu içimde. Neden anlamıyorlardı? Her ölenin arkasından ölmekten bıkmıştım.

"Ölecek," dedim hayallerin kırıklarıyla dolu bir sesle. "Benim gidecek olmam hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O ölecek. Oradaki çocuk parkını görmek istiyordu zaten. Ben inandırdım onu o parkın varlığına, şimdi benim uydurduğum bir park için beni arkasında bırakıp gidecek."

"Ne parkı?" diye sordu Lavin, karşımda, hemen Karan'ın arkasında ayakta duruyordu. Karan önümde diz çökmüştü, sessiz bir rüzgâr gibi bana çarparak yalnızca beni izliyordu.

"Cennetteki çocuk parkı." Gözlerim boşluğa daldı, o boşlukta doldurulamayan çukurlar vardı.

Lavin'in bana daha yoğun gözlerle baktığını hisseder hissetmez kafamı kaldırıp ona baktım. Ela, bal rengine kayan gözlerinde onu gördüğüm andan beri bir an olsun rastlamadığım tuhaf, belirsiz bir ifade renklenmişti. Bana doğru bir adım daha atıp, "Nasıl bir yermiş bu cennetteki çocuk parkı?" diye sordu, sesindeki ilgi çok netti ve bunu öylesine sormadığını, gerçekten merak ettiğini anlamıştım.

"Benim uydurduğum bir yer. Var mı yok mu bilmiyorum." Kaşlarım çatıldı. "Sadece tek bir anlığına... Onun öyle bir parkın varlığına inanıp, korkmamasını istedim."

Birkaç saniye dalgın gözlerle bana baktı. Derin bir nefes alıp, "Biliyor musun, onu bir kez daha görebilmek için her şeyi yapardım. Birini tekrar göremeyecek olduğunu bilmek dolaylı tümleç gibidir. Yarın onu tekrar göremeyeceğim. Kimi? Onu." Bana buruk bir tebessüm bahşedince tırnaklarımı bacaklarımın kenarlarına saplayarak o tebessümün ağırlığından kurtulmayı denedim. "Senin dolaylı tümlecin Ayşenur olmasın. Gördüğüm kadarıyla hayatında yeterince dolaylı tümleç var zaten." Elini omzuma koyunca kirpiklerimin titrediğini hissettim. "Hem biliyor musun, Ayşenur başaramazsa, cennetteki çocuk parkında onu bekleyip onun elini tutarak onunla oyunlar oynayacak bir kız tanıyorum."

Kimden bahsettiğini biliyordum.

Ona sadece baktım çünkü saf bir acı hisseden insana bakmaktan başka bir şey yapmamalıydın. Konuşmak anlamsızdı, sorular sormak gereksizdi, iyi olmasını beklemek bencillikti. Lavin omzumu sıkınca derin bir nefes alıp gözlerimi Karan'ın yüzüne çevirdim.

"Kaldıramam Karan," dedim son derece ciddi olduğumu belli etmek için tam gözlerinin içini hedef alarak. "Eğer hiç şansı yoksa, bırak burada kalayım."

"Gitmeden, görmeden, yaşamadan bilemeyiz bunu. Ya bir şansı varsa?"

"Peki."

Kısıtlı zamanımız olduğunun farkındaydım. Hızlı, dakik olmamız gerekiyordu. Yolun sonunda bizi ne beklediğini bilmesem de o yolun sonuna doğru yürümem gerektiğinin farkındaydım. Bir anlığına artık bu duruma alışkın olduğumu, önüme gelecek hiçbir acının beni eskisi

kadar sarsamayacağını düşünsem de o küçük kız çocuğuna bir şey olma ihtimâlini göz önünde bulundurmaya bile katlanamıyordum.

Kalbimin içinde kan değil zehir taşıyormuşum gibi hissediyordum. O zehir, beni yaşama bağlayan kandan daha kuvvetliydi ve bedenime sayısız ızdırap vermesine rağmen, ruhuma bir kalkan oluşturarak beni koruyordu. Bazen bu zehrin beni değil, sevdiklerimi öldüren bir duygu olduğunu düşünüyordum. Kalbimde yaşayan, içeri aldığım herkesi bıçağından geçiren gaddar bir duygu... Beni zehirliyor, içimdekileri öldürüyordu; beni güçlendiriyor, içimdekileri tüketiyordu.

Her şey birkaç saat içinde gelişmişti. Mevsimin bir yılan gibi sık sık deri değiştirdiği aylardaydık, bu yüzden Fethiye bazı geceler ateş gibi yanarken bazı geceler tam tersine buz gibi donuyordu. Dışarıda havanın kaç derece olduğunu bilmiyordum ama bedenim alarma geçmiş bir ev gibi zihnime yandığının sinyallerini gönderiyordu. Üzerimde incecik, boğazlı, siyah bir kazakla bahçede dikiliyordum. Karanlık beni içine sakladığı için dışarıda el ele ilerleyen çift beni fark etmemişti ama ben kızın elini tutan adamın diğer elinde duran sigaranın ucunda yanan turuncu ateşin nasıl harlandığını görebiliyordum.

Lavin'in yanıma gelip sessizce yanımda dikildiğini fark ettiğimde bileğimdeki siyah, ince kayışlı saate indirdim gözlerimi. Etraf karanlık olduğu için akrep ve yelkovanın tam olarak hangi sayının önünde durduğunu seçemiyordum. Dudaklarımın arasından süzülen buhar bana havanın ne denli soğuk olduğunu göstermek istiyordu ama bedenim bu soğuğu reddediyor, zihnime üşümediğini kanıtlamaya çalışmak istercesine ter döküyordu.

"Üşümüyor musun?" diye sordu Lavin, parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı dudaklarına yaklaştırırken beni izliyordu.

Başımı iki yana sallayıp, "Hayır," diye reddettim. "Üşümüyorum."

Saatin hareketleri şimdi daha hızlıydı. Olduğumuz anda, şimdide, insanların zarar görmediğine inanmak istediğim bu zaman diliminde kalsak olmaz mıydı?

Oysa o canavar o kadar uyanıktı ki, uyuyor numarası yaptırdığım korkularımdan bir tanesinin kirpikleri hafifçe titrese, canavar acımasızca saldırarak o korkuyu parçalamaya başlıyordu.

"Karan, Ayşenur'un durumundan bahsetti," dedi Lavin. "Kartal onu görmek istediğini söyledi. Senin için ne kadar önemli bir ayrıntı bilmiyorum ama Kartal işinde çok iyidir. Bazen sinir bozucudur, ego-

isttir ve ağzı da bozuktur ama söz konusu bir can olduğunda, canını ortaya koyar. Benim için koymuştu." Gözlerinde saklayamadığı bir aşkla gülümsedi. "Belki diyorum, belki Ayşenur'a iyi gelir, hım?"

Soğuğun nemlendirdiği burnumu çekip, "Yurt dışından getirtilen doktorlar bile olaya imkânsız gözüyle bakıyor," diye mırıldandım, sesim aciz yükselmişti ama Lavin'in bunu görmezden geleceğini biliyordum. "Uyku herkesin dilinde farklı anlamlara sahiptir. Bazıları için kaçıştır, bazıları için saklanış, bazıları içinse dinlenmek... Ama Ayşenur için öyle değil Lavin." Onun bal rengi gözlerine baktım, sokak ışıkları gözlerinin rengini ele veriyordu ama yüzü karanlık görünüyordu. "Ayşenur için uyku, ölüm."

Kelimelerin kanıyla ıslanan duygular çok netti. Lavin bu duyguları en ince ayrıntısına kadar görmüş, tanımış ve hissetmişti. Ona baktığımda bu duyguları anlamlandırabildiğini görebilmiştim.

"Biz de geliyoruz," dedi tekrar konuştuğunda. Sigarasını dudaklarına dokundurdu ama içine çekmedi. İzmaritin sarı tenini dudaklarında gezdirerek konuştu. "Kartal böyle istedi."

"Kartal'ın isteklerini yapan birine benzemiyorsun," dedim dürüstçe. "Kendi bildiğini yapan biri olduğun apaçık ortada. Bence bu yüzden sana bu kadar tutulmuş hâlde."

"Doğru. Gelmeyi ben de istediğim için geliyoruz. Ve evet, onu kendime tam da bu şekilde bağladım."

Gülümsedik ama üzgündük.

Ölüm gibi bir sessizlik yaşandı.

Karan ve Kartal evden çıktıklarında konu ile ilgili konuşulmadı. Gergin bir bekleyiş, bu gerginlikle süren bir yolculuk bizi bekliyordu. Kayseri'ye gitmemiz saatlere mâl olacağından Dalaman'a geçmiş, ardından da aramın pek iyi olmadığı o uçağa binmiştik. Kartal'ın ve Karan'ın araçlarını Kayseri'ye getirmesi için biriyle telefon görüşmesi yapılmıştı. Göz açıp kapayana kadar geçen yolculuk, bizim için pek de öyle geçmemişti aslında. Sanki zaman aleyhimize işleyen bir günahtı ve o günahın içinden elimizde cennetten bize kalanlarla geçmeye çalışıyorduk; ellerimizdeki her şey o günahın içinden geçerken yanmaya başlıyordu ve cehennem, cennetin avuçlarımıza bıraktığı emanetlerini bizden ateş şeklinde çalıyordu.

Havalimanına indiğimizde bizi orta yaşlarda bir adam karşıladı. 70ler tarzında giyime sahip, saçları yer yer beyazlayıp seyrelmiş, uzun

boylu ve zayıf bir adamdı. Klasik bir aracın önünde bizi bekliyordu, Karan'ı gördüğü an ağlamaklı bir ifadeyle onun eline yapışmıştı ama Karan, ondan yaşça büyük bu adamın elini öpmesine müsaade etmeyerek onu doğrultmaya çalışmıştı. Adamın sesi de ağlamaklıydı. "Küçük Bey'im," dedi titreyen sesiyle. "Yaşar Bey'imin eksikliği nasıl da darmaduman etti bizi. Dağıldık Küçük Bey'im." Tekrar eğilmeye çalıştı adam, Karan yine müsaade etmeyerek onu omzundan tuttu ve kaldırdı. "Yaşar Bey'im gitti, hepimizi babasız kodu, buralarda yaşanmaz artık."

"Tamam Sermet Efendi," dedi Karan adamın omzuna yavaşça avucuyla vurarak.

"Başımız sağ olsun beyim," dedi adının Sermet olduğunu öğrendiğim adam. "Yeri cennet olsun, olduğu yer nur dolsun, toprağı mis koksun."

"Sağ ol," dedi Karan gergin bir sesle. Bu gerçeğe bir türlü adapte olamıyor gibiydi. "Dostlar sağ olsun Sermet Efendi."

Sermet Efendi, "Binin de sizi eve götüreyim, Ayşenur'un hâli hâl değil, çok kötü oldu yavrucak," dedi ağlamaklı sesiyle. "Yaşar Bey'im onun dayanağıydı, dedesi bildiğiydi. Çöktü çocuk, mahvoldu."

"Sen anahtarları bana ver, ben kullanırım."

"Olur mu öyle iş? Binin," diye ısrar etti Sermet. Kendinden küçük bir adamın karşısında böyle iki büklüm olması kanıma dokunmuştu. Karan da onun böyle çekingen tavırlar içinde olmasına üzülmüş olacak ki kabullenerek ön yolcu koltuğuna bindi.

Klasik, eski tarz ama lüks görünen bir araçtı bu. Arka koltukları geniş, biraz yere yakın ama oldukça konforluydu. Hoş, ne kadar konforlu olursa olsun dikenlerin üstünde oturuyormuşum hissi bir türlü kaybolmuyordu.

Diğer Merve zihnimde bir felâketin habercisi olan sessizliğiyle dikilirken, dudaklarından aşağı sarkan dikiş ipleri dikkatimi çekmişti, elinde de bir dikiş iğnesi vardı; artık konuşmamak için kendi ağzını dikmişti. Kendi sesini bile duymaya katlanamıyordu.

Kayseri'deki eve varmamız yarım saatten kısa sürmüştü. Araç, evin olduğu sokağa girdiğinde üstümdeki ölü toprağını kendi ellerimle geriye doğru püskürterek o mezarın içinden kafamı çıkarmış ve dışarıda olup biteni izlemeye başlamıştım. Ne aracın kapısını açıp dışarı çıkasım, ne de oraya gidip Ayşenur'u göresim vardı.

Küçük bir çocuğun kalbindeki acıları görmek, beni bu dünyada belki de en çok korkutacak olan şeydi.

"Karan Bey'im, Ayşenur'un hâli hâl değil. Seni görünce daha iyi olacaktır. Toparlanır belki. Anasının iki gözü iki çeşme, yavrusuna bir şey olacak diye korkudan gözünü kırpmıyor kadıncağız," dedi Sermet Efendi. Soluklanıp gözlerini aracın ön camından görünen eve çevirdi. "Meral Hanım'ı biliyorsundur zaten. Yaşar Bey'im öldü öleli ağzını bıçak açmıyor dağ gibi Meral Ana'nın. Ne büyük, ne ulu adammış ki yokluğu böyle perperişan etti insanları."

Boğazımda acı bir tatla yutkunup ön koltukta oturan Karan'a baktım. Yüzünün belli bir kısmı görünüyordu ama gözleri, yüzünün haritasından silinmiş bir şehir gibiydi.

"Sağ ol Sermet Efendi, sen de evine git hadi. Eşin, torunların bekler," dedi Karan yalnızca. Araçtan inerken ayaklarım bumbuz olmuştu, Kayseri'nin çetin soğuğu iliklerime kadar işleyerek beni içinde olduğum ateşin kollarından koparır gibi çekip alırken, şimdi daha büyük bir yangının içine gireceğimi bilmenin verdiği huzursuzlukla çevreme bakıyordum.

Sermet Efendi aracını çalıştırınca far ışıkları önce karanlık sokağı aydınlattı, ardından bir bacadan sökülüp gökyüzüne karışan duman gibi karanlığa karıştı ışık ve araç bizden damarı terk eden kan gibi uzaklaşmaya başladı. Gözlerimi Karan'a çevirip siyah gözlerini gözlerimle buluşturacağı anı beklemeye başladım.

Kartal, "Evin ışıkları yanmıyor," dedi düşünceli bir sesle.

Karan başını salladı, eve bakıyordu. "Ayşenur ışığı sevmez." Yutkundu. "Başındaki ağrı yüzünden." Kelimeler dudaklarının arasında parça parça oluyor, o parçalar dışarı dökülürken dokunduğu her kalbi ince ince kesiyordu.

Bahçeden içeri girdiğimizde en son karlar altında kalan süs havuzunu şimdi duru bir suyu karnında kundaklamış şekilde saklarken bulmuştum. Havuzun içindeki suyun yüzeyinde sararmış ama damarları halen daha yeşil olan yapraklar yüzüyordu. Bizi ilk gören, mutfaktan dışarı çıkan Meral teyze olmuştu, Meral teyzenin elinde tuttuğu çay bardağı avuçlarının arasından kayıp ayaklarının ucunda patlayarak kırıklarını etrafa dağıtırken, muhtemelen kaynar suyu da kadının ayaklarına emanet etmişti. Gözleri iri iri açıldı, ardından o iri iri açılan göz-

lerden gözyaşları yağmur bulutunun kalbini parçalayıp dışarı akmaya başlayan yağmur damlaları gibi akmaya başladı.

"Hala," dedi Karan yumuşak, nahif bir sesle. Meral teyze ellerini yüzüne götürüp, "Karan," diye inledi ve o an oracıkta dizlerinin üzerine yığıldı. Çıkan patırtıya Ayşenur'un annesi Fatma da dışarı çıkmıştı. Kartal ve Karan birlikte Meral teyzeyi kaldırıp mutfağa soktular, ahşap masanın çevresini saran sandalyelerden birine kadını oturttular.

"Yandım ben halam," dedi Meral teyze gözyaşlarını tülbentinin ucuyla silerken. Kan çanağı olmuş gözlerini yüzüme doğru çevirdi. "Bittim ben halam, yandım ben. Evime bir ateş düştü, bin tane can yaktı. Evime bir ateş düştü, en önce beni sonra da el kadar sabiyi yaktı."

Karan dişlerini sıkarak halasının alnına dokundu, alnında birikmiş ter damlalarını sildikten sonra, "Geldim ben," dedi, sesi kuru bir ağacın dalları gibiydi ama yine de serin bir gölgeye sahipti, Meral teyzenin biraz olsun dinlenmesini sağlayacak türden bir gölgeydi bu. "Ayşenur nerede?"

"Odasında. Zar zor uyuttu onu o gelen hekim," dedi. "Uyusa sorun, uyumasa sorun. Yavrucağım uyusa ölecek diyorlar lakin öyle bir acıyla ağladı, öyle çok hıçkırdı ki, uyumasa da ölecekti sanki Karan. Ciğerim yanıyordu, bir de yanan ciğerime bıçak soktular benim halam."

"Uyuması doğru bir karar mı? Ya uyurken bir şey olursa?" diye sordu Karan, ellerini halasının yüzünde gezdirip sıkıntılı bir nefes aldı. "Biliyorsun, uyuması biraz sakıncalı."

"Uyanıkken de sakıncalı artık Karan," dedi Meral teyze titreyen sesiyle. Bir gözyaşı damlası daha yavaşça akıp yanağında bir dere yolu oluşturdu. "Artık Ayşenur'un aldığı her nefes sakıncalı."

"Kızı görebilir miyim?" diye sordu bir anda Kartal. Mutfak kapısının önünde dikilmişti, deri ceketinin fermuarı boğazına kadar çekiliydi ve teni soğuktan yer yer bembeyaz kesilmişti. Lavin hemen yanında duruyordu, yüzündeki hissizlik sakince geri çekilmiş ve yerini tedirgin tonlarda bir renge armağan etmişti.

"Sen kimsin?" diye sordu Meral teyze, Kartal'ı tanımıyordu. Gözlerini Karan'a çevirip, yaşlı gözleriyle Karan'a baktı. "Kim bu delikanlı?"

"Kartal Alaşan," diye tanıttı kendini Kartal, oldukça soğukkanlıydı. "Beyin cerrahıyım."

Meral teyzenin gözleri iri iri açıldı. "Sen Kartal mısın?" diye sordu. Tülbentiyle ağzını örtüp hıçkırınca şaşkın bakışlarını Meral teyzeden

uzaklaştıramadım. "Bildim seni," dedi tülbentini ağzından çekmeden. "Bildim seni."

Kartal sakince olumlu yönde başını sallayıp, "Kızı görebilir miyim?" diye sordu tekrardan.

"Tabii tabii," dedi Meral teyze ayaklanarak. "Karan, Ayşenur'un odasına götürsene Kartal oğlumu. Ama uyandırmayın e mi? Canı hâlâ daha acışıyor, ağlamaklı olmasın gene yavrucak." Meral teyze bana bakıp gülümsedi. "Git de senin de kokunu alsın. Çok seviyor seni. Yenge Abla ne zaman gelecek diye sorup duruyordu, iyi gelirsin belki ona, he?"

Gözlerimde his kırıntılarını saklayamadan, "Giderim," diye fısıldadım. Birlikte üst kata çıktık. Evin içinde insanı yutacak cinsten bir sessizlik, silecek yoğunlukta bir karanlık vardı.

Zaman saçlarımda kırıklardı, zaman parmaklarımda yara izleriydi, zaman sırtımda eskimiş yırtık bir pardösüydü, zaman göğsümün altında güçsüzce çarpan kalbimdi.

Ben yürüdükçe, zaman da beni takip ediyor ve arkasında yarattığı orduyla beni yere sereceği ânı gözlüyordu. Zaman insanları yere sermekten asla sıkılmaz, vazgeçmez, yere serdiği insanları izlerken tek bir an olsun o insan için üzülmezdi. Zamanın Ayşenur için üzülmesini istiyordum.

Ayşenur'un odası yine kapkaranlıktı, zayıf bir şekilde yandığını bildiğim gece lambasını açtım ve oda sarımtırak turunculuğu içinde barındıran bir renkle loşça aydınlık kazandı. Gözlerim döşeğe kaydı, sarı saçlar yorganın dışındaydı fakat beden ve yüz yorganın içindeydi. Onun altın rengi saçlarını gördüğüm an içimdeki o ağlak kız çocuğu yine kendine sarılıp dolu gözlerle yüzümü izlemeye başlamıştı. Bu duyguyla başa çıkmayı öğrendiğim gün, benim öldüğüm gün olacaktı.

Ayşenur'un aldığı her zayıf nefes, yorganın hafif esintide sallanmaya başlamış bir salıncak gibi aşağı yukarı hareket etmesine neden oluyordu. Ayaklarımın altında cam kırıkları varmış gibi öylece dikiliyordum, hareket etsem tüm adımlarım ardında anılarla dolu kan lekeleri bırakacaktı sanki. Karan döşeğe doğru ilerledi, döşeğin kenarına oturdu ve döşeğin zemininde duran minder onun ağırlığıyla eğreti bir şekilde içeri doğru çöktü.

Ayşenur'un yorganın dışında duran sarı saçlarına dokundu, kızın başına dokunmadığı için Ayşenur'un bu dokunuşu hissetmesinin imkânı yok gibi görünüyordu. Yine de Ayşenur, Karan onun saçlarına do-

kunduğu an uykusunun arasında gözyaşlarının tuzuyla kurumuş titrek bir nefes aldı.

"Şşh," diye fısıldadı Karan onu yatıştırmak istiyor gibi. "Uyu küçük."

"Dede," diye inledi uykusu esnasında. Karan'ın yüzüne daha dikkatli baktım, yüzü donuk olsa da gözlerindeki şefkat belirgindi. Dudaklarımı birbirine bastırarak onlara doğru ilerledim, Karan'ın önünde durup gözlerimi Ayşenur'un yorganın içinde minik bir çıkıntı gibi duran bedenine indirdim. Düzenli nefesler alıyordu fakat bu nefeslerin her birinin içine birer parça acı sindirmişti.

Biz Ayşenur'u izlerken Kartal da Ayşenur'un döşeğinin ayak ucunda duran komodinin üzerindeki ilaç kutularını inceliyordu. Her bir ilaç kutusuna dakikalar yatırıyor, ilaçların içeriğini okuyor, bazı ilaçları tanıyormuş gibi yalnızca kabına bakıyordu.

"Bunlar çok ağır ilaçlar," diye mırıldandı Kartal, daha çok kendi kendine konuşuyor gibi görünüyordu. Göz ucuyla ona baktım. Çatık kaşlarıyla elinde tuttuğu mor renkteki büyük ilaç kutusuna bakıyordu. Ona baktığımı fark edince gözleri beni buldu ve kutuyu hafifçe salladı. "Bunlar küçük bir çocuk için çok ağır. Eğer Karan'ın söylediği yaştaysa, bu dozajdaki bir ilaç ona ciddi zararlar verebilir."

"Bilmiyorum," diyebildim yalnızca.

"Mecburuz," dedi Karan. "Sen benden daha iyi bilirsin, getirdiğimiz her doktor farklı bir ilaç verdi ama Ayşenur'un nöbetlerini en aza indiren tek ilaç oydu. Bu yüzden onu kullanmak zorunda."

"Tam olarak nasıl bir nöbet geçiriyor?" diye sordu Kartal.

"Sara gibi," dedi Karan.

Kartal sıkıntılı bir sesle, "Köpürme var mı?" diye sordu, ardından ekledi: "Ağzında."

"Evet," dedi Karan. "Dışarıdan gören biri o an için sara nöbeti geçirdiğini düşünebiliyor."

Kartal bu cümleyi yanıtsız bırakarak gözlerini tekrar ilaç kutusuna indirdi, ilaç kutusunu diğer elinin avucuna hafifçe vurdu ve sıkıntılı bir nefes verdi. Ayşenur birden titremeye başlayınca yüreğim ağzıma gelmişti. İrkilerek ona doğru eğildim, Karan ellerini kızın yorganın içindeki bedeninin üzerine bastırarak titremesine engel olmaya çalışırken, Kartal elindeki ilaç kutusunu komodinin üzerine bırakıp döşeğin önüne geldi ve yorganı yavaşça çekerek kızın yorganın içinde saklanmasına engel oldu. Ayşenur'un sarı renkteki gür kirpikleri titriyor, gözlerinin

altında biriken yaşlara o kirpiklerin gölgeleri dokunuyordu. Alnı ter içindeydi, keza bedeni de su gibi olmuştu ve kurumuş dudakları bembeyaz görünüyordu, çatlaklarla doluydu.

Kartal büyük elini kızın alnına koydu, kızın ateşini yokladıktan sonra eğildi ve kulağını kızın titreyen göğsüne bastırdı, gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Doğrulurken avucu hâlâ Ayşenur'un alnındaydı. "Tamam," diye mırıldandı daha önce duymadığım bir ses tonu kullanarak. "Sadece canın acıyor ama kalbin hâlâ atıyor."

"Dede," diye inledi Ayşenur gözlerini açmadan.

"Yaşar amcaya bu kadar mı bağlıydı?" Kartal bu soruyu sorduktan sonra kıvrak bir hareketle eğildi, tek dizini yere bastırdı ve avucunu Ayşenur'un yanağına sürttü. "Ona gerçekten bu kadar çok mu bağlıydı? Kalbini durdurmak için bedeniyle savaşacak kadar?"

Ruhum içimden yavaşça çekiliyormuş gibi sarsılıyordum. Karan endişeyle Ayşenur'un başak rengi saçlarına dokunup kara zorla yutkundu. "Yaşamak için savaşmıyor," dedi, kara gözlerinde tuhaf bir bakış şekillenmişti. "Hem korkuyor hem de korktuğu yere bir an önce gitmek istiyor."

"Gitmesine izin vermediğimizde başta bize küsse de sonunda sözümüzü dinleyip kalacaktır Karan. Kız çocukları böyledir işte." Kartal gözlerini Ayşenur'dan çekmeden burukça gülümsedi. "Başta kafalarının dikine giderler, ne isterlerse onun olmasını isterler, o şeyi yapabilmek uğruna her şeyi ortaya sererler ve istedikleri şeyi yapmalarına izin vermediğimiz zaman bize küserler. Ama inan, neden izin vermediğimizi anladıklarında, bizi her zamankinden daha çok sever, her zamankinden daha çok güvenirler."

Söyledikleri içimde öyle bir yere dokunmuştu ki, o yere daha önce kendi hislerimin bile dokunamadığını şimdi fark ediyordum. Bütün düşüncelerim koyulaşmış, kazandıkları gölgelerle işe koyulmuş, bir çıkış yolu aramaya başlamışlardı. Ayşenur'u o parka inandırdığım gibi, şimdi de burada daha güzel bir parkın var olduğuna nasıl inandırabilirdim?

Çocukların kalbi cennete ait bir nehir gibiydi, içinde annelerinin göğüslerinden akan ak pak sütler de vardı, babalarının damarlarında dolaşan kanın renginde şaraplar da... Çocuk büyürken ya sütü yutardı ya da şarabı; ya annesi gibi olurdu ya da tıpatıp babası... Şimdi böylesine masum bir kalbi o parkın varlığına inandırmışken, nasıl olurdu da o parkın yokluğuyla onu yüzleştirebilirdim ki?

Ayşenur gözlerini araladığında onun parlak gözlerinin odağına düşen ilk yüz Kartal'ın yüzü olmuştu. Döktüğü terler yüzünün elmas parçası gibi parıldamasına neden oluyordu. Onun gözlerinin açıldığını görmek içimi biraz olsun rahatlatmıştı. Boğazımda birikmeye başlayan onca kelimeden kurtulmak adına köşedeki masanın üzerinde duran su bardağına uzandım. Bir bardak suyu yavaşça içerken yüzümde gergin bir ifade vardı.

Ayşenur'un sesinden önce hıçkırığını duydum, ardından kasırga sonrası ölenlerin listesinde tüm ailesinin adı okunmuş gibi büyük bir yıkımla şiddetle ağlamaya başladı. Öyle çok hıçkırıyor, öyle çok içli içli nefesler alıyordu ki, saniyeler içinde içim tekrardan parçalara ayrılmış, etrafa dağılan parçalarım en önce ruhumu kanatmaya başlamıştı. Bir çocuğun hıçkırıklarını dinlemek litrelerce kan dökülen bir savaşı izlemekten çok daha can yakıcı, çok daha dehşet vericiydi.

"Dedem nerede?" diye sorduğunda, Kartal, "Artık burada olmadığını biliyorsun," dedi ona kuru bir sesle. Bu söylediği Kartal'a dehşet içinde bakmama neden olmuştu. Elimdeki bardağı düşürmemek adına masaya bırakırken bir yanım Kartal'ın suratının ortasına afili bir yumruk geçirmek istiyordu. "Şu an neler hissettiğini anlayabiliyorum," diye mırıldandı, sesi sakindi ve kelimeleri özenle seçtiğini şimdi daha net biçimde görebiliyordum. "Ama kendine daha fazla zarar verme, olur mu?"

Ayşenur irkilerek doğruldu. Karan'ın varlığını fark edince, "Abi!" diye bağırarak kollarını Karan'ın boynuna dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı. Hâlâ ağlıyordu. "Dedem nerede? Yalan diyorlar, değil mi? Bana şaka mı ediyorlar? Dedem nerede abi? Ben bu şakayı hiç sevmedim!"

Karan güçlü kollarını onun bedenine sarıp yüzünü sarı saçlarının arasına gömerek, "Şaka değil," diyerek Ayşenur'a bu durumu kabullendirmeye çalıştı. "Bazen bazı şeylere alışmak zorundayız Ayşenur."

"Ben buna alışmak istemiyorum ki." Başını iki yana sallayıp bir kez daha içli içli hıçkırdı. "Ben Yaşar dedemi istiyorum, ben onun yokluğunu istemiyorum ki."

"Onu istediğini biliyorum," dedi Karan, Ayşenur'un sarı saçlarını öptü. "Gelebilme şansı olsaydı, inan seni ziyarete gelirdi. Ama insan bazen öyle bir yere gider ki, oradan geri dönüş yoktur."

"Sen de gidiyorsun hep," diye hıçkırdı küçük kız, içimi paramparça ediyordu, lime lime ediyordu. "Ama sonra geliyorsun, beni ziyaret edi-

yorsun. Meral Anneannem dedi ki, toprak aldığını geri vermezmiş, ben toprağa ne yaptım da dedemi geri vermiyor bana?"

Karan gözlerini yumup, "Ağlama artık Sarı," diye fısıldadı. "Yazık değil mi güzel gözlerine?"

"Kalbime değil mi yazık?" diye sordu Ayşenur. "Herkes gözlerime yazık olduğunu söylüyor, gözümün yaşı kurur ve acısı geçer ama kalbim sanki sonsuza dek acışacakmış gibi hissediyorum ben."

"Ama sonsuza dek acımayacak."

"Yalan diyorsun sen, senin de kalbin acışıyor." Ayşenur yaşlı yanağını Karan'ın göğsüne bastırdı. "Duymuyor musun sesini, için için ağlıyor."

"Kalbim mi ağlıyor?"

"Kalbin için için ağlıyor, için ağlıyor."

Karan derin bir nefes alıp dudaklarını Ayşenur'un saçlarına bastırdı. "Ağlamıyor kalbim, senin kulakların mı eskidi yoksa?" diye sordu şefkatli bir sesle.

"Kalbim eskiyeceğine kulaklarım eskisin," dedi Ayşenur küskün bir sesle. "İnsanın kalbi acıştıkça eskirmiş biliyor musun Karan abi? Dedem gelmedi bugün, dün de gelmedi, evvelsi gün de gelmedi. Dedem yarın da gelmeyecek, yarından sonra da gelmeyecek, ertesi gün de gelmeyecek. Bak bu kalbimi eskitir işte."

"Kalbin buna alışacak Ayşenur," dedi Karan, bu kez sesi sertti. "Böyle yaparsan alışmaz ama."

"Yalan bulaştırma diline, ben en çok sana güveniyorum, sana güvenmezsem ne olur biliyor musun? Uyanamam bir daha."

"Sakın bir daha böyle bir cümle kurma Ayşenur," dedi Karan sert bir sesle. Çenesini Ayşenur'un omzuna bastırıp hırıltılı bir nefes verdi.

"Bak gördün mü, gerçekleri duymak nasıl da hoşuna gitmiyor insanların değil mi? Yenge Abla'm sana canım adam diyormuş, sen onun canı adamısın, benim de Abim Adam'sın. Bana yalan şeyler deme, olur mu Abim Adam?"

Kartal'ın bir an omzuna vurulmuş gibi sendelediğini gördüm, ardından elleri dizlerinin üzerine düştü ve beyninden vurulmuş gibi boşluğa bakakaldı. Lavin'in boğazından yükselen o hafif şaşkınlık hırıltısını duymuştum, Kartal'ın dizlerinin üzerine düşen ellerinden birini kaldırdığını gördüm, gözlerini boşluktan çekmeden elini Ayşenur'un

başının üstüne koydu ve saçlarına dokunurken gözlerini yavaşça yumdu; sertçe yutkundu.

"Demiyorum ben sana yalan. Tamam, belki tamamen geçmeyecek ama hafifleyecek," dedi Karan.

Ayşenur tekrar ağlamaya başladı. Bir süre, Karan'ın kollarında çaresizce gözyaşlarını döktü. Hissettiği acının geçmesini bekledi, gözyaşlarının dineceği ânı gözledi ama tekrar Karan'ın kollarında uykuya dalana kadar gözyaşları tek bir an olsun dinmedi.

Bahçeye indiğimizde saat kaçtı bilmiyordum ama karanlık ortadan ikiye bölünerek yerini şafağın mavisine devretmeye başlamıştı; gökyüzü kısmen mavi, kısmen siyahtı ve lacivert damarlarında güneşin ölüm saati yazıyordu. Kartal ve Karan sigaralarını içerken, ben Lavin ile birlikte bahçedeki masada oturuyordum, ikimiz de sessizdik. Lavin'in elinde ucu yakılmamış bir sigara vardı ve sigarayı parmaklarının arasında kalemini çeviren bir yazar edasıyla çevirip duruyordu.

Karan, Sergen ile telefonda konuşmuş, durumu Sergen'e kısaca anlatmıştı. Büyük ihtimâlle Sergen de yakında burada olurdu. Karan sigarayı dudaklarına yaklaştırırken, Lavin, "Küçük kız..." diye mırıldandı. "...garip bir çocukmuş."

"Öyledir," dedim. "Onu ilk tanıdığımda ben de öyle düşünmüştüm. Küçük bir çocuğun kuramayacağı cümleler kurar, düşünemeyeceği şeyler düşünür, yapamayacağı şeyler yapar. Cesurdur Ayşenur, korkusuzdur, sevgi doludur." Gözlerimi bembeyaz kesilmiş, bir cesedin eline benzeyen ellerime indirdim. İnce parmaklarıma sarmaşık gibi dolanmış mavi damarların soğuktan şişmiş, bir yılanın boynu gibi kabarmıştı. "İnsanlara sevdiğini söylemenin yolunu bile kendine göre şekillendirmiş. Kimin yanında mutluysa, o insanı seviyor."

Lavin yarım yamalak gülümsedi. "İnsana kim olduğunu hatırlatıp yaşadığı hayatı sorgulatıyor. Sadece birkaç cümlesiyle bile beni epey sarstı."

"İnsanı kendiyle yüzleştiriyor."

"Öyle," dedi. "Sonra... Söylediği o şey..."

"Ney?"

"*Abim adam* dedi hani Karan'a." Lavin bana bakmıyordu, gözleri parmaklarının arasında döndürüp durduğu sigaradaydı, sigaranın açık ucundan dökülen sarı tütünler masanın üstünde dağınık bir şekilde duruyordu.

"O an Kartal'ın tepkisinin sebebi neydi? Biri ona vurmuş gibi sarsıldı," dedim kendimi tutamayarak.

Lavin dudaklarını birbirine bastırarak kelimeleri diline çağırmaya başladı. Doğru kelimeleri arıyor, kuracağı cümlenin zeminini sağlam bir şekilde atmak istiyordu. Kaşlarını kaldırıp indirdi, gözlerini yumdu ve gözlerini tekrar açtığında dişlerini sıkıyordu. "O, yani Kartal'ın kız kardeşi de Kartal'a *Abim Adam* diyordu."

Zaman, süregelen bir değişimle ilerliyordu. Saatin kadranında emanet duran anıların her biri, bir diğer anının sırasını kendisine vermesini bekliyordu. Bulanan bir kalbi göğsümde taşıyor olmanın sancısı içerisindeydim. Ağzımı açsam, dökülmek için kıvranan kelimeleri kusacaktım ve bu kelimeler, kalbimin içindeki zehri dışarı bırakmış olacaktı.

Kardelen'in söylediği iki kelime Kartal'ı hâlâ geçmişin koynunda yaşatıyordu; oysa şimdi ne o geçmiş hâlâ buradaydı ne de Kardelen. Karan'ın anılarında yaşayacak olan Ayşenur'un da Kardelen'in Kartal'a hissettirdiği gibi Karan'a hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyordum.

"O..." Doğru kelimeleri aradım ama ne dersem diyeyim, yanımdaki genç kadının da, hemen karşıda sigarasını içmeyen, âdeta içki misali yudumlayan genç adamın da yangınına bir damla bile su dökemeyeceğimi biliyordum.

Belki de esas yangın, yangının varlığını bilmekti.

"Evet?" dedi Lavin bekliyormuş gibi.

"O konu hakkında bir gelişme var mı?" diye sordum, sesim kızmış bir yağın harı dindikten sonraki o bulanık, mide bulandırıcı görüntüsünü hatırlatmıştı bana. Eğer kusabilseydim, sorduğum bu sorunun merkezine kusardım.

"Onun katilinden mi söz ediyorsun?" diye sordu Lavin, yüreği korkusuz soruların mimarı olsa da gözlerinde her daim yaralarını sırtında taşıyan bir kadının gölgesinin var olacağına inanıyordum.

"Evet," diye mırıldandım. Kardelen'i birinin öldürdüğüne emindiler, Karan da öyleydi. Karan'ın Kelebekler Vadisi'nde doğum günümü kutlamadan hemen öncesinde Kartal'dan aldığı o telefonu ve aramızda geçen konuşmayı daha dünmüş gibi hatırlıyordum. Zaman insanları ziyan etmeyi ne kadar da seviyordu.

"Artık güç bizim elimizde."

"Onu buldunuz sanırım."

Sessizce gülümsedi.

Gözlerim Karan'dan ayrılmadı, onun büyük olmasına rağmen hareketlerini, yaptığı işleri son derece lirik ve zarif bulduğum elleri sigaranın bedenini bir kadının üstünü örten palto gibi sarmıştı; her an o bedeni sarmayı bırakacak, her an kadın çırılçıplak kalarak zamanın içinden aşağı düşmeye başlayacaktı sanki.

"Polisler araştırıyor mu peki?"

Keyifsizce güldü. "Kimse bunun bir cinayet olduğunu düşünmedi ki. Polisler bile."

"Ama bu çok saçma," dedim, kaşlarım çatılmıştı. Bu nasıl bir sorumsuzluktu? Bir cana mâl olunmuştu, bir can heba edilmişti. Bu, bu kadar basit miydi?

"Sanırım Kartal ve benden başka kimseye saçma gelmedi," dedi ve yutkunup, "Bir de sen işte," diye ekledi.

Benimle konuşurken aramızda tuttuğu perdenin usul usul da olsa şeffaflaşmaya başladığını düşünmeye başlamıştım. Ya da kafamı dağıtmaya çalışıyordu. Aslında buna ihtiyacım olduğu söylenemezdi.

Kafam zaten allak bullak, darmadumandı.

"Senin yerinde olsaydım, ben de bu işin peşini bırakmazdım," diye itiraf ettim, bu konuda ciddiydim, gerçekten böyle düşünüyordum. "Onu polise verecek misiniz?"

"Daha iyi bir planımız var," dedi sadece.

Defne ya da Billur'a bir şey olsaydı, canım pahasına bile olsa onlara zarar veren insanları bulur ve canlarına okurdum. Lavin'in içindeki o dinmeyen öfkeyi, intikam duygusunu, acıyı, özlemi ve çaresizliği öyle iyi anlıyordum ki. Cesaretini acısından alıyordu. Her insan gibi... Kaybetmiş her insan gibi.

"Kartal epey zor bir adam," dedim gözlerimi canım adamdan çekmeden. "Pek anlaşamıyor gibisiniz."

"Pek mi?" Bana alayla baktığını fark ettim. "Hiç demek istedin sanırım. Ona âşığım. Ve ona âşık olmak çok zor. O ve ben, o kadar aynıyız ki, sonunda içinde durduğumuz o kafesin içinde özgürlük uğruna birbirimizi parçalamaya başlayacağız."

"Benzediğiniz doğru ama birbirinizi parçalar mısınız bilemiyorum."

"Emin ol, sadece parçalamakla kalmayız." Gözlerini Kartal'a sabitledi. "Tüketir, mahveder, öldürür ve bitiririz. Ama yine de ondan vazgeçmem."

"İki insanın birbirini bitirmesi..." Boğazımdan kaynar su akıyormuş gibi hissetmeme neden olan yutkunuşumun içinde yaşananlar çınlıyordu. "Acayip tanıdık geldi bu bana."

"Doğrudur. Çünkü size baktığımda, ben de birbirinizi bitiren iki insan görüyorum."

Yalnızca Karan'ı izledim ve Lavin'in söylediği, kalbimin etrafına yeni bir damar gibi dolanan o kelimeleri cevapsız bıraktım. Kayseri'nin soğuğuna rağmen avuç içlerimde birikmiş ter, avucumun içindeki çizgilere dolarak dereler oluşturmuştu. Aklım fikrim Ayşenur'daydı, ona bir şey olmasından öyle çok korkuyordum ki. Bekleyiş bir eziyete dönüşmüştü, üstelik ne beklediğimizi de bilmiyordum. Beklediğimiz şeyin ne olduğunu bilseydim, belki de bu kadar çok yanmaz, bu kadar çok donmazdım.

Sabahın ilk ışıkları başlayan yeni günü simgeler gibi şehrin dört bir yanına kollarını uzatarak güneşi gökyüzüne astığında, hâlâ burada, bahçedeki masanın önünde oturuyordum. Önümdeki siyah, taş kül tablasının içi izmarit cesetlerinden oluşmuş bir mezarlığa dönmüştü.

Dudaklarımdaki kuru deri çatlamış, hafif kanlanmıştı ve ben ne zaman dudaklarımı yalasam ağzıma metalik kan tadı geliyordu. Yüzümü sıkıntıyla buruşturup bahçeyi aydınlatıp yağan çiyin yüzeyine dokunarak çiy tanelerini elmas gibi parlatan güneşe baktım.

Güneş bile solgun görünüyordu, bir adamın parmaklarının arasında duran bir izmaritti ve her nefeste biraz daha kaybolarak bulutların arasına gizlenmeye başlıyor, sona yaklaştıkça söneceği ânı, yani akşamı beklemeye başlıyordu.

"Asi," diyen Karan'ın sesini takip eden zihnim, gözlerimin gözleriyle buluşmasıyla bulanıklığını bir kenara bırakarak netleşti. Düşünceler haldır haldır harekete geçmeye başladığında dirseklerimi masaya bastırıp yüzümü avuçlarımın içine alarak, "Hım?" diye fısıldadım.

Lavin yoktu, nerede olduğunu bilmiyordum ve Kartal da mutfağa girmişti.

Yanağıma dokundu, parmakları bumbuzdu. "Buz gibisin," dediğinde ona kirpiklerimin arasından bakmaya devam ediyordum. "Çok üşümüşsün."

"Senin de ellerin buz tutmuş," dedim, sesim pürüzlüydü. Gözyaşı yollarında kuruyan tuzu avuçlarımla toparlayıp yutmuş gibiydim, boğazım susuzluktan parçalanıyordu.

"Şu an önemli olan sensin, senin tenin," dedi, sesi fevri ve hatta dikenlerle örülüydü. Ağırlaşan kirpiklerimi gözlerimin üstüne örtüp birkaç saniye bekledim. Düşüncelerimin yola girmesini, iyi bir haber gelmesini, bir şeylerin yoluna girmesini... Belki de aynı anda hepsini.

"Ayşenur," diye mırıldandım, ağzımda kekremsi bir tat vardı ve bu yüzümü bulantıyla buruşturmama neden oldu. Güneş, koyu renk bulutlardan birinin arkasına saklanmış ve gökyüzü aniden kararak, hüznün bekçiliğini yapan bir gardiyanın ruhu gibi üzerimize çökmüştü. "Ayşenur, iyi mi?"

"Henüz uyanmadı," dedi Karan, gözleri yüzümün her zerresinde dolaşarak düşüncelerimin topraklarına ayak izlerini bıraktı. Ne düşündüğümü anlamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Bu kadar çok uyumaz." Paniğin koyulaştırdığı gözlerimde kendi yansımasını gördüğüne emindim. "Onu kontrol ettin mi?"

"Fatma etmiş."

"Sen ettin mi?" diye sordum ısrarla.

"Annesi etmiş işte, ben annesinden daha iyi kontrol edecek değilim ya."

"Ben sana güveniyorum."

Karan gözlerini duyduklarının etkisine girerek kısıp yanağımı okşamaya devam etti. "Yaratıcıya bana güvendiğinden daha fazla güven."

Gözlerimi kararan gökyüzüne çevirdim. "Ona güvendiğime pişman etmez beni," diye mırıldandım, ardından onay bekler gibi gözlerimi Karan'a çevirerek, "Değil mi?" diye sordum.

"O, ona güvenen hiçbir kulunun güvenini boşa çıkarmaz. Eğer istediğini vermiyorsa, bekle, belki de sana daha iyisini vereceği için o kapıyı açmamıştır. Birini senden aldı diye ona kızma, koskoca düzeni değiştiremez ama acısını verdiği her şeyin sabrını da verir. Kimseye taşıyabileceğinden fazla yük bindirmez, kime ne yaşatıyorsa, ona olan güvencindendir. Düşünsene, yeri ve göğü var eden yücelikteki yaratıcı sana güveniyor, sen bunun da altından kalkarsın diyor sana, inanıyor, başaracağını biliyor. Kim kime bu kadar güvenir ki Asi? Yoktan var eden, var ettiğine güveniyor, o sana bu denli güveniyorken sen ona neden güvenmeyesin küçücüğüm? Ona sığınmaktan da güvenmekten de inanmaktan da vazgeçme."

"Sabrı da gönderiyor, değil mi?"

Başını yavaşça salladı. "O, acısını verdiği her şeyin sabrını da acının yanında kuluna gönderendir."

"Koruyan ve kollayan," diye mırıldandım.

"Esirgeyen ve bağışlayan," diye devam ettirdi. "Yoktan var eden."

"Senin inancını seviyorum." Ona dikkatli gözlerle baktım. "Yaşadığın her şeye rağmen öyle güçlü, öyle yıkılmazsın ki. Sana çok güveniyor olmalı."

"Güvenini boşa çıkartmamaya çalışıyorum. Arada yolumdan şaşıyorum, yanlış sokaklarda dolaşıyorum ama sonra bana duyduğu güven geliyor aklıma. Dur Karan, diyorum. Dur, şimdi değil. Vermişse sana bu yükü, ileride omuzlarından geri alıp sana taşıdığın yükten fazla armağan, hediye vereceğinden."

Ona sokulup başımı soğuk kokusunun sindiği omzuna yasladım.

Soğuğun çetin kokusuna rağmen kendine has kokusunu da alabiliyordum. Gözlerim hemen karşımızdaki süs havuzuna kaydı, omuzlarım birkaç saniyede bir hafifçe yukarı doğru kabarıyor, ardından geri inerken sanki içimdeki nefes bir silgiyle ciğerlerimden siliniyordu.

"Karan Ali Çakıl," dedim. "Sen Allah'ın 'bu senin hediyen' deme şeklisin."

Burnundan erkeksi bir nefes vererek güldü ve beni sarıp göğsüne doğru bastırdı. Göğsü, bedenine oranla daha sıcaktı. Bir kuşun yuvasına yerleştiği gibi onun göğsüne yerleşip elimi kalbinin hemen altına koyup gözlerimi yumdum.

"Ne tesadüf," dedi. "Ya repliğimi çaldın ya da şu an ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz."

"Ne?"

"Sen Allah'ın *'bu senin çektiklerinin bedeli'* deme şeklisin."

Kaç saat geçmişti bilmiyordum ama artık güneş, gökyüzünün yatağına bir beden gibi uzanmıştı. Sabah ölmüş, akşam henüz doğmamıştı. Ayşenur uyandığından bu yana durmadan ağlamış, Yaşar amcanın ölümünü tüm kalbiyle reddetmeye devam etmişti. Onun açısından ne kadar zor olduğunu görebiliyordum, yalnızca gördüğüm için memnundum çünkü eğer görmeyip, tıpkı onun gibi hissetseydim, sanırım artık bu son kırılma noktam olurdu.

"Hıçkırıkları tek bir an olsun durmadı," dedi Lavin, gözlerini eve çevirdi. Yine bahçeye kaçmıştım, Ayşenur'un gözyaşlarıyla ıslanan evin duvarları üzerime yıkılıyor gibi hissettiriyordu, buna daha fazla katlanamamıştım.

"Yaşar amcaya çok düşkündü."

"Böyle giderse fenalaşacak," dedi Lavin, gözlerini yüzümde hissettim. "Yüzü kireç gibi."

Başımı salladım. Gözlerim kapıya kaydı, Ayşenur'un annesi Fatma'nın telaşla kapıdan çıktığını görünce kalbim panikle çarpmaya başladı. İrkilerek Fatma'ya baktım.

Gözyaşlarını kollarına silerek, "Ayşenur!" diye bağırdı. "Yine fena oldu. Yine fena oldu!"

Korku dolu gözlerle ona doğru ilerlemeye başladığımda, bahçenin dışındaki Kartal da bahçe kapısını açıp içeri girmişti. Elindeki sigara izmaritini yere fırlatıp büyük adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Odaya giren ilk ben oldum. Ayşenur'u divana yatırmışlardı, sarı saçları ölü bir ahtapotun kolları gibi divandan aşağı doğru sarkmıştı, bedeni o ölü ahtapotun bedenini terk etmeye çalışan ruhu gibi tir tir titriyordu.

Birkaç saniye içinde Ayşenur'un gözleri geriye doğru kaydı, dudakları morarmıştı, ardından moraran dudaklarının kenarından bembeyaz bir sıvı akmaya başladı ve çok geçmeden ağzı köpükler içinde kaldı.

"Yavrum elden gidiyor!" diye haykırdı Fatma. "Yavrumun dayanacak gücü kalmadı!"

Karan, Ayşenur'un kollarını tutup onu yatağa bastırdı. Kartal, büyük bir hızla divanın önüne geldi, adamın yüzündeki kan çekilmişti, teni kireç rengindeydi. Kartal, küçük kızın alnına dokundu, gözleri kızın ağzından dökülen köpüklü beyaz sıvıda takılı kaldı.

"İğnesini getirin," dedi, sesi sakindi ama kıza bakışı çok farklıydı, soluduğu hava onu zehirleyen bir gazmış gibi görünüyordu.

"Doktoruna haber vereceğim," dedi Karan, gerim gerim gerilmişti. Siyah gözlerine fırtına bulutları misali çöken o ifadede öyle şiddetli yağmurlar yağıyordu ki, kirpikleri o yağmurun yerinden söktüğü ağaç kökleri gibi titreyerek savruluyordu.

"Sadece iğnesini getirin," dedi Kartal. "O doktorun ne yararını gördünüz ki?"

"Bu kez farklı," diye çıkıştı Karan. "Sen bilmiyorsun. Daha önce onu görmedin. Bu kez geçirdiği nöbet daha farklı."

Ayşenur boğulur gibi sesler çıkardı, Kartal onu yavaşça doğrulttuğunda Ayşenur hâlâ tir tir titriyor, ağzından bir bedeni dolduran kandan çok daha fazla olduğunu düşündüğüm bembeyaz köpüklü sular akıyordu. "Boğulacak," dedi Kartal, sesi metanetliydi. "Onu dik tutun." Karan'ın kızı tutmasıyla Kartal ayağa kalktı, cep telefonunu açıp bir numara tuşladı ve telefonu kulağına götürdü, bu sırada Fatma gözyaşları içinde Ayşenur'un tüm iğnelerini bir poşetin içinde odaya getirmiş, hepsini divana, Ayşenur'un ayağının ucuna dökmüştü.

"Babamı bağla," dedi telefonun diğer ucundaki sesin sahibine. "Sana tek bir şey söyledim, bana bir şeyler sıralayacağına derhâl babamı bağla."

Kartal divanın ucuna oturdu, tek tek iğneleri incelerken gözlerini Fatma'ya çevirdi. "Kızın en son yapılan tüm tahlillerinin olduğu belgeleri getirebilir misin?" diye sordu. "Bir tanesi bile eksik olmasın."

Ayşenur elini Kartal'ın koluna koyunca ortam bir anda kaskatı oldu. Sanki zaman durmuş, saat susmuştu. Kartal kulağında telefonla gözlerini Ayşenur'a çevirdi.

Ayşenur, titremeye devam ederken, "Abiciğim," diye mırıldandı, sesi bir titretiden ibaretti. "İyiyim, ne olursun o iğneyi vurma. Ne zaman o iğneyi vursalar, o tarafıma dönüp yatamıyorum acıdan."

Kartal gözlerini Ayşenur'dan çekmeden şunları söyledi: "Baba, bir ameliyata gireceğim."

Donup kaldım. Ne ameliyatından bahsediyordu? Karan gözlerini hızla Kartal'a çevirdi. O sırada Fatma, istenen belgeleri de getirmişti. Kartal karşı tarafı dinleyip, "Sana fikrini sormadım baba, senden izin ya da akıl almak için de seni aramadım. Sen bir doktorsun, ben de bir doktorum. Şimdi bir doktor olarak sana senin uzmanlık alanın ile ilgili bir soru soracağım, ardından da işimi yapacağım," dedi.

Lavin'in şok içinde Kartal'a baktığını görebilmiştim. Herkes olan biteni anlamaya çalışıyordu. Ayşenur'un titremesi usulca dindi, gözleri zayıfça kapanırken, "Abiciğim," dedi tekrardan. "Ne olursun, bana o iğneyi vurma."

Kartal gözlerini yumdu, ardından tekrar açtığı kahverengi gözlerini belgelere indirdi. Belgelerde hızlı bir şekilde gezdirdiği gözlerine belgelerde yazan harflerin ve sayıların resmi çiziliyordu.

"Atriyal septal defekt arası delik. Kan soldan sağa doğru akıyor, sağ kulakçığa kan kaçırması yapıyor. Delik düşünüldüğünden büyük, ka-

pakçıklardan biri yatık, beyne ya da diğer organlara pıhtı gitme oranı oldukça yüksek." Durdu ve dinledi. "Evet, beyindeki problem bu ama beynindeki problemin büyüklüğü konusunda bir fikrim yok. On beş yaşından küçük."

Gözlerini belgelerden çekmeden başını salladı. "Yurt dışındakiler ameliyatın sorumluluğunu kabul etmiyor. Ameliyata yanaşan olmamış." Gözlerini kıstı. "Nerede olduğumu, olayın yasal boyutunu siktir et. Bana bir şey söyle. Net bir şey." Başını salladı. "Sana belgelerin fotoğrafını çekip göndereceğim. Kızın kayıtları bilgisayarda da mevcuttur, bilgilerini verdiğimde bunlara erişebilirsin."

Saniyeler bu düşüncenin etrafında akmaya başlamıştı. Ayşenur'un ameliyat olacağı düşüncesinin etrafında... Parlak bir ışık gibi patlayarak tüm gözleri anlık karanlığa hapseden, diğer tüm renkleri silerek bir gözün diğer gözü seçemediği bir gecenin içinde ilerliyormuşsun hissi veren o düşünce, yalnızca benim değil, herkesin zihnini gökyüzünü saran bulutlar gibi sarmıştı.

Karan'ın gözlerinde gökyüzünü aydınlatan fırtına yıldırımları gibi parıldayan ifadelerin büyüyerek bir çaresizlik mızrağına dönüştüğü ana şahit oldum. Kartal telefonu kapatınca ortaya ölü bir beden gibi serilen sessizliğin mezarının etrafına toplanmış düşünceler gibiydik.

O sessizliğin cenaze namazını kıldıran kişi Karan'dı ve mezarın üzerine ilk toprak Kartal'ın avuçlarından dökülmüştü.

"Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu Fatma, iki gözü iki çeşmeydi, umut o çeşmenin suyundan çamur olarak akıyordu. Ona içimin acısını dışarı vuran kahverengi gözlerimdeki paramparça hislerle baktım ama o bana değil, ona o çeşmeden çamurlu su gibi akan umudu veren Kartal'a bakıyordu.

"Elbette hayır," dedi Karan, Kartal'ın cevabını beklemeden. "Doktorların neler dediğini unuttun mu Fatma?"

"Allah mı o doktorlar? Nereden bilecekler?" Fatma gözyaşlarını kınalı parmaklarıyla sildi. "Mümkün mü?" diye sordu bir kez daha Kartal'a. "Yapar mısın ameliyat?"

Karan'ın yüzünü bir ağ gibi örmeye başlayan öfkeden uzaklaştırdığım gözlerimi Kartal'ın yüzüne çevirdim. Ayşenur'a bakıyordu. "Bana Ayşenur'un ilk başladığı ilaçtan bu yana ne kullandıysa hepsinin reçetesini, her tetkikin belgesini, tüm tahlil sonuçlarını getirin," dedi Kartal, gözleri küçük kızın yüzünde dolaştı. "Ben bu riski göze alacağım."

"Sen alabilirsin ama ben almıyorum!" diye bağırdı birden Karan, sesine yansıyan öfkenin çevresini saran demir parmaklıkları oluşturan çaresizlik duygusuydu; acıydı.

"Her şeyi inceleyeceğim ve sonra tekrar konuşacağız," dedi Kartal sadece.

"Konuşacak hiçbir şey yok, sen aklını mı kaçırdın? Ayşenur senin kadavran değil!" Karan delirmiş gibi Kartal'a bakıyordu. "Sen bir doktor bile sayılmazsın."

"Ben bir doktorum."

"Hayatında kaç kez ameliyata girdin?"

"Çok kez," dediğinde Kartal'a baktım, Karan burnundan verdiği sert nefeslerle ona bakıyordu.

"Evet," dedi kalın, erkeksi sesiyle. "Asistan olarak."

"Ne biliyorsun Karan?" diye sordu Kartal, sesi Karan'ın öfkeyle dalgalanan sesinin aksine sakindi. Kahverengi gözlerini Karan'ın yüzüne dikti ve elindeki ilaç kutusunu salladı. "Daha iyisini mi biliyorsun? Madem Allah'a inanıyorsun, ondan bir mucize bekliyorsun, neden bir şeyler yapılmasına engel oluyorsun? Mucize bir yıldırım gibi bu eve düşüp Ayşenur'u aniden iyileştirmeyecek. Mucizeyi istiyorsan risk almak zorundasın. Sonunda hayal kırıklığı olsa bile."

"Sen ne bilebilirsin ki lan?" Karan, Ayşenur'un saçlarını okşadı, dişlerini birbirine bastırdığı için güzel yüzünü biçimlendiren kemikler dışarı doğru kavislenerek güzelliğine güzellik katmıştı.

"Kaybetmek nedir bilirim," dedi Kartal sadece, sesi hâlâ çok sakindi.

Geçmişi kan revan olmuş bir adam, geleceğinin kan leş içinde olmasından korktuğu küçük bir kız çocuğunun hayatında açılan o dikiş tutmaz yarayı tüm gücüyle birleştirip dikmeye çalışacaktı.

"Karan, esip gürlemeden önce neden Kartal'ı dinlemiyorsun?" diye sordum, sesimin titremesinden, sesimin yere sırtüstü uzanıp üzerinden geçen acıları izlemesinden korkuyordum ama düşündüğüm gibi olmamıştı; sesim beklenmedik şekilde güçlü duyulmuştu.

Karan, kara gözlerini diktiği kahverengi gözlerini ayırmadan sertçe yutkunup, "Profesörlerin yapamadığı şeylerden bahsediyoruz, bu çocuğun hayatı bir oyuncak değil," dedi, kuru sesine bulaşan haklılık payı başımı sallayarak onu onaylamama neden oldu.

"Evet," diye fısıldadım. "Oyuncak değil, bu yüzden elimizden gelen her şeyi hâlâ ellerimiz varken yapmamız gerekmiyor mu?"

"Bu adam kendine güvenmese böyle konuşmazdı, emin olabilirsiniz," dedi Lavin, Kartal'a arka çıkarak. "Bırakın incelemesi gerekenleri incelesin, sonra da yapabileceklerinden bahsetsin. İçinize sinmezse zaten onu dinlemezsiniz."

"Beni iyileştirecek mi?" diye sordu Ayşenur zayıf bir sesle. Bu soru, Karan'ın irkilerek simsiyah gözlerini ölümün rengini bulaştırmak için durmadan gölgesinin altına aldığı küçük kıza çevirdi. Ayşenur, bembeyaz olmuş dudaklarını yaladı, sonra eğri büğrü dişlerini göstererek zayıf bir gülümsemeyle Karan'a baktı. "Abi beni iyileştirecek mi abi?"

Karan dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini Ayşenur'dan çekmeden uzunca bir süre boyunca küçük kızı izledi. Azrail ayak izlerini bulaştırdığı odadan yavaş yavaş uzaklaşıyordu ama arkasında bıraktığı büyük, derin, kirli ayak izleri hâlâ burada duruyordu.

"Eğer seni iyileştiremezse, onun iyileşmesine asla izin vermem," diye fısıldadı Ayşenur'a.

O günden sonrası, Ayşenur için de, annesi Fatma için de, içi içini yiyen Karan için de daha zor olmuştu. Kartal, tutması zor bir sözün eşiğinde durmuştu ve o eşiğin bir ucu kaybetmek uçurumu, diğer ucu kazanmak vadisi olarak onu izliyordu. Ayşenur'un ameliyat kararı ani alınmış olsa da bu işe başlamak umulduğu kadar hızlı olmamıştı. İlk iki gün Kartal, Ayşenur'un tüm tahlillerini, kullandığı tüm ilaçları, doktorlardan gelen CD'leri incelemiş, babası ile sık sık telefon irtibatı kurarak gereken bilgileri toplamış, yapılması gerekenlerin listesini oluşturmaya başlamıştı.

Artık Ayşenur için bir umut var mıydı bilmiyordum ama Kartal, o ameliyata hazırdı ve ameliyatın sonuçları hakkında konuşmak yerine, ameliyat için gerekli olan ortamdan ve malzemelerden bahsediyordu. Geçen birkaç gün, beraberinde arkadaşlarını da Kayseri'ye taşımıştı. Bedirhan'ın dolu gözlerle Ayşenur'u izlerken, "Bu ne kadar doğru bir karar? Ya onu öldüren biz olursak?" diye sorduğu ânı unutamıyordum. Arkasından vuran turuncu sokak lambasının ışığı onun uçları açık renk olan saçlarının uçlarında ateşler varmış gibi görünmesine neden olmuştu ve Bedirhan, soğuğun kıpkırmızı yaptığı boynunu atkısının altına saklamıştı; gözlerinin bekçiliğini yapan yaşları saklamak için çok uğraşmıştı ama gözyaşlarının parıltılarını görmüştüm.

Ameliyatın yapılacağı yerin Kayseri olması Karan'ı endişelendiriyordu. Böyle bir ameliyatın İstanbul gibi büyük bir şehirde yapılacak

olması bile büyük bir riskken, şimdi Kayseri'de, özel olmayan bir hastanede, yasal olarak suç olan bir şekilde gerçekleştirilecekti.

Karan'ın dudaklarında yanan sigarayı izlerken parmak uçlarımı kotumun kumaşına sürterek nefesimi dışarı bıraktım. Hâlâ soğuk olan havanın içime emanet ettiği o buhar, usul usul dudaklarımdan döküle-rek gecenin içine karıştı. Baharın kapısının önünde duruyor olmamıza rağmen Kayseri'de hâlâ kar yağıyordu; lapa lapa olmasa da atıştıran kar tanelerinin altında öylece duruyorduk.

"Ameliyat," diye mırıldandım, doğru kelimeyi arıyordum. "Kesin olarak yarın mı?"

Karan'ın iki kaşının ortasında oluşan yarık, benim sorduğum soru-nun çizdiği bir resim gibiydi. Gözlerimi onun yüzünden uzaklaştırma-dan ona dikkatle baktım ve cevabını beklemeye başladım.

"Evet," dedi sadece. "Kartal'ın istediği her şeyi hazırlattım."

Soğuğun kuruttuğu dudaklarımı yalayarak ıslattım. "Kartal'ın daha önce böyle büyük bir operasyona girmediğini söyleyen sendin," dediğimde, neden bunu söylediğimi bilmiyordum ama artık endişeyi daha güçlü bir biçimde kalbimin içinde hissediyordum. Bunun nedeni, ameliyatın hemen yarın olacağını bilmek olabilirdi. Zaman azaldıkça, endişe dallanıp budaklanırdı.

"Evet," dedi. "Söyleyen bendim."

"Peki ne düşünüyorsun?"

"Ayşenur çok yoruldu Asi," dedi Karan, dalgın görünüyordu. "Artık gerçekten çok yoruldu. Ya sımsıkı tutunup hayata, o kuyunun içinden zor da olsa yukarı tırmanacak ya da ona uzattığımız ipi kendi isteğiyle bırakıp bu hayattan kopacak."

"Bu Ayşenur'un elinde değil ki Karan." Yutkundum. "Tutunmak Ayşenur'un elinde değil ki."

"Onun elinde."

"Öyle olmasını istediğin için böyle konuşuyorsun."

"Kartal'a güveniyorum, güvenmediğim tek kişi Ayşenur," deyin-ce ona bakakaldım. "Kartal kaybetmek nedir biliyor, bu yüzden daha hırslı, kaybetmemek için her şeyini ortaya koyar ama Ayşenur... Ayşe-nur'un kaybedeceği tek şey hayatı ve o zaten böyle bir hayat yaşamak-tan çok sıkıldı."

"Ama hayatını geri istiyor, o da yaşıtları gibi normal olmak istiyor, başını yastığa koyduğunda kolayca, ölümü düşünmeden, uyanıp uya-

namayacağının hesabını yapmadan uyumak istiyor," dedim sitem eder gibi.

"Ayşenur ne zaman o yatağa girip uykuya dalsa, Ayşenur'un uyuduğu saatler boyunca Fatma'nın gözüne bir gram uyku girmiyor, biliyor musun?" diye sordu bana. Sigarasının uzayan külü, büyük bir ağırlıkla karların içine düşerek garip bir cızırtı çıkardı. Yüreğinin cızırtısı gibi.

"Çünkü Ayşenur ne zaman uykuya dalsa, Fatma o tekrar gözlerini açana kadar bir mezarın içine giriyor ve orada kızının tekrardan uyanacağı anı bekliyor," diye tamamladı cümlesini. Hiçbir şey söyleyemedim. Bana bakıyordu.

"Bir anne için bu ne demek biliyor musun?" diye sordu bana, ona anlam veremeyen gözlerle baktım. "Evet," dedi sonra, cevabımı beklemeden. "Ben de bilmiyorum ve bu daha korkunç hissettiriyor."

"Daha profesyonel biri bu ameliyatta Kartal'a yardım edemez mi?" diye sordum umutla. "Senin paran var, şanın var, şöhretin var, insanların gözünde sayılır büyük bir hatırın var."

"Ama yasalar ve göt korkusu da var," diye tamamladı beni. "Hiç kimse ben dünyaları bile önüne sersem, bu ameliyatı yapmaz. Sorumluluğu alıyorum imzasını Fatma'ya attırabilir miyiz sanıyorsun? Kartal bunu göze aldı Asi. Sorumluluğu kendi üstlenmeyi göze aldı."

"Ama profesyonel birinin başarma şansı daha yüksek," dedim.

"Kartal'ı hafife alıyorsun." Parmaklarının arasındaki sigarayı yere atıp başını sol omzuna doğru yatırdı. "Kız kardeşini kurtaramamış bir adamı çok hafife alıyorsun."

"Eğer elinde olsaydı kız kardeşini kurtarırdı, biliyorum," diye mırıldandım.

"Ve şimdi elinde Ayşenur'u kurtarma şansı olduğunu düşünüyor, sence duracak mı? Vazgeçecek mi? Gücünün son pıhtısına kadar kullanacak."

Gözlerimi ileride görünen eve çevirdim, evin ışıkları yanmıyordu, Ayşenur'un uyanık olduğunu biliyordum. Işıkları bilerek söndürüyorlardı. Ayşenur, ışıktan pek hoşlanmıyordu çünkü ışık, onun ağrılarını daha da arttırıp onu çıldırtmanın eşiğine getiriyordu.

Sergen ve Defne'nin bahçe kapısından çıkıp bize doğru yürümeye başladıklarını gördüm. Karan, ikinci sigarasını yakmak için paketi açmış, sallayarak sigaraların dışarı doğru uç vermelerini sağlamıştı. Defne, üzerindeki koyu yeşil keçe kabana sarıldı ve hemen önümde durdu.

Düz, açık renk saçları yanaklarına yapışmıştı, gözlerinin etrafında koyu halkalar, o halkaların çevresinde de kızarıklıklar vardı. Sergen'in üzerinde ceket olmadığını, sadece siyah bir gömlekle Defne'nin arkasında dikildiğini fark ettim. Defne'nin sarıldığı kabanın altında Defne'nin giydiği gri eşofman altı ve ayaklarına gelişigüzel geçirip, tam olarak giymediği sadece üzerine bastığı siyah botları görünüyordu.

"Üşümedin mi burada?" diye sordu bana, dudaklarından fırlayan kelimelerin etrafından dışarı akan buharı izlerken başımı yavaşça iki yana salladım.

"Üşümüyorum."

Defne kısaca Karan'a baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. "Fatma abla çok ağlıyor," dedi. "İçeride biraz daha dursaydım ben de onunla birlikte ağlamaya başlayacaktım."

"Ayşenur'un önünde ağlamasaydı," diye fısıldadım, içim acıyordu.

"Yok, Ayşenur kendi odasında. O adamla birlikteler," dedi Defne. "Oraya duyulmuyor Fatma ablanın sesi."

Başımı salladım.

Sergen, "Abi," dedi Karan'a bakarak. "Hüseyin Bey ile görüştüm, hijyen konusunda hiçbir sıkıntı çıkmayacağını söyledi. Şu an oradalar, ameliyathanenin eksikleri var mı diye son kontrolleri yapıyorlar."

Karan, dudaklarını sigarayla buluşturduktan sonra, "Halit ile görüştünüz mü?" diye sordu. "Hastanenin içinde kimse olmayacak, değil mi?"

"Olmayacak. Sadece Kartal'ın konuşup ikna ettiği hemşireler ve kurduğu ekip olacak. Hemşireler, Ayşenur'un ameliyat öncesi ve... Sonrasındaki bakımı için orada olacaklar."

Sonrası... Bu gerçekten olacak mıydı? Sergen'e baktım. Her zaman gördüğüm o duygularını saklayan, tepkisiz ifadesi kaybolmuştu; gözlerinde belirgin bir şekilde seçilen endişe vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ekipteki isimler güvenilir mi?" diye sordu Karan ilgili bir sesle.

"Evet. Kayhan Bey'in adının geçmesi bile yetti. Kayhan Bey'e hem saygı duyuyorlar hem de ondan korkuyorlar," dedi Sergen.

"Kayhan dedikleri adam eli kolu oldukça uzun bir doktor sanırım?" diye sordu Defne, Sergen'e doğru dönerek. Sergen başını sallamakla yetindi. "Kimdi bu adam? O adamın babası mı?"

"Kartal'ın babası, evet," dedi Sergen. "Yaptığı işler ve başarılarıyla ün yapmış başarılı bir kalp cerrahı. Çok sayıda öğrenci yetiştirdi, hepsi günümüzün başarılı doktorları oldu."

"Yaptığı işler ve başarılarının böyle yasa dışı bir konu ile gölgede kalmasından korkmuyor mu?" diye sordum elimde olmadan. İçimi kazıyan bir merak duygusu oluşmuştu. Sonuçta Karan bu iş için su gibi para harcamıştı, yine de hiçbir doktor bu sorumluluğu kabul edememişti, şimdi nasıl oluyordu da ünlü bir doktorun oğlu böyle bir işe kalkışıyordu? Hem de tüm sorumluluğu üstlenerek? O adamın oğluna nasıl bu konuda destek çıkıp, yardım ettiğini bir türlü anlayamıyordum.

"Belki de böyle bir şeyi önemsemeyecek kadar fazla ve daha büyük yasa dışı işe bulaşmıştır Çakıltaşı?" dedi Karan sorar gibi.

Ona çatık kaşlarımın altında taşıdığım meraklı gözlerle baktığımda, bana sadece baktı, hiçbir şey söylemedi.

Sergen, "Kayhan Bey'in böyle şeylerden korkmayacağını tüm tıp dünyası bilir," dediğinde artık Sergen'e bakıyordum. "O, korkusuzluğu ve cesaretiyle tanınan bir doktor. Tabii başarısından sonra..."

"Ayşenur iyi olsun da geri kalan hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," dedim gözlerimi devirerek. Karan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Sergen, Rıfat abiye haber ver, Fatma'yı alıp biraz hava almaya çıkarsın. Biz de biraz Ayşenur ile vakit geçirelim. Fatma'nın ağlaması bitince de kadını getirsin, kadın bu geceyi kızıyla geçirsin. Birlikte uyusunlar," dedi Karan, dudaklarıyla birleştirip bir duman daha alarak içini zehirle dolduran sigarayı yere fırlattı.

Sergen başıyla Karan'ı onaylayıp, "Tamamdır abi," dedi ve sırtını dönüp hızla gecenin içine karışarak kayboldu.

"Defne," dedi bu kez. "Sen de Fatma'ya söyler misin, üzerine bir şeyler alsın ve çıksın. Karan öyle istiyor, de."

"Söylerim söylemesine ama ya kızıyla kalmak istiyorsa?"

"Ağladığı sürece yapacağı tek şey Ayşenur'u endişelendirip üzmek olacak, ağlaması bittiği zaman gelip kızıyla olacak zaten," dedi Karan sertçe.

Defne bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra söyleyeceği şeyin bir anlam ifade etmeyeceğini düşünmüş olacak ki bunun yerine susup bizden uzaklaştı ve eve girdi. Bahsettikleri adam gelip Fatma'yı alana kadar Karan ile birlikte aynı yerde beklemeye devam ettik. Cümleler artık eskimiş bir fotoğraf karesi gibiydi, kurulduğu zaman yalnızca o fotoğ-

rafa baktığında hissettiğin burukluğu verecekti; bu yüzden o cümleleri aramıza almadık ve o albümün içindeki fotoğraflara bakmak yerine o albümün kapağını sıkıca kapattık.

Eve dönüp Ayşenur'un odasına çıktık. Odasını aydınlatan tek şey, kırmızı gece lambasının o çok da aydınlık hissettirmeyen ışığıydı. Odanın kapısı aralık duruyordu, kapının önünde Bedirhan vardı ve Bedirhan'ın hemen yanında, sırtını duvara yaslayarak yere oturmuş kişi Billur'du. Billur beni fark edince kafasını kaldırıp kısaca gözlerimin içine baktı ama konuşmadık.

İçeriden Kartal'ın boğuk bir şekilde duyulan gülme sesi gelince, gözlerimi açık duran kapıdan içeri çevirdim. Kartal, Ayşenur'un yattığı divanın ucunda oturuyordu ama Ayşenur görünmüyordu. Gözlerim Lavin'i aradı, onu göremedim. Odadan içeri giren ilk kişi Karan oldu.

Ayşenur, Karan'ı görünce içinde olduğu yorganı bacaklarıyla itip, dişlerini göstererek gülümsedi. Kartal da Karan'a bakıyordu. Karan'ın arkasında ilerleyerek odanın içine girdim.

"Keyfin yerinde bakıyorum velet," dedi Karan, dudaklarında yapmacıklıktan uzak, bakıldığında hüznü çağrıştıran bir tebessüm belirmişti.

"Abi bana doktor olmak için gittiği okulda yaşadığı komik olayları anlatıyor," dedi Ayşenur, sarı saçlarını kulağının arkasına itip gülümsedi. "Biliyor musun, staj gördüğü zamanlar doğum yapan bir kadının panik içindeki kocasına sakinleştirici yerine yanlışlıkla narkoz etkisi gösteren bir ilaç vurmuş. Adam gözlerini açtığında, karısının değil de kendisinin doğum yaptığını sanmış." Ayşenur elleriyle ağzını kapatıp kıkırdadı. "Ağlamış, ben bu çocuğa nasıl bakacağım şimdi diye..."

"Hani aramızda kalacaktı bu?" diye sordu Kartal şakacıktan kızar gibi yaparak. "Beni abine rezil mi etmeye çalışıyorsun?"

"Etmedim ki ben seni rezil," dedi Ayşenur kocaman gözlerle. "Her kahraman, kahraman olmadan önce en az bir kez maskara olmaz mı zaten?"

Kartal'ın duraksadığını kendi gözlerimle gördüm. Karan da duraksamıştı. Bileklerimin içini mayın gibi döşeyen damarlarımın içinde patlamaya hazır kan, şimdi kendi bileklerimi tutuşturmuş bir çakmak gibiydi; damarlarımda ilerleyen ateş yavaş yavaş bileklerime, oradan da tüm koluma sıçradı.

"Ben senin kahraman olduğunu biliyorum," dedi kısık bir sesle Ayşenur. "Bana bunu dedem anlatmıştı." Kartal yutkundu, cevap verme-

den, bir şeyler sormadan sadece karşısındaki küçük kız çocuğuna bakıyordu. "Dedem dedi ki, kahramanların her zaman pelerinleri olmaz. Bazen kahramanlar ellerinde bir iğne, bir neşter tutar. Sana anlatacağım kahramanın pelerini stetoskopu, silahları da iğnesi ve neşteri demişti. Sen dedeme ait olan çok önemli bir şeyi kurtarmışsın." Gülümsedi. "Ben de dedem için çok önemli biriyim. Dedem seni cennetten mi yolladı?"

Kartal, aynada kendine rastladığı sırada yüzüne takındırdığı o ifadeyle Ayşenur'a bakakalmıştı. Karan'ın gözlerini odanın duvarına doğru çevirip, sakin nefesler almaya başladığını gördüm. Yutkunduğum sırada boğazımı yırtacak gibi acıtan bu hissi, küçücük bir kızın dudaklarından dökülen kelimelerin yarattığını bilmek daha fazla canımı yakmıştı.

Kartal oturduğu yerden kalkarken sanki kalkmamıştı da oturduğu yerden düşmüştü. Sarsak adımlarla kapıya kadar yürüdü. Kimseye bakmıyor, tek kelime dahi etmiyordu.

"Olur ya, beni kurtaramamaktan korkuyorsan, korkma," dedi Ayşenur, Kartal'ın arkasından bakarken. "Belki de bulutlar, onlara bir balon götürmeni bekliyordur."

Kartal cevap veremedi.

"Belki de sen bu kez balonun değil, bulutun kahramanı olmak zorundasındır," diye fısıldadı Ayşenur. Gözlerini ellerine indirdiğini ve küçük elleriyle oynamaya başladığını gördüm. "Bulut ve balonun hikâyesini biliyor musun Kartal abi?"

İfademi değiştiren hüzün senfonisinin gözlerime taşıdığı melodileri kimsenin duymamasını istediğim için o an gözlerimi yumdum. Kirpiklerimin arasından dökülebilecek tüm notalardan, o notaları duyabilecek tüm insanlardan korktuğum kadar korktum.

"Bulut ve balonun hikâyesini biliyorum," dedi Kartal, işte bunu beklemiyordum. Anlamak için gözlerimi açıp ona baktığımda, anlayabileceğim her şeye giden o yolun haritası yanmış, pusulası kırılmıştı.

Bir romanın son sayfasından bir önceki sayfada başlayan ölüm, son sayfaya geldiğinde kendini tamamlayamayarak sahneyi yaşama bırakıyordu. İnsanlar roman sayfaları gibiydi. Bazen bir insanın öleceğini düşünür, buna inanırdınız ve o insan, kendi romanının son sayfasında bile nefes almaya devam ederdi. Bazen bir insanın yaşayacağına emin

olurdunuz, son sayfayı çevirdiğiniz an, o insanın cenazesindeki yabancılardan biri olurdunuz.

"Sana kim anlattı peki?" diye sordu Ayşenur, gözlerini parmaklarından bir an olsun ayırmıyordu.

"Küçük bir kız," dedi Kartal, ilk kez sesini bu tınıyla duyuyordum.

"Peki o kız, Kartal abi..." Ayşenur kafasını kaldırıp, Kartal'ın sırtına baktı. "Bulut muydu yoksa balon mu?"

"O kız bulut," dedi Kartal.

"Ben balonum." Ayşenur gülümsedi. "Beni avuçlarından kaçırıp gökyüzüne kaptırırsan, üzülme. O buluta senden bahsedeceğim."

"Bulut hep yeryüzünü izlemiş, yeryüzünde olmayı istemiş," diye fısıldadı Kartal. "Bir zamanlar yeryüzünde dupduru bir su olarak yaşıyormuş, sonra buhar olup gökyüzüne bulut olduğunda, yeryüzünün kıymetini bilemediğini düşünmüş. Yeryüzünde ıslattığı boğazları, yıkadığı suratları, serinlettiği tenleri, durulayıp temizlediği insanları özlemiş."

"Balon, bir gün onun birinin şişireceği günün gelmesini beklermiş," dedi Ayşenur, gözlerini tekrar ellerine indirdi. "Tutulduğu paketin içinde, hep gökyüzünde asılı duran o bulutu izlermiş. *Bir gün,* dermiş. *Bir gün ben de uçacağım, gökyüzünde bir bulut olacağım.*"

"Yağmur yağmış, bulut dağılmış."

"Balon uçmuş, gökyüzüne varamadan patlamış."

"Ne bulut tekrar bulut olabilmiş," dedi Kartal, yutkundu ve Ayşenur devam etti: "Ne balon bir daha balon."

"Uyu Ayşenur," dedi Karan buğulu bir sesle. "Sabah erken kalkacaksın."

Kartal ise sessizdi.

"İnanma bu hikâyeye Kartal abi, yeryüzünde ne zaman iyi kalpli bir kadın ölse, melek olmadan hemen önce gökyüzünde bulut olur, sonra yağmur, sonra yine buhar olur, sonra da uçar cennete, melek olur."

Kartal yutkundu.

"Ama balon, sadece balondur."

"Sen balon değilsin," dedi Kartal, ona bakmadan. "Ve melek olmak için bulut olmana da gerek yok. Sen küçük bir kız çocuğu olduğun sürece, inandığın Tanrı'nın kitabında zaten meleksin."

"Tanrı'nın yazdığı romana inanmıyor musun?" diye sordu bu kez Ayşenur.

"Roman mı?" Kartal kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Romanlar kurgudur."

"Hayır. Her yazar, yazdığı romanda kendini anlatır. Eğer Tanrı'nın romanını okusaydın, bilirdin, biz ona Allah diyoruz ve tıpkı kurguları okurken hayal ettiğimiz o hayatları nasıl gerçekmiş gibi yaşayarak okuyorsak, Allah'ın kendini anlattığı romanı da aynı şekilde gerçek olduğunu bilerek okuyoruz." Genişçe gülümsedi. "Eğer yazar olsaydın, bilirdin, her yazar kendi gerçeğini yazar."

"Uyusan iyi olacak," diye onayladı Kartal, Karan'ı. "Dinlenmelisin."

"Yarın benim için benim inandığım romanın sahibine dua eder misin?"

"Ne?"

"Annem, *'Yüce Rabbim, sen doğru olanı bilensin, yavrumu bana bağışla'* diye dua eder hep. Sen ona inanmıyorsan, şu şekilde seslenebilirsin: *Ayşenur'un inandığı büyük Allah, sen doğru olanı bilensin, kaderin nasıl işlemesi gerektiğine karar verensin. Yarın bize doğru olanı yaşat."*

Elleriyle saçlarını yüzünün önüne getirip ifadesini görmemize engel oldu.

"Ona de ki; Ayşenur kadere inanır, kaderden çok da sana inanır. Korkmuyor. Senin doğrun neyse, Ayşenur'un da doğrusu o. Ayşenur sana kırılmayacak. Hakkında hayırlı olanı ver." Ayşenur yutkundu. "Diyecek misin?"

"Diyeceğim," diye fısıldadı Kartal.

Ayşenur başını yavaşça salladı. "Teşekkür ederim Kartal abi."

Fatma sakinleşip gelene kadar Bedirhan, Ayşenur'un saçlarıyla oynamış, onu gülme krizlerine sokmuştu. Lavin'in bahçede paket paket sigara içtiğini görmüştüm. Odada olmasa da Ayşenur'un söylediklerini duymuştu, buna emindim çünkü arka arkaya yaktığı her sigaranın başlangıcında gözlerini ovuşturup yüzünü kendinden bile saklıyordu. O gece, Kartal ağzına içki sürmedi. Duş aldı ve ıslak saçlarıyla bahçede oturup sigara içen Lavin'i izleyerek sessizce gecenin biteceği anı bekledi.

Sağır bir insana, o çok sevdiğiniz şarkıyı dinletip aynı şeyleri hissetmesini beklemek gibiydi. Beklemek.

Beklemeye başlayan insan, beklediği şeyin geleceği zamanın hangi takvim yaprağının altında gizlendiğini bilmezdi. Bekleyen insana, bek-

lediği şeyin ne olduğu da ne zaman geleceği de sorulmazdı. Eğer bu insan, beklediği şeyin ne zaman geleceğini bilseydi zaten beklemezdi; eğer bu insan, beklediği şeyin ne olduğunu bilinmesini isteseydi, zaten kendi çığlık çığlığa herkese duyurur, gösterirdi.

Hastanenin beyaza boyanmış duvarları o kadar lekesizdi ki, duvardaki ufacık bir dalgalanmayı bile çok net seçebilmem mümkün olurdu. Gözlerim duvarlara asılmış tabloların camlarının arkasına yerleştirilmiş yüzlerde dolaşıyordu. İfadeleri bir kibritin ucunda yanan ateş ile tutuşturulmuş gibi yüzlerini terk etmiş insanların fotoğraflarıydı bunlar... Bir zamanlar bu hastanede doktorluk yapmış, bazen yaşam, bazen ise ölümü bu hastanenin duvarlarına bir resim çiziyormuş gibi çizmiş olan insanların ruhlarının saklandığı kılıfları...

Ayşenur'u hazırlamak için yatırdıkları odanın kapısının önüne geldiğimde, avuçlarımı dolduran teri kotumun gerilen bağlarına sürterek kuruladım. Ağzımın içinde acı bir tat vardı. Sanki bir avuç kum yutmuştum, ondan öncesinde de onlarca çakıl taşı çiğnemiştim ve şimdi çakıl taşlarının kırdığı dişlerim, kan içindeki ağzımın içinde yüzüyordu.

Bedirhan'ın elini omzumda hissedince kafamı çevirip arkama baktım. Koyu gri atkıyı gevşek bir şekilde boynuna sarmıştı. Yüzünü saran sakallar dikkatimi çekti, sakalları da açık renkti ama saçları kadar değildi. Dudaklarında ağırlayamadığı tebessümlerin hepsi onu terk etmiş gibi görünüyordu.

"Ayşenur içeride mi?" diye sordu, sesi yorgundu ve gözlerinin altında da uykusuzluğun ona emanet ettiği koyu renk halkalar vardı.

"Evet," dedim. "Bu odaya yerleştirmişler."

"Karan nerede?" diye sordu, eli hâlâ omzumda duruyordu.

"Kartal ile konuşuyor," dedim. "Koridorun sonundalar."

Bedirhan sıkıntılı bir nefes alıp elini omzumdan çekti, kapalı duran kapıya baktı. "Bu herif alkolik Merve," dedi kaskatı bir sesle. "Elleri titriyor."

"Hayır," diye karşı çıkmaya çalıştım. "Alkol kullanması, işinde kötü olacağı anlamına gelmez."

"Beyinden bahsediyoruz, kızım," diye sert çıkıştı. "Eli sadece biraz titrese, her şeyin sonu olmaz mı bu?"

"Neden sadece güvenmiyorsun ki?"

"Çünkü birine güvenebilmem için, söz konusu ben olmalıyım, çevremdekiler değil." Gözlerimin içine baktı. "Birine kanacaksam, zarar

görecek olanın sadece ben olacağımı bilmem gerek. Çünkü başka biri için birine güvenmek, bencilliktir."

"Artık bunun geri dönüşü yok," dedim. "Ayşenur'un bir ümidi var, bunu gördüm. Bunun sonunu görmeye ihtiyacı var."

"Kendi sonunu mu?"

"Bedirhan," diye mırıldandım.

Başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı. Gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Karan da sen de cesareti biraz fazla yanlış kullanıyorsunuz."

"Şimdi kavga mı edeceğiz?"

"Kavga etmiyoruz, seninle endişelerimi paylaşıyorum," dedi sadece.

"Bunu Ayşenur'a yansıtma," diye fısıldadım. "Yani endişelerini."

"Böyle bir şey tabii ki de yapmayacağım," dedi Bedirhan sertçe.

"Tartışıyor musunuz?" diye soran kişi Billur'du. Ona baktım. Kızıl saçlarının rengi daha açık görünüyordu, boyanın renginin gitgide açıldığını fark etmiştim. Yeşil, mavi dolambaçlar taşıyan gözlerinde üzgün bir ifade taşıyordu.

"Tabii ki de tartışmıyoruz," dedi Bedirhan, yamuk bir şekilde güldü. "Eğer onunla tartışırsam, sütyenin içine memeleri büyük görünsün diye sakladığı taşları kafama atar..."

Bir şey söylemedim. İçeri girdiğimizde, sarışın, uzun boylu bir hemşire Ayşenur'un bileğindeki serumun şeffaf renkteki borusunu düzeltiyordu. Fatma, oturduğu tek kişilik siyah deri koltuktan kalkıp bize doğru yaklaştı.

"Karan nerede?" diye sordu, gözleri şiş, sesi pürüzlüydü. Meral teyze, cam kenarındaki büyük koltukta oturuyor, tülbentiyle yüzünü silip duruyordu.

"Şimdi gelecekler," dedim sadece. Gözlerim Meral teyze doğru kaydı. Tülbentiyle ağzını örttü, gözleri Ayşenur'daydı, bir süre sonra o gözler bana doğru kaydı. Tülbentin ucunu ağzından uzaklaştırıp, "Kara kız," dedi şefkatli bir sesle.

"Yenge Abla'm geldi," diye mırıldandı Ayşenur, gözlerim bu kez ona doğru kaydı. Sarı saçları, beyaz yastığın tenine gökyüzüne ışığını veren güneş gibi yayılmıştı. Hemşire gülümseyerek Ayşenur'dan uzaklaştı ve odadan çıktı.

"Nasılsın bakalım?" diye sordum, yatağın ucuna oturup gözlerimi onun yüzüne dikmiştim. İri, canlı bakan gözlerinin içinde bir şeyler arıyordum ama aradıklarım orada değildi; bulmayı bekleyeceğim tüm

duygular valizlerini alarak onun gözlerinden taşınmış gibi görünüyorlardı.

"İyiyim," dedi gülümseyerek. "Siz de iyi olun lütfen. Bu kadar kötü görünmenize gerek yok."

Bir an söyleyecek hiçbir şey bulamadım, sadece onun gözlerinin içine bakakaldım.

"Kız, kart fasulye," dedi Bedirhan neşeli tutmaya çalıştığı sesiyle. "Hadi o ameliyatı olup çık da sana fön çekmeyi öğreteyim. Ben yokken fön çekersin o saçlarına."

"Yarım yamalak saça fön çekilmez ki Bedirhan abi," dedi Ayşenur. "Ama uzattığımda çekebiliriz."

Bedirhan yüzünü buruşturup, "Kız zaten uzun ya saçların?" dedi sorar gibi.

Ayşenur gülümseyerek ellerini arkaya doğru attı, saçlarını öne doğru atıp başını önüne eğdi ve o an, gözlerimin iri iri açıldığı andı. Belli bir kısımda saç yoktu, burası bilinçli bir şekilde tıraş edilmiş gibi görünüyordu. Billur'un gözlerini hızla o görüntüden uzaklaştırdığını gördüm.

"Kartal abim yaptı," dedi, sonra genişçe gülümseyip saçlarını düzeltti. "Balonun ipi oradan çıkacak."

Bazı acıların gerçekten dili vardı. Bazı acılar, bir insanın bedeninin şeklini alarak karşınıza çıkabiliyordu. Ayşenur benim karşıma çıkan en büyük acılardan bir tanesiydi; saklanmak için kendine küçük bir kız çocuğunun bedenini seçmişti. Bedirhan'ın gözlerinde anlık bir şaşkınlık yükselerek ifadesini kirpiklerine kadar değiştirdi, ardından bu şaşkınlık yerini çok daha gaddar bir duygunun deşmesiyle hüzne terk etti.

"Saçlarımız gürleşsin diye bazen usturaya vurdururuz, biliyor musun?" diye sordu Bedirhan, dudakları hafif bir tebessümün yardımıyla şekillendi. Ayşenur meraklı gözlerle ona bakmaya başlamıştı. "Saçlarımız böylelikle gürleşir, daha sağlıklı bir görünüme ulaşır. Saçların çok güzel olacak yani kız..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Ayşenur.

"Tabii, kolay uzatmanın yolunu da biliyorum ben. Çok güzel olacak saçların!"

"Sen saç kahramanısın o zaman," dedi Ayşenur, keyifli keyifli gülüyordu. Kapının açılma sesiyle dikkati dağıldı ve bakışları açılan kapıya çevrildi. İçeri önce Karan, onun arkasından da Kartal girmişti. Arka-

larından da pembe çarşafların serili olduğu demir sedyeyi süren genç adam içeri girdi. Sedyenin demirine bağlı olan mavi ve pembe balonlar havada asılı duruyor gibi görünüyordu. Ayşenur, balonları ve pembe çarşafları görünce heyecanlanarak yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. "Bu benim mi?" diye sordu heyecanlı heyecanlı.

"Evet," dedi Kartal. Karan, Ayşenur'un alnına düşen saçları çekip tebessüm etti ve eğilip onu yanağından öptü. Lavin'in de içeri girdiğini görmüştüm.

"Karan abi, vakit geldi mi?" diye sordu bu kez Ayşenur, sesinin durgun yükseldiğini fark etmiştim.

"Geldi," dedi Karan. "Vakit geldi ufaklık."

Bir roman sayfasının içinde, kelimelerin yarattığı duvarlara tutunarak dolaşıyormuşum gibi hissediyordum. Her bir harf, bir sonraki adımımı atmam için bana destek olan bir basamak gibiydi. Bazen o harflerin oluşturduğu kelimeler bir kaya olup üzerime düşüyordu ama beni öldürmüyor, sadece yaralıyordu ve ben altında kaldığım kelimelerin altından kalkarken gözyaşlarımı içinde olduğum sayfaya akıtıyordum. Sonra bir el o sayfayı çeviriyordu, artık yeni bir sayfada bedenimde ve ruhumda aynı yaralarla yeniden yaşama tutunmaya ve bir diğer sayfanın çevrileceği ânın gelmesini beklemeye çalışıyordum.

Ayşenur'un gülümsemesi, zihnime hiç silinmemesi gereken bir olayın yaşandığı o tarih gibi kazındı.

Ayşenur'u o sedyeye yatırıp odadan çıkarmak için harekete geçtiklerinde, Fatma sessiz sessiz ağlıyor ve kızının elini tutmuş, tülbentine sildiği gözyaşlarının çoğalmaması için dişlerini sıkarak kızının yanından ilerliyordu. Bir de ben vardım, sedyenin arkasından çok sevdiği birini uğurluyormuş gibi ilerleyen o insandım; sedye, benden bir perondan uzaklaşan otobüs gibi uzaklaşıyordu ve terminaldeki kalabalık yavaş yavaş boşalıyordu.

Ameliyathanenin önüne gelene kadar, sedyenin yerde yuvarlanarak sesler çıkaran tekerleklerinden yükselen o yürek burkucu sesleri dinlemiştim. Ameliyathanenin beyaz kanatlı kapıları kayarak açıldı. Kartal, "Buradan gerisini Ayşenur ve ben tek başımıza halledeceğiz," dedikten sonra gözlerini Ayşenur'a indirdi. "Değil mi güzelim?"

Ayşenur başını yavaşça salladı, annesine baktı ve "Ağlama, tamam mı?" diye sordu. "Eğer ağlarsan, Bedirhan abim saçlarını yolacakmış. Bana söz verdi."

"Kuzum benim," dedi Fatma, gülümsemeye çalışıyordu ama çenesi titriyordu. "Bir an evvel gir de çık, ben bekliyorum seni burada."

Ayşenur buna cevap vermedi.

"Meral Anneanne," dedi kısık bir sesle. "Sen de ağlama, olur mu? Ağladığın zaman şekerin yükseliyor."

"Ağlamam anneannem, ağlamam," dedi Meral teyze, bunu söylerken ağlamasaydı belki Ayşenur ona inanabilirdi ama hayır, Meral teyze öyle çok ağlıyordu ki, yüzü yağmur damlalarının dokunarak yollar çizdiği bir pencere camı gibi görünüyordu.

"Bedirhan abi, Billur ablaya her zaman dün gece sarıldığın gibi sıkı sıkı sarıl. Sarılırken kimseden saklama. Defne abla, Sergen abi de seninle aynı şeyleri düşünüyor, bu kadar korkup utanma." Gülümsedi. "Yenge Abla, ben hep hayvanların mutlu olacağı, sağlıklı olacağı, insanlarla oyunlar oynayacağı bir dünyanın hayalini kurdum. Senin hayvanları çok sevdiğini biliyorum. Benim en büyük hayalim veteriner olmak. Duydum ki bir hayalin yokmuş, belki hayalin bu olmayacak ama eminim hayvanlarla ilgilenmeyi insanlarla uğraşmaktan daha çok seviyorsun." Gülümsedi. "Bir de, Karan abim senin yanındayken çok mutlu. O, hep mutlu olsun istiyorum." Gözlerini kaldırıp bembeyaz ışığın yayıldığı tavana baktı. "Unutmayın, daima hatırlayın. Yanınızda mutluyum."

Açık duran ameliyathane kapısından sedye ile içeri doğru sokulduğu anı, tırnaklarım avuçlarımın içine mezarın başına dikilmiş mezar taşları gibi dikilmiş halde izlemiştim. Sonra sedye tıngırtılar eşliğinde bizden uzaklaşmaya başladı. Otomatik kapının beyaz kanatları, ölümü ve yaşamı kanatlarının arasında saklayan bir meleğin kanatları gibi usulca kapandı.

Zaman, damladığı yerde bir bekleyiş nehri oluşturmaya başladı.

Adam, küçük kızın iri gözlerinin arkasına sakladığı, tir tir titreyen o yaralı ruhu görüyordu.

Ağzını ve burnunu altında bıraktığı beyaz maskenin arkasında verdiği her nefes, kendi dudaklarının yanmasına, dudaklarının arkasındaki kelimelerin eriyerek diline zift gibi yapışmasına neden oluyordu.

Sarı saçlarına baktı. Yoğun ışığın altındaki sarı saçları, şimdi sarı değil, gümüş renginde görünüyordu. Balonlar ameliyathanenin tavanına

doğru uçmuş, tavana yaslanarak orada beklemeye başlamışlardı. Ameliyathanenin içinde sakinliğini bozmayan bir panik havası mevcuttu. Zihinlerdeki soru işaretleri, duvarların içindeki tedirginliğin üzerine dökülmüş alçı gibiydi ve ortaya çıkan heykel, Azrail meleğine benziyordu.

Kırık bir sesle, "Kartal abi," diye fısıldadı.

Kartal cevap vermeden gözlerini kıza indirdi. Kız, adamın viski rengi gözlerindeki ifadeleri çok net seçebiliyordu. Küçük kalbinin içinde tıkırdayıp duran korku hissini belli etmemek için kendini sıkıp gülümsedi.

"Eğer başaramazsak, balonları özgür bırak." Sonra bir şey daha mırıldandı ama adamın onu dinlemediğini fark etti. Gözlerini boşluğa çevirip yutkundu, kalbi şimdi daha da şiddetli çarpmaya başlamıştı.

Sonra bir an, ortalarında durdukları zaman durdu.

Kartal, bir güneşe benzeyen gözlerini küçük kıza indirdi. Ardından yüzünü örten maskeyi yavaşça aşağı indirip, "Ayşenur," diye fısıldadı. Sesinde, kalbiyle girdiği kavganın kırıp döktükleri vardı.

"Efendim?"

"Bana bir kez, Abim Adam, der misin?"

Ayşenur, hiç sorgulamadan, dudaklarına yerleşen o gülümsemeyle, "Abim Adam," diye fısıldadı. Kartal, küçük kızı omuzlarından tutup kendine çekti ve uzun zamandır kimseye beslemediği büyüklükte bir şefkatin kalbinden dışarı sızmaya başladığını hissetti. Kıza uzun uzun sarıldı, kız da ona sarılıyordu. Küçük kızın dudaklarındaki tebessüm hâlâ yerinde asılı duruyordu ama gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

"Başlıyoruz," diye fısıldadı Kartal, Ayşenur'un kulağına doğru. "Ondan geriye doğru saymaya başla ve sakın göreceğin hiçbir ışığın güzelliğine aldanıp arkasına takılma."

Ve ameliyat başladı.

Bir mücadeleydi beklemek.

Gözyaşları, mücadelenin bileğini bükmeye çalışıyordu. Sırtım yasladığım soğuk duvardan ayrılmadan, gözlerimi tek bir an olsun ameliyathanenin çift kanatlı beyaz kapısından ayırmadan bekliyordum. Ablam, Sergen'in omzunda sessiz sessiz ağlasa da her zaman alışkın olduğum o hıçkırığının sesleri zihnimin içinde onun gözyaşlarına bir senfoniden dökülüyormuşçasına eşlik ediyordu.

Karan'ın sırtı karşımdaki duvara yaslıydı; tam karşımda, yerde oturuyordu. Bakışları boştu, sık sık ellerini ovuşturduğunu görüyordum, sonra ovuşturduğu ellerini birbirine bastırarak tek bir yumruk hâline getiriyordu. Meral teyzeye sakinleştirici yapılmış, özel bir odaya alınmıştı ve Bedirhan da ameliyathanenin beyaz kanatlı kapısının önünde durmuş, buzlu camın arkasını görme umuduyla pürdikkat kapıdan içeri bakıyordu.

Ayşenur'un sesi, zihnimin içine dağılarak büyüyor, yankılara bölünerek ruhuma kadar uzanıyordu.

Billur'un, Fatma'ya sımsıkı sarılıp, onun gözyaşlarını biraz olsun dindirmek istercesine kadının güçsüz omzunu ovduğunu gördüm. Billur, insanların kılıfıyla yargıladığı o kadındı ve kalbinde, onu yargılayanların taşımadığı türden bir merhamet ve insaniyet taşıyordu.

"Kaç saat oldu?" diye sordu Bedirhan, sesi tükenmiş gibiydi. "Beş mi? Altı mı? Güneşin batmasına şunun şurasında ne kaldı? Neden hâlâ çıkmadı? Neden hâlâ haber yok?" Buna kimseden cevap gelmedi.

"En azından bir şeyler deseler ya," diye fısıldadı Bedirhan. Billur'un, Fatma'ya sımsıkı sarılmış şekilde Bedirhan'a baktığını gördüm. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "En azından bir haber verseler ya," dedi bu kez Bedirhan, sesi gitgide rengini kaybeden bir tablo gibiydi; grileşiyordu.

Lavin'in duvar kenarlarına yerleştirilmiş sandalyelerden birinde oturduğunu, ceketini çıkarırken etrafa yaydığı sesi takip edince fark etmiştim. Derin bir nefes alarak önüne doğru eğildi. Çıplak kolları zayıf ve kemikliydi; ellerini birleştirip gözlerini zemine indirdi. "Kartal elinden geleni yapacak," diye mırıldandı ama bunu kimse duymamıştı, eğer onun yüzünü izlemiyor olsaydım, bunu ben de duymazdım.

Çift kanatlı kapının arkasında bir gölgenin belirdiğini fark eden ilk kişi Bedirhan oldu.

O beyaz kanatlar, meleğin sırtına dikilmiş kanatlar gibi iki yana açıldığında, gözlerim hızla o kapının arkasında belirecek olan yüzün sahibine çevrildi. Kartal orada duruyordu.

Ameliyat eldivenlerinden sadece bir tanesini çıkarmıştı, diğer eldiven kanlıydı ve o eldivenin takılı olduğu elinde ucunda mavi bir balonun bağlı olduğu ipi tutuyordu. Dudakları ve burnu, beyaz maskenin altında gizleniyordu. Fatma, bir cevap bile beklemeden aniden Billur'un kollarında fenalaşıp bayıldı.

Kartal ona bakmadan, büyük adımlarla koridorun sonuna yürümeye başladı. Ne olduğunu anlayamamanın getirdiği şok ile önce yere yığılan Fatma'ya, ardından da elinde bir balon ile hızla bizden uzaklaşan Kartal'a baktım. Lavin de şimdi Kartal'ın arkasından koşuyordu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Karan, ışık hızıyla oturduğu yerden kalkıp panikle Kartal'ın arkasından ilerlemeye başlamıştı. Karan'ı takip ederek ben de koridorda hızla ilerlemeye başladım. Kartal, Ayşenur'u ameliyat için hazırladıkları odanın kapısını kırar gibi içeri girdi. Arkasından Lavin, onun arkasından da Karan içeri daldı. Kapının önüne geldiğimde, Kartal, odanın penceresini açıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Karan, sesi boynunu bükmüş bir dal gibiydi.

Kartal, elinde tuttuğu mavi balonun ipinin ucunu bıraktı ve balon, gökyüzüne doğru uçmaya başladı. Sonra yüzünü örten maskeyi temiz olan eliyle aşağı indirip, diğer elini pencerenin kenarına koyup derin bir nefes aldı.

"Bana dedi ki..." Kartal'ın sesi, temeli sallanan bir binadan farksızdı. "Başaramazsak, balonu özgür bırak." Kalbimin içine bir bıçak saplanmış gibi olduğum yerde donup kaldım. "Sonra duymadığımı sanıp şöyle söyledi: Eğer başarırsak, balonu yine de özgür bırak." Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Başardık."

10. SAHNE

Yerin ve göğün birbirine en yakın durduğu yere doldurulurdu nehirler. Gökyüzü, yeryüzüne ektiği nehirlerin babasıydı ve nehirler, gözleri hep bulutlarda, gökyüzüne hasret yaşarlardı.

Şimdi, gökyüzünde mavi bir balondu tüm acıları. Şimdi, nehirler sadece içinde nilüferlerin açtığı su birikintileriydi. Şimdi, bulutlar sadece hayallerin resmini gökyüzüne çizmek için vardılar. Zaman, onun uykularından elini ayağını çekmişti. Zaman, artık onun büyümesi için düşen takvim yapraklarını düştüğü yerden toplayan bir esirdi.

Gözlerimden yuvarlanırken kirpiklerime takılarak daha da ağırlaşan gözyaşları, katıksız hissettiğim bir mutluluğun yüzüme çizdiği resimlerdi. Karan, Kartal'a öyle sıkı sarılmıştı ki, ikisinin birbirlerine mutlulukla tutundukları o anı ömrüm boyunca unutabileceğimi zannetmiyordum. Tüm bunlar olurken, ben de kendimi Lavin'in kollarının arasında, ona sarılırken bulmuştum ve bu tamamen ânın getirdiği bir eylemdi; ikimizin de kollarına söz geçiremediği bir andı.

"Kurtuldu," demiştim. "Artık özgür."

Özgürdü. Gökyüzüne uçan mavi balon kadar özgürdü.

Ayşenur'un kurtuluşu, hepimizin içine düştüğü bir savaştan zaferle ayrılmamız gibiydi. Şimdi gözyaşları arkasından ağıtları değil, mutluluğun bahşettiği kahkahaları taşıyordu. Herkesin kalbine kademsiz bir gölge gibi düşen o korku şimdi yoktu, şimdi o korkunun deşip boş bıraktığı yer umutlarla doluydu.

Kendimi aylar süren mutsuzluğun bir anda terk ettiği o ruhun sahibi gibi hissediyordum; belki hâlâ mutsuz olmak için bir ton sebebe sahiptim ama şimdi mutluydum. Şimdi herkes mutluydu. Onun yanında mutluyduk.

Kendimi ağlamamak için tutmuyordum, ağlıyordum; eğer onu toprağın altına koydukları ânı görseydim, bu kez gözyaşlarımı tutacaktım ve ağlamayacaktım. Ağlıyordum çünkü yaşıyordu. Ağlıyordum çünkü artık ağlamak için sadece mutlu olmam gerektiğine inanıyordum. Mutsuzluk için ne kadar gözyaşı varsa hepsini dökmüştüm. Mutsuzluğa verecek gözyaşım kalmadığını düşünüyordum.

Ayşenur, kendine geldiğinde gün bitmiş, yeni bir gün başlamıştı. Aldığı ağrı kesiciler çok kuvvetliydi. Annesi başından bir an olsun ayrılmıyordu. Ayşenur bir süre yoğun bakımda tutulacağından içeri giremiyorduk ama onun yaşam fonksiyonlarının normale döndüğünü görmek, bize parmaklarını hafifçe de olsa hareket ettirerek tepki verişini izlemek her şeye bedeldi. Bir camından arkasında bile olsak, onu hissetmek güzeldi. Fatma, dilinden dökülen dualarında sık sık Kartal'ın da adına yer veriyordu. Kartal, Allah'ın onlara yolladığı bir umut ışığıydı. Fatma böyle söylüyordu.

Morfoloji bölümünden olduğunu bildiğim, bu karmaşa içinde tanıma şansı bulduğum genç öğrencilerden biri, "Kartal Alaşan, daha önce tıp tarihinde görülmemiş bir metot kullanarak Ayşenur Şahin'i ölümün elinden söküp aldı," dedi düşünceli bir sesle. Uzun boylu, esmer, genç bir çocuktu. Önünde durduğum yoğun bakım camından ayırdığım gözlerimi genç çocuğa çevirdim. Karan da yanımızdaydı. "Eğer böyle yasa dışı bir ortamda gerçekleştirilmemiş olsaydı, bu ameliyat tıp tarihinin sayfalarına altın harflerle yazılırdı. Kesinlikle mükemmel bir işti."

"Kartal Alaşan sınırları zorlamayı çok sever," dedi Karan, gözleri tekrar Ayşenur'a çevrilmişti. "Onu tanıdığımdan beri, bu böyle. Hiç değişmedi."

"Kayhan Alaşan'ın oğlu olduğunu duydum," dedi genç çocuk. "O adam tıp dünyasının görüp görebileceği en mükemmel akademisyen, profesör ve sayılmayacak kadar çok unvana sahip olabilecek türden bir adam. Onun oğlunun da aşağı kalır yanı olmasını bekleyemezdim zaten."

"Kartal, Kayhan Alaşan babası olduğu için değil, kendisi Kartal Alaşan olduğu için çok başarılı," dedi Karan sertçe. "Başarı insana babasından geçmez."

"Haklısınız," dedi genç adam. "Duyduğum kadarıyla Kayhan Alaşan evlatlarından birini acı bir şekilde kaybetmiş."

"Kızını," dedi Karan sadece.

"Üzücü bir olay."

Karan buna cevap vermedi. Genç adam, Karan'ın ona cevap vermediğini gördüğünde, konuyu daha fazla uzatmaması gerektiğini anlayarak yanımızdan ayrıldı. Fatma, yoğun bakım odasından çıkmıştı ve Ayşenur içeride tek başınaydı. Biz, camın önünde onu izlemeye devam ediyorduk.

"Bu kadar çabuk kurtulabileceğini hayal edebilir miydin?" diye sordum Karan'a, kahverengi gözlerim onun yüzünü oluşturan çizgilerde geziniyordu.

Burnundan içeri derin bir nefes çekerek, "Çabuk kurtulmadı," dedi. "Yaşadıkları ondan önce çocukluğunu çaldı, sonra da onu yetişkin bir kadına dönüştürüp terk etti ve gitti."

"Artık yeniden çocuk olabilir."

Bana bakınca, gözlerinde gördüklerim duraksamama neden oldu. "Sen olabiliyor musun?" diye sordu, açıkça sorduğu bu soru, yine kendimle çarpışıp kendimden uzağa düşmeme neden olmuştu.

"Belki olamıyorum ama..." Gözlerimi Ayşenur'a çevirdim. "Bazen öyle hissediyorum."

"Ne zaman?"

"Yanında olduğum zamanlar..." Omuz silktim. Ayşenur'un gözleri kapalıydı, huzurlu bir uykunun kollarının arasındaydı. "Sen benim etrafımda olduğun zamanlar." Yutkundum. "Senin kollarında olduğum zamanlar."

Kolunu kaldırıp omzuma atınca, kolunun gerdiği kanadın altında kaldım. Başımı onun göğsünün biraz üzerine doğru düşürüp gözlerimi Ayşenur'dan ayırmadan sakin bir nefesi içime hapsettim.

"Senin oynadığın çocuk parkı benim, bunu kabul ediyorum. Ama Ayşenur'un tek bir çocuk parkı vardı, o park yıkıldı. Büyükbabamın yokluğu Ayşenur'u sadece üzmedi, çocuk olma şansı bulduğu parkı da yıkıp beraberinde götürdü."

Hüsranla, "Ayşenur ölümü kabullenebilen bir kız çocuğu," diye fısıldadım.

"Sen de öylesin Asi," dedi sertçe. "Onu en iyi senin anlıyor olman gerekmez mi şu an?"

Bu söylediğine verecek herhangi bir cevap bulamadım. Benim için her zaman bir yol oluyordu, kıvranıp duran ruhumdan kendimi uzaklaştırıp bir duvara dönüşebiliyordum ya da o ruhun önüne oturuyordum ve beni de kendisiyle birlikte yakıp kavurmasına göz yumuyordum. Ama Ayşenur... Daha çok küçüktü, çok büyük bir hastalığın kollarından kara zorla da olsa kurtulmayı başarmıştı ve bu hayatta belki de en sevdiği insanın toprağın altına koyulduğunu öğrenmişti.

"Şimdi senin sustuğun gibi, Ayşenur da bir süre böyle susacak," dediğinde, sıcak nefesini saçlarımın arasında hissettim. Dudaklarını saç diplerime sürtüp zihnime yerleşen kelimeleri nefesiyle yaktı. "Ama sonra alışacak. Herkes kız çocuğu olarak doğamaz, bazıları bir kadın olarak doğmak zorundadır."

"Haklısın," diye mırıldandım. "Bazıları bir kadın olarak doğmak zorundadır."

"Bazen ben de haklı olmayı hiç sevmiyorum," dedi.

"Peki şimdi sırada ne var Karan?" diye sordum, gözlerimi yumduğumda gördüğüm kâbuslar orada değillerdi ama uykuya yattığım an enseme çökeceklerini biliyordum.

"Şimdi sırada Ayşenur'un kendini toparlaması, bizim birbirimizi tanıdığımız şehre dönmemiz, senin o sınava girmen, yeni okulunu kazanman var."

"Sınava çok az kaldı," diye mırıldandım. "Artık hiç şansım yokmuş gibi hissediyorum. Zaten diplomamı elime almama da çok kalmadı."

"Ayşenur'un da hiç şansı olmadığını söylemişlerdi," dedi kısık bir sesle. Bu cümlesi, ona daha çok sokulmama ve kollarımı onun bedenine sarmama neden olan tohumlar oldu.

"Kartal'a bir teşekkür borcumuz var. Hepimizin," diye fısıldadım.

"En çok benim," dedi.

26.11.2009

Hayat, önünde durduğu beyaz bir uçurum gibiydi.

Bir şeyler, hep bir şeyler gibiydi.

Önüne koyulan her maddeyi, cismi, insanı, düşünceyi, hissi... Her şeyi bir şeyin 'gibi'si olarak tanımlıyordu.

Kollarındaki delikler, içlerinden kan akan çukurlar değil, içlerine zehir dolan kuyular gibiydi.

Simsiyah gözlerinin altında, gözlerinin gecesinin kararttığı bir sokak gibi görünen göz altları çökmüştü. Metal masanın üzerinde duran ellerini sık sık birbirine yaklaştırıyor, parmakları birbirine dokunuyordu, bu dokunuşlar garip bir titremeyle birbirinden ayrılıyordu ve parmaklarını pervasız hareketlerle masanın üzerinde gezdirmeye başlıyordu.

"Karan, bu şekilde devam edersen..." Karşısında oturan kır saçlı, orta boylardaki zayıf doktor cümlesinin devamını getiremedi.

"Söyle, Doktor," dedi alaycı bir sesle. Dudakları mor renkteydi, derileri pul pul olmuş ve soyulmuştu; dudaklarının arkasında saklanan dişleri birbirine çarpıp duruyordu.

"Durumun iyiye gideceğine, her gün biraz daha kötüye gidiyor," dedi derin bir nefes alarak. "Yaklaşık bir haftadır buradasın, bu bir haftanın toplasan sadece iki günü kanına o tür maddelerden almadın. Gizlice almaya devam ettiğini biliyorum. Bana onları buraya nasıl soktuğunu söylemen gerekiyor."

Karan, titreyen ellerinin avuçlarını sertçe birbirine çarpıp, kaydırdığı gözlerinin beyazındaki damarların görülmesini sağladı. Gözlerini tekrar aşağı indirdiğinde doktor ona dehşet içinde bakıyordu; doktor, ondan korkuyordu.

"Neden buradayım?" diye sordu Karan, sesi garip bir tınıyla yükseliyor, yer yer titreyerek harflerin birbirinin üzerine yığılmış gibi karışmasına neden oluyordu.

"Eğer burada olmasaydın, yüksek ihtimâlle şu an nezarethanedeydin ve nöbetçi mahkemeye çıkarılacaktın."

Karan kuru dudaklarını yaladı, ölü derileri bir anlığına gözden kaybolsa da dudakları çok hızla kuruyup tekrar o pul pul görüntüye kavuşuyordu. Bileklerini saran damarların içinde kan değil de karıncalar yüzüyormuş gibi hissediyordu; bu karıncalar, onun bileklerinin uyuşup, ellerinin dermansız bir şekilde titremesine neden oluyordu.

"O adamı neden komalık ettin Karan?" diye sordu doktor. "Sana ne yaptı?"

"Bana hiçbir şey yapmadı." Karan yayılarak sandalyeye yaslandı ve kollarını göğsünün üstünde toparlayıp çatık kaşlarla doktora baktı. "Bir şey yapmış olmasını mı isterdin?"

"Elbette bunu istemezdim," diye çıkıştı doktor. "Peki sen sana bir şey yapmamış bir adamı neden yoğun bakıma alınmasına neden olacak kadar çok dövdün? Gösterdiğin dehşet verici bir şiddet eğilimi."

"Eğer bana bir şey yapsaydı, ona hiçbir şey yapmazdım, Doktor." Karan bayık gözlerine yerleştirdiği cenaze gibi bir ifadeyle alaycı alaycı güldü. "Beni buraya kapatman için sana bir kasa dolusu para veren ihtiyar iyi bilir, ben bana bir şeyler yapan insanları severim." Gözlerini masaya indirdi. "Ve bu yüzden kendimden başka öldürecek kimsem kalmaz. Bu yüzden ben de bana bir şey yapmayanlara zarar veririm. Çünkü bana bir şey yapmaması, başka birine bir şeyler yapmayacağı anlamına gelmez."

"Kollarının halini gördün mü? Kendine aynada baktın mı? Bu sabah sana verdiğimiz ilaçların ne kadar ağır ilaçlar olduğunu, bedenini iyileştirmek uğruna seni ruhsal olarak nasıl çökerttiğini biliyor musun? Bilseydin, o zehri alma gereksinimi bile duymazdın. Çünkü asıl zehir, sana verdiğimiz bu ilaçlar. Kendine bunu yapmayı kes."

"Sana ne?"

Doktor önündeki dosyaya bakıp, "Eğer o kadar maddeyle yakalansaydın, sadece içicilikten değil, satıcılıktan da ceza alacaktın, bunun farkında mısın? Üstelik komalık ettiğin o adam senden şikâyetçi olabilir!"

"Bunun için beni kurtaracak bir belge mutlaka hazırlarsınız," dedi yamuk yamuk gülerek. Kulağının arkasına koyduğu tahta diş çubuğunu alıp dişlerinin arasına koydu ve döndürdü. "Bir dahaki dozu ne zaman alıyorum, Doktor?"

"Sen aklını kaçırmışsın, sen gerçekten aklını kaçırmışsın."

"Güzel," dediğinde gözlerinin kenarının kırışmasına neden olacak şekilde gülmüştü ama aslında bu gülücüğün altında uyuyan yardım çığlıkları kimsenin duyamayacağı kadar derinden yükseliyordu. "O zaman belgemi ver ve beni hemen taburcu et bu amına koyduğumun deli hastanesinden!" diye bağırdı aniden ve masaya öyle şiddetli vurdu ki, doktor irkilerek geri çekildi. Karan, etrafı morarmış gözlerinin içindeki kan nehirlerini doktorun gözüne sokmak ister gibi masaya doğru abandı. "Yoğun bakımdaki boşluğu kendinle doldurmak istemezsin değil mi, orospu çocuğu?"

Doktor, korkuyu tam kalbinin merkezinde hissediyor olsa da Karan'ın tam gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. Karan'ın burnundan verdiği sert nefesler doktorun yüzünü kamçı gibi döverken, doktor sertçe yutkunup gözlerini önünde duran dosyaya indirdi. "Karan..."

"Sikerim Karan'ı da, seni de, hastaneni de, tedavini de!" Karan, dosyayı elinin tersiyle itti ve dosya masadan düştü. Doktor gözlerini kaldırıp Karan'a tedirginliğin maşayla kızıştırdığı korku dolu ifadesiyle baktı. "Gözlerimin içine bakacaksın lan benim! Benimle konuşurken, tam gözle-

rimin içine bakacaksın. Bu yüzü unutmayacaksın. Benden nasıl korktuğunu hayatın boyunca unutmayacaksın!" Karan, aniden masayı tutup yana doğru fırlatınca, metal masa doktor ile aralarından çıktı ve masanın yere devrilirken çıkardığı tangırtı, koridorda ilerleyen hemşirelerin duraksamasına neden oldu. Karan, delik deşik olmasına rağmen iri duran kollarını uzatıp adamı yakalarından tuttuğunda, adam dehşet içinde karşısındaki genç adamın canavara dönüştüğü anı izliyordu.

"İstediklerimi getir Doktor," diye fısıldadı başını yavaşça omzuna doğru düşürüp, adamı yakalarından daha sert kavrayarak. "Ya da sen bilirsin." Adamı bıraktı. Geri çekildi. "İstemiyorsan, getirme tabii."

Bu şaşırtıcıydı.

Adam, ne olduğunu anlayamadan beyaz yakalarını düzeltirken, "Karan, seni anlayamıyorum," diye mırıldandı, sesi titriyordu, elleri de titriyordu ama kendini sakin göstermek için var gücüyle çabalıyordu. "Sen bir akıl hastanesinde değilsin. Normal bir hastanedesin. Etraftaki tek hasta senmişsin gibi davranma. Etrafta yakınlarını kaybeden, bebeklerini kucaklarına alan binlerce insan var. Seni kötü bir yere kapatmadık. Senin iyiliğin için..."

"Çok konuşuyorsun."

"Senin iy..."

Karan, doktora kafa attı. Doktor, gelen bu ani darbeyle sersemleyip yerde duran masanın yan yatmış bacaklarına tutundu ve devrilmemek için dizlerinin üzerine oturarak kendini dengelemeye çalıştı.

"Sana çok konuşuyorsun demiştim amın evladı!"

Karan, doktoru ensesinden tutacakken, içeri giren iki iri yarı sağlık görevlisi Karan'ı kollarının kenarlarından tutup, başını bir suçlu gibi önüne eğmesini sağlayarak onu etkisiz hâle getirdiler. "Bırakın beni!" diye kükredi. "Haysiyetsiz orospu çocukları! Orospu çocukları!" Hırıltılar çıkarıyordu. Görevlilerden biri onun ensesine biraz daha bastırıp, dizinin arkasına vurunca, Karan dengesini kaybedip dizlerinin üzerine düştü. Diğer görevli, onun iki elini de arkada birleştirerek sıkıca tuttu.

"Bu alkolik, uyuşturucu bağımlısı manyaktan çekeceğimiz var!" diye bağırdı. "Paraları var diye dünyayı yönetebileceklerini sanıyor bu piç kuruları!"

"Ağzını sikerim senin!" diye bağırdı Karan. Diğer sağlık görevlisi, yerde duran doktora baktı ve başını iki yana sallayıp, "Senin canın mama istiyor," diye homurdandı. "Yapalım bakalım mamanı, bağımlı göt."

Yangın yerine döndürülmüş ruhunun acısını, ruhundan uzakta oturduğu uçurumun önünde izliyordu. Uzun zamandır aynaya baktığında gördüğü yansımayı tanıma çabasındaydı; karşısında duran yansıma ona karşı düşmanca bir tavır sergiliyordu ve o, bir türlü karşısındaki yansımayla tanışamıyordu. Çünkü biliyordu, o yansıma onu kabul etmeyecekti ve o, kendi kafasının içinde kapatıldığı o odadan bir türlü sağ çıkamayacaktı.

"Orospu çocukları," diye fısıldadı Karan, bedeni yaklaşık iki, belki de üç gündür ihtiyaç duyduğu hiçbir şeyi alamamanın verdiği alarmla resmen yanıyordu. "Amın evlatları," diye fısıldadı tekrardan, sonra ensesine saplanan o iğnenin ucundan içine akan zehri hissetti. Bunun şifa olduğuna onu kimse inandıramazdı.

Çünkü Karan, zehrin tadını çoktan almıştı ve tüm zehirleri tanıyabilecek kadar çok ölmenin eşiğine gelmişti.

"Uysal çocuk," dedi sağlık görevlilerinden biri, özgüvenle gülüyordu. Karan, kirpikleri gözlerine ağır gelirken, onun ağzını burnunu dağıtmanın nasıl güzel hissettireceğini düşünüyordu ama çok halsizdi, bunu yapamazdı, biliyordu. Oysa köşede duran makası alabilir, onun ensesine iğne saplayan şerefsizin eline o makası saplayabilirdi.

Belki eline değil kalbine. Evet, kalbine saplardı. Sonra da makasın kanatlarını açıp açıp kapatırdı. Kalbini sıkıştırıp, patlatırdı.

"Ona böyle davranmayın," dedi doktor yıkıldığı yerden kalkıp üstünü başını düzeltirken. "Onun bu dünya üzerindeki fiyatı, hepinizin sülalesini satın alabilecek kadar pahalı.".

Karan gözlerini yumarken bu cümle onun dişlerini daha sert sıkmasına neden olmuştu.

"Bu şekilde devam edemeyiz, bir şekilde içeri mal sokmayı başarıyor bu pezevenk," dedi görevlilerden uzun, diğerine göre daha iri kıyım olan.

Doktor, "Mecburuz, emir büyük yerden. Yaşar Çakıl'ın bu hastaneye her yıl ne kadar bağış yaptığından haberiniz var mı sizin? Adam oğlunun arkasında bıraktığı piçin götünü toplamaya çalışıyor. Bu işten hepimiz kârlı çıkacağız."

"Kârlı çıkacağımız falan yok, bu göt yakında nalları dikecek. O moruk, bu herifin hâlâ damardan aldığını bilse onu burada bırakır mı sanıyorsun? Sadece iki gündür damarları temiz. Ona da ne kadar temiz denilirse... Bu herif geceleri nasıl bağırıyor, biliyor musun? Tüm hastaların dikkatini çekiyor." Görevli Karan'ın ellerini serbest bırakıp öne doğru düşmesini sağladı.

"Zengin piçi, ne olacak," diye homurdandı diğer görevli. Karan bir kez daha dişlerini sıktı. "Annesi bunun nasıl bir piç olacağını anlayıp, kahrından intihar etmediyse ben de Necmi değilim anasını satayım."

Karan, izlerken kahrolduğu bir filmi yeniden izliyormuş gibi hissetti. O filmin başrolü annesiydi. Yaşamın içinden beyaz elbisesiyle geçiyordu, ölüme kavuşuyordu ve film sadece birkaç saniye içinde sona eriyor, yazılar ekranda belirmeye başlıyordu.

Karan elini çaktırmadan ileri doğru uzattı. Parmakları, makasın iki küçük halkasından içeri doğru girdi, makası kavradı.

"Böyle şeyler konuşmayın," dedi doktor. "Sizi duymasın. Bir de gidip dedesine anlatır."

"Bu bağımlı piçe kim inanır? Hem şu an burayı ateşe versem, taşşakları yanana kadar öldüğünü anlamaz bile," diye dalga geçti yine aynı görevli ve o an, görevlinin cümlesini bitirmesiyle gözlerinin iri iri açılmasının eş zamanlı olarak gerçekleştiği andı. Dudaklarından ölüm dilenen bir haykırış yükseldi. Hissettiği acı, Azrail'in kanatlarından dökülen kara tüyler gibi bedeninde uçuşmaya başlamıştı. "Taşşaklarım!" diye bağırdı argo bir acıyla. "Bittim, öldüm!"

Karan gözlerini aralamış, bacaklarının önünde uzandığı adama o kara gözlerini kaldırarak bakıyordu; eli havadaydı, parmaklarının arasında tuttuğu makas adamın hayalarının ortasına saplanmıştı ve kan, şimdi her yerdeydi.

"Ne o?" diye sordu kendinden geçmiş, korkunç bir sesle. "Yandı mı taşşakların?"

Karan, makasın halkalarını ikiye ayırdığı an, makasın ucu açıldı ve görevli, acıyla, "Ölüyorum!" diye bağırdı. "Aldı canımı, şerefsiz! Aldı canımı!"

"Almadım," dedi Karan. Doktor ve diğer görevli ona doğru davranıp, makası elinden almaya çalışırken Karan makasın halkalarını birbirine çarptırarak aniden kapattı. Bir etin, kesilme sesi odanın duvarlarında can buldu. Fısıldadı: "Şimdi aldım. Canından daha kıymetli bulduğun bir şeyi, senden aldım."

"Karan," diyordu doktor panikle. "Bırak, yapma. Başın belaya girecek!"

"Hayır ama..." Karan gözlerini doktora doğru çevirirken, makas hâlâ görevlinin mahrem bölgesine saplı duruyordu. "...sizin başınız çoktan belaya girdi bile."

"Hemen," dedi doktor şok içinde ne olup bittiğini anlamaya çalışan görevliye dönerek. "Hemen stajyerlerden birini çağır. Bu mesele uzamamalı, anlıyor musun? Bu hastane biter. Ağzı sıkı bir stajyer çağır!"

"Lan ben ne olacağım?" diye bağırıyordu diğer adam. Acıdan hareket edemez haldeydi. Karan'a bir tekme savursa, belki ondan kurtulabilirdi ama Karan ellerinde onun hayatını tutuyordu; görevli bunu çok iyi biliyordu.

"Halledeceğiz, sessiz olun." Doktor, Karan'ın omzuna dokundu. "O makası bırak, bu olayın üstünü örteceğim, hiç olmamış gibi yapacağız ama bırak! Ne olursun, Karan!"

"Zengin piçleri, istedikleri olana kadar şımarıklık yapmaya devam eder, Doktor. Şimdi o götün yiyorsa, bana bir tane vur da şu elemanın fazlalığını pantolonunun içine düşüreyim."

"Ne olursun, hocam," dedi görevli. "Ağzımı açmayacağım ama kurtar beni. Acıdan ölüyorum lan, geberiyorum. Ne istiyorsa yapın, ağzımı açmayacağım yemin ediyorum açmayacağım." Görevli hüngür hüngür ağlıyor, gri pantolonunun kumaşı kanının kızıl rengiyle lekelenmeye devam ediyordu. Karan, keyifli bir iç çekerek güldü. Diğer görevli ışık hızıyla odadan ayrılmıştı, koridorda insanlara çarpa çarpa, paniğini saklayamadan ilerliyor, bir stajyer bulma umuduyla her yere bakıyordu.

"Sen normal bir insan değilsin Karan." Doktorun alnı kan ter içinde kalmıştı.

Kapı tekrar açıldı. Karan, gözlerini gelen kişiyi görmek için kapıya çevirdi. Karşısında duran kendi yaşlarındaki stajyer öğrenciyi gördüğünde kaşları çatıldı. Genç adam, soğukkanlı bir şekilde Karan'ın elinde duran makasa, ardından da Karan'ın gözlerinin içine baktı.

Karan'ın gözlerinde gördüğü şey, bir anlığına bile olsa duraksamasına neden oldu.

Gözlerinin içinde yana yana kül olmuş, aslını kaybetmiş bir ifade vardı.

"Kayhan Alaşan'ın oğlunu mu getirdiniz lan?" diye bağırdı bir anda doktor dehşetle. "Siz beni bitirmeye yemin mi ettiniz lan manyaklar?"

Kayhan Alaşan'ın oğlu, doktorun söylediklerini duymuyormuş gibi ağır adımlarla Karan'a doğru yürümeye başladı. Kollarını saran dövmeler, yüzüne yerleştirilmiş piercingler onu bir doktordan epey uzak bir görüntüye hapsetmiş olsa da yüzüne mermer gibi işlediği ifadesizlik, bu meslek için biçilmiş kaftan olduğunun görsel bir kanıtı gibiydi.

"Kardeşim," dedi gözlerini gözlerinden çekmeden. "Sana ne yaptıklarını biliyorum. Şimdi o makası bana ver."

Karan, geçmişten kurtarabildiği birkaç parça duyguyla, karşısında ona güven dolu gözlerle bakan o yabancıya baktı. Ona ne yaptıklarını biliyor muydu?

İlk kez birinin ona güvendiğini, ona inandığını, ona neler yapıldığını bildiğini düşündü.

"Kardeşim," dedi bir kez daha genç stajyer. "Hâlâ altında durduğumuz bir gökyüzü var. Şimdi o makası sadece bana ver."

Yalnızdı. Bu zamana kadar hep yalnız kalmıştı. Savaşın ortasında kendi kendine ateş edip, kendi kendini yakacak, kendi kendini yıkacak, kendi kendini vuracak, kendi kendini yenecek kadar yalnızdı.

Şu ana dek yaşadığı her şey, girdiği yoksunluk krizleri, dilini alkol ile ıslatıp kurduğu cümlelerin var ettikleri, damarına saplanan iğnenin getirdiği hislerle saldığı insanlarda bıraktığı zararlar... Her şey şimdi tam karşısındaydı.

Hâlâ bir gökyüzü gerçekten var mıydı?

Altında durduğu bir gökyüzü mü vardı?

Güneş mi doğuyordu? Sonra batıyor muydu?

İnsanlar doğuyor, insanlar ölüyor muydu?

Işık Çakıl'ın sesi geçmişin içinde ilerleyen bir tren gibiydi, çok hızlı hareket ediyordu; rayları, yani üstünden geçtiği anıları parçalayarak Karan'a doğru geliyordu.

Uyuşturucunun damarlarında elinde silahlarla gezdiği anı hatırladı. Uyuşturucunun önünde diz çöktüğü anı hatırladı. Ruhunu, bembeyaz bir tozun üzerine yatırıp, bunun bir uyku tozu olduğunu düşündüğü zamanları hatırladı. Kolunu delen iğnenin ucundan akan zehrin, zihnine çizdiği resimlerin hepsinde tanıdık yüzler olduğu saatleri hatırladı. Alkol şişelerini önüne dizip, ellerini bir kayık küreği gibi şişelere vurduğu ve şişelerin patlayarak parçalandığı, içkinin olduğu ortama kan gibi dökülmeye başladığı saniyeleri hatırladı.

Her şey buradaydı. Gökyüzünün altındaydı. Bir bebeğin ağlama sesi, bir kadının ölen babasının arkasından kopardığı çığlıklarla dolu hıçkırık seslerine karıştı. Yaşam, ölüme karıştı. Ölmüş bir ruhu, ölmüş bir bedene de çevirmeden hemen önce, tekrar yaşama tutunması gerektiğini hatırladı. Makası geri çektiğinde, adam acıdan yere yığılmış, kanlı makası karşısında duran adamın avuçlarına bir kez daha düşünmeye fırsat bulmadan hemen önce bırakmıştı.

"Gökyüzü," dedi, bilinci yavaşça varlığından silinirken.

Kartal makası sıkıca tutarken, "Evet, kardeşim," diye onayladı onu. Karan'ın gözleri kapandı, bedeni geriye doğru devrildi. Ensesinden yediği

o iğne onu derin bir uykuya yatırmıştı. Uyanınca deneyeceği bir uykuya. Uyanınca ya yeneceği ya da yenileceği bir uykuya.

Kartal derin bir nefes aldı: "Gökyüzü."

Kartal, elinde bir viski şişesiyle Karan'ın cipinin kaputunda oturuyordu. Kendi aracı da hemen Karan'ın cipinin arkasında park halinde duruyordu. Hastanenin bahçesindeydik, hava çoktan kararmış olduğu için kimse Kartal'ın elinde bir viski şişesi olduğunu göremiyordu; görenin de bu durumu pek umursayacağını zannetmiyordum. Biri görüp umursasa bile Kartal bunu umursamazdı.

Lavin, sigarasını dudaklarıyla birleştirip gözlerini Kartal'a doğru çevirdi. "Artık gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu, sesi sadeydi, sorusu ise karmakarışık bir problemdi ve çözülmeyi bekliyordu.

"Sabaha karşı gideceğiz güzel bebeğim," dedi Kartal, içkisinden bir yudum daha aldı. Karan'ın sigara paketini çıkardığını gördüm, paket ezilip büzülmüş ve buruşmuştu. Paketin içinden bir dal sigara çekti ve dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı Kartal'dan aldığı lacivert çakmak ile yaktı.

"Küçük kızın kontrolleri?" diye sordu bu kez Lavin, gitmek istiyordu ama aklı burada kalacak gibiydi. Kartal, şişeyi iki bacağının arasına koyup gözlerini Lavin'in yüzüne çevirdi.

"Ayşenur'un kontrollerini de yaptım. Herhangi bir komplikasyon gelişmeyeceğini düşünüyorum. Öyle olsa bile güvenebileceğim iyi doktorlarla görüştüm. Ayşenur zaten onların gözetimi altında olacak." Şişeyi dudaklarıyla buluşturdu. "Hem Karan bundan sonrasını halletmek için var."

"Doktorlarla görüştüm," dedi Karan, sigarasından bir duman alıp gözlerini hastaneye çevirdi. "Hâlâ olayın şaşkınlığını taşıyorlar. Onlara göre bu bir intihardı, kurban vermekti, göz yummaktı."

"Doktor olduklarına emin misin?" diye sordu Kartal gülerek. "Biz böyle şeyler düşünmeyiz."

"Belki de sen doktor değilsindir, ha?" Karan gülerek Kartal'a baktı. "Bu kılıkla seni değil hastanenin yanından, karakolun yanından bile geçirmemeleri gerek be, oğlum."

"Doktor olduğumu sana kaç defa daha kanıtlamam gerekecek, kardeşim?" diye sordu Kartal, şişeyi dudaklarına yaklaştırdı ama bir yudum

almak yerine şişeyi dudaklarına sürtüp, tekrar dudaklarından uzaklaştırdı. "Kızı mutlu etmek için ekstra çaba harcamanıza gerek yok. Bu, onun kendisi tedirgin hissetmesine neden olur," dedi düşünceli bir sesle. "Akışına bırakın, hayatı kendi keşfetsin, mutlu olmayı yalnız başına öğrensin. O çok akıllı bir kız çocuğu, bir şeyler yapmaya çalışırsanız bunu kolayca anlayabilecek kapasiteye sahip. Bu yüzden bırakın, iyileştiğine ilk önce kendi inansın. Onu inandırmaya çalışmayın."

"Ayşenur'u kandıramayacağımızı biliyorum. Onu kandırmak istemiyorum." Karan'ın parmaklarının arasında duran sigaranın uzayan külü bir balerinin cesedi gibi yavaşça yere düştüğünde, balerinin önce teni dağıldı, sonra ruhu ve sadece gözleri yerde kaldı. "İyileştiğini kendi keşfedecek. İyileştiğine kendi inanacak."

"Birazdan gidip onu göreceğim," dedi Kartal. "Her seferinde bana bir şey diyecek gibi oluyor ama yanımızda birileri olduğu için çekiniyor. Hemşirelerden birine acayip kıl oldu zaten."

"Seni kesip duran hemşireye mi?" diye homurdandı Lavin.

Kartal, Lavin'in boynuna kolunu sarıp Lavin'i kendine doğru çekince, yanaklarımın ısındığını hissettim. Bakışlarımı onlardan uzaklaştırmak istesem de merakına yenik düşen kahverengi gözlerim ikisine bıçak gibi saplanmıştı ve onları izliyordum. Lavin, bu dokunuşu yadırgamadı. Ona iyice sokuldu. Kaputun önüne gelip, sırtını Kartal'ın göğsüne yasladı ve sigarasının külünü parmağıyla sigarasının zayıf bedenine vurarak silkti. Kartal çenesini Lavin'in başının üstüne koydu ve gözlerini yüzüme sabitledi.

"Sınavına az kaldı," dedi kara gün habercisiymiş gibi. Ona düz düz bakıp gözlerimi yüzünden ayırdım.

"Hatırlatma için sağ ol."

"Çalışman gerek," dedi bu kez.

"Bence benden çok senin çalışman gerek. Beni çalıştırmak için o masaya oturduğun gün sana dersini verdiğimi düşünüyorum."

Kartal alayla, "Karan, beni hiç yanıltmıyorsun. Tam senlik," dedi. Başta ne demek istediğini anlamasam da sonra zihnimin derinliklerine doğru ilerleyen bu cümlenin altında yatan anlamların farkına vardım. Bu beni daha da utandırdı. Şimdi yanaklarım gerçekten yanıyordu.

"Sen de beni hiç yanıltmıyorsun," dedi Karan. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi Karan'a doğru çevirdim, bana bakıyordu. Gözleri-

miz birbiriyle gecenin karanlığına gömülmeye başlayan sokakta buluştuğunda, ondan bakışlarını ilk kaçıran taraf yine ben oldum.

"O zaman ben gidip Ayşenur'u göreyim," dedi Kartal, çenesini Lavin'in başının üstüne sürttü ve kaputun üstünden inip şişeyi Lavin'e verdi. "Bal, bunun ağzını kapatıp arka koltuğa koysana."

Lavin başını salladı. Kartal, kar soğuğuna rağmen üzerinde yalnızca limon sarısı renkte eski ve bol bir tişörtle duruyordu. Altında siyah kot pantolonu, ayaklarında da ipleri gevşek bağlanmış postalları vardı. Hastanenin girişine doğru yürümeye başladığını gördüm. Karan, elindeki sigarayı yere fırlattı, sigara kar birikintisinin içine bıçak gibi saplandı ve etten fışkıran kanın sesi gibi bir cızırtı sesi yükseldi.

"Hadi yavrum," dedi Karan, bu beklenmedik yaklaşımı kalbimi anında hızlandırmıştı. Ona bakakaldım. "Biz de bir bakalım bacaksıza."

Başımı sallayarak Karan'ı onayladım. Lavin, Kartal'ın aracının arka kapısını kapatıp, kafasını uzatarak, "Merve, bekler misin?" diye sordu, sesi yine duygularını altına gömen bir toprak gibiydi.

Karan, Lavin'in söylediğini duyunca bir şey demeden hastanenin bahçesinde ilerledi ve birkaç saniye sonra hastane kapısından içeri girerek gözden kayboldu.

Parmakları sayfalarda dolaşan yazarın gözleri şimdi sırtımdaydı, beni işliyor olmasına rağmen yüzümdeki ifadeyi, gözlerimde beliren yansımaları göremiyordu. Alışmaktan korktuğu kelimeler, şimdi onun parmak uçlarında ölmeyi bekleyen kanser hastaları gibiydi ve o sayfaların doktoru olacağı anı bekliyordu. Sayfaların ölümü olduğunu anlamıyordu. Görüyordu ama kabullenmiyordu.

Lavin'in, "Garip olduğumuzu düşünüyorsun, değil mi?" diye sormasıyla, ortama yıldırım gibi düşen o sessizliğin kolları ve bacakları uzadı, boynuna bir kafa, kafasının altına bir surat eklendi; bu sessizliğin adı Lavin'di ve hemen arkamda duruyordu. Onun da sırtı kelimeleri sayfalara ekleyen kadına, sayfaları öldürecek olan parmakların sahibine dönüktü.

"Bunu da nereden çıkardın?" Ona doğru döndüm, şimdi yazar benim yüzümü görüyordu ama Lavin'i hâlâ göremiyordu. Lavin'e bu düşüncesini çürütmek ister gibi ısrarla baktım. "Böyle düşünmüyorum."

"Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyor musun?" Tek kaşını kaldırdı. "Ya da senin beni ilk gördüğün anı?"

Başımı salladım. "Evet, çok uzun zaman olmadı. Yaklaşık bir buçuk haftadır buradayız. Ondan öncesinde de seni gördüğüm ânı hatırlıyorum."

"Seni gördüğümde, bende gördüğün şeyi garipsemedin mi?" diye bir soru attı ortaya. Yazarın harflerde dolaşan parmakları havada asılı kaldı, uzun uzun sayfayı izledi.

Başımı iki yana sallayarak bunu reddettim. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü garip değildi."

Güldü ama gülüşü sıcak değildi, soğukluğu bana dokunmasa bile içtenliğini kaybetmişti. "Sana baktığımda ne düşünmüştüm, biliyor musun?" diye sordu.

Cevabı duymak istemesem de "Ne düşünmüştün?" diye sordum.

"Gerçekten öldüğünü."

Başta anlam veremediğim bu cümle, bir süre sonra durduğum yerde açılmış bir mezar oldu; ben o mezara ayaklarımın üzerinde dimdik dururken düştüm. Neden, diye düşündüm kendi kendime. *Neden bazı cümleler bu kadar ağır? Neden bazı cümlelerin altında saklanan duygular, o cümlelerden daha ağır? Neden bazı cümleleri anlamak, o cümleleri anlayamadığın için kafanı yorduğun o gecelerde sormaya korkup sustuklarından daha ağır?*

"Ne demeye çalışıyorsun?" Sesim kırgındı, kurulan bu cümleye değil, bu cümlenin altında yatan gerçeği görmüş olan kendime kırılmıştı. Biz sesimle birbirimizden ayrıldığımızda ben daha çok küçük bir kız çocuğuydum; sesim, her şeyi benden habersiz yapardı. Benden habersiz iyi olduğumu anlatırdı, benden habersiz önemsemediğimden bahsederdi, benden habersiz kararlar verirdi ve hiçbiri benim kararlarım olmazdı. Benim seçmeyeceğim ne kadar şık varsa, sesim gider o şıkta yazan cümleyi seslendirirdi.

Lavin soğuktan kuruyan dudaklarını yalayıp, doğru kelimeleri diline düşürmek için sıkı bir nefes aldı. Gözlerini gökyüzüne çevirdiğinde, gökyüzünden yeryüzüne düşmeye başlayan kar taneleri lirik bir dans koreografisi sergiliyormuş gibi usul usul kendi etraflarında dönüyorlardı.

"Ona çok benziyorsun Merve," dedi iç çekerek. Kaşlarımın ortasında oluşan yarığın içi sızlıyor; düşünceler, o yarıktan dışarı akmak için beynimi yumrukluyordu. "Kardelen'e. Bu yalnızca fiziksel bir benzerlik. Gözlerinin rengi, burnun, dudakların... Benziyorsun. Saçlarınız

farklı ama... Teniniz farklı. Bakışlarınız da farklı. Ben sana bakınca, o hayat dolu gözlerle bakan kızın cesediyle karşılaşmış gibi hissettim." Bana baktı, tam gözlerimin içine. "Ben onun öldüğünü biliyordum, onun ölümüne şahit oldum, öldüğü anı saniye saniye izleyen gözlerin sahibiydim ama o benim için hiç ölmemişti. Sana baktığımda, onun öldüğünü anladım."

Kardelen'in yüzünü hayallerimde canlandırmaya çalıştım ama benim hayallerimi çizdiğim duvar bile siyahtı. Gri bir kalemi elime alsam, Kardelen'in sadece silüetini çizebilirdim; Kardelen'in detaylandırmam gereken içi, simsiyah duvarın altında kalırdı. Kardelen'i siyaha boyamaya hakkım yoktu. Onun çizemediğim görüntüsünü gözlerimin önünden usulca sildim.

"Tıpatıp ikizisin diyemem sana. Belki onun fotoğrafını görsen, sadece yüzeysel olarak ona benzediğini düşüneceksin ama bizim için böyle değil. Ben o adamı, günün kahramanı ilan ettiğiniz o adamı kollarımda her şeyini kaybetmiş bir yetim gibi uyuttuğum geceleri biliyorum. Ben, o adamın kollarında bir tabutun içinde uzanıyormuş gibi uzandığım gecelerde neler hissettiğimi biliyorum. Senin için sadece bir ağız, burun benzerliği olabilir ama biz iki harabe için durum böyle değil. Bizim için bu, mezarlığın önünden geçerken o mezarlıkta yatan bir canımız olduğunu hatırlamak gibi. Hiç kimse, geçtiği mezarlığın içinde yatan kimsesinin varlığını unutmaz. Biz o mezarlığın önünden geçmedik ama o mezarlığın içinde yatan kimsemiz karşımıza geçti."

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Ve biz çok hazırlıksız yakalandık," dedi sadece.

"Ona benzediğimi bilmiyordum. Karan bunu hiç söylemedi," diyebildim.

"Belki Karan'ın bile dikkat etmeyeceği bir benzerliktir, bilmiyorum ama bildiğim şey, Karan zaten Kardelen'i hiç görmemiş. Fotoğrafını bile." Lavin derin bir nefes alıp gözlerini benden uzaklaştırdı. "Yani... Sana karşı garip davrandıysak ve bu seni rahatsız ettiyse, kusura bakma. İçimizde işler epey karışıktı o sırada."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Ne denirdi, ne söylenirdi, ne yapılırdı hiç bilmiyordum. Bunu Karan'a bile anlatmak istemiyordum. Bunu Lavin ile aramızda bir sır olarak içimde taşımak istiyordum. Bildiğimi Kartal bile bilsin istemiyordum.

"Üzgün olmana gerek yok Merve." Elini omzuma koydu, teması beni rahatsız etmediği için ona sadece baktım. "Gerçekten gerek yok."

"Onu görebilir miyim?" diye sordum kısık bir ses tonu kullanarak. Çekiniyordum ama merak da ediyordum.

Yüzünde ikilemde kaldığını ifade eden bir şeyler görür gibi oldum. Elini omzumdan yavaşça uzaklaştırıp, kotunun arka cebine attı. Cebinden bir cüzdan çıkardı, zarif ve küçük bir cüzdandı bu; siyahtı.

Düzensiz bir şekilde içimde ilerlemeye başlayan heyecanın rahmi kısırdı; ne görecek olursam olayım, kendini çoğaltmak için içimde doğum yapamayacaktı.

Lavin, cüzdanını açtı, ne görmüştü bilmiyordum ama gözlerine hüzünlü bir gölge düşmüştü. Lavin'in gözlerine düşen o hüzün, tüm zamana yayılıp benim de içime acımasız elleriyle dokundu. Soğuk, gecenin içinde elinde kalın bir romanı tutarak ilerliyordu ve romanın sayfaları kitabın kapalı duran iki kapağının arasından düşmeye başlıyordu; roman sayfaları, rüzgârın kollarında gecenin içine doğru savrulmaya başlıyor ve soğuk, dokunduğu her canlının göğsünün altındaki kalbi korkuyla dolduruyordu.

Lavin bana o genç kadının fotoğrafını bir silah gibi doğrulttuğunda, dökülen roman sayfalarından biri önümden geçip gitmiş, geçerken yüzüme çarpmıştı sanki. Gördüğüm kelimeyi unutamıyordum: Ölüm. Ve soğuk, her canlının göğsünün altındaki kalbe dokunduğu gibi benim de kalbime dokundu; korku orada doğdu, orada boğuldu, orada kurtuldu, orada öldü.

O roman sayfası, yüzüme tokat gibi çarpıp gecenin içine karışırken, sayfada gördüğüm kelimeydi ölüm.

Fotoğraftaki genç kadın gülümsüyordu. Dudakları, mutluluktan çaldıklarıyla değil, mutluluğa verdikleriyle yukarı kıvrılmıştı ve acılar, aslında orada, gözlerinin arkasında yanarak kül olduğu için herkes onu mutlu sanıyordu. Benim aksime kıvırcık, bir ton daha açık renkte koyu saçları vardı. Yüzünde, fotoğraf karesinde görünen omuzları ve kollarında benler vardı. Benim dudaklarım, onun dudaklarından biraz daha dolgundu ama şekilleri çok benziyordu. Burnumuz aynıydı, onun burnunun üzerinde birkaç koyu leke olduğunu gördüm; bunlar da tenine yayılan o benlerdendi.

Gözleri benim gözlerimin aksine biraz daha iriydi, rengi Kartal'ın gözlerinin rengiyle aynıydı. İlk bakışta hem birbirimize benziyor hem

de neredeyse birbirimize hiç benzemiyorduk. Fotoğrafın içindeki zamanda hapsolmuş, şimdiki zamanda duran ve ona bakan kahverengi gözlü kadına, gözlerindeki yaralardan haberdarmış gibi bakıyordu. Gözlerimi fotoğraftan ayırıp, boşluğa çevirdim.

"Çok güzelmiş," diye fısıldadım, sonra duraksadım. "Benden daha güzel."

"İkiniz de güzelsiniz." Lavin cüzdanı kapatıp arka cebine koydu. "Neyse, Ayşenur'u ben de göreyim gitmeden."

Lavin yanımdan geçip gidecekken, "Çok mu yakındınız?" diye saçma bir soru sordum. Dilimi ısırarak parçalamak istiyordum. Lanet dilim, diye düşündüm. Diğer Merve bu düşünceme başını sallayarak hak verdi.

"Bana Canım Bal derdi." Ondan bu kadar kolayca cevap alabileceğimi beklemiyordum. "Sonra da o büyük gözleriyle gözlerimin içine bakar, bana kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarılırdı. Her gün. Tek bir gün bile bundan vazgeçmeden."

Billur'un ya da ablamın olmadığı, onlardan bu şekilde geçmiş zamanı önüme koyarak kurduğum cümlelerin içinde bahsettiğimi düşününce bedenimden buz gibi bir ürperti geçip gitti.

"Sağ ol," dedi Lavin. "Gerçekten sağ ol."

"Neden?"

"Bir anlığına da olsa, tam şu an, ona bakıyormuşum ve bu kez yaşıyormuş gibi hissettirdiğin için."

Ateşin yerde yeşeren tohumlarını onun ruhu ekmişti. Saçları yüzünü kapattığında sırtı bana dönüktü, sırtı bir bıçak kabzası gibiydi; sırtı yara bere içindeydi. Bunu görmediğimi düşünüyordu. Bunu görmediğimi, hissetmediğimi, bilmediğimi, anlamadığımı düşünüyordu.

"Lavin," diye fısıldadım alçak perdeden bir sesle. Bakışları omzunun üstünden bana doğru döndü. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Lavin'in gözleri dudaklarımda oluşan o kıvrıma takılı kalmıştı. Ona doğru bir adım atıp, belki de hayatım boyunca kişiliğimi ayaklar altına alsam bile yapamayacağımı düşündüğüm şeyi yaptım. Kollarımı onun boynuna doladım ve ona sarılıp bedenimi bedenine bastırdım. Lavin, başta bu dokunuş ona cehennemden uzanmış gibi irkilse de çok geçmeden bu dokunuşu cennetten gelen bir misafiri ağırlıyormuş gibi ağırladı bedeninde. Kollarını benim bedenime sardı ve onun teninden yayılan o bebek kokusuna benzeyen kokusunu soludum.

"Canım," diye fısıldadım ama Kardelen'in ona söylediği o kelimeyi çalıp, kendi kelimemin yanına eklemedim. "Geçti canım."

Belki onun için geçmemişti. Belki asla geçmeyecekti. Belki geçmesi değil ama biraz olsun hafiflemesi için, yılların da beraberinde geçip gitmesi gerekti. Ama şimdilik geçmiş gibi hissetmesini istiyordum.

Lavin kollarını bedenimden uzun süre ayırmadı. Hasret duyduğu birini karşılamış, özlemiyle kavrulduğu bir ânı tekrardan yaşıyormuş gibi sıkı sıkı sarılıyordu bana. Bir insanın acısını kendi ciğerlerinde hissetmek felâketti.

İnsanların gözünde olgunlaşmış iki kadındık belki de ama bilmedikleri bir şey vardı, biz olgunlaşmamıştık, sadece hırpalanmış, yıpranmış, yorulmuştuk; insanların olgun diye nezaketsizlikleriyle damgaladıkları ruhumuz aslında olgun değil, yorgundu.

Aynı yerden, farklı darbelerle kırılmıştık. Bu yüzden, kendimi ona yakın hissediyordum. Bu yüzden, fark etmese de bana yakındı.

Kollarımız birbirinden kopar gibi ayrıldığında, bir süre ikimiz de tek kelime etmeden etrafımıza bakındık. Ne ben ne de o bu tür şeylere alışkın değildik. Tekrar konuşamayacağımızı anladığımda, bu eziyete son vermek için ondan yavaşça uzaklaşarak hastaneye doğru yürümeye başladım. Çok geçmeden o da arkamda ilerlemeye başlamıştı.

Ayşenur'un kaldığı odaya girdiğimde, Ayşenur da uykudan yeni uyanıyordu. Gözlerini aralar aralamaz, karşısında durmuş onu izleyen Kartal ve Karan'ı görünce dudaklarında belirgin bir gülümseme oluştu; çehresini aydınlatan bu gülücük ortamdaki herkesin saniyeler içinde gevşemesini sağlamıştı.

"Karan abi," dedi gülümseyerek. "Kartal abi."

"Uyandın güzellik," dedi Karan göz kırparak. Kartal sadece Ayşenur'u izliyordu. "Nasıl hissediyorsun bugün kendini?"

"Dün gece biraz ağrım oldu ama hemşire olacak o kız bana iğne vurunca ağrım geçti," dedi huysuz huysuz. "O sarışın kız bana bir daha iğne vurmasın. Ben de onun gibi sarışınım diye beni kıskandı, o yüzden de iğneyi acıtarak vurdu."

"Sen iğne acısına burun kıvıracak kız mısın Ayşenur?" Karan gülerek onun yanağından makas aldı. "Hem buradaki tek güzel sarışın sensin."

"Ha ben olmasam o kız da güzel yani?" Ayşenur kaşlarını çatmaya çalışıp bana baktı. "Yenge Abla, duyuyor musun ne dediğini?"

"Senden başka sarışın olup rakibim olabilecek birini tanımıyorum," diye mırıldandım. "Bir gün saçlarımı sarıya boyarsam, belki o zaman kendi rakibim kendim olabilirim." Güldüm. Bu cümleyi kurmak beni utandırsa da onun iyi olduğunu görmek bana mükemmel hissettirmişti ve daha da keyiflenmesini istiyordum.

Karan'ın bana baktığını hissettim. "O saçlarını sarı yapmayı düşündüğünü söyleme bana," dedi dehşet içinde.

"Ay bence de söyleme, şuracıkta kalbime inecek şimdi!" diye araya girdi Bedirhan. "Sen o kapkara kaşlarınla saçını sarı yaparsan, ben Bitlis Sporlu yedek kümesindeki oyuncuları azarlayarak maçı izleyen Bitlis Spor Teknik Direktörü gibi hissederim kendimi!"

Billur, "Bitlis Spor ne alaka?" diye sordu.

Gözlerini deviren Bedirhan, "Kızım Bitlis Spor'un renkleri sarı ve siyah işte. Bu kızın kaşı kara, saçlarını sarı düşünsene bir? Hele kaşını boyattığını düşün? Ay ben düşünemiyorum, tansiyon aleti getirin bir tane!"

"Saçlarımı sarıya boyadığım falan yok, sakin olabilirsiniz," dedim gözlerimi devirerek. Ayşenur'a baktım. "Hem sarı saçların en çok kime yakıştığını söylememe gerek bile yok bence."

"Evet, sana değil," diye ekledi Bedirhan. Ona cins cins baktım. Ayşenur, gerçekten eğleniyor gibiydi, gülüyordu ama Kartal onun gülerken yavaş olmasını ısrarla rica ediyordu çünkü başı o tarz bir baskıyla acıyabilirdi.

"Yenge Abla'ma tüm saç renkleri yakışır bir kere," dedi Ayşenur bilmiş bilmiş. "Ama onun saçlarında en çok gece güzel."

"Senin de saçlarında en çok güneş güzel," dedim yanına doğru ilerleyip, yatağın ucuna otururak. "Bir an önce ayaklan da çocuk parkına gidelim."

"Gidelim," dedi gülümseyerek. "Orada kedileri de severiz, değil mi?"

"Severiz tabii."

"Kartal bu gece gidiyor," dedi Karan. "Ona teşekkür ettin, değil mi?"

Ayşenur'un dudakları aşağı doğru sarktı. Kartal'ın gitmesini istemiyordu, bu belli bir şeydi. Kartal onun gözünde bir kahraman olmalıydı. "Gidecek misin şimdi?" diye sordu kırgın bir sesle.

"Gitmek zorundayım." Kartal eğilip onun yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti. "Ben tekrar geldiğimde, o arkada kısaldığı için üzüldüğün saçların uzamış olacak. Ben de saçlarına balonlar bağlayacağım."

Ayşenur, burnunu kırıştırarak gülümseyip küçük elini Kartal'ın yanağına uzattı. Kartal irkildi ama geri çekilmedi, Ayşenur'un onun suratına dokunmasına izin verdi. Ayşenur, küçük eliyle Kartal'ın yanağını okşarken, "Kahramansın," diye fısıldadı, sesi uykulu ve yorgun ama son derece mutlu yükseliyordu. Kartal yavaşça eğildi. Ayşenur, Kartal'ın yanağını okşarken, uzanıp diğer yanağını öptü. "Sen bulutun da, balonun da, Ayşenurların da, Kardelenlerin de, sen tüm gökyüzünün ve kız çocuklarının kahramanısın Abim Adam."

Kartal, bu kez gardını indirdi ve kollarını küçük kızın omuzlarına sararak kızı ölçülü bir kuvvetle kendine bastırdı. Bu manzara, gözlerimin dolacak gibi buğulanmasına neden olmuştu. Bakışlarımı ikisinden uzaklaştırıp Karan'a çevirdim. Yüzünde gördüğüm berrak bir mutluluktu, uzun zamandır rastlayamadığım bir aydınlıktı ve bu içimi huzurla doldurmuştu.

Huzurun onun içinden uzaklaşacağı ânın tekrar gelmesini istemiyordum. Ama geleceğini biliyordum.

Kartal ve Lavin hastaneden ayrılıp, araçlarına indiklerinde saat çoktan gece yarısını geçmişti. Her ne kadar Kartal'dan hoşlanmadığını belli etse bile Bedirhan da ona teşekkür etmişti. Yalnızca Bedirhan değil, herkes minnettardı ona. Fatma'nın yıllarca yatıp kalkıp dualarında onun adına da yer vereceğini adım gibi biliyordum.

Karan, Kartal'ın elini sıkarken, "Daha sabaha çokça vakit vardı. Kalsaydınız biraz daha," dedi, gözleri arkadaşının yüzünde dolaşmaya çıkmıştı.

"Halletmemiz gereken bir yığın mesele var," dedi Kartal, elini yavaşça geri çekti. "Yola çıkma zamanı çoktan geldi."

Karan ona dikkatli gözlerle bakmaya devam ediyordu. "Başını belaya sokmuyorsun, değil mi?"

"Ben öyle bir adam mıyım?" diye sordu Kartal alayla. "Ne işim olur benim belayla falan... Ayıp ediyorsun..."

"Beş vakit namazında, işinde gücünde bir adamsın, bilmez miyim?" Karan alayla güldü. "Her neyse, senin inancın ya da yaptıkların değil, benim için sen önemlisin. Başını belaya sokmadığın sürece, yaptığın her şeyde arkanda olduğumu bil."

"Vay be, acayip taşşaklı hissettim kendimi," dedi Kartal, o da gülüyordu. İkisinin de aklına aynı ânı gelmiş gibi yüzlerini buruşturdular bir anda. "Yapma be, yine aklıma geldi..."

"İğrenç..."

"Oğlum..."

"Siktir lan!" Karan güldü. "Hatırlatma..."

"Unutabiliyor musun da hatırlattım?" diye sordu Kartal, gözleri beni buldu. "Yerinde olsam, ona sahip çıkardım ve eline asla makas vermezdim."

Anlamayan gözlerle ona baktığımda Karan, "Sen ona bakma yavrum," dedi beklenmedik şefkatiyle beni sararak. "İçmediği için saçmalıyor..."

"Uzun zamandır bu yüzden mi saçmalıyorsun Karan?" diye sordu bu kez Kartal, tekrar gülüştüler.

"Sen de abartma Kartal," dedi Karan ciddileşerek. "Meslek hayatının sıkıntıya girmesini istemem. Yaptıkların zaten yeterince sıkıntılı şeyler. Kendine zarar verme."

Kartal bunu duymazdan gelmeyi tercih etti. Birbirlerine sarıldıklarında, "Unutma," dedi Karan. "Hâlâ altında durduğumuz bir gökyüzü var."

"Unutmuyorum," diye mırıldandı Kartal, yavaşça ayrıldılar. "Hâlâ o gökyüzünün altında yaşıyorum."

Kartal ve Lavin ile vedalaşmamız çok uzun sürmemişti ama onlardan ayrıldıktan sonra geçen birkaç saniye, birkaç asır gibiydi. Aracın bizden uzaklaştığı ânı omuzlarım düşmüş bir şekilde, elim Karan'ın avucunun içindeyken izlemiştim. Mucize gibi geldikleri o şehirden, şimdi bir yabancı gibi ayrılıyorlardı. Araç gözden kaybolana dek Karan elimi tek bir an olsun bırakmadı.

"Gittiler," diye fısıldadım kendi kendime ama bu fısıltım, kendimden sonra Karan'a da ulaşmayı başarmıştı.

"Öyle. Gitmeleri gerekiyordu."

Gözlerimi omzumun üstünden Karan'a çevirip derin bir nefes aldım. "Bu da bitti," dedim, sesim kuruydu; sonbaharın esip geçerken dokunduğu o uzun saçları uçuşturduğu gibi kelimeleri dudaklarımdan alıp uçuşturuyordu.

"Bitmesi gerekiyordu." Bana baktı. Elini daha sıkı tuttuğumda aslında ihtiyacım olanın onun elleri olduğunu ona kanıtlamaya çalışır gibiydim. Dudaklarını yavaşça yaladı, kelimeleri dilinin ucuyla ıslattı. Ellerimizi ayırmadan usulca ona doğru sokuldum, boşta duran elimi kaldırıp onun göğsüne yerleştirdim ve bedenimi de onun bedenine bastırıp ona sığındım.

Bedenimin önünde duran bir ağaç gibiydi; kolları, bedenimi saran güçlü dallardı ve gölgesini, yani ruhunu, ruhumun üzerinde hissediyordum. Ona sokulduğumda, o ağacın köklerinde ilerleyen gücün sesini duyuyordum.

Rüzgâr, yüzüme yapıştırdığı saçlarımın oluşturduğu parmaklıklardan içeri sızarak yanağımı ısırıyordu. "Üşüyor musun?" diye sordu, kelimelerim sessizdi ve onun sesi o ağacın dallarında açan yapraklar gibiydi.

"Hayır, soğuğu seviyorum," diye mırıldandım. Gözlerimiz karanlıkta buluştu, bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi, sadece gözlerime çizdiği portresini izledi. "Ne zaman geri döneceğiz Karan?" diye sordum, sessizliğinden beslenen harflerim şimdi daha kuvvetli bir şekilde birbirine kaynayarak kelimeleri oluşturuyordu.

"Artık bizim de geri dönmemiz gerek," dedi. "Sınava çok az kaldı."

Burnumdan içeri derin bir nefes çekerek, "Kararımı verdim," diye söze girdim. "Artık ne olmak istediğimi biliyorum sanırım."

Bana bakışının derinleştiğini hissedince, gözlerimle gözlerine bir köprü kurup sessizce gülümsedim. "Önceden ne olmak istemediğimi bilirdim," diye devam ettim. "Şimdi ne olmak istediğimi biliyorum."

"Ne olmak istemiyordun?"

"Daha fazla yalnız olmak istemiyorum," dedim. Bana sadece baktı, bu konu hakkında başka hiçbir şey söylemedi.

"Peki ne olmak istiyorsun?"

"Veteriner," diye fısıldadım. "Galiba veteriner olmak istiyorum sanırım Karan." *Emin değilim, bu kararımın arkasında duran gerçekten benim ruhum mu bilmiyorum. Yine de şimdilik kendime bir yol çizdiğimi düşünmeni istiyorum.*

"Bu kararını vermendeki en büyük etken ben miyim?" diye sordu, sessiz gülüşünün arkasından kopup gelen bu kelimeler, bir an ona şaşkınlıkla bakakalmama neden oldu. Elimi bırakınca, boşluğa düşmüş ruhumun dizlerinin üstüne düştüğünü hissettim. Sonra dizlerinin üstüne düşen ruhumu tutup kaldıran yine o oldu ve beni kolunun altına çekerek bana sarıldı. "Hani ben senin gözünde öküzüm ya biraz?" dedi gülerek. "Hayvanım hani..."

Tüm olanlara rağmen derin, içten bir kıkırtı dudaklarımdan dışarı fırlamayı başardı, artık Karan da yüksek sesle gülüyordu. "Olabilir as-

lında," dedim içten bir şekilde gülmeyi sürdürürken. "Seni tedavi etmenin yollarını arayacağım..."

"Laflara bak ulan," dedi, yüzünü buruşturup bana daha sıkı sarıldı; kokusu çok yakınımdaydı, kokusu ciğerlerimdeydi, kokusu ruhumdaydı. "Tedavisi etmenin yollarını arayacakmış, velede bak..."

"Kendine hayvan diyen sendin yalnız Çakıl," dedim, sesimin ciddiliği onun duraksamasına neden oldu. Aslında şu an gayet eğleniyordum. Bana dikkatle bakışını içinde olduğumuz karanlığa rağmen hissettim. "Olsun, ben hayvanları insanlardan daha çok severim."

"Hadi ya?" dedi, dişlerini kafamda hissedince gözlerim iri iri açıldı. "Isırırım o içinde neler olup bittiğini merak etmekten bir türlü vazgeçemediğim tuhaf kafanı."

"Isırdın şu an," diye söylendim.

"Tamam, daha çok ısırırım o zaman..."

"Karnın acıktı herhalde senin ya?" diye söylendim. "Isırıp durmasana!"

"Canım kelle paça çekti, içine biraz da beyin karıştırıp sarımsak sosu döktün mü var ya..."

"Öf, iğrençsin!"

"İğrenç miğrenç, kızım, hastasın sonuçta bana." Artık gerçekten neşeyle gülüyordu. Onun o boğuk sesinin etrafına dolaştırdığı mutluluğun melodisini dinlemek kalbimi dinlendiren bir tedavi yöntemi gibiydi.

"Ben sana hasta falan değilim," diye homurdandım, bu onu daha da güldürünce bozuk atan suratımı ona doğru kaldırıp yüzüne cins cins baktım. "Çok eğlendin bakıyorum ya..."

"Şu tipe bak..." Eğilip burnumu dişlerinin arasına aldı. Burnumu kırıştırarak onun sivri dişlerinden kurtarmaya çalıştım. "Tipsiz."

"Ay çok pardon ya!" diye çıkıştım. "O kalçasını radarına aldığın sarışın hemşire kadar güzel olamadığım için çok üzgünüm şu an!"

"Ne radarını kalçaya alması, kızım?" deyince, ona tuhaf tuhaf baktım. "Yani ne kalçasına bakması, kızım?" diye düzeltti.

"Sen bir panik oldun şu an," dedim gözlerimi kısarak. "Baktın mı yoksa?"

"Ya bana ne onun kalçasından, bakmadım ben kimsenin kalçasına!"

"Sen gerçekten bir panik oldun şu an Karan." Kaşlarımı çattım. "Nasıl ya? Baktın mı yani?"

"Ya bakmadım!"

"İtiraz ederken sesini yükseltiyorsun, savunma moduna geçtin sanki sen bir..."

"Lan ne bakacağım? Ne savunması?"

"Bırak bırak," diye söylenip kollarının arasından çıktım. "Nasıl baktıysan, devrelerin yanmış senin o esnada..."

"Kızım bakmadım, ben arkanı döndüğünde bir tek senin kalçalarına bakıyorum!" diye bağırdı bir anda. İrkilerek etrafıma baktım, tam ağzını açmış konuşmaya devam edecekti ki, avucumu onun ağzına yaslayarak, "Sus be!" diye bağırdım, bu kez benim sesim hastanenin bahçesinde yankı uyandırmıştı. "Rezil edeceksin bizi! Sapık mısın be sen?"

"Sapığım ben," diye boğuk boğuk konuştu avucuma doğru. Ağzını sıkıca kapattığım için kelimeleri zor seçiliyordu. Ona kötü kötü bakmaya devam ettiğim sırada avucumu dudaklarından çekmedim. "Senin götüne falan bakıyorum, aşırı sapığım." Sesi yine öyle komik çıkınca elimi ağzından geri çekip omzuna vurdum.

"Ne biçim konuşmalar bunlar ya? Argo argo!"

"Lan sen sokak serserisi gibi küfür edince sorun yok ama?"

"Ben sokak serserisi gibi küfür mü ediyormuşum? Kim demiş? Etmiyorum ben küfür!"

"Lan kulaklarımla duymasam var ya!" Elleriyle kulaklarını işaret etti. "Ben bu kulaklarla senin ağzından neler duydum biliyor musun sen?"

"Hadi be oradan, ne duymuşsun? Sen git sarışın hemşirelerin kalçalarını radarına al, kart zampara!"

"Üstüme iyilik sağlık lan!" diye bağırdı beklemediğim bir anda. "Ben miymişim kart zampara? Bakmadım diyorum, kızım, ben kimsenin orasına burasına! Çirkinleşme!"

"Hadi be oradan, sen çirkinleşme asıl! Üstüme iyilik sağlık, dedi, sen Bedirhan'dan mı öğreniyorsun bunları?"

"O benden öğrensin lan, ben kimseden bir şey öğrenmem!" Resmen sesimiz bahçede yankılar uyandırıyordu. Karan homurdanarak saçlarını karıştırdı. "Nasıl çirkefleşiyor ya, gerçek yüzünü gösteriyor resmen!"

"Hadi be!" diye bağırdım. "Sensin çirkef, kurban ol sen benim gerçek yüzüme!"

"Bağırma be bağırma!"

Binalardan birinin penceresi yüksek sesle açılınca, ikimizin de gözleri geceyi yararak binada açılan pencereye doğru yükseldi. Pencerenin

bağlı olduğu odadan kahkaha sesleri yükseliyordu. "Allah iyiliğinizi vermesin, azmış sokak kedileri gibi ne bağırışıyorsunuz be?" diye bağırdı Bedirhan pencereden aşağı sarkarak. "Gidin ötede bağırışın, ayıp be ayıp! Kız, sen de az ötede bağır öyle, herife bak çiftleşmek isteyen Pitbull gibi bakıyor sana, atarlı sokak kedisi!"

Karan, "Gir lan içeri!" diye bağırınca, Bedirhan, "Ay hoşt be!" diye bağırdı yukarıda olmasına güvenerek...

"Konuş Bedirhan!" diye destekledim Bedirhan'ı. "Hoşt be!"

"Lan bana bak!"

"Lan deyip durma lan bana!" diye bağırdım yüzüne doğru.

"Heyt be Çantaka!" diye destekledi Bedirhan beni. "Çıkar kız tırnaklarını!"

"Lan yukarı çıkarsam var ya..." Karan parmağını sallayarak yukarı baktı. "O pencereden aşağı sallandırırım seni!"

"Bir şeycik yapamazsın!" diye bağırdım.

"Arkandayım kız, yürü be!" Bedirhan alkış tuttu. "Arkandayım!"

"O arkanda olabilir ama benim önünde olduğumu sakın unutma," diye uyarıda bulununca ona dilimi çıkardım. Dışarı çıkan dilimi tutup çekince gözlerim yerinden çıkacak gibi irileşti. "O dilini koparırım senin, uzun bacaklı bacaksız!"

"Ay kaptı valla kızın dilini bu!" Bedirhan dehşet içinde bağırdı. "Çantaka, korkma, geçir tekmeyi gereken yere. Şimdi tıp ilerledi, lazım olacağı zaman tedavi ettiririz oralarını!"

Dizimi sertçe Karan'ın iki bacağının arasına geçirince, "Siktim belanı Bedirhan!" diye bir kükreme sesi duyuldu. "Vereceğin aklı sikeyim senin, saçının rampasında kaykay yaptırdığımın şerefsizi!"

"Yapmadım ben bir şey, valla da yapmadım, billa da yapmadım! Ay ne fesat karı! Ben kesinlikle oradan bahsetmemiştim, demek ki oralarınız lazım olacakmış bu karı hanımefendiye ileride, Karan Beyciğim. Yakşamlar!" Bedirhan, bir anda pencereyi çarparak kapatınca, dilim Karan'ın parmak uçlarında öyle kalakaldım. Karan kıvranıyordu.

Dilimi bırakması için bu kez dizine bir tane vurup onu tamamen etkisiz bıraktım. Sızlayan dizim, çatılmış kaşlarımla ona bakarken, o bir elini iki bacağının arasına yerleştirip kafasını kaldırdı ve bana acı dolu bir ifadeyle baktı.

"Binamı yıktın Asi..."

Bir an içim gerçekten acısa da ona çatık kaşlarla bakmaya devam ediyordum. "Hak ettin," diye söylenip sırtımı ona döndüm ve kollarımı göğsümün üstünde topladım. "Çirkef nasıl olunurmuş, gördün."

"Çirkef değil de yıkım emrini alan dozer nasıl olurmuş onu gördüm ben..."

Karan'ın gözlerinde uzun süren bir sakinliğe rastladığımda, yaptığımın pişmanlığını kalbimin ortasına dikilmiş bir ağaç gibi ağır ve köklü hissediyordum. Bakışlarımı onun gözlerinden ayırıp, "Kusura bakma," diye fısıldadım. "Öfkelendim sadece."

"Sadece öfkelendin?" dedi sorar gibi.

"Bunun nedeni sendin ama," diyerek kendimi korumaya çalıştım. Amacım haklı görünmek değildi, kendimi haklı hissetsem yeterdi ama şu an hissedebildiğim söylenemezdi.

"Durduk yere bana tırnaklarını geçiren sendin," dedi, sesi normale dönmüştü ve benim içimdeki o çocuksu öfke de sönüp, yerini pişmanlığın sessiz uğultusuna terk etmişti.

"Ben tırnaklarımı geçirmedim."

"Tekmeyi geçirdin, doğru."

Ona baktım, bana bakıyordu ama gözlerinde kızgınlık yoktu, gözlerinde gördüğüm duygular daha başka duygulardı. Dudaklarımı birbirine bastırarak omuz silktim. "Dua et daha beterini yapmadım," diye homurdandım.

"Daha beterini yapsaydın, seninle kurabileceğimiz tek yakınlık birlikte uyumak olurdu," dediğinde ne demek istediğini anlamadım. "Bir de öperdim işte seni."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Anlamayacak kadar saf olmadığını çok iyi biliyorum."

"Açık konuşmuyorsun."

"Açık konuşursam, bu kez kelimelerimi giydirmeye çalışırsın çünkü ben açık değil, çıplak konuşurum," dedi, ona şok içinde bakakaldım. Dudaklarında alaycı bir tebessümün belirdiği anı görmüştüm, sonra o tebessüm yüzünün her bir zerresine dağılarak onu olduğundan daha farklı bir görüntünün içine kabul etti.

"Falan filan." Ona sırtımı dönüp hastaneye doğru ilerlediğim sırada, beni belimden tutarak durdurdu ve kendine doğru çekip sırtımı göğsüne yapıştırdı. Bu atağını beklemediğimden, göğsümün altında

boşlukta asılı duruyor gibi duran o ahmak kalp, büyük bir dehşetle göğsüme doğru kendini vurmaya başladı.

Çatık kaşlarla, "Ne yapıyorsun?" diye sordum, canını yaktığım için kendime kızgın olsam da geri adım atmaya niyetim olduğu da söylenemezdi. Karan beni daha sıkı kavrayınca, "Ya bıraksana!" diye homurdandım.

"Bırakmazsam ne yaparsın? Yine mi orayı hedef alırsın?" Sessizliğin içine doğru güldüğünü duyar gibi oldum. "Orayı başka düşüncelerle hedef alırsan, ikimizin de hoşuna gidecek sonuçlar alırsın küçücüğüm."

Diğer Merve'nin ağzı şimdi göğsünün üstünü kapatacak kadar açılmıştı, dehşet içinde bir bana, bir de zihnime dökülen o kara kelimelere bakıyordu. Kelimelerin sahibi Karan'dı, varlığımın sahibi Karan'dı, zihnime doldurduğum düşüncelerin sahibi de Karan'dı.

Diğer Merve bunu bildiği için, zihnimde sadece bir misafir olduğunun bilinciyle düşüncelerimden yaptığı yatağın üstünde öylece uzanıyordu. Artık bana karışmıyordu, artık onu dinlemem için kaos yaratmıyordu, kelimeleri dağıtıp beni karmakarışık bir hâle getirmeye de çalışmıyordu. Sadece susuyor ve izliyordu.

"Biraz birlikte vakit geçirelim mi?" diye sordu, cevap vermediğim için konuyu değiştirmeye çalıştığını düşündüm ama sonra bu düşüncemi çürütecek olan o kutsal cümleyi kurdu: "Seni özledim."

İçimde zonklayan o hisle, "Olur," diye mırıldandım, mırıltım onu keyiflendirmişti, bunu dudaklarını başımın üzerine sürterek güldüğünde anlamıştım.

Karan'ın Range Rover'ına atlayıp hastaneden uzaklaşmaya başladığımızda, şehrin içinde atan kalp durmuş, şehrin damarlarındaki kan gibi ilerleyen ışıklar sönmüştü. Sokakları saran cansız ağaçlar gibi dimdik duran sokak lambalarının bazıları yanmıyordu, şehir ölü bir kent gibiydi, cesetti ve ruhlar etrafında dolanıyordu. Zayıf bir biçimde yanan ışıklar ise, bir cesedin bedeninden akan kanın son damlaları gibiydi, zayıftı ve her an sönecekmiş gibi görünüyordu.

Kar tanelerinin karanlık gecenin içinde pul gibi yağışını izliyordum. Kar taneleri karanlıkta daha belirgin görünüyor, insanı sonsuz bir gökyüzünün altında olduğuna inandırıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, Karan'ı şaşırtmayan sorulardan biriydi bu, dilimin ucunda gerilen yaydan dışarı fırlamayı bekleyen ok gibiydi, Karan her defasında bu okun ortamıza saplanacağını biliyordu.

"Ben bu soruyu bile duymayı özlediğimi fark ettim," deyince ona, yutkunuş sesimi duymamasını dileyerek ilgili gözlerle baktım.

"Bu nereye gittiğimizin cevabı değil ama?"

"Kayseri'ye geldiğimde ne zaman gürültüden patırtıdan sıkılsam kaçıp gittiğim bir dağ evi var," dedi. "Bahar henüz oraya gelmemiştir, şu an karlar altında olduğundan eminim." Göz ucuyla bana baktı. "Belli bir yaşa kadar oraya hep dedemle gittim. Yaşar Çakıl'ı yabana atma, o evin temelini bile kendisinin attığını söyler. Onun için çok kıymetli bir yerdir orası." Gözlerini yola çevirdi, aracın içinde kalp gibi çarpan karanlığın tenime yayıldığını hissettim. "O evi Türkan için yaptığını biliyorum. Bana o kadından hiç bahsetmese de o kadının ruhu evde dolaşıyormuş gibi hissederdim. Çocuklar her şeyi hisseder."

Yaşar amcanın yokluğu, kalbi ara sıra yoklayıp duran o sinsi ağrı gibi içimi yoklayıp geri çekildi. Gözlerimi camdan dışarı çevirip altımızda akıp giden yolu seyretmeye başladım.

"Artık üzülmüyorum sanırım," dedim, sesimdeki hisler bile kuruydu, tıpkı bir ağacın dallarını terk edip kaldırımları dolduran yapraklar gibi.

"Neye?"

"Yaşar amcanın bu dünyadan göçüp gitmiş olmasına." Yutkundum, onun sesi yakın geçmişin içinde benimle beraberdi. Karan direksiyonu yavaşça kırdı ve araç yaşlı ağaçların sık olduğu bir koruluğa girdi. "Sonuçta yıllardır hasretini çektiği kadına kavuştu. Onun arkasından yas tutup, onun için ağlayıp durmak bizim bencilliğimiz. Hayatında yalnızca bir defa bencil davrandığı için, şimdi aynı bencillikle ona karşılık vermemiz anlamsız. Türkan'ı seçtiği için ona kızamayız ki."

"Ona sırf bu yüzden öfkelenemiyorum," dedi. "Kendimi onun yerine koyuyorum ve ona hak veriyorum."

Kendini onun yerine koyuyordu... Bizi onlar olarak hayal ettiğini düşününce boğazımda benim bile eskitemeyeceğim bir yumru oluştu. Ona diyecek bir şey bulamadım. Sonra durdum ve ikimizi orada, o hayalin içinde düşündüm. Yıllarca birbirimizden ayrı kaldığımızı... Zamanın bizi çok farklı yerlere sürüklediği o günün yaşandığı ilk ânı düşündüm. Birbirinden koparak ayrılan tek bir kemiğin koptuğu için iki ayrı parça gibi göründüğü o resim gözümün önünden uzun süre kaybolmadı.

Bir an için Yaşar olmak da Türkan olmak da gözüme Merve ve Karan olmaktan daha zor geldi.

"Onların hikâyesinde Türkan olmak da zordu, Yaşar olmak da zordu," diye mırıldandım, dilimin kestiği kelimeler bu kez onun ya da benim için değil, Türkan ve Yaşar için kanını döküyordu. Karan başını salladı, beni onayladı.

"Bugünleri görmesi gerektiğine inanıyordum," dedi, sesi buruktu ama görüntüsü tüm bu kırık hissin aksine dağ kadar sağlamdı. Tanıdığım Karan'dı, bir gün bir yabancıya dönüşse bile gözümde çok güçlü bir yabancı olurdu. "Ayşenur'un iyi olduğunu, bundan sonra daha da iyi olacağını bilmeye hakkı vardı."

"Ben tüm bu olanları gördüğüne inanıyorum," dedim. "Yaşar amca gözlerini üzerimizden çekmez."

Karan buna cevap vermese de içten içe onun da böyle dilediğini, böyle istediğini biliyordum.

"Defne'ye bir mesaj çek," dediğinde yaklaşık kırk beş dakikadır yolda olduğumuzu fark etmiştim. "Endişelenmesin."

"Geri dönmeyecek miyiz?"

"Döneceğiz ama ablana haber vermen gerekmez mi?" Kaşlarını çattı. "Hiç kimsenin senin için endişelenmeyeceği düşüncesini senin ruhundan nasıl silebilirim?" Yüzünde beliren çizgilerin derinleştiğini fark ettim. "Ya da silebilecek miyim?"

Gözlerimi avuçlarıma indirip, avuçlarımın içine gömülmüş çizgilere baktım. Dilimin ucuna bulaşacak herhangi bir kelimenin, ruhumdan kopup gelecek sancıyı taşımaması için dudaklarımı birbirine bastırıp kendi sesimi yuttum. Kendi sesini yutan insanlar bilirdi; bir sesi yuttuğunuzda, içinizde bir umut ölür, sizi yaralayacak yeni bir düşünce doğardı.

"Silemeyecek miyim?"

Dudaklarımı birbirine sürtüp araladım. Ağzımdan verdiğim nefesin oluşturduğu sıcaklığın avuçlarıma döküldüğünü hissettim. "Neden böyle sorular soruyorsun?"

"Çünkü bazen, benden gözlerini saklamazken, gözlerimin tam içine bakarken, susturduğun kelimelerin attığı yardım çığlıklarını gözlerinden bile duyamıyorum. Sen ne zaman kelimelerini benden saklasan, ruhun da o kelimelerle birlikte benden saklanıyor. Ya ruhunu iyileştirmemden korkan sensin ve onu benden sen saklıyorsun; ya da ruhun onu daha fazla yaralamamdan korkuyor, benden kendisi saklanıyor."

Ruhumu ondan saklayan ben miydim? Yoksa söylediği gibi, bana sunduğu o ikinci seçenekteki şey oluyordu ve ruhum daha fazla yara almaktan korktuğu için ondan saklanıyor muydu? Bunun cevabını ne ben ne de kelimelerin birbirine yaslanması sonucunda oluşan halat ile içimden kaçmasın diye içime bağladığım ruhum bilmiyordu.

Bir yazarın parmak uçlarında hasat ettiği kelimelerden meydana gelmişim gibi hissediyordum.

"Cevap vermeyeceksin," dediğinde, onu sessizliğimle doğruladım.

İki dağın arasında, koruluğun kalbinde, karların altında kalmış taş evi ilk aydınlatan Range Rover'ın far ışıkları oldu. Etrafta tek bir sokak lambası yoktu. Ay, gökyüzünün göğsüne uzanmış yeryüzünü izleyen bir melek gibi ışığı ve kudretiyle orada dikiliyordu ama yeryüzü şeytanlarla dolu olduğu için, onun ışığı bile bu karanlığı aydınlatmaya yetmiyordu.

Ev tek katlıydı, dışı tamamen taştandı ve çatısı yoktu, dümdüz taş ile kaplanmıştı; orayı bir teras olarak kullanmak güzel olabilirdi. Gecenin en karanlık vaktinde oraya uzanıp yıldızları izlemenin farklı bir tadı olacağını düşünmüştüm. Karan aracın motorunu susturduğunda ve tüm ışıklar söndüğünde, karşımda duran ev karanlığın kollarının arasına çekildi ve gözlerimin önünden silindi; devamında gözlerim karanlığa alıştı, ev bir hayalet gibi tekrar karşımda belirdi ama artık soluk mavi tonlarında, grimsi görünüyordu.

"Ev," dedim sonunda harfler dilimi yoklamaya başladığında. "Güzel görünüyor. Taş evleri hep sevmişimdir."

"Seni ilk tanıdığımda senin hep ahşap evleri seveceğin düşüncesi vardı bende," dedi, bu söylediği gözlerimi evden ayırıp ona çevirmeme neden oldu. "Çünkü soğuktun. Sadece ruhun değil. Gözlerin soğuktu, tenin soğuktu, yere düşen gölgen bile soğuktu." Bana bakınca, karanlıkta çıra gibi yanmaya başlayan gözlerimizdeki duygular beni kendi içimde tüketecek sandım. "Bu yüzden sıcak bir yere yakıştırdım seni hep. İnsan ne kadar soğursa, o kadar yanar. Sen soğuktun, geceydin, yağmurdun, kardın, fırtınaydın ve belki hortumdun ama benim gözümde güneşin en kavurucu olduğu zamandın, geceydin ama yazdın, yanardağdan dökülen volkandın, fırtına değil yangındın."

Yutkundum. Kirpikleri gözlerinin üstündeydi ama sanki kalbime batıyordu.

"Ama sonra anladım. Sen her şeyin soğuğunu seviyorsun çünkü yanmaman gerektiği kadar fazla yanmışsın. Kendi soğuğun bile seni serinletmiyor."

"Senin sıcağını alan biri için tüm soğuklar bir süre sonra mahşer yerine dönüşüyor," diye fısıldadım. Gözlerim yaradan kopan kabuk gibi onun gözlerinden kopup karanlığa çevrildi. "Senin sıcağını alan cehennem bile ateşinden utanır, donar."

Sustu.

"Cehennem bile cehennem olmaktan çıkar."

"Aptal velet," dedi, geceye karışan gülme sesini duydum ama buna verecek bir cevabım olmadı. Gülüşü bir toprağı kazıp o toprağın içinden tabut değil, hazine sandıkları çıkarmak gibi hissettiriyordu.

Dışarısı soğuktu.

Gecenin dişleri vardı ve dişlerini tenime saplayıp etimi koparmaya çalışıyordu. Kar taneleri ağır ağır gökyüzünden düşüyor, yığıldıkları yerde bir dağ oluşturmak istiyormuş gibi aynı yerlere konup duruyorlardı. Taş evin ön kısmını balkon gibi saran verandanın merdivenlerini tırmanırken, verandanın merdivenlerinin de tıpkı bu ev gibi taştan olduğunu fark etmiştim. Kar birikintisi az daha beni kaydırıp düşürecekti ama bedenimi saran soğuk o kadar kuvvetliydi ki, bedenim içine sığındığı soğuk sayesinde çok daha dinç ve dikkatliydi; kolayca toparladım.

Karan nereden aldığını takip edemediğim büyük, eski bir anahtarı anahtar deliğine soktuğunda, uzaklarda bir baykuşun mırıltı sesleri yankı uyandırarak gecenin içinde dolaşmaya başladı. Soğuğun yarattığı baskıyla akan burnumu çekip Karan'a baktım. Karan kapıyı yavaşça açarken, "Üşüdün mü, Jaguar?" diye sordu, sesindeki alay beni kısmen gülümsetmiş olsa da gözlerimi devirmeden de edememiştim.

İçerisi eski kokuyordu. Bu kokuyu aile büyüklerinizin eşyalarını kokladığınızda alırdınız. Babaannemin kıyafet dolabında saklandığım, orada gizlice ağladığım bir anıyı hatırlatmıştı bana. Babaannemin öldüğü zamana ait bir anıyı... Ama güzel bir yanı da vardı. Ruha dokunan, ruhu okşayan, ruha iyi gelen bir yanı vardı.

"Siktir ya!" dediğini duydum Karan'ın, içeriye uzanan dar holün ortasında durmuş, yanacak olan ışığın etrafı aydınlatmasını bekliyordum. "Uzun zamandır uğramadığımız için elektriklerle de ilgilenilmemiş haliyle."

Kaşlarımı çatıp karanlık holün diğer ucundan görünen salona baktım, salonun taş duvarlarından bir tanesinin ortası camdandı; koruluk görünüyor, ayın ışığı belli belirsiz içeriye dokunuyordu. İçerideki mobilyaların üzerlerindeki beyaz çarşaflar dikkatimi çekmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Usta işi bu. Eğer şalterde bir sıkıntı olsaydı hallederdim ama elektrik bağlantısı yok. Eve elektrik bağlanması gerek," dedi. Burnundan içeri aldığı sesin gürültüsünü dinledim. Omzumun üstünden ona baktığımda şalterin kapağını kapatıyor ve karanlığa ait gri bir gölge gibi görünüyordu. "Şamdanların içinde mum olacaktı." Cebinden çıkardığı çakmağı bana doğru attı, çakmağı havada yakaladım. "Şamdanlar içeride. Yakar mısın?"

Başımı yavaşça sallayıp salona girdim. Şamdanlar, büyük aynalığın önünde duruyordu. Aynaya düşen karanlık yansımam beni bir anlığına irkiltmiş olsa da o yansımaya kolayca alıştım. Şamdanların içinde dimdik duran ince, uzun ve etrafı burgulu beyaz mumlardan birini çakmağın ucundan fırlayan ateşle tutuşturdum. Turuncu alev önce yalpaladı, sonra eğdiği başını kaldırdı ve güçlü bir şekilde dalgalanarak yanmaya başladı. Şimdi sırtımda olması gereken gölgem önümde duruyordu, aynanın yaslı olduğu duvara yaslanmıştı ve beni altına almış gibi görünüyordu.

"Hallettin mi?" diye sorduğunu duydum, o saniyelerde gözlerim mumun alevindeydi ve ısıyı yüzümde hissediyordum.

"Evet."

"Ben yakacak bir şeyler getireceğim depodan."

"Karan," diye seslendim.

"Evet?"

"Şömine yakacaksan, bu gece yakmasana," dedim. Soğuğu hissetmek istiyordum. Bahar gelmişti. Yaz kapıda duruyordu, soğuğu özleyecektim. Soğuğu uğurlarken yanımda Karan olsun istiyordum. "Bahar geldi, bu içinde olduğumuz son soğuk gece olabilir."

"Bir süreliğine," diye düzelttiğinde şimdi o da salondaydı. Başımı omzumun üstünden ona doğru çevirdim ve içeriye düşen gölgesinin önünde bir şövalye gibi dikilen adama baktım. Bedenini saran siyah paltoyu çıkarmıştı, siyah balıkçı yaka kazağı bana eski ve ikimize ait bir anının olduğu sokağa tekrar uğramışız gibi hissettiriyordu.

Ona doğru döndüm. Yaktığım tek mum, sanki güneş odanın ortasındaymış gibi her yeri aydınlatıyordu; en çok yüzümü, en çok yüzünü...

"Senden ruhumu sakladığımı mı düşünüyorsun?" diye sorduğumda, bu soruyu ona soran dudaklarım değil de ruhumdu sanki.

Olduğu yerde beni izlemeye devam ediyordu.

Ona doğru bir adım attım. Şimdi yeryüzündeki şeytanlar, karanlığı var etmenin zaferiyle ay ışığını tenine giyinmiş meleğin altında dans ediyorlardı.

"Ruhumun senden saklandığını mı düşünüyorsun?" Bu soru, dudaklarımın ezberlediği cevaplardan ve etrafına yayılmış sorulardan farklıydı; merak edip toprağa gömdüklerim değil, merak edip topraktan kazıyarak çıkardıklarım gibiydi. Bu soruyu bir çapanın sapına bağlamış, çapayı onun gözlerinin siyah toprağına vurmaya başlamıştım. Alacağım cevap ya önüme bir gelin gibi bembeyaz elbisesiyle serilecekti ya da bir ölüye dönüşüp kefeniyle önümde belirecekti.

"Düşünmüyorum," deyince kaşlarımın ortasında beliren yarıkla ona bakakaldım. "Bunun böyle olduğunu artık daha iyi biliyorum."

Ona doğru bir adım daha atıp, "Sana böyle hissettiren ben miyim?" diye sordum. "Yaptıklarım mı? Ya da bilmeden yaptığım bir şey, bir davranış mı?"

Onu sorgulamam onu şaşırtmışa benziyordu. Kara gözlerine mürekkep gibi damlayan şaşkınlık, kısa süre sonra orada kendinden emin bir duyguya dönüştü. "Hayır," dedi. "Senin bir şey yapmana, söylemene gerek yok Asi. Ben seni tanıyorum. Bazen keşke seni bu kadar yakından tanımasam, içinde girdiğin çatışmaları bu kadar net görüp izlemek zorunda kalmasam diyorum."

"Günlerdir mi böyle düşünüyordun yoksa bu düşünce yeni mi oluştu?" Ona biraz daha yaklaşıp yüzümü buruşturdum. "Yoksa hep mi vardı?"

"Günlerdir değil, günlerdir Ayşenur'u düşünüyorduk, sen de ben de onu düşünüyorduk," dedi. Olduğu yerden kıpırdamıyordu. "Ama ben aynı zamanda hep böyle düşünmeye devam ediyordum."

"Sana bu kadar acımasız şeyler düşündürttüğümü bilmiyordum." Yutkunup dilimin ucundaki kelimeleri yokladım. "Kendi içimde bile cevap bulamadığım, belki içimde sorusuna bile rastlayamadığım o kayıp cevapları kendi kendine vermen acımasızlık."

"Neden şu an bunu sorguluyorsun Asi?" diye sorduğunda ona verecek cevap bulamamanın getirdiği yorgunlukla baktım. "Benim her halükârda senin yanında olacağımı biliyorsun. Eğer ruhun benimle saklambaç oynamak istiyorsa, ben onunla saklambaç da oynarım. Ki uzun zamandır onunla bu oyunun içindeyiz zaten. Sen oyunun dışında durup bizi izlediğin için ne olduğunu belki anlamıyorsun ama ben onu bilerek sobelemiyorum. Saklanmaktan vazgeçeceği ânı bekliyorum."

Bu kez bana doğru bir adım atan oydu. Konuşmaya devam etti: "Ben istesem onu tam şu an, şu saniye sobelerim, bunu en iyi sen biliyorsun. Ben onu sobelemiyorsam bu senin için. Ya o oyuna girip onu kendin sobeleyip önüme getireceksin ya da o saklanmaktan vazgeçip oyunu bitirmek için benim yanıma kendisi gelecek."

"Neden sobelemiyorsun?" diye sordum, artık buna son vermesi gerekiyordu belki de. Onun çıkıp gelmesini, vazgeçmesini değil de onu tutup kendi yanına çekmeyi, bu oyundan vazgeçirmeyi neden deneyemiyordu? O an için kendimi dünyanın en bencil insanıymışım gibi hissettim, karşımda da dünyanın en fedakâr insanı duruyordu sanki.

"Sobelememi mi tercih ederdin?" Başını omzuna doğru eğince, bileğime dolanan damarların içindeki kanın kıyıyı dövmüş bir dalga gibi usulca geri çekildiğini hissettim.

"Tercih ya da istek değil bu, yalnızca bir soru."

"Sen soru sormazsın Asi. Sen düşüncelerini soruya çevirirsin."

Son hızla giden içinde olduğum o aracın direksiyonundaydım ve direksiyon elimde kalmıştı; şimdi araç benim yönetimimde değildi ve karşımda bir duvar vardı. Aracın o duvara çarptığı, içeri doğru göçerken beni de avucunda bir cam eziyormuş gibi içinde ezdiği ânı hatırlıyordum; bu hatıranın yaşanma sebebi onun kurduğu bu cümleydi ve bu cümle, rüyalarımda bile beni terk etmeyecek bir kaza sahnesi gibiydi.

"Beni bu kadar iyi tanıyorken, neden benden bir yabancıymışım gibi bahsediyorsun Karan?" diye sorduğumda, bu soruyu beklemediği için bakışları donuklaştı. Tam önünde durdum. "Benim ruhum yirmi yıldır ilk kez kabul edildiği bir ortamda yabancı değil de ev sahibi gibi hissediyor."

Mumun alevi titredi, soğuğun koynundaki ateş üşüdü. Elimi göğsünün altında üşümeye terk edilmiş kalbinin üstüne koydum, ince parmaklarım onun kalbinin önüne dikilmiş soğuk parmaklıklar gibiydi.

"Ben buradaki elim," dediğimde gözleri kalbine koyduğum elimin üstüne indi. "Sana el değilim, sana dokunan elim."

Elini kalbinin üstünde duran elimin üzerini örtünce, gözlerimi yüzünden çekmeden sabırla ondan alacağım kelimelerin bende yaratacağı etkiyi hissetmeyi bekledim. "Seni tanıyorum. Seni kabul ediyorum. Senin farkındayım." Gözleri gözlerimdeydi, ateşin ışığı içeride, yangını kalbimdeydi. "Senin ruhunu bulamıyorum, saklandığı yeri gördüğüm halde. Senin ruhuna dokunamıyorum, önümde çırılçıplak uzandığı halde. Senin ruhunu istiyorum, elimi uzatsam zaten benim olacağını bildiğim halde."

"Ruhuma dokunduğunu sen biliyorsun," diye reddettim. "Sen bunu bildiğin her şeyden çok daha iyi biliyorsun."

"Ben seni elinde bir bıçakla da gördüm, bir kalemle de gördüm Asi," dediğinde, ne demek istediğini anlayamamanın durgunluğuyla ifadesizce ona baktım. "O zaman senin farklı bir yanını daha keşfettim. Sen bıçakla bir insanı yaşatıp, kalemle bir insanı öldürebilen o kadınlardansın. Yeryüzüne iki farklı suretle gelir o kadınlar. Ya anne olurlar ya da yazar. Bir anne çocuğunu kalemle çizer, bıçakla oya oya şekillendirir. Bir yazar karakterini kalemle yazar, bıçakla deşer." Derin bir nefes aldı, şimdi o yazarın elinde bir bıçak vardı ve Karan'ı deşiyordu. "Sen kalem elinde bu dünyaya kendinden önce ruhunu çizmişsin, çizerken de o ruhu aslında öldürmüşsün. Şimdi elinde bıçakla o ruhu yaşıyor mu diye kontrol edip duruyorsun, bıçağı ne zaman ona saplasan o ruh ölüme giden uykudan uyanıyor. Bu yüzden de herkesi sen sanıp, benden önce belki de senden saklanıyor."

"Ben şu an neyi anladım, biliyor musun?"

"Neyi küçücüğüm?"

"Benim ruhum ellerini havaya kaldırıp çoktan sana teslim olmak için senin önünde dizlerinin üzerine çökmüş zaten."

Elimi elinin içine alıp kalbinden uzaklaştırdı. Parmaklarımı yavaşça bükerek küçük bir yumruk şeklini almasını sağladığım elime dokundurduğu dudakları, yaranın üstüne basılmış tuz gibi kıvranmama neden olmuştu. "Sen sakla ruhunu, ikimizden de," dedi, sesi kısıktı. "Dizleri acımasın."

"Geç," diye fısıldadım, şimdi yüreğim bir mum aleviydi. "Ellerimde kendimden kopardığım parçalarla yamaladığım sökülmüş bir ruhun elini tutup onu sana getirdim."

Dudakları dudaklarıma ateş içmeyi bekleyen bir günahkârın kadehi gibi uzandı. Sonra o günahkâr, dudaklarımdan günahın fokurdayan ateşini içmeye ve kadeh, yavaş yavaş dudaklarımdan çalınan ateş ile dolmaya başladı. Büyük eli yüzümü buldu, avucunu yanağıma bastırıp diğer elini de belime kaydırdı.

Tenim şimdi onun dokunuşunun altında unutulmuş eski bir şarkının yeniden bir yabancının diline düşüşü gibi zamanın içine düşmüştü. Dudakları dudaklarıma aç bir yalan gibi ağzımı aralamam için baskı uyguladı. Sıcak dilini dudaklarımda hissettim. Ruhum bir geminin hayalet iskeleti gibiydi; okyanusun dibindeydi ve hazineleri, o okyanusun dibinde kimsenin bulamayacağı bir yerde sandığın içinde eskiyordu.

Ruhun eskidikçe değer kazandığını fark ettim. Tıpkı eskidikçe değer kazanan hazineler gibi.

Hazineler ne kadar eskirse, içinde taşıdıkları mücevherler o kadar değer kazanır, tarihi eser olarak görülür ve bedeli ödenemeyecek kadar pahalı hâle gelirlerdi.

Ruhum eskiyordu. Ruhum eskidikçe değer kazanıyordu. Ruhumun değerli olduğunu bana hissettiriyordu. Parmaklarını belimin kavisinde hissediyordum. Dudakları dudaklarımdan ateşleri aldı, yerine soğuk geceleri verdi; dudakları dudaklarımda buzları çözdü, yerine yangınlar bıraktı. Oradaydı; zihnimin içinde, daha önce kendimin bile içeri girme şansı bulamadığı mahzenlerimde, kelimeleri uyuttuğum ölüm döşeklerinde...

Buz gibi eli kazağımın içine girip, tenimle birebir temas sağladığı sırada dudaklarımdan dudaklarına kelimelerin kanı gibi dökülen inilti, onun dudaklarının kuru kuyularını serin sular gibi doldurdu. Tenimi ürperten dokunuş bir süre sonra bir depreme, bir felâkete, bir zelzeleye dönüşerek tenimin topraklarında ilerlemeye başladı. Toprağın altında ilerleyen bir canavar gibiydi. Geçtiği her yerde iz bırakıyordu. Başını toprağın altından yukarı çıkardığı an, tenimin şehri onun yarıp dışarı çıktığı toprağın dibine gömülecekti.

Ellerim onun sırtına kaydı, sırtına dokundum ve parmak uçlarıma kara meleğin kanatlarındaki tüyleri sarmış olan kan damlaları bulaştı. Acının sesini kıstığım saniyeler, içimde onun seslerinin çınladığı ama onun dudaklarının kelimeleri vermeyip sadece beni öperek kendini anlattığı saniyelerdi.

Onun dudaklarında kelimeler vardı, onun dudaklarındaki kelimeler yaşamdı.

Parmakları biraz daha yukarı sürtününce, parmak uçlarının bir kibritin ucu gibi tenime sürtünerek tutuşmaya başladığını hissettim. Bir roman sayfası gibi hissediyordum, o da bana sürtünerek yanan ve kelimelerimi okumak için üzerimde gezinen kibritin ta kendisiydi ve alevi benim satır boşluklarıma düşerek orada ilerliyor, dokunduğu her kelimeyi tek tek içine alarak yakmaya başlıyordu. Tenimin sayfasında kaybolmaya başlayan kelimeler artık onun ateşinin içindeydi; bir daha kimsenin okuyamayacağını bilmenin getirisi olan o rahatlıkla beni usul usul küle döndürüyordu.

"Sana ateşimi veriyorum," dediğinde dudakları dudaklarımda, nefesi benim içimdeydi. Bilekleri bileklerimde, damarları damarlarımda, zihni zihnimdeydi ve biri bana ait olan iki kalp de onun göğsünün içindeydi. "Seni tutuşturuyorum." Parmakları sütyenimin lastiğinin üzerinden geçip iki kanadın arasında duran uyku boşluğuna geldi. "Seni yakıyorum ve yavaş yavaş küle dönüştüğün anı izliyorum."

Dudakları çeneme dokundu, kelimeler boş kalan dudaklarımdan uçurumun önünde duran intihar düşüncelerini zihninde yaşatan akıl hastaları gibi bir bir atlayarak kendilerini infaz etmeye başladılar.

"Sana soğuğumu veriyorum," dedim, nefesim sus çizgisini derinleştirmek isteyen bir kalem gibi oraya baskı uyguladı. "Seni üşütüyorum." Ellerimi omuzlarına çıkarıp omuzlarını yavaşça sıktım. "Seni donduruyorum ve yavaş yavaş suya dönüşüp bana doğru akmaya başladığın anı izliyorum."

Parmakları sütyenimin klipsini buldu, klipsi hiç zorlanmadan parmağını hafifçe hareket ettirerek çözdü ve sütyenimin lastikleri iki kanatlı bir kapı gibi açılarak sırtıma doğru uzandı. İki elimin de avucunu omuzlarına bastırıp kolları boyunca kaydırdım, ardından beline sardım ve kazağının içine soktuğum buz gibi ellerimi tenine bastırdım. Dudaklarından dökülen nefesin içine karışmış tehlikeli dürtüler bir bir önüme döküldüler.

Tırnaklarımı bilincim dışında onun tenine bastırdığımda, teninin kılıfını bıçak gibi yırtarak içeri saplanan tırnaklarımdaki nemi hissettim. Gözlerim aralandı, şimdi gölgem benim arkamda, onun önündeydi ve onun gölgesi de benim gölgemin üzerindeydi. Tırnaklarımın

ucunun bıçak gibi battığı teninin içinde sakladığı kırmızı mürekkep, tırnaklarımın ucunu boyadı.

"Öyle bir an geliyor ki," diye fısıldayıp çenemi sertçe öptü. "Seni evin her köşesinde, seni adım attığım her yerde, seni ayak bastığım her şehirde, seni yeri kaplayan toprağın, seni göğe gerilmiş bulutların üzerinde bile benim yapmak istiyorum. Sana sahip olmak istiyorum."

Söylediği şey içimde fırtına gibi büyüyen, volkan gibi taşan hissin daha da güçlenmesine neden olmuştu. Tırnaklarımı derisine biraz daha bastırdım. Üzerimdeki kazağı bir anda sıyırıp kafamdan yukarı çekerek çıkardı, saçlarım dağıldı, kazağın yere düşerken çıkardığı o tok sesi dinledim. Sütyenim hâlâ bedenimdeydi ama göğüslerimi zar zor örtüyordu. Karan beni kalçalarımdan kavrayarak kucakladı. Uzun, ince bacaklarımı onun güçlü bedenine sarıp kendimi onun inine bıraktığımda, büyük elleri belimin kenarlarında duruyordu; elleri öylesine büyüktü ki, belimin iki yanında duran parmak uçları birbirine dokunuyordu ve belimi içine yutmuş gibi görünüyordu.

Beni kucağından indirmeden sırtında aynayı taşıyan, şamdanların üstünde durduğu masaya doğru taşıdı. Sırtımı aynanın soğuk yüzeyinde hissedince inledim. Dudakları bir kez daha dudaklarımı buldu, öpüşü yuva gibi sıcak olsa da hissettirdikleri soğuk bir gecenin içinde çırılçıplak koşuyormuşum ve nefesim boğazımı yakarak içimi parçalıyormuş gibiydi.

Sütyenimin askılarından biri kayarak düştü, şimdi çıplak göğüslerimin bir tanesi tamamen ortadaydı ve mumun alevinin elleri bize dokundukça, karanlık bizi gizlemekten vazgeçiyordu.

Karan yüzünde belli belirsiz bir tedirginliğin gölgesiyle yüzüme baktı. Tenime cehennemde uçuşan küller yağıyordu.

Soğuktan ve içimde doping gibi ilerleyen istekten dolayı kuruyan dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Düşüncelerime o kadar kuvvetli bir his hakimdi ki, ona dokunduğumda onda uyandırdığım hislerin bile farkında değildim. Oysa hisler parmak uçlarımda yaşayan ruhlar gibiydi, nefes alıp verişlerini ve nabız seslerini duyuyordum.

Bakışlarımı onun rengini geceden alan gözlerine çevirdiğimde kaskatı bir çeneyle bana baktığını gördüm. Dudaklarını dudaklarıma sürtüp geri çekti, tekrar sürttü. Sonra dudaklarını dudaklarımdan çekmeden o soğuk gecede hissettirdiklerini aynı şekilde bugün de hisset-

tiren gözlerini gözlerime iğne ve iplik olmadan, hislerin zımbalarını kullanarak dikti.

"Durdurmayacaksın," dediğinde, bunu gözlerimde gördüğünü biliyordum. Sessizce gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Bir an için bu durumun Karan'ı öfkelendireceğini düşündüm ama öfke onun gözlerinin kıyısına vuran hislerden hiçbirinin arasında yoktu.

Dudaklarını çeneme sürttü, çenemdeki çukuru öptüğünü hissettiğimde başımı havaya dikmiş, çenemi ona tamamıyla sunmuştum ve gözlerim tavana vuran mum alevinin ışığını takip ediyordu. Karan'ın gözlerini yüzümde hissettim, bu bakışların bende var ettiği tayfunu sakinlikle karşıladım.

Dudakları boğazıma ılık bir su damlası gibi aktı, boğazımdaki her bir girintiyi her bir çıkıntıyı o su damlası gibi akan dudaklarıyla yokladı. Dudakları bana çizdiği dövmenin üzerinde durduğunda sertçe yutkundum, bu yutkunuş onun zihninde yankı uyandıran bir sesi, karnında bebeğini taşıyan bir anne gibi taşıyordu.

Dudakları dövmeden uzaklaşıp biraz daha aşağılara inmeye başladığında, şimdi sırtımı yasladığım ayna keskin bir bıçağın düz olan yüzüydü ve ben, tenimi o bıçağa bastırıp yara almamayı umuyordum. Ölü meleklerin ayak basarak kutsadığı fani topraklarına gömülmüş binlerce melek kanadından koparılmış tüyler gibi, göğsümün altına gömülen hislerin uyanışlarını hissediyordum.

Karan'ın dudaklarını çıplak göğsümün halkasında hissettiğim an, gözlerimin geriye doğru kayarak bir tabut kapağı misali kapandığı ve dudaklarımın, gökyüzünde okunmaya başlamış bir duanın rahmetini sırtında taşıyan kelimelerin melodisi olarak iniltisini dışarı bıraktığı andı.

Ellerim usulca sırtında tırmandı, saçlarına dokunup o gür, siyah saçları avuçladım. Yeni yeni gürleşmeye başlayan sakallarının göğsümün halkasının etrafına gerilmiş deriye batışını hissediyordum. Dudaklarımı kapatıp tüm iniltileri yutarak geri itmek istedim ama olmadı, o ne zaman göğsümün halkasında dudaklarını gezdirse, ben yine aynı tonlamayla aynı iniltiyi dışarı bırakıyordum.

Sanki bir gösteri sergiliyorduk, ben oyuncuydum ve her seferinde aynı yerde aynı repliği söylemem gerekiyordu. O ise her seferinde aynı yerde bana o repliği hatırlatıyordu. Kendini iki bacak arama bastırınca, onun gücünü iki bacak aramda hissedip irkildim. Sırtımı aynaya biraz daha bastırdı, bıçak kemiğe dayanmıştı.

Kollarımı bedenime sarıp odanın bir köşesine oturmak ve onun bana hissettirdiklerini düşünerek gözyaşlarımın yanaklarımdan yuvarlanmasına izin vermek istiyordum. Bu hisler öyle bir hazineydi ki, yaşarken bile bir gün sadece bir anı olarak hatırlanacağını düşünmek, yaşarken hissettiğim mutluluğun beline baltayı vuruyordu.

Dudakları göğsümdeki yangının büyümesi için tenime sıçrayan alevler gibiydi. Göğsümün halkasını dudaklarının arasına alıp sertçe emmeye başladığında nefesim kesildi. Derimin altına ağacın kökleri gibi yayılmış damarlarımın içinde yaşayan nabzım, tüm vücuduma yayılarak beni bir beden formunu almış kalp gibi zonklamaya mahkûm etti. Sırtımı yasladığım ayna bile nabzımın sesini duyacak, buharların silindiği küçük noktada bir kalp aynanın içinde çarpmaya başlayacaktı sanki. Dişleri göğsümün derisini sıyırınca dudaklarımdan vahşi bir inilti döküldü, düştüğü yerde parçalara ayrılarak atmosferi değiştirdi.

"Bana karşı koymuyorsun," dedi, sesi hırıltılıydı. Dilinin ıslak dokunuşlarını göğsümü oluşturan halkada hissediyordum. Nefesi tenime bir sayfayı dolduran mürekkep gibi doldurup, beni baştan yazmaya başlıyordu.

Karan'ın dili, beni öptüğü gece tenimizde kayan yağmur damlaları gibi göğsümün ucunda kaymaya başladı. "Bana karşı koymuyorsun çünkü sen de bunu istiyorsun," dedi sertçe. Erkeksi sesi bir toz bulutu olup düşüncelerime doğru yükseldi, orada dimdik durup bir fırtına bulutuna dönüştü.

Nefesim kesilirken, "Ali," diye mırıldandım, dudaklarımdan dökülen bu üç harften oluşan isim bile bana bir anlığına telaffuzu çok zor upuzun bir roman satırı gibi gelmişti.

Onun adını fısıldamam onu daha da delirtmiş olacak ki, yoğun gözlerini kaldırıp cehennemden bana uzandığını düşündüğüm siyah gözlerini yüzüme dikti. Diğer elini hâlâ sütyenin içinde sakladığı göğsüme koyup, canımı yakacak kadar kuvvetli bir şekilde göğsümü sıkınca, bedenim hissettiği acıyla öne doğru yükseldi ama Karan bir eliyle beni karnımdan iterek tekrar aynaya yapıştırdı.

"Bana bir cevap ver," dedi sertçe, sesi tenimin üstüne dalga dalga yayılıp tenimde bir ölüm fermanı yazdı. "Bana ne istediğini söyle."

Dudaklarımı aralayamadım bile. Bedenim kalp gibi çarpıyordu. Onun nefesiyle dağılmaya hazır bir karahindiba gibiydim, üfleyecekti ve bitecekti, dağılıp kaybolacaktım, yitip gidecektim, bitip tükenecektim.

"Söyle," dedi, göğsümü tekrar avucunun içinde sıkıca tutunca, kaşlarımı çatarak gözlerimi yumdum ve gözlerinden uzaklaşmanın hürlüğüyle derin derin inledim. "Söyle bana küçücüğüm. Söyle."

Uzun saçlarım çıplak omuzlarıma serilmişti. Gözlerim gözlerine tutunmak için aralandığında, onun gözlerinde gördüklerim beni yıkıp yerle bir edecek şeyler değil de daha çok yaralarımı sarıp bana en başından nasıl adım atılır öğretecek türden şeylerdi. Mumun alevi titriyor, titrerken çıkardığı fısıltı sesleri odanın içine bir haykırış sesi gibi kuvvetlice yayılıyordu.

Karan, cevapsızlığım onu çileden çıkartıyormuş gibi aniden dudaklarıma yapıştığında, şimdi gördüklerim gözleri değildi, gözlerinin üstünü kefen gibi örten siyah kirpikleriydi. Nefesimin içime dağılarak dokunduğu her yeri devirmeye, yıkmaya başladığını hissettim.

Karan, alt dudağımı dudaklarının arasına alıp dişleriyle kendine doğru çektiğinde, nefesi tenime kar taneleri gibi düşüyordu; o erkeksi iniltisini dinledim.

Kaburgalarıma yapıştırılmış orada yanmaya başlamış beyaz bir mumun eriyip kar taneleri gibi içime damlamaya başladığını hissettim. O kar taneleri ateştendi, tam karnıma geldiklerinde donuyorlar ve kasıklarıma düşmeye başlıyorlardı. Kaburgalarıma yapıştırılmış mumun alevi, kalbimi hem aydınlatıyor hem de yakıp kavuruyordu.

Parmaklarım uçları kıvırcık, dalgalı ve gür saçlarını kavrayıp sıkınca, Karan tekrar o erkeksi sesiyle ağzımın içine doğru inledi ve şeytanın altında durduğu gökyüzü, şeytanın başına bulutlarını, ardından yıldızlarını, sonra da söndürülmüş güneşini düşürerek yıkılmaya başladı.

Şimdi şeytan, altında kaldığı gökyüzünün içinde son nefesini Tanrı'yı izleyerek veriyordu.

Şimdi şeytan ölüyordu, başına yıkılan gökyüzünün üstünde durduğu dünya Tanrı'ya kalıyordu.

"Söyle bana," dediğinde sütyeni aşağı sıyırdığını hissettim. Şimdi diğer göğsüm de çıplaktı. Avucu biraz evvel buz gibiydi ama şimdi ateşleri içine hapsetmişti. Büyük, güçlü parmaklarını göğsüme bastırarak onu sıktığında, nefesim bir nehrin içinde ölü bulunmuş beden gibi boğularak kasıklarıma doğru batmaya başladı. "Ne istiyorsun Merve?"

"Seni," dedim saçlarını kavrayıp onu kendime doğru çekerek. "Seni istiyorum."

"Benden ne istiyorsun?" diye hırladı, artık dokunuşları daha yoğun, hırıltısı daha güçlüydü. Parmaklarını göğsümün ucunda gezdirip, göğsümün ucunu uyarmaya başladığında, altında durduğum gökyüzü bile şeytanların ellerinde günah çanlarıyla eteklerini savurarak dans ettiği bir cehennem sahnesiydi.

"Ayak bastığımız her yerde bana sahip olmanı istiyorum," diye inledim güçsüzce.

Topraklar yarıldı, ölüler yattıkları yerden kalktı; gökyüzünü saran bulutlar geri çekilip Tanrı'ya yol açtı ve melekler, kasıklarımı ışıklarıyla aydınlattı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan saçlarını çekerek yüzünü bana doğru eğmesini sağladım ve her baktığımda kalbimin volkan gibi göğsümün altında patlamasına neden olan o gamzeli çenesini dilimin ucuyla ıslattım. Sonra o gamzeye dişlerimi batırıp ona kendimi daha baskın bir şekilde hissettirmeye çalıştım.

Şimdi üstünde durduğumuz cehennemde, cennette çalınan şarkılar yükseliyordu.

Gözlerinde, yanan mumun bedeni çıplaktı ve dans ediyordu. Karan aniden bacaklarımın arasından çıktı ve altımdaki kot pantolonunun düğmesini açıp, fermuarını çekerek benden herhangi bir onay beklemeden pantolonu bacaklarımdan çıkarıp yere fırlattı. Üstündeki kazağı kolunun bir ucundan tutarak yukarı çekti, kazağın içinden çıktığında, içinde olduğumuz soğuğa rağmen teninde ter damlaları kabarmış gözyaşları gibi görünüyordu.

Onun esmer teninin mumun alevinin yaydığı ışığın altında çok daha kavruk ve cezbedici göründüğünü düşündüm. Karan, beni dizlerimin altından tutunca gözlerim irileşti. Dudaklarında gezdirdiği dilini izledim, ardından kelimeler o ıslak dudaklarda can buldu. "Ayaklarını yukarı çek."

Anlayamadığım için ona nefes nefese kalmış halde bakıyordum.

"Ayaklarını," dedi, sonra bir elini ayağıma uzatıp ayağımdaki çorabı çıkardı. Çıplak ayağımı kaldırdı ve masanın üstüne bastırmamı sağladı. "Yukarı çek dedim."

Şimdi dizlerimi kırmış şekilde, kalçam ve ayaklarım masanın yüzeyine basılı öylece oturuyordum. Baldırlarımın arka kısmını kalçalarımın arka kısmında hissedebiliyordum. Beni resmen düz şekilde katlamış gibiydi.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan diğer ayağımdaki çorabı da çıkardı ve bir an için o pozisyonda oturmak bana çok zor geldiği için bir elimi masanın kenarına koydum. Mum, hareketimin yarattığı rüzgârla dalgalanıp yalpaladı ama sönmedi.

Kendimi sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Kanımda ilerleyen bir yığın alkol varmış da ayaklarım bir masanın yüzeyinde değil, bulutlara basıyormuş gibiydim. Karan yavaşça eğildi ve beni dizlerimden iterek tamamen aynaya yapıştırdı.

Şimdi bacaklarım gerçekten dizlerimden kırılıp birbirine yapıştırılmıştı ve ikiye ayrılmıştı. İç çamaşırımın arkasında saklanan en özel bölgemde onun bakışlarını ve nefesini hissettiğimde, şimdi karnımda bir yığın kar tanesi vardı; hepsi eriyerek suya dönüşüyor, o su yavaşça en özel bölgemdeki kuyuda toplanıp orada bir nehir oluşturuyordu.

"Gözü kara kız çocuğu," dediğini duydum, sesi oraya dağıldı ve nefesi kasılmam için bana zemin hazırladı. "Sen ağzımın kıyılarına aitsin."

Dudaklarını kumaşın üstüne bastırmasıyla, başımı geriye doğru atıp sertçe aynaya vurmam bir oldu. Saç diplerimde aynanın soğukluğunu hissettim ama düşüncelerimi içinde barındıran zihnim yanıyordu. Karan, beni siyah iç çamaşırımın üstüne kondurduğu küçük, yavaş ama tutkulu öpücüklerle çileden çıkartmaya başlamıştı. Bacaklarımdaki tüm kaslar birbirinin üstüne binmiş gibiydi. Kendimi hem çok rahatsız hem de inanılmaz rahat hissediyordum.

Erimeye başlamış bir buz parçası gibiydim, soğuk beni diri tutmaya yetmiyordu. Bir adamın sıcak içkisinin içine düşmüşüm de gecenin karanlığında onun dudaklarıyla buluşmaya başlamışım gibi hissediyordum; bu adam Karan'dı ve yüzdüğüm içkinin içinde onun kanına karışacağım anı bekliyordum.

Nefesini oraya verince, dünya bir anlığına asla güneş görmeyen bir odaya dönüştü ve sabahlar, gecenin avuçlarında ölü bulundu. İçinde bulunduğumuz zaman, yaşadığımız ânın olduğu yerden elini ayağını çekmişti. Bir eliyle dizimi arkaya itince elimi başına doğru uzatıp saçlarını kavradım. Başımı indirmeden, tekrar aynaya hafifçe vurarak inledim ve bu eziyeti bitirmesi gerektiği düşüncesiyle beklemeye başladım.

"Dalgaların yükseliyor mu içinde, kız çocuğu?" diye sorunca, kararmış gözlerimi aralayıp altında durduğum tavana sanki başıma yıkılacakmış gibi çaresizlik içinde baktım. "Dalgaların ağzımın kıyılarına vurmak için yükseliyor."

"Çok acımasızsın," diye fısıldadım, ona bakmasam da onun bacaklarımın arasından bana doğru yükselen siyah gözlerindeki yoğun bakışlarını hissedebiliyordum.

"Bana bak," dedi, sesi nahif değildi, emri avucunda büyüten bir lider gibiydi ve ben, onun sözünden çıkmayan o er gibi kafamı usulca indirip o gözlere baktım.

Şimdi ikimizin de gözlerinde bir girdap büyüyordu; birbirlerine dokundukları an kıyameti koparabilecek türden büyüklükteki girdaplardı bunlar.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi, diline dolanan kelimeler onun dilini susturmak için diline idam ipi oluyor gibiydi ama o, kelimelerin ölümüne bile meydan okuyarak cümlelerini bana sunuyordu. "İçinin bana nasıl hissettireceğini merak ediyorum."

Ona, yangından sadece kalbimi kurtarabilmiş gibi, ellerimde zayıfça çarpan kalbimle baktım.

"Seni inletirken," dediğinde gözleri kararmıştı, gözleri eziyetin bittiği, ateşin söndüğü, elin ayağın çekildiği bir mahşer yeri gibiydi. Karanlık, terk edilmiş, darmadağın. "Senin içine girip çıkarken," diye mırıldandı, parmakları iki bacak aramda, iç çamaşırımın yakınlarında dolaştı. "Dudaklarından zevk çığlıkları dökülmeye ve sen kasılarak beni içinde sıkmaya başladığında..." Eğilip kafasını tamamen iki bacak arama soktu. Nefesini oraya vererek konuştu: "Nasıl hissedeceğim Asi?"

Diğer Merve, ellerinde benden kopardığı gerçeklerle odanın bir köşesine sinmiş bizi izliyordu. Gözlerinde döktüğü gözyaşlarının ardından beliren kırmızı damarlar vardı.

Öyle bir an geldi ki, her şeyi yok sayarak, neden şimdi hissetmiyorsun, diye sormak istedim ona. Bunu gerçekten istedim. Başım en son böyle döndüğünde, çok sarhoştum ve o beni kucağında taşıyordu; şimdi ise ayıktım ve bacaklarımı ayırmış sırtıma aldığım bir aynayla onun önünde oturuyordum.

Saçlarını sıkıca kavrayıp, ağzımda gezinen ateşle, "Nasıl hissedeceksin?" diye sordum titreyen sesimle. Boğazının gerilerinden gelen, beni yerle bir eden inleme sesini duydum.

Avucunu çıplak karnıma bastırdı, sırtım aynanın soğuk tenine uzandı ve başımı dikerek yutkundum. Diğer eliyle bacağımı bastırıp ayırdı, gözlerimde gölgelerle boşluğu izliyordum. Karnımda duran eli iç çamaşırıma doğru indi, büyük avucuyla orayı örttüğünde avucunda-

ki sıcaklığı orada hissetmek, içimde gözyaşları gibi akmaya başlayan ılık hislerin kasıklarımı doldurmaya başlamasına neden olmuştu.

Avucunu oraya bastırdı, geri çekti ve tekrardan bastırdı. Sonrasında, parmağını bir çengel gibi bükerek iç çamaşırımın kumaşının kenarından içeri geçirdi. Eklemlerini orayı saran yumuşak deride hissettiğimde, dudaklarım aralandı ama herhangi bir ses içimden sökülerek dışarı dökülmedi. Karan kumaşı yavaşça yana doğru çekti, soğuğu en özel bölgemde hissedince gözlerim kapandı; kirpiklerimin gözlerimin altındaki çukurlara cesetler gibi serilişini hissettim.

"Kasılıyor," dediğinde kaşlarım çatılmıştı, çatılan kaşlarımın bile titrediğini hissediyordum. "O kadar küçük ve narin görünüyor ki." Nefesi orayı bıçak gibi deşiyordu. "Ama bir o kadar da vahşi görünüyor." Kumaşı tamamen yana çekip dudaklarını oraya bastırdı; içimdeki yaralardan çığlıklar yükseliyordu. "O kadar vahşi ki, onun içini kendimle doldursam, beni yutup daha fazlası için içinde boğmaya başlayacak."

Tenimi, beyaz bir sayfaya baştan kelimeleri yerleştirmek isteyen o yazar gibi parmaklarının altında en başından şekillendirmeye başladığını damarlarımda bile hissedebiliyordum. Dilini iki vadinin ortasında duran tepe yerleştirince, altında durduğum tavanın taşlarının etrafında yarıklar oluşmaya, ardından da o taşlar kafama dökülmeye başladı. Bir an ellerimi kaldırmak, kafamın üstüne bir şemsiye gibi açmak istedim çünkü gerçekten taş parçaları kopup üstüme yuvarlanıyor sandım.

Dudaklarımın kilidini bozan kelimelerin zihnime uğramadan ağzımın içini terk edişini izliyordum. "Evet," diye fısıldadığımı duydum. "Evet!" Saçını tutup kendime bastırdığımda, içimdeki o arsızın sivri dişleri boynumdaymış gibi hissediyordum. "Sen çok kötü bir adamsın!"

Dudaklarının tam o noktada yukarı kıvrıldığını fark ettim; bunu bana dudaklarını orada şekillendirerek hissettirmişti. Dudaklarım susamışlığın getirisi olan istekle aralandı, iniltiler dudaklarımdan kahır dolu sözcükler gibi dökülmeye başladı.

"Dilimi içeri alsan, içerisi ne kadar dar, ne kadar derin, ne kadar sıcak ve ne kadar ıslak bana hissettirsen nasıl olur?" Dudaklarının arasından dökülen sözcükler, zevk tohumlarına dönüşerek vadimin topraklarına gömülüyordu. "Beni bedenindeki tek sıcak yere kabul et Asi. Ondan sonra da içindeki en sıcak ikinci yer olan dar kuyuna al. Bedenin en sıcak yerinin içine al beni."

"İçimdeki en sıcak yer neresi peki?" diye sorduğumda titriyor, inliyor ve saçlarını avuçluyordum. Bir süre sonra Karan'ın cevap vermeyeceğini düşündüm çünkü o sadece orayla dudaklarımmış gibi öpüşüyordu. Bu his, göğsümün içinde döne döne büyüyen bir hortum gibiydi ve her duyguyu içine çekerek gitgide daha da büyük ve elinden kurtarılamaz hâle geliyordu.

"Kalbin," dediğinde dudakları oradan ayrıldı, gözlerim gözleriyle çarpıştı. Şimdi ben her yeri ateş kırmızısı görüyordum. O da o ateşin içinde yanan bedendi ama aynı zamanda o ateşin de sahibiydi. Dudakları bir kez daha zaferi tatmak isteyen o savaşçı gibi benim vadimde kurduğu savaş alanına daldığında, gözlerimin kenarlarında birikmeye başlayan yaşların sorumlusu içimi altüst eden bu hislerdi.

Kalçalarımın altına giren elini hissettim. Şimdi masanın üstünde, onun avuçlarında oturuyordum. Topuklarıma dolan kanı bile görebiliyordum. Beni şimdi bıraksa, bedenim bir süre bu şekilde kitli kalırdı. Ama o beni bırakmadı.

"Bana cevap ver, yoksa bu eziyeti sabaha kadar sürdürürüm," dedi, sesi tehditkârdı ama ben bu sabaha kadar sürse bile buna dur demezdim, bu sabaha kadar sürebilirdi, sonunda ellerinde ölebilirdim. Düşüncelerimin ilerlediği arazinin mayınlarla döşenmiş olduğunu fark edince geri adım attım; avuçlarımda yasaklı meyvelerle mayın tarlasının önünde dikiliyordum. "Bana bir cevap vermeyecek misin?" Başını oraya yaklaştırdı, aniden oraya tükürdüğünde iki kaşımın ortasında oluşan yarığın nedeni, aniden kasıklarıma saplanan histen kaynaklanıyordu.

Onun sesinin nemi olan tükürüğünü hissetmek, yaşamanın nasıl farklı bir tat olduğunu fısıldıyordu; çünkü bu belki de bu hisleri yaşamayan bir insanın asla istemeyeceği, iğreneceği bir şeydi ama öyle değildi. O an çok farklıydı, ruhunuz dizlerinin üstüne çöküp bacaklarına vurarak ağıta başlıyordu. Bir şeyi düşünmek, düşlemek, yaşarken hissedip deneyim edeceklerinizin yalnızca ufacık bir parçasıydı ve bazen bu parça, yapbozu tamamlayan doğru parça olmayabiliyordu.

Dilini tekrar vadinin arasına yerleştirdi, şimdi başım da dünya ile birlikte dönüyordu. Körük gibi inip kalkan göğsüm, istekten yanan bedenimle onun esaretinin altına girmiştim. Ruhumun bedenine giydirdiği beyaz elbisenin etekleri yanıyordu, ateş usul usul yukarı tırmanıyor, ruhumu yakıyordu.

Artık bir volkan olup patlamak, bir yağmur olup yağmak, bir orman olup yanmak üzereydim.

"Bana bir cevap ver, durmam, seni mahvederim."

"Ellerindeyim işte," dediğimde, bu mağlubiyetimi ona da hissettirmek istemiştim. "Neden hâlâ istediğin her şeyi bana yapabileceğine izin verdiğimi görmek istemiyorsun?"

Dişlerini oraya sürtünce, o yakıcı his tekrar bedenimde dolaştı. Utanç şimdilik olduğumuz yerde gölgesini bile yaşatmıyordu ama bu gecenin sonunda tıpkı karabasan gibi üstüme çökeceğini biliyordum.

"Ellerimdeysen bileklerime dolan," dedi, gözleri şimdi geceden daha siyahtı. Orayı tekrar ağzının içine alınca, göğsüme saldıran o hissi elimi göğsüme sokup oradan çıkarmak istedim. Oraya doğru konuştu: "Damarlarıma dol, nabzımın sesi ol, beni yönet. Benden istediğini al." Dilini, hissetmemem gerektiği kadar derinde hissedince ürpertiyle inledim. "Beni içine al."

İplerimizin koptuğu andı bu. Artık ne ben kendi bedenime söz geçirebiliyordum ne de o, dilini tutuyordu. Ağzının her köşesini, vadimin her köşesinde hissetmenin kasılmalarıyla sarsılıyor, durmak üzere olan bir kalp gibi yavaşlayan hareketlerim, aniden şiddetle çarpmaya başlayan bir kalp gibi fevrileşiyordu.

Dilini derinlerimde, dilini inimde, dilini her yerimde hissediyordum.

"Al," dediğimde ben, ben değildim, bedenim buradaydı, ruhum şaşkınlıkla olup biteni dışarıdan bir göz gibi izliyordu. "İstediğin bu değil mi?" Gözlerim karardı. "İstediğin ben değil miyim?" Nefesim hızlandı. "Al, o da senin, ben de seninim!"

"Benim kızım." Nefesi oradaydı. Dili orayı okşuyordu. "Benim küçük kızım." Dili artık orada bir girdap gibi dönüyordu. "Benim." Dilini derinlerimde hissettim, dilini kuytu köşelerimde hissettim, dilini yüksek vadilerimde, alçak kuyularımda hissettim.

"Sikeyim, sürt kendini ağzıma. Yasla ağzıma. Bastır." Sakallarını hassas noktamda hissedince, irkilerek sırtımı aynaya tamamen bastırdım ve o an, zamanın bedenimde donduğu; akrebin kalbime, yelkovanın karnıma saplandığı andı. Yüksek sesle, delirmiş gibi inleyerek saçlarını kavradım ve onu, oramdaki topraklara gömmek istiyormuş gibi yüzünü oraya bastırdım. "Siktir," dediğini duyuyordum. "Benim küçük arsız bebeğim, siktir, evet!"

Başımı geriye doğru atıp, öyle yüksek sesle haykırdım ki, bir an nefesim rüzgâr oldu, her yer karardı.

Mumun alevi söndü. Gece üstümüze çöktü.

Kalçamı hafifçe kaldırdığımda, büyük avuçlarını kalçalarıma bastırıp, parmaklarını kalçalarıma batırarak kalçalarımı ayırdığını hissedebiliyordum. Orayı tam yüzüne, diline bastırarak sarsılmaya başladım. Şimdi içinde durduğumuz karanlığın bile bizim karanlığımızdan korkup geri adımlarla bizden uzaklaşmaya başladığını hissediyordum. Sanki ayın ışığı, sahneye uzanmış bir spot ışığıydı ve biz altında duran oyunculardık.

Titremelerim birkaç saniye içinde güçlü depremlere dönüştü. Sönen mumdan yükselen dumanın kokusunu ciğerlerimde, depremi tam o noktamda hissediyordum ve geri kalan her şeye körmüşüm, hissizmişim, tepkisizmişim gibi geliyordu bana.

Bir süre sonra, kendi kendine sönen bir ormana dönmüştüm. Artık orman değil, bomboş yanmış bir araziydim belki ama sönmüştüm. Karan'ın dudaklarını bacaklarımın iç kısımlarında hissettim, sırtım çok terliydi ve terim aynanın yüzeyindeki soğuk ile çarpışarak, aynadan gözyaşları gibi su damlaları akmasına neden olmuştu.

Dudakları, ayak bileklerimden başlayıp usulca yukarı, göğsüme kadar dayanmış olan dizlerime doğru tırmanarak geldi. Dizlerimde ıslak dudaklarını hissedince gözlerimi yavaşça ona doğru indirip yüzüne baktım. Zihnimin örtü gibi örttüğü düşüncelerin içine gizlenmiş duygular, o dizlerimi öpmeye başladığı an yine çırılçıplak kalmıştı.

"Bir gün beni mahvedeceksin," dediğini duydum, gözleri gözlerimdeydi ama dudaklarını dizlerime kapattığı için, sesini takip eden dudak hareketlerini izleyememiştim. "O gün, ben mahvedilmenin zaferini tadacağım."

"Mahvedilmenin zaferi mi?" diye sordum, sesim çatlamıştı, bu onu gülümsetti. Titreyen dizlerime avuçlarını bastırıp ayağa kalktı ve önümde bir dağ gibi dikildi. Şimdi gölgesi üstümü örtüyor, bedenim onun bedenin önünde küçücük duruyordu.

"Mahvedilmenin zaferi küçücüğüm," dedi. "Bunu yalnızca ölümünün bu zaferi ona yaşatan kadının elinden olacağını anlayan adamlar tadabilir."

Hâlâ titreyen bedenimle, "Ben seni öldürmeyeceğim ki," diye fısıldadım, ilk kez kendimi masum bir kabuğun içinden onu izliyormuşum gibi hissettirmişti bana.

"Beni sen değil, senin varlığın öldürecek."

"Ölümden bahsetme," dedim, kuru kelimeler, dudaklarımı kanatacak kadar acı veriyordu.

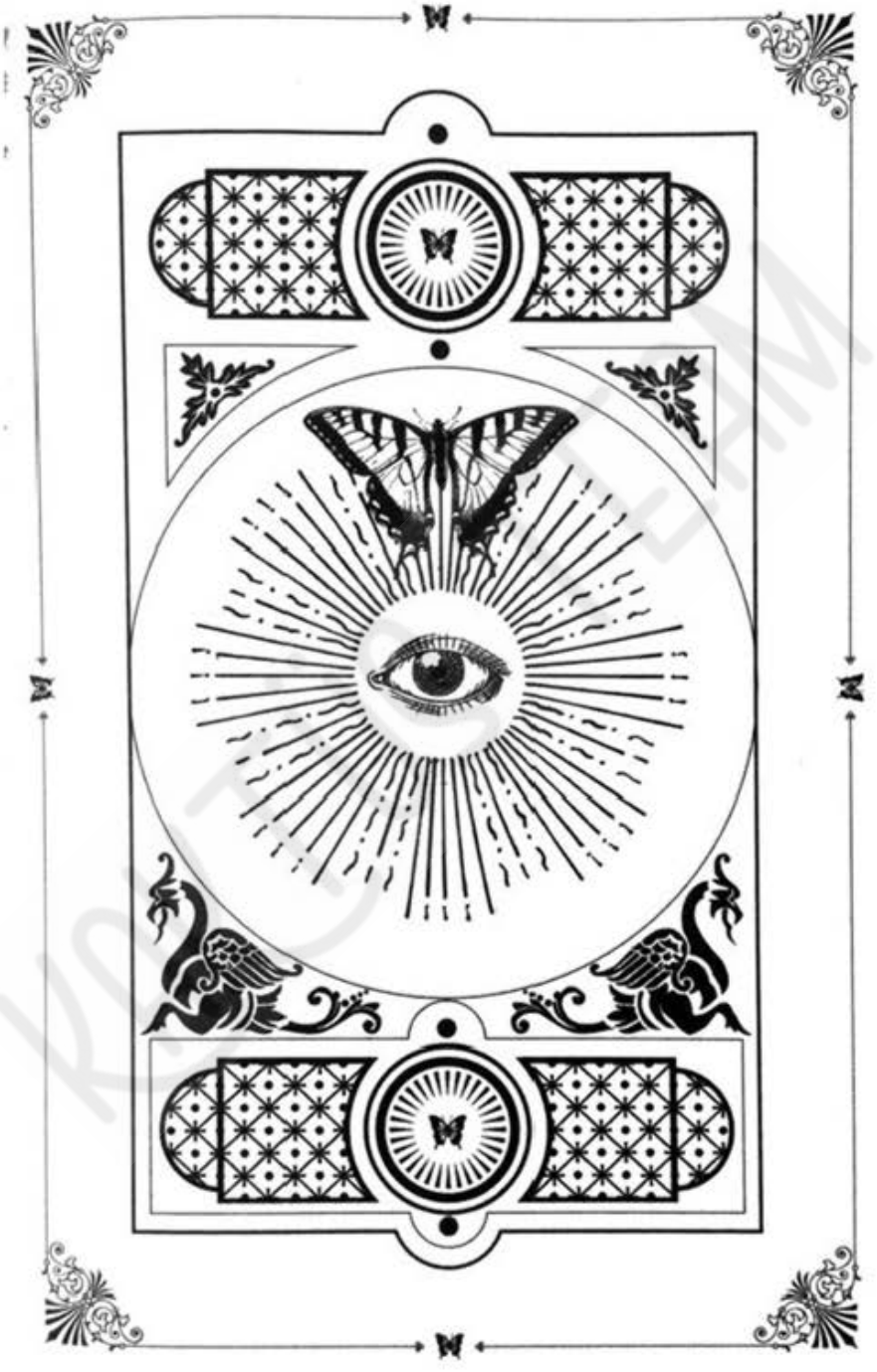
Eğilip alnını alnıma bastırdı, karanlığa gömüldüğümüz için artık yüzünü tam olarak seçemiyordum ama kokusu, binlerce insanın içinde bile gözlerim bağlı, kulaklarım tıkalı, ellerim zincirli onu bulmamı sağlayabilecek bir kokuydu.

Söylediği bu şeye verecek bir karşılık bulamadım. Karan, beni bir babanın kızını kucağına aldığı gibi, masallar diyarına ait bir prensesi kucağına alıyormuş gibi kucağına aldığında, uzun saçlarım onun kolunun etrafından akarak aşağı doğru döküldü. Bacaklarımın altından geçirdiği kollarındaki sıcağın tenime yayılışını hissettim.

Bir elimi onun boynuna koydum, diğer elim onun göğsü ile kendi bedenim arasında kalmıştı. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Beni nereye taşıdığı konusunda bir fikrim yoktu ama soğuk bir nevresim takımının üstüne bırakıldığımda, çıplak bedenim bu soğuğa alışkın olduğundan uysallaşarak yorgana sarılmam için beni dürttü. Yorgana yavaşça sarılıp yanağımı soğuk yastığa bastırıp bir cenin gibi öylece uzandım.

"Senin adına Defne'ye mesaj yollayacağım," dediğini duyar gibi oldum, dudaklarımdan bu söylediğini onaylayan uykulu bir homurtu döküldü. Bu homurtunun onu gülümsettiğini hissettim. Eğildi ve dudaklarını saç diplerime bastırdı. "Soğuk gecenin tadına var Siyah Kelebek," diye fısıldadı. "İyi uykular küçücüğüm."

Uyku, yorgun bedenimden ruhumu söküp almak isteyen bir canavar gibi yatağın ucunda dikilmiş beni izliyordu. Bir süre sonra elini bana doğru uzattı, ruhum ona uzanan eli tuttu ve bedenimi yatakta bırakıp, birlikte yavaşça benden uzaklaşmaya başladılar.

SAĞIR BİR İNSANA,
O ÇOK SEVDİĞİNİZ ŞARKIYI
DİNLETİP AYNI ŞEYLERİ HİSSETMESİNİ
BEKLEMEK GİBİYDİ; BEKLEMEK.

11. SAHNE

Kâbusumda yağan yağmurun ağaç dallarından koparark yere serdiği yapraklar bana sonbaharı hatırlatıyordu. Kâbusumda düştüğüm kuyu çok derin değildi, Karan ile aynı boydaydı. O zaman derin de denilebilirdi. Ellerimi dışarı uzatabiliyordum ama kafamı dışarı çıkarıp etrafımda neler olup bittiğine bakamıyordum. O zaman gerçekten derindi. Kâbusumda o kuyunun içindeydim, ağlıyordum ama mutluydum; yukarı tırmanabilirdim, o kuyudan çıkabilirdim ama çıkmıyordum. Gözlerimi zar zor araladığımda, sanki hâlâ o kuyunun içindeydim.

Karanlık bir gölge bedenimin üstünde gökyüzünü arkasına almış koyu gri bir bulut gibi asılı duruyordu. Taş evin soğuğunu hissedebiliyordum. İçerideki sessizlik, soğuğu ellerinde kelimelerden kopardığı kanlı harflerle besliyordu.

Altımda yalnızca iç çamaşırım vardı, göğüslerim de tıpkı diğer tüm uzuvlarım gibi çıplaktı. Bedenimi serdiğim yorganın hâlâ soğuk olduğunu fark etmiştim. Soğuk yorganı ayağımla itip yavaşça doğruldum ve uzun saçlarımı karıştırıp etrafıma bakındım. Güneşin, iki dağın arasından kafasını uzatmasına çok az kalmış olmalıydı. Gece karanlıktı ama şafak, doğum yapacak olan bir kadın gibi inleyerek gökyüzünün içinde geziniyordu.

Kıyafetlerim salonda kalmıştı. Yanaklarımı saran sıcak hissin geçmesini beklemeden odanın içinde bir hayalet gibi ilerlemeye başladım. Biraz sonra odadaki tekli koltuğun sırtına serilmiş siyah gömleği fark

etmiştim. Bu gömleğin ne zamandan beri burada olduğunu düşündüm, sonra bu gömleği buraya benim için bıraktığını fark edip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Büyük, siyah gömleği alıp kollarıma geçirdiğimde, gömleğin bana neredeyse altı beden büyük olduğunu fark etmiştim. Bedenimin üstünde geniş bir ceket gibi durmuştu ve ellerim gömleğin kollarının içinde kalmıştı. Gömleğin geniş kanatları çıplak göğüslerimi içine alarak örttü. Gömleği ilikleme gereği duymadan odadan çıktım, holde ilerlemeye başladım. Çıplak ayaklarımla soğuğun merhametsiz tenine dokunuyordum.

Salon karanlıktı, o da orada, o karanlıktaydı.

Karanlığın içinde bir yılanın acı çeken bedeni gibi ilerleyen sigara dumanlarını gördüm, devamında ağır tütün kokusunu soluyup yüzümü buruşturdum. İçinde durduğu salon duman altı olmuştu. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ucunda yanan turuncu ateş, onun yerini sobelemem için bana yolu tarif ediyordu. Sigaranın ucunda yanan ateşin tıpkı bir ateşböceği gibi hareket edişini izledim. Havaya doğru kalktı, onun dudaklarının dokunuşuyla harlanıp biraz daha parladı ve sonra tekrar zayıfladı. Karan'ın dudaklarıyla ezdiği sigaranın tütününün yanarken çıkardığı o yanan odun, kırılan kemik sesi olduğum yerde sertçe yutkunmama neden olmuştu.

Erkeksi sesinin etrafına sarılarak dışarı dökülen nefes sesini dinledim, nefesinin kollarının arasından salarak özgür bıraktığı dumanları izledim. "Hâlâ merak ettiğin şeyler var," dedi sessizliğin içinden çıkarak.

Bir an için söylediği bu şey, durup kendi zihnimle yüzleşmeme neden oldu. Evet, hâlâ merak ettiğim şeyler vardı. Hâlâ cevabını alamadığım şeyler vardı. Hâlâ aşamadığım, aşamadığım için de ona soramadığım tonlarca şey vardı.

"Ben küçükken masaları birleştirerek oturan insan topluluklarının kalabalık bir aile olduklarını düşünürdüm." Yüzünü göremesem de sesi evin her yerindeydi. Sesi koruluğun içinde koşturan bir kadının uçuşan saçlarına takılmıştı, sesi karların içinde yetişen bir kardelen çiçeğinin yapraklarındaki çiy tanesiydi, sesi karanlığın şafağın makasıyla kesilmeye başladığı gökyüzündeydi. "Yan masalarda oturan insanların etrafındaki boş sandalyeleri isterlerdi. Tek başına oturan bir insan için, yanında duran boş sandalyenin istenmesi çok kırıcıdır. O insan zaten

yalnızdır ama çevresindeki büyüyen topluluğu izlerken daha da eksiliyormuş gibi hisseder."

O, orada durmuş bana tüm bunları anlatırken, benim gözlerimin önünde yine o kara gözlü küçük erkek çocuğu belirmişti. Bir sandalyede, ondan daha uzun olan masanın önünde oturmuş, önüne konmuş büyük bardağın içindeki meyve suyunu izliyor, pipetini dudaklarını kullanarak çeviriyordu; meyve suyu bardağın içinde fırtınalar yaratıyordu.

Sonra kara gözlerini yan masadaki insan topluluğuna çeviriyordu. Bir adam eğilip onun saçlarını okşuyor, "Boş mu bu sandalye, ufaklık?" diyordu ve o sadece başını sallıyordu. Adam sandalyeyi alıp, sandalyeye küçük oğlunu oturttuğunda, Karan hâlâ başını sallıyor ve sessizce o tabloyu izliyordu; o tabloyu asla unutmayacağını çok iyi biliyordu.

"Ben küçükken, o sandalyeyi vermek zorunda olduğuma inanırdım. Büyüdüğümde işler değişti. İlk kez büyüdüğümü hissettiğimde ve yine o masalardan birinde tek başıma oturduğumda, karşımda duran sandalyenin omuzlarını ceketim örtüyordu. Orada dönüp duran, boş sandalye arayan adamı hatırlıyorum. Sandalyem boş olmasına rağmen uzanıp onu benden isteyemedi," dedi, kalbimi sızlatan sözcüklerini büyük bir sessizlik içerisinde dinliyordum. "Çünkü sandalyemin boş olduğunu bilmiyordu."

"Kendi canını acıtacak şeyler söylüyorsun," diye fısıldadım, bu uyandığımdan bu yana kurduğum ilk cümleydi. "Ama en çok benim canımı acıtıyorsun."

Sigarasını bir kez daha dudaklarıyla buluşturup, "Sen uyuduğundan beri aynı şeyi düşünüp duruyorum," dedi, erkeksi sesinin havuzunda boğulmuş düşüncelerin suyun yüzeyine çıkmış bedenleri yüzüyordu. "Eğer sen olmasaydın, şu an, şu saatte nerede ve ne durumda olurdum?"

Bu soruyu önce onun zihninden, sonra zamanın içinden, sonra da yeryüzünden silmek istedim.

"Ama buradayım," dedim sadece.

Burnundan sert bir nefes verdi, o nefese eşlik eden alaycı gülüşünü duydum. "Benim küçük tahminlerim var, ufaklık," dedi, kuruyan dudaklarımı yalayıp o tahminler hakkında düşünmeye başladım. "Merak ediyor musun?"

"Evet," dedim, sonra durdum ve tekrar cevapladım: "Hayır."

"Evet mi, hayır mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, uyku artık zihnimden de bedenimden de çok uzaktaydı.

"Ben de bilmemek isterdim."

"Bilme o zaman."

"Ben yalnız başına kalmış Karan'ı çok iyi tanıyorum," dediğinde kaşlarımı çatarak karanlık gölgesine baktım. "Ben o Karan'la yaşadım."

"Artık yaşamıyorsun," diye karşı çıktım.

"Evet," dedi. "Sonunda ben de onu yalnız bıraktım."

Ona doğru ilerleyip, önünde durduğumda, oturduğu koltuğa yayılmış olduğunun farkına vardım. Kafasını kaldırdı, şimdi bana baktığını biliyordum. "Şu an olman gereken yerdesin. İhtimalleri düşünmene gerek yok."

"Kartal'ı nereden ve ne zaman tanıdığımı merak etmiyor musun?" diye sordu, damağımı kurutan sorusuna başımı sallayarak yanıt verdim. "Bağımlı olduğum içim yatırıldığım hastanede tedavi ayağına bana eziyet ettikleri zaman."

İçinde bunca acıyı nasıl barındırdığını öylesine çok merak ediyordum ki. Gözlerimi indirip onun karanlığa saklanan gözlerine baktığımda, onun acısının içimde katlanarak büyüdüğünü düşündüm.

Geçmiş, dünyadan asla silinmeyecek bir iz gibiydi.

"Eskiden bir alkolik olduğumu, bağımlı olduğumu, bir hasta olduğumu biliyorsun zaten, evet," diye mırıldandı. "Şiddet eğilimim yüzünden başımı belaya sokmuştum, kullanıcıydım," dediğinde gözlerim gölgelerin ördüğü yüzündeydi. "Bana hiçbir zararı dokunmayan, bana hiçbir şey yapmamış bir adamı komalık etmiştim. Adamın hayati riski vardı, benim de dünya yansa umurumda olmayacağı bir zamandı. Dedem beni kliniğe yatırdı, şiddete eğilimim ve kullanıcı olmamı bahane etmişti ama o da içten içe tedavi olmamı istiyordu. Bir yandan da götümü kurtarmayı tabii." Gözlerimin içine baktığını hissediyordum. "O adamı öldüresiye dövdüğümde, komalık ettiğimde beni üzerimde kullanıcı olarak kabul edilmeyecek kadar fazla maddeyle yakaladılar. Maddenin miktarına göre kullanıcı olduğunu savunabilirsin, miktar aşıldığında yasalar seni satıcı olmakla suçlar."

Elimi yumruk yaptım, tırnaklarım avucuma battı.

"Dedem de beni kurtarmak için hastaneye yatırdı. Özel, büyük bir hastaneydi, dedem o hastaneye yüklü miktarda bağışlar yaptığı için hastane sıçıp sıvadığım bu olayı temizlemeyi kabul etmişti."

"Sonra ne oldu?"

"Ben hastanedeyken bile madde kullanmaya devam edebiliyordum, oradaki paralı orospu çocukları bana mal bulmam konusunda yardım ederlerdi ama dedem bunu hiç bilmedi." Elini bana doğru uzatınca geri çekilmedim, avucunu belime yerleştirip ona biraz daha sokulmamı sağladı. Şimdi onun önünde dağ gibi dimdik duran bendim. "İki gün kadar kanıma ne madde ne de alkol karışmayınca, öfke nöbetleri yine tavan yapmaya başladı. Doktora saldırdım, sağlık görevlileri beni sakinleştirmeye çalışacağına daha da damarıma bastılar. Ben de aralarından birine ciddi derecede büyük bir zarar verdim." Ona bakıyordum ama sesim çıkmıyordu, sadece o ânı hayal ediyordum. Yaşananlar gözlerimin önünde gibiydi. "Sonra içeri bir stajyer girdi, benim yaşlarımdaydı." Parmaklarını gömleğin altında duran tenime hissettirmek istiyormuş gibi belime bastırdı. "Kimsenin yapmadığını yaptı," dedi bir süre sonra. "Bana insanmışım gibi davrandı."

İçimde dağ gibi büyüyen bir ağrı hissiyle, "O Kartal'dı," diye fısıldadım.

"O Kartal'dı," diyerek beni doğruladı.

Derin bir nefes aldım. "O günler geride kaldı," dedim.

"Ne kadar geride kalmış olsa da o günler yaşandı."

"Yaşandı ve bitti," diye ısrar ettiğimde, "Eğer bugün yanımda sen olmasaydın, ben dedemi kaybetmiş olsaydım..." Durdu. "Dedemi kaybetmiş olsay..."

"Bugün ben burada olmasaydım, deden yanında olurdu," diye garanti verdim ona. "O bencil biri değil çünkü. Seni kendinden daha çok düşünüyordu."

Başını salladığını fark ettim. "Merak ettiğin şeyler var mı?" diye sordu, aslında olduğunu biliyordu ama sadece bir tanesini anlatabilmişti, devamını nasıl getirmesi gerektiğini bilmiyordu ve ona yol göstermemi istiyordu.

"Ben seninle ilgili her şeyi merak ediyorum," diye mırıldandım. "Ama senin de kendinle ilgili merak ettiğin tonlarca şey olduğunu fark ettim. Aslında sen o Karan ile o kadar çok yaşamışsın ki, dışarıda olup bitenleri izleyememiş, görememiş, takip edememişsin. Sen en çok kendi hayatına yabancı kalmışsın."

"Doğru," dedi. "Babamın yaptıklarını göremeyecek kadar yabancı kaldım kendi hayatıma."

Buruk bir his göğsümde zonkladı. "Öyle demek istemedim," dedim, sesim kuruydu. "Babanın yaptığı şey onun suçuydu, görmemen ya da anlayamamış olman senin suçun değildi."

"Peki annemin yaptığı kimin suçu?" diye sordu, kaşlarını çattığını hissettim. Diğer elinde tuttuğu sigaranın ucunda yanan ateş söndü ve sigaranın izmaritinden pek de hoş olmayan bir koku yayılmaya başladı. Ona verebileceğim cevapların hepsi acımasız olacağından, sustum. "Buna cevabın yok, değil mi? Anladım."

"Var ama kalbim, ağzımı açmamam için bana bıçak çekiyor," diye fısıldadım.

"Annemi mi suçluyorsun?" diye sorunca bir an bana hiç olmadığı kadar masum geldi. Elimi yanağına koyup, avucumun içinde sakallarının iğne gibi batan dokusunu hissettim. "Annemi suçluyorsun, değil mi?" diye sordu tekrardan.

"Seni suçlamıyorum," dedim sadece. Yanağını hafifçe okşadığımda dişlerini sıktığını fark etmiştim, yanağının içeri doğru gömülüşünü avuç içimde hissettim.

"Peki annemi mi suçluyorsun?"

"Sadece anneni değil," diye itiraf ettim ama en büyük suçlunun annesi olduğunun farkındaydım.

"Annem suçlu değil." Sesi, romanın sonunda ölen başkarakterin sayfaya yayılan kanını hatırlatmıştı bana. "Annemi suçlama."

"Tamam," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Suçlamam." Sanki küçük bir çocuğu kandırmaya çalışıyormuşum gibi hissetmiştim kendimi. Yanağını avucuma bastırınca, sakalları bıçak gibi avucumun içindeki çizgilere saplandı ama sesimi çıkarmadan yanağını okşamaya devam ettim.

"Anneler suçlu olmaz hiç. Kendilerini öldürürken bile," dediğinde, yüreğim şimdi yeniden yangın yeriydi. Gözlerimi yavaşça kaçırdım. Bir an Karan duraksadı. "Öyle demek istemedim."

"Nasıl?" diye sordum ama ona bakamıyordum, kalbim acıyordu.

"Üzdüm mü seni?" diye sordu masum masum. "Üzdüm. Kahretsin."

Buruk bir gülümseme dudaklarıma şeklini verdi. "Üzülmedim."

"Yalan atma, üzdüm, biliyorum."

"Üzülmedim," diyebildim zorla. "Gerçekten."

"Üzmek için söylemedim," dedi beni buna inandırmak için belimden sıkıca kavrayarak. "Sadece anlatmaya çalıştım."

"Üzülmedim, sorun değil. Kendi canını acıtma, bu bana yeter."

Aniden tutuşmuş bir kâğıt gibi yanmaya başladığını hissettim. İki kolunu da belime sardı ve beni kucağına çekerek bana sıkıca sarıldı. Bacaklarımı ayırıp, dizlerimi koltuğun minderlerine bastırarak onun kucağına oturdum. Huzursuzluğu kovma isteğiyle kollarımı onun boynuna sardığımda, o da benim belime kollarını bir gemici düğümü gibi atmıştı.

O zarfı düşündüm. Yaşanan onca şeyden sonra, bir gün yine bir şekilde önümüze konacakmış gibi hissettiğim o yanan kâğıdın içinde neler yazdığını düşündüm. Önümüze çıkacak olan yeni bir yolun, bizi yeni bir yıkıma götürecek olmasından korkuyordum. Bunu düşünceyi ona söylemedim ama onun da bu düşünceye zihninde yer verdiğine emindim. İkimiz de aynı şeyleri düşünerek birbirimize sarılıp sadece sustuk.

Fethiye'ye döndüğümüzde, çalışmam için arta kalan o kısa zaman dilimini test kitaplarının önünde kafa patlatarak geçiriyordum. Her problemin çözümünü sayfadaki boşluğa yazarken kafamda şu soru dolanmaya devam ediyordu: *Bu ne zamana kadar böyle devam edecek?*

Ne zamana kadar Karan'ın yanında kalmaya devam edecektim? Ablam ne zamana kadar Bedirhan'ın evinde kalacaktı? Peki arkadaşım? Billur ve Bedirhan arasında yükselen sular ne kadar kaynarsa kaynasın, Billur da ömrünün sonuna kadar orada kalamazdı. Bir süredir kafamı sürekli kurcalayan bu konudan uzaklaşmaya çalıştım. 05 uçlu kalemin başındaki metali ağzıma alıp gözlerimi sorudan ayırarak karşımda duran cam duvara çevirdim. Güneş batıyordu. Karan birazdan eve gelirdi. O gün taş evde olanlardan sonra bir daha o şekilde yakınlaşma şansı bulamamıştık. Taziyeye gelen insanları izleyerek, arkadaşlarımızla yaptığımız gece sohbetlerini sabaha kadar sürdürerek geçiriyordum zamanımı.

Kayseri'den döneli çok olmamıştı, Ayşenur'un durumu her gün biraz daha iyiye gidiyordu. Telefon ile fazla haşır neşir olmasını Kartal yasaklamıştı ama yine de arada bir görüntülü konuşuyorduk. Bir iş bulmam gerektiğini düşünüyordum, bu baskıyla yaşamak bana çok zor geliyordu ama bu konuyu Karan'a nasıl açmam gerektiğini bilmiyordum.

Karan'ın anahtarının çıkardığı sesi dinledim. Gelmişti. Önümdeki test kitabının kapağını kapatıp gözlerimi hole çevirdim. Kapı aralandı. İçeriye önce onun büyük gölgesi devrildi, ardından arkasından biri daha içeri girdi ama kim olduğunu göremiyordum. Sergen ya da Bedirhan olmalıydı, başkası olamazdı.

Karan, orta yaşlarda, ondan kısa, takım elbiseli bir adamla içeri girdiğinde, kaşlarımı çatarak Karan'a, ardından da içeri giren yabancı adama baktım. Karan, adama eliyle içeriyi işaret ederek, "Şöyle geçin Gürkan Bey," dedi. "Asi, gel güzelim."

Çatık kaşlarla oturduğum yerden doğrulup Karan'a doğru ilerlemeye başladığımda, Gürkan Bey de salonun ortasına doğru yürüyordu. Bana içten bir şekilde gülümsediğini fark ettim, başımı yavaşça sallayıp ona pek de dost canlısı olmayan bir ifadeyle baktım. "Şöyle oturun," dedi Karan, Gürkan Bey'e koltuğu işaret ederek.

Gürkan Bey, "Rahatsız etmiyorumdur umarım," dedi otururken. Elindeki laptop çantasını ayak ucuna koymuştu. "Merhaba Merve Hanım."

"Merhaba," diye mırıldanıp, soru işaretiyle renklenmiş gözlerimi Karan'a çevirdim, ona cevap bekleyen gözlerle baktığımı fark etmiş olacak ki, elini belime koyarak beni salonun ortasına doğru yürüttü.

"Güzelim, Gürkan Bey fakülteye ama seni bulamadığı için Ahmet Bey onu bana yönlendirmiş." Gözlerini yüzümde gezdirdi, ben hâlâ çatık kaşlarla ona bakıp daha açık bir cevap beklediğimi ona göstermeye çalışıyordum. "Cep telefonuna da ulaşmaya çalışmış ama ne sen ne de Defne telefonları açmamışsınız."

"Defne de ben de yabancı numaraların telefonlarını açmayız," dedim soğuk bir sesle. "Neler oluyor Karan?"

Karan dudaklarını birbirine bastırıp bir süre gözlerimin içine baktı. Kuzguni siyahı gözlerinde istediğim cevabı arıyordum ama gözlerinin topraklarına indirdiğim hiçbir kürek darbesinden istediğim sonucu alamıyordum. Kaşlarım iyiden iyiye çatılmaya başlamıştı. İstediğim cevabı Karan'dan değil de Gürkan Bey'den geleceğini ise Gürkan Bey öksürerek boğazını temizlediği zaman anlamıştım. Kahverengi gözlerimi yavaşça evdeki yabancıya doğru çevirdim.

"Ben Gürkan Soysal," dediğinde ona dikkatle bakmaya devam ediyordum. "Merhume Dilek Karakuyu'nun haklarının devri için görevlendirilmiş bir avukatım."

Anlık bir kırılganlıkla adama baktım. Annemden merhume diye bahsedilmesi neden benim kalbimi kırmıştı? Annemin bir avukatı mı vardı? Annemin hangi haklarından bahsediyordu? Bembeyaz çarşafları balkona gerilmiş iplere seren annemin mandal kutusuna uzanan elini gördüm. Arkasında durduğu beyaz çarşaf onu benden gizliyordu ama

eli oradaydı. Çarşafa dokundum, gözlerimi yumdum, çarşafı araladım, gözlerimi açtım. Annem orada yoktu.

"Bana konuyu anlatacak mısınız artık?" diye sordum damağıma yayılmış bir sızıyla adama bakarken. "Neden bizi aradınız?"

Gürkan Bey, ayak ucuna koyduğu çantaya uzandı, çantayı sinirlerimi tepeme toplayacak bir ağırlıkla açıp içinden bir zarf çıkardı. Pürdikkat adamı izlediğimi, onun her bir hareketini ağır çekimde izliyormuşum gibi dikkatle seyrettiğimi fark ettiğimde anlamıştım.

"Annen bir şey yaptı," dedi. "Sen ve ablan için."

Hayallerimde annem bazen yirmi altı katlı bir binanın en üst katındaki pencerenin önünde dururdu. Elinde bir bez, donuk gözlerle aşağıyı izleyerek o pencereyi silerdi. Bu kâbuslarıma bile konu olmuş bir görüntüydü. Onun neden orada, o yirmi altı katlı binada, öylece aşağıyı izlerken cam sildiğini anlamazdım. Onun zihnine oturmuş düşüncelerin hepsi aynı yolda birbiriyle karşılaşırdı. İntihar... Bu yüzden bu kâbustan nefret etmeye başlamıştım. Belki de evimiz tek katlı olduğu için annem o düşünceleri bulaşık suyunun içindeki köpüklerden alarak önündeki tencereyi ovalarken geçiriyordu zihninden. Yirmi altı kez kovuyordu o düşünceleri zihninden.

Farkında olmadan dişlerimi sıktım. Bilseydim, mutfak tezgâhını parçalardım.

"Annen emekli olmak için uğraşıyordu," dedi karşımda duran adam. Yüzünü izlemeye devam ettim. Elinde duran zarfı yavaşça bana doğru uzattı, gözlerim zarfa dokunmasa da adamın elinin her bir hareketini net bir şekilde görebiliyordum sanki. "Her ay belli bir ücret yatırıyordu. Vefat edince... Devlet onu direkt emekli yaptı."

Kenardaki ahşap sandalyeye oturdum. Üzerinde oturduğum ahşap sandalyenin yüzeyinde çiviler ters bir şekilde dimdik duruyordu sanki. Kasılıp kalmıştım. Dişlerimin sanki kırılacakmış gibi gıcırdadığını duyduğumda bunu yaptığımın farkında bile değildim. Adam elindeki bembeyaz zarfı avucuma tutuşturdu.

"Bundan böyle her ay annenizin emekli maaşını alabileceksiniz."

Dilimi damaklarımda gezdirip, "Benim bundan haberim yoktu," diye fısıldadım.

"Anneler böyledir," dedi Gürkan Bey anlayışla. "Bir şeyleri daima bizim için yaparlar ve o yaptıkları şeylerden en son bizlerin haberi olur."

İçine sıkıştığım lahzanın ortasında, zamanı donmuş gözyaşlarının oluşturduğu kırılmaz halatlarla sarmış bir savaşçı gibi öylece dikiliyordum ama sırtıma saplanmış binlerce saniye, sırtımdan oluk oluk geleceği akıtıyordu.

"Ablanız ve sizin birer hesap numaranız varsa, ben her ay o hesap numaralarına eşit bir şekilde yatırabilirim parayı."

Başımı yavaşça salladım. "Evet, hesap numaralarımız var ama şu an kullanılabilir durumdalar mı bilmiyorum."

"O sorun değil, halledebiliriz."

"Ama..."

"Aynı zamanda Dilek Hanım'ın vefatı söz konusu olduğu için zarfın içinde yüklü bir miktar mevcut. Bankada da çekebileceğiniz büyük bir miktar var. Bu sizi şaşırtmasın, bir sorun olduğunu düşünmenizi istemem." Derin bir nefes aldı. "Zor olduğunu bildiğimi söylesem de bir anlamı olmayacaktır Merve Hanım. Şu an elinizde tuttuğunuz zarfın sizin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Ama en azından o zarfın bir annenin kızları için yaptığı bir fedakârlık olduğunu lütfen unutmayın. Dilek Hanım ile konuşan bir kadın meslektaşım anlattı, her defasında, *bana bir şey olursa kızlarım direkt maaşa bağlanacak değil mi,* diye sorup duruyormuş." Gözlerini benden uzaklaştırdı. "En başından beri ikinizi düşündü."

"Anladım," diyebildim, söyleyebildiğim tek şey gerçekten buydu. Ağzımın içindeki dişler damaklarıma batıyormuş gibi hissediyordum.

"Dediğim gibi, paranın kalan kısmı bankada. Zarfın içinde bir kart var. Bankaya gidip parayı o kart ile çekebilirsiniz. Tüm parayı tek seferde buraya getirmem mümkün değildi. Eminim o para, uzun süre ablanızı ve sizi idare edecektir. Sonrasında da her ay para hesaplarınıza yatırılacak."

Elimdeki kalın zarfı sıkıp, sessizce başımı salladım. Gürkan Bey, "Karan Bey'e kartımı bıraktım, bir sorun olursa günün hangi saatinde olursa olsun bana karttaki numaradan ulaşabilirsiniz."

"Tamam," dedim yalnızca. Ellerim buz gibiydi, gözlerimi dizlerime indirmiştim.

Gürkan Bey evden ayrıldığında, ben hâlâ aynı yerde, aynı ifadeyle oturuyordum. Karan'ın gölgesi evin duvarlarındaydı. Uzun süre elimdeki zarfı sıkı sıkı tutup sessizce boşluğu izledim.

Derin bir nefes alırken, "Bu işin içinde bir oyun yok, değil mi?" diye sordum, sesim cansız bir şekilde evin zeminine yığılmıştı. Bunu sorduğumda Karan'ın koyu gözlerinin sırtımda dolandığını biliyordum. Sorduğum soru onu nasıl bir şoka sokmuştu bilmiyordum ama dudaklarını aralayıp bana cevap vermemesi, göğsümde büyümeye başlayan endişenin dallarının tüm bedenime uzanmaya başlamasına neden olmuştu. "Bir soru sordum Karan," dedim ve sustum, sessizliği kendi hislerimle beslemeye başladım.

Yanarak küllere dönüşen kâğıt, içinde öldürdüğü kelimelerin vicdan azabını çekiyormuş gibi sessizliğin arkasına saklanarak dudaklarımızdan dökülecek olan sözcükleri beklemeye başladı. Biz konuşursak, küllenen bedenine yeniden harfleri çizebileceğine inanıyordu.

Oturduğum yerden kalkıp ona doğru döndüğümde, şimdi gözlerimde saatin karnına saplanmış akrep ve yelkovan vardı. Rakamlar gözlerime çizilen ifadeleri oluşturuyordu ve yelkovan, her seferinde farklı bir rakama dokunarak bakışlarımı esir alan duygu değişimlerini Karan'a zamanı gösteren bir saat gibi sunuyordu.

Yüzündeki ifadeler bir bataklığa saplanmış gibiydi.

"Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu bir süre sonra.

"Bana hiçbir şey söylemedin," dedim. "Bu yalan söylemenden daha kötü."

Sesimdeki kırgınlık Karan'ı tedirgin etmişe benziyordu, bataklığa saplanmış ifadelerden bir tanesinin hâlâ oraya gömülmediğini, bataklığın içinden ellerini çıkarıp bana kendini göstermeye çalıştığını fark ettim.

"Onu buraya getirdim, sana tüm bunları söylemesini sessizce dinledim, ağzımı bile açmamış olmam sana yalan söylemediğim anlamına mı gelir?" Bana doğru bir adım attı. Konuşmak istemiyordum. "Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi bu defa daha keskindi ve sesinin dibinde uyuyan duyguların sırtlarına binlerce cam kırığı dikilmişti.

"Bana yalan söylediğini düşünmüyorum," dedim, ağzımdaki tüm dişler kırılıp dilime batmış gibi hissediyordum. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Neyi anlamaya çalışıyorsun?"

"Merak ediyorum, anladın mı?" Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Merak ediyorum."

"Neyi?" diye bağırdı bir anda. "İnsanların seni neden düşündüğünü, neden senin için bir şeyler yaptığını mı? Önüne yatırdığın ruhunu tekmelemekten vazgeç artık!" Beni kollarımın kenarlarından tutup sarstığında, ona irileşmiş gözlerle bakıyordum. "Dünyada önemsenmemesi gereken tek insan senmişsin gibi davranmaktan vazgeç!"

"Öyle davranmıyorum," diye fısıldadım, kollarımı sıkıyordu ama canımı yakmak ister gibi değil, uyuduğum uykudan uyanmam için yapıyordu bunu.

"Öyle davranıyorsun! Annen sen yandığında neden Defne'ye sarılmıştı, biliyor musun?" diye bağırınca, ona donuk gözlerle baktım. "Çünkü sen kimsenin sana isteyerek sarılacağına inanmıyorsun!"

"Benimle bu şekilde konuşamazsın," diye fısıldadım. İçimde çark gibi çevirdiğim hislerin yüzüme çizmesine izin verdiğim ifadeyi ondan saklamadım. "Canımı yakabileceğini mi düşünüyorsun? Yakamazsın."

"Senin canını yakmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?" diye bağırınca, ona ıssız ifademi koruyarak baktım. Kollarımı daha sıkı kavradı. "İstesem, öyle sözler eder, öyle şeyler yaparım ki, hayatın boyunca atlatamazsın, geçiremezsin sana verdiğim acıyı. İstesem, sadece gözlerinin içine bakarak bile yaparım bunu ben! Ben mi canını yakmaya çalışıyorum? Ben sen yaktıkça o can sönsün diye üflüyorum!"

"Üfledikçe harlandırıyorsun!" diye bağırdım. Bunu beklemiyordu. Tutuşu anlık da olsa gevşedi, gözlerindeki bataklığın içine gömülen ifadeleri şimdi görebiliyordum, uzaktan görünen, küçük küçük parlayan şehrin ışıkları gibi parıldıyordu.

"Bilmiyordum," dedi sadece.

"Bil o zaman," dedim, çenemi dikip ona baktım. "Ben o gün yandığım için değil, annem bana sarılmadığı için gece sessiz sessiz ağladım. Annem bunu duydu, canımın acısından sandı. Ben bunu bir sana söyledim. Bir seninle paylaştım. Neden? Yüzüme vur diye mi? Bana bir tokat atsaydın, yine yanında kalırdım. Şimdi tüm cümlelerimi sana susturup, senden uzaklaşmak istiyorum."

Karan ellerini kollarımdan çekmedi ama artık tutmuyordu, sadece dokunuyordu.

"Kızdırdım seni, öfkelendirdim, belki senin yalan söylediğini düşündüğüm için kırdım seni. Ama ben şu ana kadar senin canını önüme

döktüğün hiçbir kelimeyi cümlemin ne başına ne sonuna eklemedim, kullanmadım. Sen kendi içinde benim canımı nasıl yakabileceğinin hesabını bile yapmış, sadece gözlerinle bana büyük acılar verebileceğini anlamışsın. Ben bir kere olsun senin canını nasıl yakacağımı düşünmedim, kendi içimde bile sorgulamadım."

Sertçe yutkundu. Gözlerinin içinde parlayan şehrin ışıkları bir bir sönüyor, şehir karanlığa gömülüyordu. Elimdeki zarf, parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Gözlerim hâlâ onun kuzguni siyahı gözlerindeydi.

Bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi. Sanırım bu kez haklı olduğunu bildiğimi biliyordu ama kendi kendini nasıl haksız duruma düşürdüğünü de şimdi fark ediyordu. Kollarımı onun ellerinin arasından kurtarıp, yanından sıyrılıp geçtim.

Birkaç adım attığımda, "Gidiyor musun?" diye sorduğunu duydum, sesi çok kısıktı, sesi ilk kez bu kadar kısıktı.

Söylenebilecek, onun canını yakabilecek binlerce kelime vardı; diğer Merve hepsini bir bir kulağıma fısıldayıp bu hissin öcünü ondan almam gerektiği konusunda bana baskı uyguluyordu ama ben yine de, "Hayır," dedim kısık bir sesle. "Sadece uzaklaşıyorum."

"Tamam, on adım uzaklaştın," demesini beklemiyordum. "Dur şimdi orada."

İçime salgın bir hastalık gibi yerleşen kırgınlığa rağmen hafifçe gülümsedim. "On adım uzaklaşmadım," dedim. Attığım üç adımın üstüne yedi adım daha ekleyip dudaklarımı birbirine bastırarak bekledim. Bir süre sonra, "On oldu şu an," diye fısıldadım.

"Tamam," derken yutkunmuştu. "Dur orada."

Omuzlarım düştü. Onun da omuzlarının düştüğünü biliyordum ama gülümsüyordum da. Aynı evin içinde kanlı bıçaklı bile olsak, ancak bu kadar uzaklaşabiliyorduk biz birbirimizden. Kafamın içinde yaralarla öylece orada durdum. Bir süre sadece bekledik.

"Geçti mi öfken?" diye sordu bana, sırtımız birbirine dönüktü.

"Öfkeli değilim ki," dedim.

"Sinirli misin o zaman?"

"Sinirli de değilim," diye mırıldandım.

"Daha ne kadar uzak kalacağız?" diye sordu, yutkunup gözlerimi zemine indirdim. Yüzünü bana çevirdiğini fark etmiştim ama ben kafamı çevirip ona bakamıyordum. "Altı dakikadır böyleyiz."

"Karan," diye mırıldandım buruk bir sesle. "Asla normal insanlar gibi olamayacağız, değil mi?"

"Asla," dedi. Bana doğru yürüdüğünü hissettim, sessizce olduğum yerde dikiliyordum. Çenesini başımın üstüne koydu, sırtım onun göğsüne yaslanmıştı. Kırgınlıkla tebessüm ettim. "Ben buna izin vermem," diye fısıldadı.

Yutkundum.

"Benim sana kırgınlığım da kızgınlığım da altı dakikayı geçmez," dedi, çenesini saçlarımın arasına soktu. "Senin de sürmesin."

Akşama doğru, Karan'a olan kırgınlığımı bir sandığın içine kapatmış, sandığı sıkıca kilitlemiş ve anahtarını da göğsümdeki boşluğa koyarak kaldığım yerden devam etmeye çalışmıştım. Defne'ye bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Yüksek ihtimâlle avukat aramızdan birine ulaştığından diğerine ulaşma gereği duymayacaktı.

Duştan çıktıktan sonra fondötenin ince bir tabaka halinde renk verdiği yüzümü biraz daha canlandırmak için gül kurusu tonlarında bir ruj sürmüştüm. Kirpiklerim zaten yoğundu, rimelin ağırlığını kirpiklerimin üzerinde taşımak istemiyordum. Saçlarım kendiliğinden kurumuştu, bu yüzden düz olmalarına rağmen uçları lüle lüle görünüyordu. Onları tarak yardımıyla şekillendirdim ve ısınan havaya güvenmediğim için beyaz, boğazlı ama ince bir badiyi üzerime geçirdim. Badinin üstüne giydiğim deri ceketi, siyah kot pantolonum ve siyah spor ayakkabılarım ile tamamlamıştım. Omzuma astığım küçük çantanın içine bugün bana verilen zarftaki yüklü miktar paradan birazını koymuştum. Bu paranın bir kısmını Defne'ye verip durumu ona özetleyecektim ve sonrasında da ne yapmamız gerektiğini konuşup, parayı ona göre değerlendirecektik. Yani en azından benim planlarım bu yöndeydi.

Karan, ben daha duştayken hazırlanıp salona indiği için direkt evden çıkacağımızı biliyordum. Arkadaşlarımızla buluşacağımız kafenin adını daha önce hiç duymamıştım, büyük ihtimâlle yeni açılan kafelerden biriydi. Bir süredir Fethiye'ye ait bir yabancı gibi hissediyordum kendimi. İçerideydim ama yerim dışarıdaydı, o toprakların mahsulüydüm ama damarımda başka bir şehrin kanını taşıyordum.

Saatin gürültülü hareketleri evin içinde yükselen bir yabancısının sesi gibiydi. Merdivenleri ağır adımlarla inerken saat de benim adımlarımı takip ederek ilerliyordu. Son basamağa geldiğimde Karan'ın cam duvarın önünde bir eli cebinde telefonla konuştuğunu gördüm. Altına laci-

vert bir kot pantolon giymişti, üzerinde de siyah, spor görünen bir gömlek vardı ve teninden yayılan pahalı parfüm kokusunu alabiliyordum.

Bazen kokusunu sadece bana saklamak istediği için o pahalı kokuyu sıkıp, insanları kandırdığını düşünürdüm.

İçimi aydınlığa değil de daha da karanlığa gitmem için deşip duran bir kırgınlık taşıyor olsam da bu kırgınlığın bir veba mikrobu gibi içimde dolaşıp, ruhumu yavaş yavaş hasta etmeye başladığını ona belli etmek istemiyordum.

"Bir kez daha böyle bir yanlış yaparsa, onun cezasını sizin vermenizi beklemem, ben veririm," dedi, kalın sesinin altında uyuyan tehdidin yarattığı soğuğu tenimin içine gömülmüş damarların içinde ilerleyen sıcak kanda hissettim. Kimden bahsediyordu? "Bana zararı dokunduğunu düşünüyor, buna inanıyor, buna kendini inandırmak zorunda çünkü buna muhtaç," dedi bir süre sonra. Ellerini saçlarının arasından geçirdiğini gördüm. "Ataklarını sürdüreceğini biliyorum. Şu an yaşanan ıssızlığın arkasından yine aklınca rüzgârlar estirebileceğini düşünüyor. Bu kez buna izin vermem. Onun küçük gösterisini onun sonu yaparım."

Arda, diye düşündüm içimden. Bahsi geçen isim kesinlikle Arda'ydı. Bu isim, bir zehir gibi içimde ilerleyerek dokunduğu her yerin öfkeyle parlamaya başlamasına neden oldu. Bu dünya üzerinde nefretimi kazanan tek insandı Arda. Onun yeşil gözleri sanki karşımda duruyormuş gibi yüzümü tiksintiyle buruşturdum.

"Ben elimdeki tüm imkânları kendimi durdurmak için kullandım," dedi Karan sertçe. "Arda'yı değil. Eğer onu durdurmak için kullanmış olsaydım, durum çok daha farklı olurdu, bunu siz benden daha iyi biliyorsunuz. Benim kim olduğumu siz çok iyi biliyorsunuz."

Neler oluyordu? Arda'dan bir atak yoktu, bunu kavramıştım ama Karan, Arda'dan bir atak mı bekliyordu? Öyle konuşuyordu. Arda'nın bir şeyler yapacağını seziyor gibiydi ve önceden bunun önlemini alıyordu. Kimle konuşuyordu? İçimi kemiren merak duygusuyla son basamağı da inip salonda ilerlemeye başladım. Benim varlığımı hissetti ama konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

"Dedemin ölümü bir şeyi değiştirmedi," dedi, dudaklarından dökülen bu cümlenin içinde gerçeğin esamesini bile barındırmadığını biliyordum. "Ne daha zayıfım ne de daha öfkeli. Olması gereken o adam olmaya kaldığım yerden devam ediyorum ve ben hiçbir zaman dedem

kadar merhametli, dedem kadar beyefendi olmadım. Yeri geldiğinde nasıl bir insana dönüşebildiğimi, nelere başvurabileceğimi eminim ki biliyorsunuz."

Hole doğru çıktım, arkamdan geleceğini biliyordum. Karan'ın ayakkabılarının altında ezilen zeminin sesini dinlerken kapının önüne gelmiştim.

"Yerinizde olsam, Arda'yı benden değil, kendisinden korurdum." Burnundan sert bir nefes verince kafamı çevirip ona baktım. Eliyle kapıyı açmam konusunda küçük bir işaret verdi, sessizce kapıyı açtım ve karanlık önümüze ölmüş bir gelinin açılmamış bohçası gibi serildi.

Bahçeye çıktım. Karan arkamdan ilerliyordu. Şimdi ne söylediğini duyamıyordum.

"İyi akşamlar," dediğini duyar gibi oldum, sonrasında da telefonu kapattı ve cipe bindik.

Baharın dokunduğu sokaklar, eski görüntülerinin hafızamda edindiği yeri bile daha renkli kılmıştı. Emniyet kemerinin tokasıyla oynarken önümüzde akıp giden yolu izliyordum. İçinden geçtiğimiz caddedeki araçlardan yükselen ışıklar, mahşer yerindeymişiz gibi hissetmeme neden olmuştu. Yol boyunca konuşmadık. Bendeki sessizliğin farkındaydı, üzerime gelmemesi gerektiğini düşünüyor olacak ki, bu sessizliği kırmak için herhangi bir atakta bulunmuyordu.

Araç şehir merkezine geldiğinde, gözlerimi kışın hep karanlığa gömülmüş olan vitrinlerin parlayan yüzeylerinde gezdiriyordum. "Defne'ye ne diyeceksin?" diye sordu, sesinin kalıbında mesafe vardı ama bu mesafeyi var eden biraz da bendim.

"Durumu olduğu gibi anlatacağım," dedim sadece, vitrinlere bakmaya devam ediyordum.

Bir şey söylemedi. Yolun geri kalanını aynı sessizliğin içine dikilmiş iki farklı boyuttaki mum gibi devam ettik. Önce sönenin ben olacağımı düşünüyordum ama o, ben söndüğümde bile beni aydınlatmaya devam edecekti.

Cip, barlar sokağının girişinde durdu. Emniyet kemerimi çözdüm ve aracın kapısını açıp kendimi hâlâ soğuk olan sokağın kollarına bıraktım. Karan arkamdan indiğinde, şimdi barlar sokağının dar arasında ilerliyordum. Altında yürüdüğüm yolun üstüne çekilmiş kalın iplerin etrafından ışıklar geçiyor, ipleri içlerinde saklıyordu ve hemen başımın üstünü sahte bir gökyüzüne benzeyen küçük ampuller süslüyordu.

Biraz ileride bu çıplak ampullerin yerini çömleklerin içini doldurmuş ampuller alıyordu. Gözlerimi çömleklerde gezdirdim, etraflarına delikler açılmış her bir çömleğin içinden turuncu bir ışık sızıyor, bu ışık çömleğin rengine zincir gibi dolanarak kiremit rengini alıyordu. Hepsi tepemizde duran renkli bulutlar gibiydi.

Lokum ve baharat dükkânlarının önünden geçtik. Arkamda beni daima izleyecek olan bir gemi mürettebatı gibi ilerliyordu. "Burası," diyerek beni durdurdu. Kafamı bahsettiği yere doğru çevirdim. Barlardan oldukça uzak bir noktaya kurulmuş kafenin duvarlarını sarmaşık gibi saran kızıl ışıklar, bileği dolduran damarlar gibi ilerleyerek kafenin kapısına kadar devam ediyordu. İçeriden hafif, ritmiyle insanı dinlendiren yabancı bir parça çalıyordu; akustikti.

Bu sokakta Karan'a ait bir mekân olduğunu biliyordum ve neden orayı değil de burayı tercih ettiğimizi şimdi daha iyi anlamıştım. Hem klas hem de huzurlu bir ortama sahipti burası.

Kapıda duran kel, kafasında bile dövmeler olan genç, temiz giyimli karşılama çalışanına baktım. Genelde kapıya alımlı hostes kızları koyup içeri müşteri çekmeye çalışırlardı ama burası öyle bir çaba içine girmemişe benziyordu. Genç adam bizi nazikçe içeri buyur ettikten sonra kapıdaki işine kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Kafenin duvarları simsiyahtı, sadece bir duvar kristaldendi. Duvarlara koyulmuş ahşap raflarda bir sürü eski, sayfalarının sapsarı saman kâğıdından olduğuna emin olduğum romanlar ve duvarlara çok uğraşılmadan, dağınık ama göz alıcı şekilde yerleştirilmiş tablolar vardı. Alçak, yuvarlak ve demirden olduğunu düşündüğüm, eski bir zamanın içinden fırlamış gibi duran masaların arasında ilerliyorduk. Tepemizde yanan ışığın rengi turuncumtırak bir renkteydi. İçeride akustik bir şekilde tıngırdayan gitarın sesini, genç kadının aksanlı sesi takip ediyordu.

İleride daha geniş, yuvarlak, siyah masalar vardı. Defne'nin orada, o masalardan birinde oturduğunu fark ettiğimde adımlarımı güçlü bir şekilde o yöne doğru basmaya başladım. Ablamın ışıklar altındaki açık renk saçları, şimdi içine hapsettiği ışık ile aynı renk görünüyordu. Defne'nin dişlerini göstererek gülümsediğini, önünde duran içeceğin içindeki pipeti parmağıyla hafifçe döndürdüğünü gördüm. Daha sonra odağıma Defne'nin yanında oturan Billur girdi.

Billur beni fark edince, "Asi!" diye seslendi ama içerideki müzik, onun sesini kırarak duyulmaz hâle getirdi. Ablamın gözleri bana doğru döndü. Gülümsemesi yüzüne avucun içinde sımsıkı tutulurken bir anda bırakılmış bilye taneleri gibi dökülerek yayıldı. Sergen'in bana doğru döndüğünü gördüm, devamında Bedirhan'ın da gözleri beni odağına almak için harekete geçmişti.

Ablamın yanındaki boşluğa oturdum, bana doğru dönüp beni kollarının arasına aldı ve sıkmadan hafifçe sarıldı. Hafifçe tebessüm ettikten hemen sonra gözlerimi masadakilere çevirdim. Karan da Bedirhan'ın yanındaki boş sandalyeye oturmuştu.

"Sınavzede de gelmiş," dedi Bedirhan, sesi neşeliydi. Gözlerini yüzümde gezdirip beni uzun uzun inceledi. "Nerede giriyorsun sınava?"

Yüzümü buruşturup hoşnutsuz bir ses çıkardım. "Geldiğim gibi bismillah bir dur ya," diye söylendim. "Neden hatırlatıyorsun?"

"Ben hatırlatmasam eğitim sistemi hatırlatır," dedi, sonra sinir bozucu bir şekilde güldü. "Ay bir saniye, sistem demişim, Türkiye'de olmayan bir şeydi o değil mi? Pardon..."

"Boş ver şimdi sen şunu," dedi Billur, Bedirhan yüzünü buruşturup ona dilini çıkardı. "Sahiden, nerede gireceksin sınava?"

"Eski ilkokulumda," diye mırıldandım.

Ortada bir muhabbet dönüyordu ama ben muhabbete katılım gösteremiyordum. Karan'ın bakışlarının ağırlığını yüzümde hissettim, yine de ona bakmadım. Kafamın içine kara bulutlar çökmüştü sanki. Düşüncelerim, zihnimin içinde nereye gideceğini bilmeyen turist topluluğu gibiydiler.

Annemin benim için bir şeyler yapmış olduğunu bilmek kalbimi bir ekmek fırınının içinde, ekmek küreğinin üzerinde itmek gibiydi. Bir de ensemde ılık nefesini tenime bırakan bir kırgınlık vardı.

"Peki şaka bir yana, sınav için heyecanlı mısın?" diye sordu Bedirhan. Sorunun bana yöneltildiğini bildiğim için kafamı kaldırıp arkadaşıma baktım. Yeni tıraş olmuş, sakallarını şekillendirmişti ve yüzünde her zamanki gibi o muhteşem ifade vardı. Uzun süre onu izledim.

"Sayılır," diye mırıldandım sonunda söze girdiğimde.

Karan'ın koyu bakışları hâlâ bendeydi, bunu biliyordum. Mekândaki solgun renkteki ışıklandırma ruhumu dinlendiriyordu. Sanırım ışıklardan gerçekten etkileniyordum. Arka fonda da ışığa eşlik eden dingin bir parça çalıyordu. Artık o kadının sesi yoktu. Kadehlerin bir-

birine vurma sesini dinledim, insanlar şaraplarını yudumlarken keyifli görünüyorlardı.

Bedirhan gülümsedi. "Bu yıl mezun da oluyorsun. Mezuniyetinde ne giymeyi düşünüyorsun?"

Benim aksime hayat dolu olan arkadaşıma bomboş gözlerle baktım. Mezuniyet mi? Bunu hiç düşünmemiştim. İçimde gram heves olduğunu da söyleyemezdim. Canım o kadar hiçbir şey istemiyordu ki, bu kadar olurdu. Zoraki bir şekilde gülümsedim.

"Mezuniyet partisine katılmayacağım," dedim kuru bir sesle. Defne'nin bakışları da artık üzerimdeydi. Belki karşı çıkmak istiyordu, belki de artık benim böyle bir insan olduğumu kabullenmişti. Bilmiyordum.

Bedirhan'ın her daim canlı bakan gözlerinin dehşetle aralandığını gördüm. "Ne demek mezuniyete katılmamak ya?" diye sordu, duyduklarına inanamıyormuş gibi bir hâli vardı. "Saçmalama."

"Saçmalamıyorum." İçimdeki zehir anında ruhumdaki boşluklara sızarak düşüncelerimin akış yönünü değiştirmeye başlamıştı. "Böyle şeyler bana göre değil. Diplomamı almam benim için yeterli olacaktır. Partilemeye niyetim yok."

"Üniversite mezuniyetinden bahsediyoruz." Bedirhan bana kaşlarının ortasında oluşan ret dolu bir çukurla bakıyordu. "Güzel anıların içeri girmesine izin vermezsen, kötü anılar seni onlara ait olarak görmeye başlar."

"Onun üzerine gidiyorsun." Billur bu kelimeleri sarf ederken Bedirhan'ın koluna dokunuyordu. "Henüz mezuniyetine çok var, o zamana kadar fikrini değiştirebilir."

"Ben sadece iyi vakit geçirmesini istiyorum," dedi Bedirhan, gözleri Billur'un ona dokunan elindeydi. "Tamam," diyerek kabullendi istemeye istemeye. "Karışmıyorum o zaman. Bu arada nasıl mezuniyetine çok var, anlamadım?"

Ablam, "Mervelerin bölümünün mezuniyet partisi biraz daha geç olacak. Eylül ayını düşünüyorlar bunun için."

Ben de bunu şimdi ablamdan öğreniyordum. Sessiz kaldım. Önümde az evvel konan meyve suyu bardağına indirdim gözlerimi. Avuçlarımın içi sık sık terliyordu, parmaklarımı kotumun kumaşına sürterek kurulamaya çalıştım.

Sanki bir trenin içinde öylece duruyordum ve tren, ağaçların çevrelediği dar bir yolda ilerlerken kar taneleri usul usul trenin üzerine dö-

külmeye başlıyordu. Tam o esnada trenin açık kapısından aşağı sarkıyordum, kar taneleri saçlarıma takılıyor; ölüm, zamanı şişlere geçirilmiş bir yün gibi örmeye başlıyordu. Gözlerimi yumuyordum, cennetteki çocuk parkında oynayan altı yaşlarındaki Merve'yi görüyordum; annesi hemen yanında dikiliyordu. Gözlerimi açıyordum, trenin arkasında bıraktığı her bir ağacın dalında farklı yaşlarımın asılmış halde sallanan cesetlerini görüyordum; her birinin başında babam ağlıyordu.

Karan'ın koluma dokunmasıyla takvim yaprağının düşmeden hemen önce gösterdiği en son günün içinde buldum kendimi. Masada kimse oturmuyordu, sadece Karan ve ben vardık; önümde duran meyve suyu hiç içilmemişti. Karan, avuçlarında kana bulanmış karlarla ileride beni bekliyordu.

İlgiden bir pençe oluşturan siyah gözlerini çehremi saran avın tenine geçirmiş gibi bakıyordu bana. "Dalgınsın," dedi, parmakları etime gömülmüş bir ölü gibiydi.

"Sanırım," diye mırıldandım yorgun bir sesle. Bizimkiler nereye gitmişti? Ne zamandan beri zamanın içinden çıkıp, dışındaki ateş çemberinin etrafında koşmaya başlamıştım? "Bizimkiler nerede?"

Karan kaşlarını çatarken, "Defne ve Billur lavaboya gitti. Sergen de Bedirhan'la birlikte dışarı çıktı," dedi. Tüm bunlar olurken ben yalnızca düşünüyor muydum yani?

Sessizce ama şaşkın gözlerle öylece Karan'a bakakaldım. Bazen düşünmek, insanın kendine yapabileceği en büyük kötülüktü. Bir insanın kendi kendine yaptığı hataları unutturması, kendi kendine yaptığı hataları durmadan kendine hatırlatmasından daha kötü bir eylemdi. Ben kendime ne durmadan hatırlatıyordum ne de kendime bu hataları unutturuyordum; kendi kendimin arafıydım.

Karan büyük elini tenimden uzaklaştırdı, birkaç saniye sadece nabzımı ölçmek ister gibi yüzüme baktı. Ardından elini yanağıma örttü, gözlerimin kapanmasına yol açan bu hareketinin bana verdiği büyük bir parça sakinlik olmuştu. Yine de ona karşı içimde dindiremediğim bir geri çekilme isteği vardı. Bu isteği onun kırdığı kalbime borçluydum sanırım.

"Fethiye'ye geri döndüğümüz için mi böylesin, kız çocuğu?" diye sordu. "Yoksa bugün yaşananlardan dolayı mı?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Sanırım bazı şeyleri kabullendim ve kabullendiğini anlamak, kabullenmekten çok daha zormuş." Çalan hafif müziğin ritmi gitgide artan ama ruhu sızlatan cinstendi.

"Neyi kabullendin?"

"Annemin öldüğünü," dedim bu kez tek bir an olsun takılmadan. Kendi cümlelerime takılıp düşen bir insandım, benim için öyle zordu ki bunu bu kadar net bir şekilde ifade edebilmek.

"Başka?"

"Babamı bıçakladığımı," diye fısıldadım, sesim ilk kez güçsüz değildi ama yine de bir sırrı ona veriyormuşum gibi sessizce kurmuştum bu iki kelimelik cümleyi. Bana bakışlarının yoğunlaştığını hissettim.

Karan sertçe yutkundu, bana cennetteki ağaçtan çalınan elmayı hatırlatan âdem elması, boğazında günahın düğümlerini atan bir gemici gibi rotasını denize kırarak ilerledi.

"Başka?" dedi ama bunu sorarken en çok da sorduğu bu soruya yenilmiş gibiydi.

"Sana kırıldığımı," dedim dürüstçe.

Gözlerinde saklayamadığı bir pişmanlık yüzüme tokat gibi çarpmıştı. "Peki başka?" diye sordu bana, ona kırgın olmam konusunda başka bir soru sormayacak, yorum yapmayacaktı sanırım.

"Büyüdüğümü."

Burnundan içeri çektiği nefes, göğsünü tıpkı ağzı barut dolu bir namlu gibi şişirip bana doğrulttu.

"Benim için asla büyümeyeceksin, biliyorsun değil mi?"

Başımı yavaşça salladım. "Evet, bunu da kabullendim." Onun gözlerinin içine baktım. "Senin gözünde asla büyümeyeceğim."

Onun gözünde asla büyümeyeceğimi biliyordum. Develer tellal olacaktı, evvel zaman kalbur samana küsecekti, masallar küçük çocukların tohumları olmaya devam edecekti ve ben asla büyümeyecektim.

"Mezuniyet konusunda ciddi miydin?" diye sordu gözlerimin içine bakmaya devam ederken. Karan'ın arkasında duran kristal duvarı izlerken bir an Karan ile karşılaşmadan önceki hayatımın içinde nefes alıyormuşum gibi hissettim. Kurumuş, dökülmek üzere olan bir yara kabuğu gibi bakan gözlerimi yavaşça, telaşsız onun gözlerine indirdim.

"Evet."

Karan'ın gözünün altındaki dikiş izi, solgun turuncu ışığın altında daha da esrarengiz bir imaj çiziyordu. Yanağımı okşayıp elini geri çekti, büyük ellerini masanın üzerine koydu ve uzun parmaklarını birbirine kenetleyerek iki eliyle bir kalpten daha büyük duran bir yumruk oluşturdu.

"Neden?"

"Çünkü istemiyorum."

"Seni tanıyorum," dedi aniden. "İstemediğinden değil, yorgunsun sadece. Aslında istiyorsun." Sessiz kaldım. "İçten içe de olsa böyle şeylere değer verdiğini, anlam kattığını biliyorum. Mesela doğum gününün bir partiyle kutlanmasını istemezsin ama hatırlanmasını istersin. Mezuniyet de böyle. Gitmek istemediğini savunuyorsun ama o gecenin güzel bir anı olarak hafızandaki yerini almasını istiyorsun."

Tam bir şeyler diyeceğim sırada Billur ve Defne'nin masaların arasında bize doğru ilerlediklerini gördüm. Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı o ikisine sabitledim. Benim aksime Karan inatla bana bakıyordu. Bildiği şeylerin cevabı aynı onun kurduğu cümlelerden oluşuyor bile olsa, bu cevabı benden duymak istiyordu.

Billur yerine otururken, "Galiba Buzlar Kraliçesi'ni özledim," dedi dudaklarını büzerek.

Defne gülümsedi, ardından yavaşça Karan ile aramdaki yerine oturup gözlerini gözlerime çiviledi. Zihnimdeki düşünceler bir balon gibi şişmeye devam ediyordu.

"Abla," dedim ciddi bir şekilde. "Benimle dışarı gelir misin?"

Defne başta anlam veremedi, öylece baktı bana. Sonunda başını sallayarak, "Olur," dedi. Birlikte masadan ayrılmak için ayaklandığımız sırada Karan ve Billur'un gözleri ikimizin üzerindeydi. Onlara bir şey söylemeden masaların arasından ilerleyerek dışarı çıktık.

Gecenin sokağa örttüğü karanlık örtü, gökyüzünde yanan yıldızların kundağı gibiydi; yıldızlar kundağa dökülüyor, ışıkları parçalanarak kaldırımlara ninniler mırıldanıyordu.

Ablam, dışarıda, mekânın önündeki demir korkuluğa koyduğu ellerine bakıyordu şu an. Sessizliğe yatırdığımız saniyeler, dakikaların ayaklarına düşerek zamanı oluşturuyordu.

"Ne olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordu ablam sonunda konuştuğunda.

Sırtımı sokağa döndüm ve korkuluğa yasladım. Mekânın içinde yanan ışığı izlemeye başladım. İçeride çalan müziğin sesi dışarıdan çok net duyuluyordu. Karman çorman olmuş, kafamın içinde bir yumak oluşturmuş düşünceleri düzgün bir sıraya sokmak için kendime zaman tanımaya çalıştım.

"Bugün annemin emekli parasını aldım," dedim kuru bir sesle. Bir rüzgâr esti, rüzgâr içinde ablamın şaşkınlığından doğan uğultu sesini taşıyordu.

"Ne?"

"Annem emekli olabilmek için para ödüyormuş. Ben de bugün öğrendim. Öldükten sonra ödemeyi tamamlamasına gerek kalmadan emekliye ayırmışlar onu. Kızları olarak parayı bize ödeyeceklermiş." Yutkundum. "Bugün elime yüklü miktarda para geçti."

Defne uzun süre, hiçbir şey söyleyemeden, yüzünün arazisine herhangi bir ifade dokundurmadan öylece yüzüme baktı. Ağlamasını, yıkılmasını, bana sarılıp bir şeyler söylemesini bekledim ama beni şaşırttı ve hiçbirini yapmadı.

Sonunda dudaklarını belirsizlikle araladığında, kelimeler dilinde şu tek kelimelik cümleyi inşa etmişti: "Anladım."

Ablama baktım. O kadına. Defne'ye. Artık bu kadın, o yanan ormanın kenarında akan dere gibiydi. Alevler onu yandıramıyordu. O kadar sönmüştü ki, külleri derenin dalgalanan suyunun içinde yüzüyordu. O ateşi istese bile artık ateş ondan çekiniyordu.

Kelimeler, aramızda yanmaya çalışan mum alevleri gibiydi; hislerimizin rüzgârı, alevlerin bir türlü harlanmasına izin vermiyordu. Sanki her an o alev sönecek, kelimeler dilimize zincirlenecekti. Bana bir şeyler sormayacağını onun benim gözlerimden çok daha açık renkte olan gözlerinin içine bakarken anlamıştım. Bu konuyu burada kapatmak istiyordu. Sorguyu kalbinde taşıyor olsa bile bundan beni bihaber bırakmak istiyordu.

"Bir şeyler söylemeyeceksin," diye fısıldadım, sesim kelimelerin değil de ruhun içinde barındırdığı duyguların esiriydi.

"Kelimeler senin her zaman hazinendi," dedi, sesi düşüncelerinin içinden çıkıp gelmiş yaralı bir savaşçıya benziyordu. "Sen hazinelerini hep içine gömdün, kimseye yerini göstermedin, kimseye parlaklığından ve değerinden bahsetmedin." Ellerine indirdiği gözlerini takip ettim. Benim ellerimden daha küçük elleri vardı, turuncu oje sürdüğü tırnaklarını birbirine sürttü. "Çünkü bazen hazineler, ruhunun yerini saklayan haritalar gibidir. Bazen hazinelerini saklamalısın ki, kimse haritanı ele geçiremesin, bulmasını istemediğin hiçbir yanını bulup seni izin vermediğin sürece göremesin."

Kelimeleri, kendi ve ruhu arasına uzanmış bir halat gibi düşünüyordu. Kelimeler, onu ruhuna bağlıyordu. Kelimeler, ruhunu ona bağlıyordu. Benim ruhumun beline bağlanmış o halatı oluşturan kelimelerin hepsi acıyı var eden cümleleri anlatmak için yan yana geliyorlardı; bu yüzden benim kelimelerim hazinelerim değil, acılarımdı ama bazen en büyük hazineler belki de çektiğimiz acılardı.

İnsan içinde taşıdığı acı kadar vardı.

"Bir gün bana benzeyeceğin günün gelmesinden ölesiye korktum hep," dediğimde, gözleri yüzümün her bir zerresinde dolaşarak benden hazinelerimi almaya çalışıyordu. "Belki bana abla olduğunu hissedemedin ama ben yaşanan her şeye rağmen, sen omzumda ağlarken bile senin benim ablam olduğunu hissederdim. Bana benzememeni dilerdim çünkü benim için ben olmak korkunç bir şeydi."

Kaşlarında oluşan dalgalanmayla, "Sana mı benziyorum artık?" diye sordu, sesi şaşkınlığını ele veriyordu.

"Hayır, hâlâ kendine benziyorsun ama şimdi aynaya baktığında gördüğün yansımanın sadece kendin olmadığını biliyorum." Bana aklı karışmış gibi bakıyordu. "Artık aynaya baktığında, yanında benim de olduğumu görüyorsun. Artık ağlamak istediğin zaman bile önce benim gözlerimi kontrol ediyorsun."

Sertçe yutkunduğunu duydum. "Belki de," dedi kısaca.

"Beni hazinelerinin merkezine koymana gerek yok abla," dedim şefkatli gözlerle ona bakarak. "Bana hazinelerinin arasında yer versen yeter."

Etraftan geçen yabancıların bedenleri cansız duran binalarmış, depremde sallandıkları için hareket ediyormuş gibi göründüklerini düşündüm. Bu görüntünün bir benzeri de Defne'nin gözlerinde belirmiş olacak ki, deprem anında yıkılmaya başlayan binaların arasında bana doğru ilerledi, beni kollarının arasına çekti ve bana sıkıca sarıldı. Her zaman buz gibi olan kollarım, şimdi ateşler içinde yanan ağacın dalları gibi yanıyordu. Yanan kollarımı ablamın bedenine sarıp, bana verdiği duyguların aynılarını ona vermeye çalıştım.

"Artık hayatımızı düzene sokmamız gerek," diye fısıldadı bana sarılmaya devam ederken. "Bu şekilde devam edemeyiz. Hayatımızı bu şekilde sürdüremeyiz."

"Nasıl yani?" diye sordum, yüzüm saçlarının arasındaydı, durgun bakışlarım etrafımızda devrilen binalardaydı; her bina farklı renkti ve her binanın içinde farklı hikâyesi olan ailelerin mezarlıkları vardı.

"Sen yeniden sınava girdikten sonra ev tutarız, üniversite için farklı bir şehir yazmayı düşünüyorsan da o şehre geçiş yaparım... Hem bir gelirimiz de var artık. Çalışırız da." Kollarını bedenimden ayırmadı, olduğu yere kökünü salan ağaç gibi birbirimize, bedenlerimize bağlı olan dallarımızı sarmıştık. "Bedirhan çok iyi biri ama ne zamana kadar onunla kalabilirim ki Merve? Kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Hem Billur da bizle gelir."

Haklıydı. Bugün bir şeyler üzerime yıkılmadan önce düşündüklerimi diline dolayıp, bana kendi fikrimi sunuyordu ama bunun farkında bile olmadığına adımın Asi Merve olduğu kadar emindim. Söylediklerini cevapsız bırakmama aldırış etmedi. Sanırım benim de onun gibi düşündüğümü bilmenin rahatlığındandı bu. Tekrar mekâna döndüğümüzde konu hakkında konuşmadık. Masadaki kimse bizi sorgulamadı.

Masada oturmuş, bomboş gözlerle çevremi incelerken, içeri giren bir bedenin sahibini tanıdığımı fark ettim. Onu uzun zamandır görmüyordum, en son annemi kaybettiğimde ondan aldığım mesajı hatırlıyordum. Bu kişi Damla'ydı. Sarı montunun fermuarını aşağı doğru indirirken gözleri kafenin duvarlarında dolaştı ve sonra ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi. Beni gördüğünde başta duraksasa da sonra hiçbir şey olmamış gibi yanındaki arkadaşıyla masalardan birine doğru ilerledi.

"Şu kız senin burnunu kırdığın kız değil mi?" diye sordu Defne kulağıma eğilerek. Damla burnunu kırmamı bahane ederek burun estetiği olmuştu, burnu yüzünü bambaşka bir insanın yüzüne çevirmiş olsa da bakışları hâlâ aynıydı. "Damla, değil mi?" diye sordu bu kez.

"Evet," dedim sadece.

"Kavga etmezsiniz, değil mi?" diye sordu tedirgin bir sesle.

"Hayır. Onunla problemim yok."

"Nasıl yani?" Defne bana karman çorman olmuş bir ifadeyle baktı. "İstese seni okuldan attırabilirdi."

"Attırmak eminim isterdi," dedim ama yapamazdı, Karan buna izin vermezdi. Bu çok çirkin bir gerçek olsa da Karan beni haksızken bile koruyordu. "İmkânı olsa eminim attırırdı."

Defne'nin gözleri Karan'a çevrildi. Karan sessizce önünde duran kahvesini yudumluyordu, Damla'yı görmemişti bile. Tekrar bana yaklaşıp, "Karan olmasaydı kesin tasdiknameni eline vermişlerdi," dedi açıkça. "Çok hırçınsın."

"Şu an hırçınlık yaptığım yok," diye savundum kendimi.

"Damla yaşananlar için çok üzülmüş," dedi ablam kısık bir sesle. "Bana da senin arkadaşın Büşra anlatmıştı. Sana kötü davrandığı için kendisini bile suçlamış."

Attığı mesajı hatırlayınca yutkunup yavaşça başımı salladım. "Bana da mesaj çekmişti."

"Bence haşlak kahve ve kırdığın burun için ona bir özür borçlusun," diyen kişi Bedirhan'dı. Bizi duyduğunu fark ettiğimde yanaklarımın içini dişliyordum. "Hiçbir kadın bu tarz şeyleri hak etmez. Nasıl büyük bir kavga edilirse edilsin. Bir kadın bile diğer kadına fiziksel olarak şiddet göstermemeli Merve."

Haklıydı. Gözlerimi Damla'nın olduğu masaya çevirdim. Siyah duvarın kenarındaki masalardan bir tanesinde oturuyordu. Sarı montunu oturduğu sandalyenin arkasına asmıştı. Tedirgin görünüyordu. Sanki onun da dilinde birikmiş binlerce kelime, kurulmak için yanan cümleler vardı.

Düşünceler, boğazımı kelimelerle dolduruyordu ve kelimeler, dilimin ucunda mayına basmış gibi patlayıp dağılarak savruluyorlardı; cesetleri ağzımın içinde çürüyor, ağzımın içinde kokuyor, ağzımın içinde zamanla yok oluyordu.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," dedi Karan, bana bakmadan beyaz, kısa ve geniş fincanı dudaklarına taşıdı, kahvesinden bir yudum alıp fincanı geri bıraktı. "Ama Bedirhan haklı. Siz bizim gibi her işini kaba kuvvetle halletmeye çalışan, hiçbir şey bilmeyen ayılardan değilsiniz." Bedirhan güldü, Karan konuşmaya devam etti: "Öfke insana her şeyi yaptırır ama bir kadın bile bir kadının kılına zarar vermemeli, vermeyi düşünmemeli."

Kafamdaki düşünceleri kimseye çaktırmamak için bakışlarımı farklı bir tarafa çevirdim ve sessiz kaldım. Damla'nın masadan kalktığını fark ettiğimde, oturduğum masada sohbet koyuydu. Damla, masaların arasında ilerleyerek dar bir hole girdi ve gözden kayboldu. Benim gibi bir insan için geri adım atmak her ne kadar zor olsa da Bedirhan ve Karan söylediklerinde haklıydılar.

Oturduğum yerden kalkıp masaların arasına karıştım. Attığım adımlar geçmişin içine doğru gidiyordu ama ayaklarımın altında geleceği taşıyordum. Damla'nın lavabonun kapısını ittiğini gördüm, ardından içeri girdi ve gözden kayboldu. Sarışın ve kızıl saçlı iki genç kız

lavabodan çıktılar, yanımdan geçip giderlerken gözleri kısaca yüzüme dokunmuştu ama sonra aralarında gelişen diyalog, gözlerinin benden ayrılmasına ve birbirlerine doğru dönmesine neden olmuştu.

Lavabonun içi klor gibi kokuyordu. Gözlerimi beyaz fayans duvarlarda gezdirmeye başladım. Bir süre sonra Damla, girdiği kabinden çıktı ve lavabonun önündeki aynaya doğru yürüdü. Beni fark etmişti ama hiçbir şey söylemiyor, elinden geldiğince bana bakmamaya çalışıyordu.

Sırtımı fayans duvara yaslayıp onun aynaya düşen yansımasına bakmaya başladım. Benim yansımam da onun yansımasının düştüğü aynanın içindeydi ve birlikte farklı renklerin, farklı hislerin kullanıldığı bir tabloya benziyorduk.

Elini akmaya başlayan suyun altında yavaşça hareket ettirirken, belli belirsiz bir sesle, "Başın sağ olsun," dedi.

Hissettiklerim, ruhumun gerdiği gökyüzünü dolduran bulutlar gibiydi. Avuçlarımı sırtımı verdiğim fayansa yaslayıp, "Teşekkür ederim Damla," diye mırıldandım. Bu bizim birbirimize hakaret etmeden, düşmanlık beslemeden yaptığımız ilk konuşmamızdı. "Ve özür dilerim."

Birinden özür dilemek bana kötü hissettirmiyordu, hissettirmemeliydi ama kendimle bağdaştıramadığım için kötü değil de acayip bir his içimde dolaşıyordu. Damla ellerini suyun altından çekince, akın akın lavabo fayansına dökülen o su kesildi ve Damla gözlerini ellerine indirip buruk bir şekilde tebessüm etti.

"Buzun mu çözüldü?" diye sordu anlam veremediğim bir sesle.

"Ne?"

"Hiç." Gözlerini kaldırıp aynadaki yansımama baktı. "Ben de özür dilerim."

Bir süre sessiz kaldım, devamında da "Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, sana o şekilde davranmamalıydım," dedim, sesim kuruydu.

"Senin damarına basan bendim." Kâğıt havluyla ellerini kurularken artık bana doğru dönmüştü. "Hem işe iyi yönünden bak, burnumdan zaten memnun olmadığımı biliyordun." Gülümsedi, bir an başka biri gibi göründü gözüme. Damla onu tanıdım tanıyalı donuk gözlerle karşısındakini aşağılayan bir ifade takınırdı. Şu an gördüğüm kişi başka birisi gibiydi. Aynı kılıfa sahip, daha farklı biri gibi. Sanırım bu hep böyleydi. Kimi sevmezsek o bizim için dünyanın en kötü insanıydı; kinimiz ne zaman geçerse, o zaman o insanın aslında kim olduğunu görme şansına sahip oluyorduk.

Burnu konusunda yorum yapmadım, eminim o da bunu yapmamı istemezdi.

"Okula uğruyor musun?" diye sordu bana. "Açıkçası ben finallerden sonra pek uğramadım."

"Uğramıyorum," diye mırıldandım.

"Sınava gireceksin diye duydum."

"Evet," dedim kuru bir sesle.

"O günden sonra seni fakültede uzun süre göremedim," dedi çekingen bir ses tonuyla. Kafasında dönen soruları diline yuvarlama konusunda çekimser hissediyordu sanırım. "Bir problem olmadı, değil mi? Herkes senin uzaklaştırma alacağını, ne bileyim atılacağını falan söylüyordu."

Başkanın bana attığı tokat, başkana o saygısızca tutumum aklıma gelince dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne olursa olsun o şekilde konuşmamalı, benden büyük bir insana bu şekilde diklenmemeliydim. Sonra Karan... Ahmet Hoca'ya ciddi zararlar vermişti. "Bir sorun olmadı," diye fısıldadım.

"Buna sevindim."

"Evet," diyerek doğruldum ve duvardan uzaklaştım. "Aramızda sorun olsun istemiyorum."

"Aramızdaki sorun çözüleli çok oldu bence," dedi başını sallayarak. "İyiyiz."

Başımı sallayıp ona sırtımı döndüm. Tam lavabodan çıkacakken, içimde yavaş yavaş ilerleyen o gerçeğin kalbimi kavurmaya başladığını hissettim. Ben Karan'ı, Damla olmasaydı belki de hiç tanıma şansı bulamayacaktım? Damla ile kavga etmeseydim, o cezayı almasaydım belki de ben sadece konferanstaki o aptal sorunun sahibi olarak onun geçmişine gömülecektim. Bu düşünce içimin ağır ağır yanan bir ateş ile sarmış, nefesimi bile yakmaya başlamıştı.

Bir şekilde, kaderin ağlarını örmesinde kadere verdiği ağlarla yardımcı olan kişi Damla'ydı. Bir şekilde benim hayatıma dokunmuştu.

"Damla," diye fısıldadım, geçmiş sesimin içine çökmüştü. "Teşekkür ederim."

Bunu beklemediğini biliyordum. Havaya nefes gibi dağılarak, duvarların ciğerlerine sinen o sessizlik, Damla'nın, "Ne için?" diye sormasıyla daha da derinleşerek ıssızlığa dönüştü.

"O örümceğin ördüğü ağlardan en sağlamı olduğun için," dedim, bunu anlamayacağını biliyordum. Örümcek, benim kaderimdi ve Damla farkında olmasa da sapasağlam bir ağı getirip örümceğimin önüne koymuştu.

"Anlamadım?"

"Hiç. Hayatında başarılar."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, kafası karışmış gibiydi.

Lavabodan çıkıp insanların içine karıştım. Hayatların içine girdim, hayatların içinden çıktım; hayatların kıyılarından geçtim, hayatlardan uzaklaştım. Şimdi kendi hayatıma doğru koşuyordum; arkamda bıraktığım tüm hayatlar, takvim yaprakları şeklinde sokağın içinde uçuşuyordu.

Mekândan çıktığımızda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Artık barlar sokağı daha hızlı, daha renkli, daha canlıydı; yıldızların daha parlak yanmaya başladığı bu saatlerde, mekânlar da yıldızlara ayak uydurarak alev almaya başlamıştı. Bedirhan ve Sergen önümde ilerliyorlardı, aralarında geçen diyaloğa kulak vermesem de Bedirhan'ın sık sık jest ve mimiklerini kullanarak olayı çok daha hararetli biçime sokarak anlattığını görebiliyordum.

Karan'ın arkamda ilerlediğini biliyordum. Gözlerinin bende olduğunu biliyordum. Kalbime kaburgamdaki kemik gibi batan kırgınlık hissini ona yansıtmamaya çalışarak gözlerimi ona doğru çevirdim. Elleri ceplerindeydi, gözleri de üzerimde... Bu konuda hiç yanıldığım olmamıştı. Ne zaman bana baktığını hissetsem, gözlerimi ona çevirirdim ve onun bana baktığını görürdüm. Belki de o bana hep bakıyordu, ben ise sadece hissettiğimi sanıyordum; oysa onun gözleri zaten hep üzerimde oluyordu.

"Abi," diyerek bize doğru dönen Sergen'in sesini takip eden gözlerim önce ablamın yüzüne, sonra da Sergen'e dokunmuştu. "Senin mekâna bir uğrayayım, görüneyim ister misin?"

"Gerek yok," dedi Karan. "Bizimkiler ne yapmaları gerektiğini bilirler."

"Tamam." Sergen başını olumlu yönde sallayarak gözlerini tekrar Bedirhan'a çevirdi. Bakışlarımı rengârenk ışıkların zincirlediği sokakta dolaştırırken, içinden yükselen müziğin sokağın ortasında kalp gibi çarpmasına neden olan mekânlardan birine dokundu gözlerim. Mekânın önünde uzun masalar vardı, kapısında esmer, uzun ve zayıf

bir adam dikiliyordu. Mekânın demir kapısı açılınca, içeride zonklayan müziğin nabzı sokağa dağıldı. Mekândan çıkan kişiyi tanıyordum. Onu burada görmeyi beklemiyordum ama yine şaşırmamıştım, o zaten hep böyle yerlerde takılıyor olmalıydı.

Bu kişi Enis'ten başkası değildi.

Beyaz çizgili lacivert gömleğinin neredeyse tüm düğmelerini açmıştı, ışıkların vurarak rengini kırdığı saçları daha açık renkte görünüyordu ve onu son gördüğümden bu yana biraz zayıflamış olduğunu fark etmiştim.

Adımlarımın yavaşladığını fark ettim. Enis beni fark etmemişti, kapıdaki esmer adamla muhabbet ediyordu. Karan aniden kolumu tutunca gözlerimi Enis'ten uzaklaşarak onun büyük, kalın parmaklarının sardığı koluma indirdim. Ardından kafamı kaldırdım, soru işaretlerinin mezar taşı gibi dikildiği gözlerimi Karan'ın kuzguni karası gözlerine diktim.

"Ne oluyor?" diye sordum, kaşlarımın arasına gömdüğüm soru işaretleri, kaşlarımın ortasında derin bir çukurun oluşmasına sebep oldu.

"Tutuyorum," dedi anlam veremediğim sert bir sesle.

"Tutmana gerek mi var?" diye sordum gergin bir sesle. Karan gerildiğimi gözleriyle görmüş olsa da aldırış etmedi. Kolumu bıraktı ama bu beni serbest bıraktığı anlamına gelmiyordu. Bu kez elimi sıkıca tutup büyük avucunun içine hapsetti. Enis'i mi kıskanıyordu?

"Kaşlarını çatma kız çocuğu," deyince ona düz düz baktım. "Erken yaşta kırışacaksın, sana bunu daha kaç kez tekrar etmem gerekiyor?"

Ağzımda çöken karanlığın tadıyla, "Olduğun yeri işaretlemeye çalışmana gerek yok," dedim. "O beni görmedi bile."

"Görmesi gerekmiyor zaten Asi." Elimi sıkıca tutup beni daha hızlı yürütmeye başladı.

Avucunun içinde kalan küçücük elim sanki onun göğsünün içinde, kalbinin asılı durması gereken damarın altına sığınmış gibi sıcacık olmuştu.

Cipin önüne geldiğimizde Karan elimi yavaşça bıraktı. Bedirhan'ın arabası, Sergen'in arabasıyla yan yana park halindeydi ve bizden iki üç araç ileride duruyorlardı.

"Siz de bu gece bize gelsenize," dedi Bedirhan. Bize demesi duraksamama neden olmuştu. Artık ablamı ve Billur'u evinin üyeleri olarak görmeye başlamış olmalıydı. Bu beni gülümsetecek sandım ama bir

yandan da bunun bu kadar iyi hissettirmemesi gerektiğini, Bedirhan'a bencil davrandığımızı düşündüm.

"Ne yapalım?" diye sordu Karan bana bakarak. "Fark etmez," dedim sadece.

"Benimle yalnız kalmak istemiyor gibisin." Bu cümleyi kurmasını beklemiyordum. Sesinde şüphe vardı, tam olarak emin değildi ama zihnini diden bir düşünceydi bu. Cevap vermemem bir anlık duraksamasına yol açtı. Bakışlarını Bedirhan'a çevirdi. "Geliyoruz," dedi.

Bedirhan'ın evine geldiğimizde, içimi kasıp kavuran sessizlik şimdi yoktu. Bedirhan, verandada oturmayı teklif etmişti ve hiçbirimiz buna karşı çıkmamıştık. Omuzlarımda ince bir battaniyeyle verandadaki tekli koltukta oturuyordum. Avuçlarımda sıcak bir fincan vardı. Taze kahvenin kokusu ciğerlerime dokunurken, kahvemden bir yudum aldım. Karanlığın içinden kopup gelen böcek çığlıklarını dinliyordum. Ortamda hoş, kısık sesle şekillenmiş bir sohbet dönüyordu. Hemen ortamızda yuvarlak, yüzeyi cam olan kısa bacaklı bir masa duruyordu.

Bedirhan, omzundaki fıstık yeşili battaniyeyi tek eliyle düzeltirken, diğer elindeki boş, camdan su şişesini masanın üstüne koydu. "Farklı bir şeyler yapalım mı?" diye sordu.

Billur ilgiyle, "Mesela?" diye sorunca, Bedirhan bir an için Billur'a yanaklarının ısınmasına neden olacak türden bir bakış attı ama o bakış yüzünde çok fazla asılı kalmadı, hemen silindi.

"Şişe çevirmece?" dedi Bedirhan sorar gibi. "Geceye biraz renk katmış oluruz."

"Geceye renk katma fikrin çok orijinalmiş," dedi Billur gözlerini devirerek. "Çocuk muyuz biz?"

"Sadece oyun değil ki bu," dedi Bedirhan. "Belki de bu gece hepimiz birbirimizle ilgili normalde oturup asla anlatamayacağımız o şeyleri öğreniriz."

Bu düşünce, bir anlığına herkesin gözlerinde endişeye dönüşmüştü. "Pek iyi bir fikir gibi gelmedi bana," dedi Defne kısık bir sesle.

"Neden? İlla kötü şeyler konuşacak değiliz, Cinli," dedi Bedirhan gülerek. "Utanç verici anlar olabilir, daha farklı şeyler olabilir..."

"Aslında düşününce kulağa pek de kötü gelmiyor." Bu cümle Billur'a aitti. "Eğlenebiliriz."

Konu hakkında yorumsuz kalsam da sonunda kendimi o oyunun içinde bulacağımı biliyordum. Yanılmamıştım, öyle de olmuştu çünkü.

Önümüzde dönmeye başlayan şişeye baktığımda, altında durduğum gökyüzünün tenini saran yıldızlar gibi içimi sarmaya başlayan merak duygusu tıpkı gökyüzündeki yıldızlar gibi içimde yanıyordu. Şişe durdu. Şişenin başı Defne'yi, sonu da Bedirhan'ı gösteriyordu.

Bedirhan hain bir sırıtış eşliğinde, "Doğruluk mu yoksa cesaret mi?" diye sordu. Ben Defne'nin vereceği cevaptan emin olsam da sadece dinledim.

"Doğruluk," dedi beni şaşırtmayarak.

Bedirhan dilini yanağının içinde gezdirdi, yanağı dışarı doğru şişmişti. Pimini çekeceği bir bombayı ablamın eline bırakacağına emindim. "Soruyorum..." dedi, kıstığı gözlerini ablamın gözlerine dikti. "Hiç öpüştün mü?"

Defne bir an duraksadı. Bu soruyla birlikte yalnızca Defne değil, hepimiz duraksamıştık. Defne ellerini bacaklarının üstüne koydu. Sırtında duran bordo battaniyenin içinde küçücük görünmüştü gözüme. Yanaklarını cehennemi saran alevler gibi saran kızıllığı görebiliyordum.

"Çok zor bir soru mu sordum ya?" Bedirhan gülüyordu. "Cevap versene kız..."

Utanç duygusu onun bedenini içine gömen derin bir ırmak gibiydi; tenini yavaş yavaş içine çekiyor, ardından da onu boğmaya başlıyordu. Ablam birkaç saniye ellerine baktıktan sonra, "Evet," dedi, kaşlarımı kaldırarak ona bakmaya başlamama neden olan bu cevabı beni gerçekten şaşırtmıştı. O, ona çıkma teklifi edildiğinde bile bunun ne demek olduğunu anlamayan bir insandı. Hayatında şu ana dek kimse olmadığını biliyordum.

Onu kim öpmüştü?

Bir an kendime karşı sorduğum bu sorunun cevabı beni izliyormuş gibi hissettim. Bakışlarımı o cevaba doğru çevirdiğimde, şimdi Sergen gözlerimin içine bakıyordu.

Diğer Merve'nin karanlık odanın içinden kafasını dışarı doğru uzattığını gördüm. Bana bakıyordu. Şaşırmışa benziyordu. Tıpkı benim gibi... Mürekkebin kâğıdı doldurduğu gibi gözlerimi dolduran şaşkınlıkla Sergen'e bakakaldım. Açık renk gözlerini benden usulca ayırıp, gözlerini ablama çevirdi. Ablam hâlâ ellerini izliyordu. Bedirhan ise onu utandıracak sesler çıkararak ablamın daha da kızarmasına neden oluyordu.

"Ne zaman?" diye sordu Bedirhan.

"Tek bir soru sorma hakkın vardı, sordun ve bitti," dedi ablam sert bir sesle. "Benimle uğraşma."

"Kız senin yanakların Amasya elması oldu şu an..." Bedirhan gülüyordu.

"Bedirhan," dedi Sergen aniden sertçe. "Şişeyi çevir."

"Ay iyi tamam be, sizle de iki eğlenilmiyor, kızma Babürcüğüm..." Bedirhan şişeyi tam ortasından tuttu, şişeyi sertçe çevirdi ve şişe dönmeye başladı. Şişe durduğunda bakışlarım donuklaştı. Soruyu sorması gereken bendim, yanıtlaması gerekense Sergen...

Diğer Merve'nin üstündeki elbisenin eteğinin kumaşını avucunun içine aldığını ve sıkarak bana bakmaya başladığını gördüm. Avucunun içine soğukluğunu dağıtan kumaşı sertçe kavrıyor, soracağım soruyu onunla paylaşmam için bana bakıyordu. Gözlerimi onun gözlerindeki yaralardan ayırarak Sergen'e çevirdim.

"Doğruluk mu, cesaret mi?"

"Doğruluk," dedi sabit bir sesle. Gözlerimizin birbirine çizdiği yollar aynı eve ulaşıyormuş gibiydi. Şu an ondan şüphelendiğimi düşündüğüne emindim. Bunu ona sorsam, ne cevap verirdi? Ablamı biraz daha utandırmamak için basit bir soru sormaya karar verdim. En azından, bu soruyu sorana kadar sorduğum sorunun basit bir soru olduğunu düşünmüştüm.

"Karan ile çalışmaya başlamadan önce ne iş yapıyordun?"

Akan saniyeler Sergen'in yüzünde renklere, anlara, seslere, tatlara, kokulara ve anılara dönüştü. "Askerdim," dedi duygusuz kılmayı başardığı sesiyle ama hayır, duygular gözlerinin arkasındaki surlarda alev alev yanıyordu. Yaşar amcanın söylediklerini hatırlayınca sessiz kaldım. Doğruydu, o bir askerdi. Peki neden bırakmıştı?

Masanın ortasına ölü bir beden gibi serilen cevabının bembeyaz kesilmiş parmakları bir silah tutuyordu. Gözlerim uzun süre onun gözlerinden ayrılmadı. Tek bir soru hakkım olduğu için ona başka bir şey soramıyordum ama sorma hakkım olsaydı da sanırım sormazdım. Masadaki gerginlikten nasibini alan tek kişi ben değildim. Bedirhan ve Karan dışındaki herkes yeniden donup kalmıştı. Herkesin zihninde şu soru dönüyordu: Sergen neden asker olmaktan vazgeçmişti?

Karan'ın cam şişeye uzandığını gördüm. Sırtımı koltuğa bastırıp sessizce yutkundum. Sergen askerliği neden bırakmıştı? Ya da bırakmış mıydı? Merak içimi hırçın bir kedi yavrusu gibi tırmalıyordu. Karan

sanki bu ânın son bulması gerektiğini düşünüyormuş gibi cam şişeyi çevirdi ve şişe tekrardan dönmeye başladı.

Şimdi sorması gereken kişi Billur, cevaplaması gereken kişi ise Karan'dı.

"Doğruluk mu, cesaret mi?"

Karan, Billur'un soracağı sorudan hiç hoşlanmayacağını düşünmüş olacak ki, pek düşünmeye zaman tanımadan, "Cesaret," dedi. Billur bunu beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Hayır ama ya, benim soracağım sorunun yüzüne vereceği ifadeyi görmek için şu an birini öldürebilirdim ben!"

"Cesaret," diye tekrar etti Karan.

"Ya sen çok mızıkçı bir herifsin ha!" Billur kollarını göğsüne topladı. "Moruk işte, ne olacak!"

"Cesaret," dedi tekrardan Karan.

"Amaaan be! İyi! Git Asi'nin önüne dikil, makarena dansı yap."

"Ne?"

"E cesaret," dedi Billur sırıtarak.

Bedirhan ve Defne yıkıla yıkıla gülüyorlardı. Ben şok içinde Billur'a bakıyordum. Sergen de ifadesiz kalmak ve tepinerek gülmek arasındaki o garip bakışını giyinmişti.

Bedirhan cep telefonundan makarena dansına ait şarkıyı açtığında Karan dümdüz bir ifadeyle Billur'a bakıyordu. "Kapat lan şunu," dedi Bedirhan'a bakmadan. "Sen de adam gibi bir şey iste. Salak salak şeyler söylüyorsun."

"Kadın gibi şeyler isterim ben. Düzgün şeyleri adamlık sıfatı altına koymanız ne saçma ya. Adam gibi değil, kadın gibi diyeceksin karşındaki kadınsa." Billur saçlarını savurdu. "Şimdi hadi bakalım. Makarena!"

"Git kızım işine!"

"Ama cesaret dedin," diye araya girdi Bedirhan. "Adamlıktan bahsediyorsan sözünü yeme şimdi, Katanacığım..."

"Şey, doğru," diye mırıldandı Defne.

Karan, "Sen de mi?" diye sordu ablama, yüzünü buruşturdu.

"Abi," dedi Sergen. "Bedirhan haklı..."

"Lan seni eskitene kadar döverim!" diye bağırdı Karan, Sergen'e. "Sen kimin tarafındasın lan?"

"Ama taraf değil bu abi..."

"Sus." Karan gözlerini Bedirhan'ın telefonuna çevirdi, telefondan yükselen şarkıya ayar olmuş gibi baktı. "Kapat diyorum lan şunu! Saçmalıyorsunuz şu an," dedi, sesi artık gerçekten normalde olduğundan daha sert, daha gergindi. "Çocuk musunuz siz?"

"Buranın yaş ortalamasının senin için çocuk olduğunu biliyoruz zaten," dedi Billur pis pis gülerek. "Şimdi sözünün arkasında dur ve dans et..."

"Dans falan etmiyorum ben," dedi.

"O zaman izin ver sana soru sorayım, sen de o soruyu cevapla..."

"Rüyanda görürsün, şeytan," diye homurdandı Karan.

"Cevabı rüyamda göreceğim, dans ettiğini ise şimdi..."

"Uzatma işte," dediğimde Karan bana düz düz baktı. "Haklılar, cesaret diyen sendin. Şimdi çevirmeye çalışma."

"Siz ciddi misiniz ya?" diye sordu Karan, şok olmuş gözlerle bir bana, bir Billur'a bakıyordu. "Siz bana kalk Makarena dansı yap diyorsunuz. Siz iyi misiniz?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp, konu hakkında daha fazla yorum yapmaktan kaçındım. Billur geri adım atacağa benzemiyordu ve Bedirhan da Billur'a destek çıkıyordu. Sürmeye devam eden ısrar, Karan'ın yüzünde belirgin bir şekilde çizilmiş bir öfkeyle bana doğru yaklaşmasıyla sessizliğe tutunup topraklara gömüldü. Karan, memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle gözlerimin içine bakarken hemen önümde dikiliyordu. Bunu gerçekten yapacak mıydı?

"Durun kız durun, yapacak galiba," dedi Bedirhan telaşla. "Dur, şarkıyı baştan başlatacağım."

Karan dişlerini gıcırdatarak, "Bu işin sonunda ölmeyi dileteceğim sana Bedirhan," dedi tehlikeli bir sesle. Gözleri gözlerimdeydi. "Dua edin ağzından çıkan sözlerin arkasında duran bir adamım," dedi öfkeyi içinde barındıran erkeksi, kalın sesiyle. "Yoksa ben size yapacağımı bilirdim." Gözlerini yüzüme indirdi, nabzımı ölçmek istiyor gibi duruyordu.

Sanki şimdi dans ederse, arkamızda duran arkadaşlarımızdan çok, benim vereceğim tepki onu etkileyecekti. Gözlerini yüzümden çekmeden, önümde upuzun boyuyla öylece dururken ellerini öne doğru uzattı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Şarkıya ayak uydurmadan, sadece ellerini kaldırıp indiriyor, bir zamanların meşhur olan dansını ruhsuz,

estetikten uzak, cansız bir şekilde aklınca yaptığını sanıyordu ama aslında yapabildiği falan yoktu...

Bedirhan ve Billur ayağa kalkmışlar, kahkahalar verandadan yükselip geceye karışırken, onlar da dans ediyor, şarkının nakaratında araya girerek, "Hey Makarena Aaaay!" diye bağırıyorlardı. Karan ise onların aksine, gözleri yüzümde sanki dans etmiyormuş da bir şey tarif ediyormuş gibi düz düz hareketler yapıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yüzünden çekmeden yutkundum.

"Sakın," dedi hareketlerini sürdürürken. "Sakın gülme."

Bedirhan, "Ooo Makarena!" diye bağırdı ve ardından Billur ile birlikte söylediler: "Hey Makarena Aaaaay!"

Burun deliklerim genişledi, kendimi gülmemek için resmen sıkıyordum ve oturduğum yerde renk değiştirmeye başlamıştım. Boynum ve yüzüm arasında tonlarca renk farkı olduğuna emindim. "Gülme," dedi Karan düz düz bana bakarken. Ellerini tekrar uzatıp o cansız hareketi sergiledi. "Gülme."

"Oooo Makarena, Aaaaay!" diye bağırdılar, o an Karan ellerini aşağıya indirdi ve tekrar, sanki dans etmiyormuş gibi o acayip figürleri can vermeden, düz bir şekilde sergiledi. İçimde uyuyan kırgınlık, yerini başka bir duyguya bırakırken, sonunda kendimi tutamadım ve elimi ağzıma örtüp kahkaha atmaya başladım.

Karan, "Gülme!" diye bağırdı, artık dans etmiyordu.

"Ya ama dans bitmedi daha!" diye araya girdi Billur. "Şarkı bitene kadar dans etmelisin!"

"Lan hadi gidin işinize!" Bana baktı. "Gülme diyorum sana!"

Gözlerimin kenarları kahkahanın kirpiklerime taşıdığı yaşlarla dolmuştu. Elimi ağzımdan çekmeden nefes nefese, "Gülmüyorum," diyebildim ama bunu söylerken gülmeye devam ediyordum.

Eğildi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmaklarını yanaklarımda derinleşen gamzelere bastırarak gözlerimin içine baktı. Duraksayıp, kahkaha atmaktan yaşaran gözlerimle onun gözlerinin içine baktım.

"Çok mu komik?" diye sordu, sesi erkeksi ve sert olmasına rağmen içime dokunacak kadar da derin ve şefkatli gelmişti. Başımı yavaşça salladım. Yüzüm avucunu okşamıştı.

"Ay bir boş bırakmaya gelmiyor bunlar be!" diye bağırdı Bedirhan. "Ayrılın, valla terliği bir koyarım tam on ikiden vurur feleğinizi şaşırtırım size!"

Gözlerimi onun siyah gözlerinden kaçırdım. Avuçlarımı saran sıcaklığı bedenimi anında gevşetmişti. Ellerini yüzümden ayırdı, bakışları bir süre daha yüzümde kilitli kaldı ama sonra o bakışları benden koparark zamanın içinde özgür bıraktı.

Şişe tekrar döndüğünde, şimdi soruyu sorması gereken kişi Bedirhan, cevaplaması gereken kişi Billur'du. Billur tercihini doğruluktan yana kullanmıştı. Şimdi geriye Bedirhan'ın soracağı soru kalıyordu ama Bedirhan ne soracağını bilmiyor gibi sessizce Billur'un yüzünü izliyordu.

Sonunda dudakları aralandığında, "En uzun ilişkin ne kadar sürdü ve neden ayrıldınız?" diye sordu. Bu beklenmedik soru, Billur'un gözlerinin donuklaşmasına neden olmuştu. Anılar mezarlığının topraklarına gömdüğü geçmişten birini şimdi o mezarlıktan, kendi elleriyle, tırnaklarıyla kazıyarak dışarı çıkarmak zorundaydı.

"Tek bir soru sorma hakkın var, Bayır Gülü," dedi Billur durgun bir su gibi baktığı Bedirhan'dan gözlerini ayırmadan. "Bir cümlenin içine iki soru yerleştiremezsin. Oyunu kuralına göre oynamalısın."

Bedirhan, "Neden ayrıldınız?" diye sordu sadece. Yüzünde onun ne hissettiğini aynaya bakıyormuş gibi yansıtacak olan her duygu, gözlerinin derinliklerindeki çukurlara düşüp orada kaybolmuşlardı.

Billur gözlerini masaya indirdi, birkaç saniye bu soruyu hazmetmeye çalıştı. Gözlerini kaldırıp dudaklarına bir kemandan yükselen sesi anımsatan huzurlu ama buruk gülümsemeyi çizdi. "Evliydi," dedi, söylediği masaya bıçak gibi saplandı, ruhumuza da sessizlik saplanmıştı. "Bilmiyordum."

"Bu çok kötü!" diye bağırdı Defne aniden. "Aşağılık herif!" Billur sessiz kaldı. "Öğrendiğinde bunu yalanladı mı? Nasıl öğrendin?" diye sordu Defne, öfkeli görünüyordu.

"Soruyu sorması gereken bendim, sordum ve bitti Defne," dedi Bedirhan sertçe. "Eğer soracak sorun varsa, sıranın sana gelmesini bekle."

Defne, durumu kavrayınca, başını sallayarak, "Üzgünüm," dedi. Bedirhan'a kırılmamıştı. Defne, acı çeken bir insana o acıyı veren diğer insana daha çok kırılırdı.

Şişe tekrar döndü. Gece boyunca tekrar ve tekrar döndü. Bedirhan komik anılarını anlatıp ortamı yatıştırmaya çalışmıştı. Sergen'in askerliği kendi isteğiyle bıraktığını öğrenmiştim ama nedenini kimse sormamıştı. Defne'nin benden gizli bir kazağımı dolabımdan aşırdığını, o kazağı yanlış programda yıkayıp bana beş beden küçük hâle getirince

de korkup çöpe attığını da o gece öğrenmiştim. Bedirhan beni durmadan Karan ile ilgili sıkıştırmıştı ama sorduğu sorulara ucu açık cevaplar vererek ona sinir krizi geçirttiğimden sonunda vazgeçmiş ve bir daha bana beni utandıracak sorular sormamıştı.

Defne uyumak için içeri girmişti. Sergen de lavaboya gideceğini söyleyip yanımızdan ayrılmıştı. Billur sessizdi. Sökmek üzere olan şafağın, ağarmaya başlayacak olan günün soğukla karışan keskin kokusunu soluyarak oturduğum yerde sessizce arkadaşımı izliyordum.

"Adı neydi?" diye sordu Bedirhan hiç beklemediğim bir anda, sesi sertti, bana soğuk bir betonu hatırlatmıştı; sanki o betona yanağımı yaslamıştım ve soğuğu, kuruyan gözyaşlarımın çizdiği yollarda hissetmiştim.

Billur soruyu anlasa da "Kimin?" diye sordu.

Karan'ın gözlerini önce yüzümde hissettim, bir süre sonra o gözler benden koparak Bedirhan'a çevrildi. Bedirhan burnundan sert bir nefes vererek, "Onun," dedi sadece.

"Engin."

"Ben onu engin denizleri kurutana kadar sikeyim," diye mırıldandı Bedirhan, bu beklenmedik küfrü gözlerimin iri iri açılmasına neden olmuştu. Sonra sakince sordu: "Kaç yaşında?"

"32 yaşında olması gerek şu an," dedi Billur. "O zamanlar 28 yaşındaydı."

"Ne zamanlar?"

"Öğrendiğim zamanlar Bedirhan," dedi Billur sertçe.

"Ne kadar zaman birlikteydiniz?" diye sordu bu kez. Billur gerilmeye başlamıştı.

"Tüm bunları sormanın sebebi ne?" diye sordu aniden Bedirhan'a doğru dönerek.

Bedirhan'ın şu an hissettiklerini anlamaya çalıştım. Eğer Karan'ın geçmişinde biri olsaydı, bunu sorgular mıydım? Yapamazdım. O an vereceği cevapları dinlemek imkânsız olmalıydı. Olmayan bir yolda yürümek kadar imkânsız olmalıydı.

"Bana bildiğin şeyleri sorma," dedi kuru bir sesle.

"Sen de geçmişi kurcalama," dedi Billur, gözlerini Bedirhan'dan ayırmıyordu. "Buna gerek yok."

"Tamam."

Karan da ben de şaşkın şaşkın ikisini izliyorduk. Billur öfkeyle oturduğu yerden kalkıp verandanın ahşap zemininde ilerlemeye başla-

dı. Hareketlerini takip ederken kendimi garip hissediyordum. Onu hiç bu kadar öfkeli gördüğümü hatırlamıyordum. Bedirhan da oturduğu yerden kalktı. Billur'u kollarından yakalayarak kendine doğru çevirdiğinde, gözlerimde büyüyen şaşkınlık dudaklarıma da bulaşmıştı. Aralı duran dudaklarımla onları izlemeye devam ettim.

"Öfkelenmeni gerektirecek bir durum var da ben mi bilmiyorum?" diye sordu sertçe.

"Kes sesini Bedirhan, cidden," dedi Billur, gözlerini devirdi. "Bırak. Romantik komedi filminin ortasında değiliz."

"Gerekirse o filmin ortasında da oluruz," dedi Bedirhan, sesi hâlâ sertti. Karan elini ensesine götürdü, ensesini kaşıyarak onları izlemeye devam etti.

"Hiç sırası değil," diye homurdandı Billur. "Burada durup seninle eski boktan ilişkimle ilgili tartışmayacağım."

"Sorularımdan neden kaçıyorsun o zaman?" diye bağırdı Bedirhan aniden.

Billur, pas tutmuş bir sesle, "Kes şunu," diye fısıldadı. Bedirhan'ı itmeye çalıştı. "Kaçtığım falan yok benim! Hatırlamak istemeyeceğim kadar unutulmaya mahkûm, hatırlamak istemeyeceğim kadar değersiz işte, anlasana!"

Bedirhan bir anda Billur'u kendine çekti. Dudaklarını Billur'un dudaklarının üstüne örterek arkadaşımın ağzının ucuna gelen diğer tüm kelimeleri resmen kovdu. Billur başta donup kalmıştı ama Bedirhan'ın ısrarcı tavrı bir süre sonra onu da gevşetti ve kendini Bedirhan'a bıraktı. Utancın kalp gibi çarpmaya başladığı yanaklarımın aynı zamanda kızardığına da emindim şu an. Gözlerimi Karan'a çevirip ona çekingen gözlerle baktığımda, onun da ensesini ovarak onlara değil de farklı bir yere baktığını görmüştüm.

Karan'ın da gözleri bana doğru döndü. Kendimi çok utanmış hissediyordum. Billur ve Bedirhan birbirlerini daha büyük bir tutkuyla öpmeye başlamışlardı ve bunu resmen bizim önümüzde yapıyorlardı. Sanki yokmuşuz gibi...

Karan bana çenesiyle içeriyi işaret edince, sanki bunu bekliyormuşum gibi hızla yerimden kalkarak yanlarından kayıp geçtim. Bu onları durdurmadı. Yanaklarım alev gibi yanarken kendimi hole attım. Karanlık holde ağır adımlarla yürüdüğüm sırada bedenim daha sıcak bir

ortama geçtiği için şimdi âdeta ter döküyordu. Oysa soğuğun koynundayken bile hissettiğim utanç duygusuyla yanmaya başlamıştım.

Artık aralarında olan şeyin bir adı var mıydı bilmiyordum ama bizim önümüzde bile birbirleriyle böyle yakınlaşabildiklerine göre, sanırım şu an onlar içinde oldukları şeyin ne olduğunu biliyorlardı. Karan'ın sırtıma düşen gölgesini hissedebiliyor, yere bıraktığı adım seslerini duyabiliyordum.

Elim ayağım buz tutmuş şekilde salonun ortasında durduğumda hemen arkamda duruyordu. Ellerim ve ayaklarım her ne kadar buz kesmiş olsalar da bedenim ve yüzüm yanıyordu.

"Bunu beklemiyordum," dedim yanaklarımda iki tane kalp taşıyormuşum gibi hissetmeye devam ederken.

"Ben bekliyordum," dedi, sesi zihnime taşınırken, beraberinde nefesini de tenime taşımıştı. "Aralarında bir şey olduğunu zaten biliyordun. Neden beklemiyordun?"

"Önümüzde olmasını beklemiyordum," diye mırıldandım. "Bedirhan bu konularda daha dikkatli. Şaşırdım."

"Duygular Asi," dedi ellerini omuzlarımın üstüne koyup yavaşça okşarken. Baskısıyla sanki çivi gibi yerin dibine çakılacağımı düşündüm. "Duygular her zaman en ıssız sokağımızdır ve biz insanlar ıssız sokaklardan korksak bile ilk seçenek olarak onları görürüz."

İçimde bir balon gibi sönmeye başlayan kırgınlığın gerisinde bıraktığı henüz rengini, kokusunu, tadını, bana verdiği hissini çözemediğim bir duygu vardı. Evcilleştirilememiş bir duygu gibiydi, o duyguyla yeni tanışmıştım ve şimdi o duygu, onu tanımaya çalıştığım, ona dokunmaya kalkıştığım için kalbimi parçalıyordu. Bu duygunun elleri büyük ve nasırlıydı; çok asi ve gaddardı. Kalbime dokunuyor, kalbimi sarıyor, kalbimi boğuyor, kalbimi öldürüyor ve sonra kalbimin en başından atmaya başlamasını sağlıyordu.

Bu duygu benden ne istiyordu?

"Şu an Bedirhan'a özendim," dediğini duydum, ben içimde fısıltı gibi büyüyen düşüncelerle başa çıkmaya çalışıyordum. "Ama bana kırgın olduğunu anlıyorum, hissediyorum, en kötüsü de görüyorum." Ellerini kollarım boyunca kaydırdı, sonrasında o ellerini belime yerleştirip, güçlü kollarını altından bir kemer gibi belime doladı. "Bana kırgın olma, kız çocuğu," diye fısıldadı. "Seni kırdığım zaman kendimi

eksiltiyorum. Sen parçalanmış olsan bile bende aynı kalıyorsun ama ben kendimde yarım yamalak oluyorum."

Söyledikleri ölüm değil de yaşam fermanımı yazan o yazarın parmaklarının arasında duran kalemden dökülen mürekkebin çizdiği kelimeler gibiydi.

Karan Ali Çakıl, canımı almak için gönderilmiş bir ölüm meleği gibiydi. Hayatımın içine girmesi yasaktı, kapımı çalacaktı ama içeri girmeyecekti; beni alıp gidecekti. Kapıyı çalmıştı, sırtında ona ağır gelen simsiyah kanatlarla o kapının açılacağı ânı beklerken benim canımı nasıl alacağını kafasında tasarlamıştı.

Kapıyı gözlerimden akan yaşlar, bedenimdeki yaralar ve paramparça olmuş bir ruhla açmıştım.

Onu gördüğüm an, içimdeki küçük kız çocuğu can çekişiyordu. Onu gördüğüm an, ona sığınmıştım. Beni kanatlarının içine saklamıştı. Benim canımı alamamıştı. Beni alıp götürememişti. Benimle birlikte kalmıştı.

"Sana kırgın değilim," dedim, şimdi gerçekten kırgın değildim.

Dudaklarını saç diplerime bastırdı, zihnimin içindeki nehirde yüzen kelimeleri öptü. "Güzel," dedi. "Bu düşünceye bile katlanamazken, bunu senin gözlerinde görmek tam bir işkenceydi."

Yanaklarımın içini dişledim. Salon karanlıktı, camdan içeri sokak ışıklarının kolları ağaç dalları gibi uzanıyordu. "Ablama bakacağım," diye fısıldadığımda, anlayışlı bir ses çıkararak beni serbest bıraktı. Üst kata çıkarken kafamın içinde ona ablam ile yaşamaya başlamam gerektiğini nasıl kabul ettireceğim düşüncesi ağır bir soru olarak zihnimi oyalayıp durdu.

Üst katta sağdan ikinci oda, ablamın uyuyup güne tekrar uyandığı odaydı. Odanın kapısı aralık duruyordu ve içeride yanan abajurun kızıl ışığı odanın aralık duran kapısından dışarı uzanarak holün zeminine düşüyordu.

"Asker olmana çok şaşırdım aslında," diye mırıldandığını duydum ablamın. Adımlarım bıçak gibi kesildi. Sesi uykulu çıkıyordu. Kaşlarımı kaldırarak zemine kan gibi yayılmış kızıl ışığa baktım. "Seninle ilgili neredeyse hiçbir şeyi bilmediğimi fark ettim. Asker olman dışında... Bir de adını ve gözlerini biliyorum. Başka neyi biliyorum? Hiçbir şeyi."

Sergen'in boğazından gelen sesi duyunca olduğum yerde irkildim. Ablamın odasındaydı, yanındaydı. "Adım ve gözlerim sana yetmiyor

mu?" diye sordu, sesi ifadesizlik zarını yırtıp geçmeyi başarmış, başlı başına bir duyguya dönüşmüştü.

"Yetiyor ama..."

"Ellerim de var," dedi Sergen.

Kalbimin göğsümün altında daha hızlı hareket ettiğini fark ettim. "Evet," dedi ablam, yüzünü göremesem de dudaklarının gülümsemeyle şekillendiğine emindim. "Ama seni merak etmeden de edemiyorum. Geçmişini..." Duraksadı. "Bir şey var Sergen. Senin içinde kaşınıp duran bir yara var."

Sergen sessiz kaldı. Defne'nin utangaç bir sesle, "Fazla mı ileri gidiyorum?" dediğini duydum.

"Ellerimi içeri sokup yaralarımı kaşıyamadığım için kıvranıp durdum bunca zaman," dedi Sergen, sesi düşünceliydi. "Sonra sen ellerini içeri uzattın, uzanamadığım yaraları kaşımaya başladın. Kaşınan yaraların iyileşmeye başladığı söylenir. Sen kaşıdıkça benim yaram iyileşiyor."

"Yarana dokunmama izin veriyorsun ama o yarayı bana göstermiyorsun."

"Görmeye hazır olduğunu düşündüğüm bir zaman, sana o yarayı kendim getirip önüne koyacağım."

"Ben hazırım," dedi Defne, gözlerimi ışıktan çekmedim. Çıkıp gitmek istiyordum ama geri adım atmama engel olan ablamın bir hale gibi beni saran hisleriydi. "Bu gece öyle bir şey öğrendim ki... Hazır bile değildim üstelik. Bu bile ağlatamadı beni." Ablam burnunu çekti. Emeklilik olayından bahsettiğini anlayınca içim sızladı. "Ben istiyorum ki, bu gece sen ağlat beni. Ağlayamadığım ne varsa, her şeyi bahane edip rahat rahat ağlayabileyim. Ağlayamamak çok acıymış Sergen. Ben ağlamak çok acı sanırdım, çok yanılmışım."

"Bu gece öğrendiğin şey yeterince ağırdı Alacalı."

Duraksadım. Ablama söylediği şey beni gülümsetmişti. *Alacalı*... Ablama nasıl da uyuyordu. Karmakarışık renkleri olan, rengârenk... Tıpkı ablamın ilk ismi gibi. Ala. Dudaklarımdaki kederli gülümseyiş usulca silinirken tam geri adım atıyordum ki, ablam o cümleyi kurdu:

"Ben en ağırlarını küçük kız kardeşim yaşarken bir köşede her şeyden saklanan taraf oldum. Artık saklanmıyorum. Beni hedef alabilirsin."

"Seni neden hedef alayım ki Alacalı Kızım?" dedi Sergen, ilk kez şefkatle gülümsediğini hayal etmiştim. "Ben bazı şeyleri kendime bile anlatmam ama madem bu kadar istiyorsun, sen sor, ben cevap vereyim."

Dinlememem gerektiğini düşünüp sırtımı odaya döndüğümde, "Karan ile nasıl tanıştınız?" diye sordu Defne, bu beklenmedik soru irkilmeme neden oldu.

"Abimle mi? Bizi Yaşar Baba tanıştırdı. Yaşar Baba benim kaldığım yurda yardım yapardı. Ben daha çok küçüktüm Yaşar Baba ile tanıştığımda. Beni o okuttu, onun sayesinde asker oldum, onun sayesinde adam yerine kondum. Henüz daha askeri liseye başlamamıştım abimle tanıştığımda. Yaşar Baba beni yurttan almıştı, yanlarında kalıyordum."

Defne ağlamaklı bir sesle, "Neden yurttaydın?" diye sorunca, bir süre sessizlik yaşandı.

"Annem başkasıyla kaçıp gidince, babam da ben daha konuşmayı bile bilmeyen bir bebek olduğum için bana kendi bakamayacağından bir kadınla evlenmiş." Bu cümlesi içimi dağlamıştı. Tırnaklarımı avucuma bastırdım. "Üç, dört yaşlarına kadar kadının kendi annem olduğunu sanıyordum, daha doğrusu bir bebek olduğum için annenin ne olduğunu da anlamadığım zamanlardı. Bir kadın vardı işte. Beş yaşından sonra babam bir asker olduğundan beni de disiplinli yetiştirip bir asker olmam için eğitmeye başladı. Sabaha karşı kalkar şınav çekerdim, balkonda nöbet tuttururdu bana soğukta, üstümde sadece atletle."

Gözlerim boşlukta takılı kalmıştı resmen. Sergen konuşmaya devam etti:

"Altı ya da yedi yaşlarındayken kâbus görüp yatağı ıslattım, sen misin yatağı ıslatan, hortumla dövdü beni sabahın üçünde. Sonra da çıplak şekilde balkona koydu, orada bekleyeceksin, dedi bana. Soğukta titreyerek sabahın dokuzuna kadar çırılçıplak bekledim balkonda. Birileri beni görmesin diye balkona asılan ıslak çamaşırların arkasında saklanıyordum ve dışarıda kar yağıyordu. Ankara soğuktur, hiç gitmemişsin ama bilirsin, kışları hep karlı geçer. Karlı bir gündü."

Defne'nin sesi çıkmıyordu. Ağladığını anladım, benim de gözlerim yanmaya başlamıştı.

"Bana hep neden bu kadar ifadesizsin diye soruyorlar, hareketlerim onlara garip geliyor ama ben böyle olmayı çok küçük yaşta öğrendim Defne. Babam ruhumun üstüne bir kılıf gibi asker derisi geçirdi. On bir yaşına geldiğimde bedenim diğer yaşıtlarıma göre daha hızlı gelişiyordu, daha erken ergenliğe girmeye başlamıştım. Asıl olay o zaman başladı. Babam beni istediği gibi eğitmeye devam ediyor ve bundan beklediğinin

üstünde sonuçlar alarak övünüyordu ama o kadın... O kadının gözünde bir çocuk değildim artık. On bir yaşında hiç değildim."

"O kadın mı?"

"Evet, babamın evli olduğu kadın."

Defne duraksayarak, "Ne yaptı?" diye sordu, sesi çatlamıştı, ağladığından emindim artık.

"Sana bir şey demiştim, bilmem hatırlar mısın? O zamanlar Kayseri'deydik. Ellerinden bahsetmiştim." İkisi de bir süre sustu. "Senin ellerin bana yara açmak değil de yaralarımı sarmak için dokundu."

Gözlerim dolmaya başladı, düşündüğüm şeyin olmamasını diliyordum ama sanırım olmuştu.

"O kadın benden bedenimi istiyordu, sadece vücudu gelişmiş bir çocuğun bedenini." Defne'nin dudaklarından şaşkınlıkla dolu bir inilti dökülünce, ellerimi ağzıma örtüp gözlerimi yumdum. Duymak istemiyordum. "Bana hem şiddet uyguluyor hem de taciz ediyordu. İstediğini yaptı. Henüz on iki yaşındayken onun nefesi bedenime sindi, artık içinde durduğum kılıf beni içinde öleceğim günü bekleyen bir tabut gibi saklamaya başlamıştı. On iki yaşımı zehir etti bana. Ben de orta son bitmeden evden kaçtım. Uzun süre beni aradılar, bulamadılar, babam kadının bana yaptıklarını öğrenince kadını boşamış ama beni geri istemedi. Karısıyla isteyerek öyle şeyler yaptığımı düşünmüş. Ben de o sırada yurtta kalmaya başlamıştım ve Yaşar Baba ile tanışmıştık. Bana yapılanları yurdun rehberlik danışmanlığından öğrenmiş."

Defne'nin hıçkırık seslerini duyuyordum.

"Liseye gitmek istemediğimi söyleyip duruyordum ama okumamı istiyordu. Ben de madem bu kadar eziyet çektim, kılıfımın içinde kalmaya devam edeyim dedim. Sonra asker oldum işte." Güldüğünü duydum. "Ama abim anladı tabutun içinde olduğumu, çıkardı beni o tabuttan."

Aslanların kral olduğu ormanlarda önce ceylanlar ölürdü, aslanın arkasında bıraktığı yarısı yenmiş cesetler ise çakallar ve sırtlanların olurdu. Ne acıydı ki, nasıl ceylanların gömüleceği bir bedeni bile olmasına izin verilmiyorsa, bazı insanların da hissedeceği bir ruh bile bırakmayarak onlardan her şeyleri alınıyordu.

Sergen gibiler, ormandaki ceylanlar gibiydi. Benim gibiler, onu anlarlardı; çünkü aynalar, her şeyden önce kendini görmen için vardı.

"Yaptığı iğrenç," dedi Defne. "Bu haksızlık, bu çok büyük bir haksızlık. Bu çok kötü..." Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Ben senin vücuduna dokunmam, biliyorsun değil mi? Sana öyle şeyler yapmam, öyle dokunmam." Gözyaşları sanki benim yanaklarımdan akıyormuş gibiydi. Elimi kalbime bastırıp, Sergen'in bana emanet ettiği bu iğrenç hissin geçmesini bekledim. Ağlamak üzereydim.

"Sen bana o şekilde dokunmasını istediğim tek kadınsın." Acı acı gülümsediğine emindim. "Ağlama Alacalı Kızım. Geçti."

Geçmişti ama geçmemişti, sadece artık geçmişin içindeydi ama asla geçmeyecekti.

Merdivenlerden inerken gözlerimden akmaya başlayan yaşları avucumun içiyle siliyordum. Issız bir hüzün evin içinde dolaşan hayalet gibiydi, uzun elbisesinin etekleri yeri süpürüyor, dokunduğu her yere geçmişin kırıklarını bırakıyordu. Gözlerim salonun ortasındaki koltuğa kaydı. Sokak ışıkları koltuğun üstünde uzanan adamın bedenini aydınlatıyordu. Burnumu çekerken ona baktım.

Geçmişin içinden el ele çıktığım adama. Karan Ali Çakıl'a.

Issızlığın koynunda uyuyordu.

DEVAM EDECEK...

